

*Единственият начин
да спасиш дъщеря си
е като пожертваш
сестра ѝ.
КАК ЩЕ ПОСТЪПИТЕ?*

Джо Ди Пико

enthusiast

споделя
живот

Най-продаван автор според в. „Ню Йорк Таймс“!

ДЖОДИ ПИКО СПОДЕЛЕН ЖИВОТ

Превод: Мариана Христова

chitanka.info

Баща пожарникар, майка юрист, първороден син и прекрасна дъщеричка Кейт. Идеалното семейство. Да, но нищо никога не е напълно идеално. Кейт се нуждае от много грижи и се налага семейството да създаде още едно момиченце със специални качества. Ражда се Ана, чийто живот неизбежно и непрестанно е свързан с този на Кейт. Двете живеят един споделен живот, докато тринайсетгодишната Ана решава, че не издържа повече и подава съдебен иск срещу родителите си. В житейската игра се включва и адвокат, който ще изиграе важна роля при вземането на решения.

Една житейска драма, която може да сполети всеки. Как ще постъпите, ако сте на мястото на майката, на бащата, на Ана, на Кейт, на адвоката, на съдията?... Джоди Пико, сама изправяла се пред подобна дилема, търси отговори на невъзможни въпроси. Поставя ги и на читателя, изпитва неговите чувства, предизвиква откровеността му, завладява мислите му и създава роман, който разтърсва, но и пречиства човешкото у всеки от нас.

*На семейство Къран:
Най-прекрасното семейство, с което не сме свързани
от техническа гледна точка.
Благодаря, че сте такава огромна част от живота ни.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Като майка на дете, претърпяло десет операции за три години, искам да благодаря първо на лекарите и медицинските сестри, които обикновено докосват най-тежките моменти, които може да преживее едно семейство, и ги омекотяват: на доктор Роланд Иви и медицинските сестри от педиатричното отделение на болницата за очи и уши „Масачузетс“ — благодаря ви за истинския хепиенд, който ни дарихте. Както винаги, докато пишех „Споделен живот“, отново установих колко малко знам и колко много разчитам на опита и интелекта на други хора. За това, че ми позволихте да почерпя от личния ви и професионален живот или за гениални писателски предложения, благодаря ви: Дженифър Стърник, Шери Фрицше, Жанкарло Чикети, Грег Качежан, доктор Винсънт Гарера, доктор Ричард Стоун, доктор Фарид Булад, доктор Ерик Търман, доктор Джеймс Умлас, Уайът Фокс, Андреа Грийн и доктор Майкъл Голдман, Лори Томпсън, Синтия Фолънсби, Робин Кал, Мери Ан Маккени, Хариет Сейнт Лорън, Ейприл Мърдок, Ейдън Къран, Джейн Пиколт и Джоан Мапсън. За това, че ме направиха „отговорник по противопожарната машина“ и част от истински пожарникарски екип, благодаря на Майкъл Кларк, Дейв Хотаними, Ричард „Туткавия“ Лоу и Джим Беланжер (който получава и златна звездичка, задето поправи грешките ми). За оказаната ми огромна подкрепа благодаря на Каролин Рийди, Джудит Кър, Камий Макдъфи, Лора Мюлън, Сара Бранъм, Карин Мендер, Шанън Маккена, Паоло Пепе, Сийл Белинджър, Ан Харис и неукротимия отдел за продажби на издателска къща „Атрия“. Благодаря на Лора Грос, че първа повярва в мен. За изключителните й напътствия и за това, че ми даде свобода да разперя криле изказвам искрената си признателност на Емили Бестлър. На Скот и Аманда Маклелън и Дейв Кранмър, които ми помогнаха да надникна в триумфите и трагедиите на ежедневния живот с животозастрашаваща болест: благодаря ви за щедростта и ви пожелавам дълго и изпълнено със здраве бъдеще.

И както винаги, благодаря на Кайл, Джейк, Сами и особено на Тим, заедно са най-важните в живота ми.

ПРОЛОГ

Никой не започва война — или поне никой с капчица здрав разум не бива да го прави, — без предварително да е наясно какво възнамерява да постигне с нея и как възнамерява да стигне до него.

Карл фон Клаузевиц,
За войната

В първия си спомен съм тригодишна и се опитвам да убия сестра си. Понякога споменът е толкова ясен, че мога да усетя допира на възглавницата под ръката си, острия връх на нослето ѝ, притиснато в дланта ми. Разбира се, сестра ми нямаше шанс срещу мен, но въпреки това не се получи. Баща ми влезе — завиваше всички за лека нощ — и я спаси. Заведе ме обратно в собственото ми легло.

— Това — каза ми той — не се е случило.

Докато растяхме, аз сякаш не съществувах, освен във връзка с нея. Гледах я как спи в другия край на стаята, наблюдавах дългата сянка, която свързваше леглата ни, и броях начините. Отрова в овесените ѝ ядки. Коварно подводно течение на плажа. Гръмотевица.

И все пак накрая не аз убих сестра си. Тя сама го направи.

Или поне така си казвам.

ПОНЕДЕЛНИК

*Братко, аз пламък съм буен,
който под морското дъно
бушува.*

*Нивга не ще те пресрещна аз,
братко,*

или поне през годините близки.

Може да минат хиляда години,

братко, преди да те стопля.

*Ще те прегърна, в кръг ще те
обвия,*

*ще те използвам, а после
превърна.*

Може да минат хиляда години

*Карл
Сандбърг,
Родство*

АНА

Когато бях малка, за мен голямата загадка беше не *как* се правят бебетата, а *защо*. Механиката я разбихах — по-големият ми брат Джес ме бе просветил, но навремето бях сигурна, че е чул грешно поне половината. Другите деца на моята възраст търсеха в речника думите „пенис“ и „вагина“, когато учителката беше с гръб, но аз обръщах внимание на по-различни подробности: защо някои майки имат само по едно дете, а други семейства сякаш се увеличават пред очите ти. Или как новото момиче в училището, Седона, разказваше на всеки, готов да я слуша, че е наречена на мястото, където родителите ѝ били на почивка, когато я направили. („Добре че не са отишли в Джърси Сити“ — подхвърли баща ми.)

Сега, когато съм тринайсетгодишна, тези различия стават още по-сложни: осмокласничка, която изключиха от училище, защото *загазила*; съседка, която *забеременя* с надеждата, че съпругът ѝ няма да поиска развод. Казвам ви, ако днес извънземните кацнат на Земята и внимателно се огледат как се раждат бебетата, ще решат, че повечето хора създават деца случайно, или защото са пили прекалено много някоя вечер, или защото методите за предпазване от забременяване не са сто процента сигурни, или поради хиляди други причини, които не са особено ласкателни.

Аз, от друга страна, съм родена със съвсем конкретна цел. Не съм резултат от бутилка евтино вино или пълнолуние, или моментна страст. Родена съм, защото един учен успял да съчетае яйцеклетките на майка ми и спермата на баща ми, за да създаде специфична комбинация безценен генетичен материал. Всъщност, когато Джес ми каза как се правят бебетата и аз, реална неверница, реших да попитам родителите си за истината, получих повече, отколкото очаквах: накараха ме да седна и ми изредиха обичайните приказки — но също така ми обясниха, че избрали малкия ембрион, който впоследствие се превърнал в мен, специално, защото съм можела да спася сестра си Кейт.

— Обичахме те дори още повече — не забрави да каже майка ми, — защото знаехме какво точно получаваме.

Това обаче ме накара да се зачудя какво щеше да се случи, ако Кейт беше здрава. По всяка вероятност все още щях да витая в рая или където там бродят неродените души, и да чакам да ме прикрепят към някое тяло, за да прекарам известно време на земята. Със сигурност нямаше да съм част от това семейство. Разбирате ли, за разлика от останалата част от свободния свят аз не съм дошла по случайност. А когато родителите ти те създават по причина, по-добре причината безспорно да съществува. Защото когато изчезне, изчезваш и ти.

Заложните къщи може да са пълни с боклуци, но са и идеално място за съчиняване на какви ли не истории, мен ако питате. Кое не правите. Какво се е случило, за да накара някого да заложи диамантения солитер^[1], който никога не е носен? Кой е изпитвал толкова отчаяна нужда от пари, та е продал едноокото плюшено мече? Вървя към щанда и се чудя дали някой ще погледне към медальона с капаче, който ще оставя, и ще си зададе същите въпроси.

Мъжът на касата има нос, който прилича на ряпа, а очите му са хлътнали толкова дълбоко, че не мога да си представя как е възможно да вижда достатъчно добре, за да си върши работата.

— Мога ли да ви помогна? — пита той.

Единственото, което мога да направя, е да не се обърна и да изляза, преструвайки се, че съм влязла погрешка.

Спира ме единствено мисълта, че не съм първият човек, застанал тук, пред този щанд, стиснал в ръка единствения предмет, с който е мислил, че никога няма да се раздели.

— Искам да продам нещо — отвърщам.

— Трябва ли да гадая какво е?

— О!

Преглъщам и изваждам медальона от джоба на дънките си. Сърчицето тупва на стъкления щанд сред езерцето, образувано от собствената му верижка.

— Четиринайсеткаратово злато — пояснявам. — Почти не е носен.

Лъжа: до тази сутрин не съм сваляла медальона от шията си цели седем години. Баща ми го подари, когато бях шестгодишна, след като ми взеха костен мозък. Каза, че всеки, който дава на сестра си такъв огромен дар, заслужава свой собствен. Поглеждам го тук, на щанда, и чувствам врата си оголен и зъзнещ.

Собственикът вдига до окото си лупа, която го прави да изглежда с почти нормална големина.

— Давам ти двайсет.

— Долара?

— Не, песос. Какво си мислеше?

— Струва пет пъти повече! — предполагам.

Собственикът свива рамене.

— Не на мен ми трябват пари.

Вземам медальона с намерението да подпечатам сделката, и тогава се случва нещо много странно: ръката ми просто се стяга около него като клещи. Лицето ми почервениява от усилието да разтворя пръстите си. Струва ми се, че минава цял час, преди медальонът най-после да се озове върху протегнатата длан на собственика. Очите му остават приковани в лицето ми, но сега изражението им е по-меко.

— Кажим им, че си го загубила — предлага ми той безплатен съвет.

Ако господин Уебстър бе решил да добави в речника си думата „особнячка“, най-доброто определение, което би могъл да й даде, е „Ана Фицджералд“. Не става въпрос само за външността ми: мършава като дете от бежански лагер, лишена от всякакви наченки на бюст, коса с цвета на пръст, а по бузите — мрежа от лунички, които, нека ви споделя, не се избелват с лимонов сок, слънцезащитен лосион или, още по-лошо, шкурка. Не, Бог очевидно е бил в лошо настроение в деня на раждането ми, защото е решил към забележителната комбинация от физически характеристики да добави и по-голямата картина: семейството, в което съм родена.

Родителите ми се опитваха да направят нещата нормални, но нормалността е относително понятие. Истината е, че никога не съм била дете. За да съм честна, трябва да добавя, че същото важи за Кейт и Джес. Предполагам брат ми вероятно е имал своите славни мигове през четирите си години живот, преди да поставят диагнозата на Кейт, но оттогава сме прекалено заети да хвърляме поглед назад през рамо,

за да се устремим с всички сили към порастването. Нали знаете как като малки повечето деца си мислят, че са като героите от анимационните филмчета — ако върху главата им се стовари наковалня, могат да се надигнат от тротоара и да продължат напред? Аз никога не съм го вярвала. Как бих могла, когато на практика бяхме отредили на Смъртта място на масата за вечеря?

Кейт има остра промиелоцитна левкемия. Всъщност не, не е съвсем вярно: точно сега няма, но болестта дреме под кожата ѝ като мечка, докато не реши отново да нададе рев. Поставили са ѝ диагнозата, когато е била двегодишна; сега е на шестнайсет. „Молекулярен релапс“, „гранулоцити“ и „портокат“ — тези думи са част от речника ми, откакто се помня, макар че не ги намирам в никой изпит САТ. Аз съм алогенен донор — сестра със стопроцентово съвпадение. Когато Кейт се нуждае от левкоцити, стволови клетки или костен мозък, за да излъже тялото си да помисли, че е здраво, аз съм тази, която ги осигурява. Почти всеки път, щом Кейт влезе в болница, и аз се озовавам там.

Това, разбира се, не означава нищо, освен че не бива да вярвате на онова, което чувате за мен, най-малко на това, което ще ви кажа самата аз.

Докато се качвам по стълбите, майка ми излиза от стаята си, облечена в поредната бална рокля.

— А — възкликва тя и ми обръща гръб, — точно момичето, което исках да видя.

Закопчавам ципа и я проследявам с поглед как се обръща. Ако се озове прехвърлена по чудо в живота на някой друг, майка ми може да бъде красива. Има дълга тъмна коса и фина ключица като на принцеса, но ъгълчетата на устата ѝ са постоянно извити надолу, сякаш е получила лоши новини. Не разполага с много свободно време, защото календарът може да се промени драстично, ако сестра ми се удари или ѝ потече кръв от носа, но малкото, което все пак има, прекарва в пазаруване по Bluefly.com, поръчвайки абсурдно красиви рокли за места, на които никога няма да отиде.

— Какво мислиш? — пита ме.

Роклята е във всички оттенъци на залеза, ушита от плат, който шумоли, когато майка ми се движи. Няма презрамки, прилича на тоалет, който някоя звезда може да носи, докато се плъзга по червения

килим, и със сигурност е абсолютно неподходяща за къща в предградията на Апър Дарби, Род Айлънд. Майка ми събира косата си на кок и я задържа така. На леглото ѝ са прострени още три рокли — една черна и очертаваща фигурата, друга, украсена с мъниста, и трета, която изглежда невъзможно малка.

— Изглеждаш...

„Уморена“. Думата избълбуква под устните ми.

Майка ми застива съвсем неподвижна и се чудя дали не съм го изрекла, без да искам. Протяга ръка, за да ме накара да млъкна, и накланя глава към отворената врата.

— Чу ли това?

— Какво?

— Кейт.

— Нищо не съм чула.

Тя обаче не ми вярва, защото, когато става дума за Кейт, не вярва на никого. Качва се по стълбите и отваря вратата на спалнята ни. Сестра ми ридае истерично на леглото си и светът отново рухва само за миг. Баща ми, любител астроном, се е опитвал да ми обясни за черните дупки, как са толкова тежки, че всмукват всичко, дори светлината, в центъра си. Мигове като този са такъв вакуум: в каквото и да се вкопчиш, не успяваш да устоиш и пак си засмукан.

— Кейт! — майка ми коленичи на пода и глупавата пола образува облак около нея. — Кейт, какво те боли?

Кейт притиска до корема си възглавница, а сълзите продължават да текат по лицето ѝ. Светлата ѝ коса е полепнала по него на влажни кичури; дишането ѝ е прекалено учестено. Стоя замръзнала на вратата на стаята си и чакам инструкции: „Обади се на баща си. Обади се на 911. Обади се на доктор Чанс“. Майка ми дори разтърсва Кейт, за да получи обяснение.

— Престън! — изхлипва сестра ми. — Напуска Серина завинаги.

Едва тогава забелязваме телевизора. На екрана русокос сладур отправя изпълнен с копнеж поглед към жена, която плаче почти колкото сестра ми, и затръшва вратата.

— Но какво те боли? — пита майка, убедена, че непременно има нещо повече.

— О, Боже! — подсмръква Кейт. — Имаш ли представа колко неща са преживели Серина и Престън? Имаш ли?

Юмрукът, стегнал вътрешностите ми, се отпуска сега, когато знам, че всичко е наред. Нормалността в нашата къща е като одеяло, прекалено късо за някое легло — понякога те покрива точно така, както трябва, а друг път те кара да трепериш от студ. Най-лошото от всичко е, че никога не знаеш кое от двете ще се случи. Сядам на ръба на леглото на Кейт. Макар и само на тринайсет, съм по-висока от нея и от време на време хората решават, че аз съм по-голямата. На различни етапи през лятото тя беше луда по Калахън, Уайът и Лайъм, мъжките звезди от тази сапунка. Предполагам, сега е редът на Престън.

— Онова ужасно отвличане — отговарям й. Всъщност дори съм гледала тази сюжетна линия: Кейт ме накара да й записвам епизодите, докато беше на диализа.

— И как Серина по грешка едва не се омъжи за близнака му — добавя сестра ми.

— Не забравяй, че загина при злополуката с лодката. Поне за два месеца де — включва се в разговора майка ни и си спомням, че и тя гледаше сериала, докато седеше с Кейт в болницата.

Кейт сякаш за пръв път забелязва тоалета на майка ни.

— С какво си облечена?

— О, нещо, което мисля да върна.

Застава пред мен, за да сваля ципа й. При всяка друга майка манията да пазарува по интернет щеше да означава крещяща нужда от терапия; за моята навярно щяха да го сметнат за здравословно разтоварване. Чудя се дали това, което толкова много й харесва, е за известно време да се престори на друг човек, или възможността да изпрати обратно нещо, което не я устройва. Тя поглежда внимателно към Кейт.

— Сигурна ли си, че нищо не те боли?

След излизането на майка ми Кейт сякаш се смалява. Това е единственият начин да го опиша: бързината, с която цветът се оттича от лицето й, как тялото й- изчезва под възглавниците. Когато се влошава, малко по малко избледнява и ме хваща страх, че някой ден ще се събудя и изобщо няма да я забележа.

— Мръдни се — заповядва Кейт. — Закриваш екрана.

Отивам да седна на собственото си легло.

— Това е само „Очаквайте“.

— Е, добре, ако умра тази нощ, искам да знам какво ще изпусна.

Разбухвам възглавниците под главата си. Както обикновено, Кейт ги е сменила, така че при нея са всички меки, а моите са твърди като камъни под врата ми. Уж го заслужава — защото е три години по-голяма от мен, защото е болна или защото луната е в знака на Водолей. *Винаги* има причина. Хвърлям бърз поглед към телевизора и ми се прииска да можех да започна да превключвам каналите, но съм наясно, че нямам шанс.

— Престън сякаш е направен от пластмаса.

— Тогава защо снощи те чух да шепнеш името му във възглавницата си?

— Млъквай.

— *Ти* млъквай — отвърща Кейт и ми се усмихва. — Той обаче май наистина е обратен. Колко жалко, като се има предвид, че сестрите Фицджералд са... — потръпва и млъква наред изречението, а аз се завъртам към нея.

— Кейт?

Тя разтрива основата на гърба си.

— Няма нищо.

Знам, че са бъбреците й.

— Да доведе ли мама?

— Още не.

Тя се пресяга между леглата ни, които са точно толкова отдалечени, че да се докоснем, ако и двете се опитаме. И аз протягам ръка. Когато бяхме малки, правехме този мост и проверявахме колко кукли Барби можем да наредим върху него, без да паднат.

Напоследък сънувам кошмари, в които ме режат на толкова много парчета, че не е останало достатъчно, за да ме съберат обратно.

Баща ми твърди, че огънят ще прегори от само себе си, освен ако не отвориш прозорец и не му дадеш гориво. Като се замисля, предполагам, че точно това правя; но татко казва и друго: че когато пламъците ближат петите ти, трябва да събориш стени, ако искаш да се измъкнеш. Затова, когато Кейт се унася от лекарствата си и заспива, вземам кожената папка, която държа между матрака и пружината си, и отивам в банята, за да съм сама. Знам, че Кейт наднича — бях пъхнала между зъбците на спиралата червен конец, за да разбере кой ми бърка в

нещата без позволение, но макар че краят е скъсан, отвътре не липсва нищо. Пускам водата да тече във ваната, за да изглежда, че имам причина да съм там, сядам на пода и започвам да броя.

Ако се сметнат двайсетте долара от заложената къща, разполагам със сто трийсет и шест долара и осемдесет и седем цента. Няма да стигнат, но трябва да има начин да се справя. Когато си купи джипа втора ръка, Джес нямаше две хиляди и деветстотин и банката му отпусна някакъв заем. Разбира се, родителите ми също трябваше да подпишат документите, а като се имат предвид обстоятелствата, не ми се вярва да са готови да го направят за мен. Преброявам парите за втори път, просто в случай, че банкнотите по някакъв загадъчен начин са се размножили, но математиката си е математика и сумата остава същата. А после изчитам изрезките от вестници.

Камбъл Александър. Глупаво име, мен ако питате. Звучи като прекалено скъпо питие в бар или като брокерска фирма. Но не мога да отрека досието му.

За да стигнеш до стаята на брат ми, трябва да излезеш от къщата и на Джес му харесва да е точно така.

Когато навърши шестнайсет, се премести в апартамента над гаража — идеален вариант за всички, защото той не желаше родителите ни да виждат какво прави, а и те не искаха. Стълбището до жилището му е блокирано от четири зимни гуми, малка стена от картонени кутии и преобърнато дъбово бюро. Понякога си мисля, че Джес сам поставя преградите, за да превърне достъпа ни до него в по-голямо предизвикателство.

Пропълзявам над бъркотията и се изкачвам по стълбите, които се тресат от звука на стереото на Джес. Минават почти пет минути, преди най-накрая да чуе чуването ми.

— Какво? — посреща ме троснато, когато открехва вратата.

— Мога ли да вляза?

Замисля се, а после отстъпва назад, за да ме пусне. Саята представлява море от мръсни дрехи, списания и кутии с остатъци от китайска храна; мирише като сгорещени хоккейни кънки. Единственото чисто място е рафтът, където Джес държи специалната си колекция — сребърен талисман от ягуар, символ на мерцедес, кон на мустанг — украшения за автомобилни брони, за които ми разправя, че ги е намерил, ама не съм толкова глупава да му повярвам.

Не ме разбирайте погрешно, не че родителите ми не ги е грижа за Джес или за поредната беда, в която се е забъркал. Работата е там, че просто нямат време да ги е грижа, защото е проблем, който стои на най-долното стъпало на стълбицата с приоритети.

Джес ми обръща гръб и се връща, към каквото там е правил преди идването ми в отсрещния край на бъркотията си. Вниманието ми е привлечено от електрическата тенджерка — онази, която изчезна от кухнята ни преди няколко месеца, а сега седи върху телевизора на Джес с медена тръба, която излиза от капака ѝ и се спуска надолу през пластмасова кана за мляко, пълна с мед, и се изпразва в стъклен буркан „Мейсън“. Джес може да е на ръба да стане престъпник, но поне е гениален престъпник. Точно когато се каня да докосна приспособлението, брат ми се обръща.

— Ей!

Буквално прелита над дивана си и бутва ръката ми.

— Ще прецакаш кондензацията.

— Това, което си мисля, ли е?

На лицето му трепва гадна усмивчица.

— Зависи какво си мислиш — измъква буркана и течността покапва по килима. — Опитай.

За питие, приготвено от слюнка и лепило, има забележително силен вкус на уиски. В стомаха ми моментално пламва такъв огън, че падам на дивана.

— Отвратително! — изстенвам.

Джес се смее и също отпива, но го понася по-лесно.

— И така, какво искаш от мен?

— Откъде знаеш, че искам нещо?

— Защото никой не идва тук само за да ме види — подчертава той и сяда на страничната облегалка на дивана. — Ако беше нещо за Кейт, вече щеше да си ми казала.

— Наистина е за Кейт. Донякъде.

Пъхам вестникарските изрезки в ръката на брат си; те ще му обяснят много по-добре от мен. Поглежда ги набързо, а после ме фиксира право в очите. Неговите са бледо сребристи, така изненадващи, че понякога, когато се взира в теб, можеш напълно да забравиш какво си искал да кажеш.

— Не се опитвай да промениш системата, Ана — казва горчиво той. — Ние всички си имаме роля в сценария. Кейт е Мъченицата. Аз съм Загубената кауза. А ти винаги си била Миротворецът.

Мисли си, че ме познава, но процесът е двупосочен — а когато става въпрос за търкания, Джес е пристрастен. Поглеждам го право в очите.

— Кой го казва?

Джес се съгласява да ме почака на паркинга. Това е един от малкото пъти, в които си спомням да е правил това, което му кажа. Заобикалям сградата и се озовавам пред охранявания ѝ от два водоливника вход.

Офисът на Камбъл Александър, ескуайър^[2], се намира на третия етаж. Стените са покрити с дървена ламперия с цвета на козината на кафява кобила, а когато стъпвам на дебелия ориенталски килим, маратонките ми потъват с няколко сантиметра. Секретарката носи черни лачени обувки, толкова блестящи, че мога да видя в тях собственото си лице. Поглеждам надолу към отрязаните си дънки и маратонките „Кедс“, които украсих с „Меджик Маркърс“ миналата седмица, когато бях отегчена.

Кожата на секретарката е съвършена, веждите — също, както и пълните устни, които използва, за да крещи пронизително на човека от другия край на телефонната линия:

— Не можеш да очакваш от мен да кажа подобно нещо на съдия. Само защото *ти* не искаш да слушаш как Клемън беснее, не означава, че *аз* трябва да... не, всъщност онази заплата беше за допълнителната работа, която върша, и за дивотиите, с които се примирявам всеки ден. И след като сме на тази тема... — отдръпва телефона от ухото си; дочувам шума от сигнал. — Копеле — промърморва тя, а после, изглежда, осъзнава, че стоя на един метър от нея. — Мога ли да ви помогна?

Оглежда ме от глава до пети, преценява къде се позиционирам на скалата на първоначалните впечатления и решава, че съм ужасно незадоволителна. Повдигам брадичка и се преструвам на далеч по-спокойна, отколкото съм в действителност.

— Имам среща с господин Александър. В четири часа.

— Гласът ви — казва тя. — По телефона не ми се сторихте толкова...

„Млада?“ Тя се усмихва неловко.

— По принцип не се занимаваме със случаи на малолетни. Ако искате, мога да ви предложа имената на няколко практикуващи адвокати, които...

Поемам си дълбоко дъх.

— Всъщност — прекъсвам я, — грешите. В случаите „Смит срещу Уейтли“, „Едмъндс срещу Женската болница“ и „Джером срещу окръг Провидънс“ всички тъжители са били на възраст под осемнайсет. И трите дела са приключили с решения в полза на клиентите на господин Александър. При това трите случая са само от последната година.

Секретарката примигва, а по лицето ѝ плъзва бавна усмивка, все едно е решила, че все пак може и да ме хареса.

— Като се замисля, защо не почакате в кабинета му? — предлага тя и става, за да ми покаже пътя.

Дори и да прекарам всяка минута от остатъка от живота си в четене, не вярвам да успея да изчета думите, покрили стените на кабинета на Камбъл Александър, ескуайър. Пресмятам: ако на всяка страница има по четиристотин думи или някъде толкова, а всеки от юридическите томове е около четиристотин страници, и са по двайсет на всеки рафт и по шест рафта в библиотека — е, говорим за деветнайсет милиона думи, при това покрили само част от отсрещната стена.

Оставам сама в кабинета достатъчно дълго, за да забележа как бюрото му е толкова чисто, та можеш да играеш китайски футбол на бележника му, няма нито една снимка на жена, дете или дори на самия него; и въпреки факта, че стаята е безупречно чиста, на пода се мъдри кана с вода.

Установявам, че съм започнала да си измислям обяснения: плувен басейн за армия от мравки. Някакъв примитивен овлажнител. Фата моргана.

Почти успявам да се убедя в последното и се навеждам, за да го докосна и да разбера дали е истински, когато вратата се отваря със замах. Практически падам от стола си и това ме поставя лице в лице с

немска овчарка, която ме пронизва с поглед, а после отива до каната и започва да пие.

Камбъл Александър също влиза. Чернокос е и висок поне колкото баща ми — метър и осемдесет, — с ъгловата челюст и очи, които изглеждат замръзнали. Свива рамене, за да свали сакото си, и го закача спретнато отзад на вратата, след което изважда папка от един шкаф, преди да се отправи към бюрото си. Внимава да не срещне погледа ми, но все пак започва да говори.

— Не искам бисквити от „Гърл скаут“ — започва той. — Макар че получавах точки за упоритост. Ха! — усмихва се на собствената си шега.

— Не съм дошла да продавам нищо.

Поглежда ме любопитно и натиска бутон на телефона си.

— Кери — казва, когато секретарката вдига, — какво прави тя в кабинета ми?

— Тук съм, за да ви наема — информирам го.

Адвокатът вдига пръст от интеркома.

— Не мисля.

— Дори не знаете дали ви предлагам истински случай.

Правя крачка напред; кучето също. За пръв път осъзнавам, че е облечено с една от жилетките с червен кръст, като санбернар, който може да носи ром нагоре по заснежена планина. Автоматично посягам да го погала.

— Недей — предупреждава ме Александър. — Съдия е куче помощник.

Ръката ми се връща обратно до тялото.

— Но вие не сте сляп.

— Благодаря, че ме осведоми.

— Какъв ви е проблемът?

В мига, в който го изричам, искам да го върна обратно. Не съм ли виждала Кейт да задава този въпрос на стотици груби хора?

— Имам железен бял дроб^[3] — отговаря кратко Камбъл Александър — и това куче ме предпазва да не се приближавам прекалено много до магнити. А сега, ако ми окажеш височайшата чест да напуснеш, секретарката ми може да ти намери името на някого, който...

Но аз все още не мога да си тръгна.

— Наистина ли сте съдили Бог? — изваждам всички изрезки и ги подреждам на голото му бюро.

На бузата му заиграва мускулен тик. Взема най-горната статия.

— Съдих окръг Провидънс от името на дете в едно от сиропиталищата им, което се нуждаеше от експериментално лечение, включващо фекална тъкан, което според тях нарушавало принципите на Втория ватикански събор. Само дете се получава далеч по-привлекателно заглавие, ако напишеш, че деветгодишно момче съди Бог, задето е изтеглило късата сламка в играта на живота.

Просто се втреничвам в него.

— Дилън Джером — признава адвокатът — искаше да съди Бог, задето не го било грижа достатъчно за него.

В средата на огромното махагоново бюро спокойно можеше да се отвори пукнатина за някоя дъга.

— Господин Александър — казвам, — сестра ми има левкемия.

— Съжалявам да го чуя. Но дори да бях готов отново да съдя Бог — а аз не съм, — не можеш да заведеш дело от името на някой друг.

Обясненията са прекалено много: моята собствена кръв, течаща във вените на сестра ми; как сестрите ме държаха, за да ме надупчат с игли за белите кръвни телца, които да дадат на Кейт; как лекарят каза, че първия път не били взели достатъчно. Подутините и дълбоката болка в костите, след като дарих костния си мозък; инжекциите, които предизвикаха създаването на още бели кръвни телца вътре в мен, за да има допълнително за сестра ми. Фактът, че не съм болна, а все едно, че съм. Това, че единствената причина да бъда родена, е нуждата на Кейт от реколта, фактът, че дори и сега вземат безкрайно важно решение, свързано с мен, а никой не си дава труд да попита човека, който най-много от всички заслужава правото да изрази мнението си.

Прекалено много неща има за обясняване, затова правя най-доброто по силите си.

— Не Бог — отвърщам. — Просто родителите ми. — И добавям: — Искам да ги съдя за правата над собственото си тяло.

[1] Украшение с един брилянт — бел.прев. ↑

[2] Почтително обръщение, използвано след името на адвокат — бел.прев. ↑

[3] Вид машина за командно дишане — бел.прев. ↑

КАМБЪЛ

Когато имаш само чук, всичко ти прилича на гвоздей.

Това е нещо, което навремето често повтаряше баща ми, първият Камбъл Александър; според мен това е крайъгълният камък на американската гражданска съдебна система. Накратко, хората, които са били притиснати в ъгъла, ще направят всичко по силите си отново да си проправят път до центъра. За някои това означава непрекъснато раздаване на удари. За други — възбуждане на съдебно дело. За което съм особено благодарен.

На периферията на бюрото ми Кери е подредила съобщенията ми така, както обичам — спешните на зелени бележки, по-малко неотложните — на жълти, подредени на спретнати колонки като двоен пасианс. Един телефонен номер привлича вниманието ми; намръщвам се и побутвам зеленото листче към жълтата страна. „Майка ти звъня четири пъти!!!“ — пише Кели. Замислям се отново, скъсвам листчето и го мятам в кошчето за боклук.

Момичето срещу мен очаква отговор — отговор, който аз преднамерено бавя. Казва, че иска да съди родителите си, също като всеки друг тийнейджър на тази планета. Само че *то* иска да ги съди за правата над собственото си тяло. Точно такива случаи отбягвам като чума — случаи, които изискват прекалено много усилие и оказване на детегледачески услуги на клиента. Въздъхвам и се изправям.

— Как каза, че ти е името?

— Не съм го казала — сяда малко по-изправена. — Ана Фицджералд.

Отварям вратата и изревавам на секретарката:

— Кери! Може ли да дадеш номера на „Планирано родителство“ за госпожица Фицджералд?

— *Моля?!...* — обръщам се и виждам, че хлапето е скочило на крака. — „Планирано родителство?“

— Виж, Ана, ще ти предложи един съвет. Да възбудиш съдебно дело само защото родителите ти не ти позволяват да си купиш противозачатъчни или да отидеш в клиника за аборти, е като да

размахаш ковашки чук, за да убиеш комар. Спести си парите и иди при „Планирано родителство“, те са много по-добре подготвени от мен да се справят с проблема ти.

За пръв път, откакто съм влязъл в кабинета си, я поглеждам — наистина я поглеждам. От хлапето се излъчва гняв, сякаш гори като електричество.

— Сестра ми умира, а майка ми иска да ѝ даря един от бъбреците си! — извиква разпалено Ана. — Някак си не мисля, че въпросът ще се уреди с шепя безплатни презервативи!

Нали знаете как понякога човек преживява момент, когато целият му живот се простира пред него като раздвоен път и дори да избере едната пътека, не изпуска от очи другата, убеден, че допуска грешка? Кери се приближава с късче хартия с номера, за който я помолих, но аз затварям вратата, без да го взема, и се връщам обратно при бюрото си.

— Никой не може да те накара да дариш орган, ако не искаш.

— О, наистина ли? — тя се привежда напред и започва да отмята на пръсти. — Когато за пръв път съм дарила нещо на сестра си, е било кръв от пъпната връв и съм била току-що родена. Има левкемия — остра промиелоцитна левкемия — и моите клетки я връщат към ремисия. При следващия ѝ релапс бях на пет и ми извадиха лимфоцити — три пъти, защото докторите първия път така и не успяха да вземат достатъчно. Когато това престана да действа, взеха костен мозък за трансплантация. Когато Кейт получавахе инфекции, аз трябваше да ѝ дарявам гранулоцити. Когато отново настъпи релапс, трябваше да ѝ даря периферни стволови клетки.

Медицинският речник на това момиче може да засрами някой от платените ми експерти. Изваждам бележник от едно чекмедже.

— Очевидно ти си се съгласила да бъдеш донор на сестра си.

Тя се поколебава, а после поклаща глава.

— Никой не ме е питал.

— Каза ли на родителите си, че не искаш да дариш бъбрек?

— Те не ме слушат.

— Може, ако им споменеш за това.

Тя поглежда надолу, така че косата покрива лицето ѝ.

— Те не ми обръщат внимание, освен когато им трябва кръвта ми или нещо друго. Ако Кейт не беше болна, нямаше дори да се родя.

Наследник и резерва: обичай, който води назад до моите прадеди в Англия. Звучи грубо — да създадеш второ дете за всеки случай, ако първото умре, — но е забележително практично. Хлапето може и да не е доволно, че е само добавка, но истината е, че всеки ден се зачеват деца по причини, които съвсем не са достойни за възхищение: за скрепяване на неуспешен брак; за продължаване на фамилното име; за оформянето им по образ и подобие на родителя.

— Създали са ме, за да могат да спасят Кейт — обяснява момичето. — Отишли са при лекари, специалисти, и така нататък, и са избрали ембриона, който представлявал идеално генетично съвпадение.

В юридическото училище имаше курсове по етика, но като цяло ги смятаха или за лигавщина, или за оксиморон и аз обикновено ги пропусках. Но все пак всеки, който от време на време си пуска Си Ен Ен, знае за противоречията, породени от изследванията на стволовите клетки. Бебета, родени, за да служат за резервни части, програмирани бебета, утрешната наука, за да спаси децата на днешния ден.

Почуквам с химикалката си по бюрото и Съдия — кучето ми — се примъква по-близо.

— Какво ще се случи, ако не дариш бъбрек на сестра си?

— Ще умре.

— И това не те притеснява?

Устата на Ана се стяга в тънка линия.

— Тук съм, нали?

— Да, така е. Просто се опитвам да разбера какво те е накарало да поискаш да тропнеш с крак точно сега, след толкова време.

Тя поглежда към рафта с книги.

— Защото — отговаря простичко, — това няма край.

Внезапно се сеца за нещо. Бръква в джоба си и слага на бюрото ми пачка измачкани банкноти и монети.

— Не се тревожете за хонорара си. Тук са сто трийсет и шест долара и осемдесет и седем цента. Знам, че не е достатъчно, но ще намеря начин да набавя още.

— Вземам по двеста на час.

— Долара?

— Мидите не се побират в отвора на АТМ устройствата — отвърщам.

— Може би бих могла да разхождам кучето ви или нещо друго.

— Кучетата помощници ги разхождат само собствениците им — свивам рамене. — Ще измислим нещо.

— Не може да сте ми адвокат безплатно — настоява тя.

— Добре тогава. Можеш да лъскаш бравите на вратите ми.

Не става въпрос, че съм особено щедър по природа, а за това, че в юридическо отношение този случай ми е в кърпа вързан: тя не иска да дари бъбрек; никой съдия с ума си няма да я накара насила; не е необходимо да правя никакво юридическо разследване; родителите ще отстъпят, преди да се е стигнало до процес, и ето ти го краят. Още повече случаят ще ми осигури голяма публичност и ще ми стигне като работа на доброволни начала за цялото проклето десетилетие.

— Ще подам молба от твое име в семейния съд: юридическа еманципация за медицински цели — казвам.

— А после какво?

— После ще има изслушване и съдията ще ти назначи особен представител, което означава...

— ... човек, обучен да работи с деца в семейния съд, който определя кое представлява висшите интереси на детето — рецитира Ана. — Или с други думи, още един възрастен, определящ кое е добро за мен.

— Ами, така работи законът и няма как да го заобиколим. Но съответният представител теоретически ще се грижи само за теб, не за сестра ти или родителите ти.

Тя ме наблюдава как вземам бележника и нахвърлям няколко бележки.

— Не се ли притеснявате, че името ви е обърнато?

— Какво? — спирам да пиша и се втренчвам в нея.

— Камбъл Александър, фамилното ви име е малко име, а малкото ви — фамилно. — Тя прави пауза. — Или супа.

— И какво общо има това с твоя случай?

— Нищо — признава Ана. — Казвам просто, че родителите ви са взели лошо решение за вас.

Пресягам се през бюрото и ѝ подавам визитна картичка.

— Ако имаш въпроси, обади ми се.

Тя я взема и прокара пръсти по издадените букви на името ми. *Обратното* ми име. За Бога! А после се обляга на бюрото, грабва

тефтерчето ми и откъсва долната част на листа. Взема химикала ми, написва нещо и ми го връща. Свеждам поглед към бележката в ръката си.

Ана 555-3211♥

— В случай че *вие* имате някакви въпроси — подчертава тя.

Излизам в чакалнята, Ана си е тръгнала, а Кери седи на бюрото си и пред нея е проснат отворен каталог.

— Знаеш ли, че са използвали онези платнени чанти на „Л. Л. Бийн“, за да пренасят лед?

— Да — а също така и смес от водка и „Блъди Мери“. Мъкнех ги от къщата до плажа всяка събота сутрин. Което ми напомня за обаждането на майка ми.

Кери има леля, която си изкарва прехраната като врачка и от време на време наследственото предразположение се обажда. Или може би просто е работила за мен достатъчно дълго, за да знае повечето от тайните ми. Във всеки случай знае какво си мисля.

— Разправя, че баща ти се бил хванал със седемнайсетгодишно момиче и думата „дискретност“ му била непозната. И ще се регистрира в „Дъ Пайнс“, освен ако не й се обадиш до... — поглежда часовника си. — Ох!

— Колко пъти заплашва да се самоубие тази седмица? — осведомявам се.

— Само три.

— Значи под средното — облягам се на бюрото и затварям каталога. — Време е да си заслужите заплатата, госпожице Донатели.

— Какво става?

— Това момиче, Ана Фицджералд...

— „Планирано родителство“?

— Не точно — отвърщам. — Ще я представяваме. Трябва да попълня молба за медицинска еманципация, за да я подадеш утре.

— Стига бе! Наистина ли ще я представяваш?

Слагам ръка на сърцето си.

— Наранен съм, че имаш толкова ниско мнение за мен.

— Всъщност мислех за портфейла ти. Родителите й знаят ли?

— До утре ще разберат.

— Ти абсолютен кретен ли си?

— Моля?

Кери поклаща глава.

— Къде ще живее?

Тези думи ме спират. Изобщо не съм се замислял за това. Но момиче, което завежда дело срещу родителите си, няма да се чувства особено уютно да живее под един и същ покрив с тях, след като им връчат призовката.

Внезапно Съдия се озовава до мен: бута ме с нос по бедрото. Поклащам раздразнено глава. Изчисляването на времето е всичко.

— Дай ми петнайсет минути — обръщам се към Кери. — Щом съм готов, ще ти се обадя.

— Камбъл — продължава да ме притиска безжалостно тя, — не можеш да очакваш от едно дете да се грижи само за себе си.

Връщам се в кабинета си. Съдия ме следва, като спира за миг от вътрешната страна на прага.

— Това не е мой проблем — заявявам, затварям вратата, заключвам я и започвам да чакам.

САРА 1990 Г.

Посинялото място е с размера и формата на четирилистна детелина, точно между лопатките на Кейт. Джес е този, който го открива, когато и двамата са във ваната.

— Мамо — пита той, — това означава ли, че Кейт е щастливка?

Отначало се опитвам да го измия, защото решавам, че е мръсно, но не успявам. Двегодишната Кейт, предметът на този оглед, се взира в мен с порцелановите си сини очи.

— Боли ли? — питам я и тя поклаща глава.

Някъде в коридора зад гърба ми Брайън ми разказва как е минал денят му. От него се излъчва слаб мирис на дим.

— Значи, онзи си купил кутия скъпи пури — не спира той — и ги застраховал за петнайсет хиляди долара срещу изгаряне. В следващия момент застрахователната компания получава иск, в който пише, че всички пури са били загубени в поредица от малки пожари.

— *Изпушил* ги е? — питам, докато изплаквам сапуна от косата на Джес.

Брайън се обляга на касата на вратата.

— Да. Но съдията решил, че компанията е застраховала пурите срещу огън, без да определи кое е *приемлив* огън.

— Ей, Кейт, сега боли ли? — пита Джес и притиска силно палеца си върху посинялото място върху гръбнака на сестра си.

Кейт надава вой, люшва се и ме залива цялата с вода. Изваждам я от ваната — хлъзгава е като риба — и я подавам на Брайън. Притиснали русите си рошави глави една до друга, двамата много си приличат. Джес прилича повече на мен — слаб, мургав, мозъчен тип. Според Брайън така знаем, че семейството ни е пълно: и той, и аз си имаме свой клонинг.

— Излизай от ваната на мига — обръщам се към Джес.

Той се изправя — хлъзгаво четиригодишно момче — и успява да се препъне, докато се опитва да се прехвърли през широкия ръб на ваната. Удря си силно коляното и избухва в плач.

Увивам го в хавлия и го успокоявам, докато се опитвам да продължа разговора със съпруга си. Това е езикът на брака: морзова азбука, прекъсвана от къпане, вечери и приказки преди лягане.

— И така, кой те призова? — питам Брайън. — Защитата ли?

— Обвинението. Застрахователната компания платила парите, а после накарала да го арестуват за дващсет и четири палежа. Аз бях техният експерт.

Брайън, професионален пожарник, може да влезе в някоя сграда, която е цялата почерняла, и да намери мястото, откъдето са тръгнали пламъците: овъглен цигарен фас, оголена жица. Всеки холокост започва с въглен. Просто трябва да си наясно какво да търсиш.

— Съдията е прекратил делото, нали така?

— Съдията му издаде дващсет и четири последователни присъди — оповестява Брайън, оставя Кейт на пода и започва да ѝ облича пижамата.

В предишния си живот бях адвокат по граждански дела. В един момент наистина вярвах, че искам да бъда такава — но това беше преди едно едва проходило дете да ми подари шепа смачкани теменужки. Преди да разбере, че детската усмивка представлява татуировка: неизличимо произведение на изкуството.

Това влудява сестра ми Сузан. Тя е финансова вихрушка, която помете стъкления покрив на Банка Бостън, а според нея аз съм пилене на еволюцията на мозъка. Според мен обаче половината от битката е да разбереш кое е добре за *теб*, а аз съм много по-добра като майка, отколкото щях да бъда като адвокат. Понякога се чудя дали само с мен е така, или има и други жени, които разбират къде трябва да бъдат, като не отиват никъде.

Вдигам поглед от Джес, когото подсушавам в момента, и виждам, че Брайън ме гледа.

— Не ти ли липсва, Сара? — пита тихо той.

Увивам сина ни в хавлията и го целувам по темето.

— Колкото някоя клоака — отвърщам.

Когато се събуждам на следващата сутрин, Брайън вече е тръгнал за работа. Работи два дни, после две нощи и почива четири дни и

нощи, а после цикълът се повтаря. Поглеждам към часовника и осъзнавам, че вече е минало девет. Невероятно, но децата не са ме събудили. Навличам хавлията си и се втурвам по стълбите към долния етаж, където заварвам Джес да си играе на пода с кубчета.

— Ядох закуска — осведомява ме. — Направих и на теб.

Вярно, цялата кухненска маса е покрита с разпилени овесени ядки, а един плашещо нестабилен стол е поставен под шкафа със зърнените закуски. Ивица от мляко води от хладилника към купата.

— Къде е Кейт?

— Спи — отвръща Джес. — Опитах се да я побутна и всичко.

Децата ми са като будилници; новината, че Кейт спи до толкова късно, ме кара да си спомня, че напоследък е хремава, и се питам дали затова беше толкова уморена миналата вечер. Качвам се по стълбите и извиквам името ѝ. В стаята си тя се завърта към мен и изплува от тъмнината, за да се фокусира върху лицето ми.

— Стани и ми дай усмивка!

Дръпвам щорите и слънцето се излива върху одеялата ѝ. Вдигам я да седне и разтривам гърба ѝ.

— Хайде да те облечем — казвам и изхлузвам горнището на пижамката през главата ѝ.

По гръбначния ѝ стълб като редица от малки сини скъпоценни камъни виждам низ от синини.

— Анемия е, нали? — обръщам се към педиатъра. — Децата на нейната възраст не се разболяват от инфекциозна мононуклеоза, нали?

Доктор Уейн отдръпва стетоскопа си от тесните гърдички на Кейт и дръпва надолу розовата ѝ блузка.

— Възможно е да е вирус. Искам да ѝ взема кръв и да пусна едно-две изследвания.

Тази новина кара Джес, който до момента търпеливо си е играл с войник без глава, да наостри уши.

— Знаеш ли как вземат кръв, Кейт?

— С моливи?

— С игли. Големи дълги игли и те набучват, сякаш те стрелят...

— Джес! — обаждам се предупредително.

— Стрелят? — изписква Кейт. — Ох!

Дъщеря ми, която ми има доверие да ѝ кажа кога е безопасно да пресече улицата, да режа месото ѝ на малки късчета и да я защитавам

от всякакви ужасни неща като големи кучета, тъмнина и шумни фишеци, ме гледа с очакване.

— Само една малка игличка — уверявам я.

Медицинската сестра влиза с подноса си, спринцовката, шишенцата и гумения турникет и Кейт започва да пищи. Поемам си дълбоко дъх.

— Кейт, погледни ме.

Виковете ѝ затихват до тихи хълцания.

— Ще е само леко боцване.

— Лъжкиня! — прошепва Джес.

Кейт се отпуска съвсем лекичко. Сестрата я слага на кушетката и ме моли да я държа за раменете. Гледам как иглата се забива в бялата кожа на ръката на дъщеря ми, чувам внезапния писък, но не потича никаква кръв.

— Съжалявам, захарче — казва сестрата, трябва да опитам пак.

Изважда иглата и отново убожда Кейт, която надава още по-висок вик.

При пълненето на първото и второто шишенце Кейт се съпротивлява с всички сили. Когато идва ред на третото, вече е съвсем отпусната. Не знам кое от двете е по-лошо.

Чакаме резултатите от кръвната проба. Джес лежи по корем на килима в чакалнята и прихваща само Бог знае какви микроби от всички болни деца, които минават през кабинета. Искам педиатърът да излезе, да ми каже да заведе Кейт у дома и да я накарам да пие портокалов сок и да размаха пред носа ми рецепта на „Циклор“ като вълшебна пръчка.

Минава цял час, преди доктор Уейн отново да ни повика в кабинета си.

— Има малък проблем с резултатите — казва той. — По-точно, с броя на белите ѝ кръвни телца. Малко по-нисък е от обичайното.

— Какво означава? — на мига се проклинам, задето съм постъпила в юридическо училище, а не в медицинско. Опитвам се да си припомня какво изобщо правят белите кръвни телца.

— Възможно е да има автоимунна недостатъчност. Или просто да е станала грешка в лабораторията — докосва косата на Кейт. — За

да сме сигурни, искам да ви изпратя при хематолог в болницата, за да повтори теста.

Мисля си: „Сигурно се шегувате!“. Но вместо това виждам как ръката ми се протяга по своя собствена воля и поема късчето хартия, което ми подава доктор Уейн. Не рецепта, както се надяхах, а име. „Илиана Фаркард, болница «Провидънс», Хематология/Онкология“.

— Онкология — повтарям. — Но това е рак.

Зачаквам доктор Уайн да ме увери, че е само част от специалността на лекарката, че лабораторията за кръвни проби и раковото отделение просто са разположени на едно и също място и нищо повече.

Той не го прави.

Диспечерът от противопожарната служба ми съобщава, че Брайън се е отзовал на медицински сигнал. Тръгнал е със спасителния автомобил преди двайсет минути. Поколебавам се и поглеждам към Кейт, отпусната на един от пластмасовите столове в чакалнята в болницата. Медицински сигнал.

Мисля, че в живота ни има кръстопътища, когато вземаме огромни радикални решения, без дори да го осъзнаваме — както когато преглеждаме заглавията във вестника, докато чакаме на червения светофар, и не забелязваме вана, който предизвиква злополука. Както когато влизаме в магазинче за кафе съвсем случайно и срещаме мъжа, за когото ще се омъжим един ден, докато той претърсва джобовете си за дребни пред щанда. Или това: да заръчате да предадат на съпруга ви, че искате да се срещнете, след като часове наред сте се самоубеждавали, че изобщо не е важно.

— Обадете му се по радиото — казвам. — Предайте му, че сме в болницата.

Утешително е да знам, че Брайън е до мен, сякаш сме двама часовои, двойна линия на защита. В болницата „Провидънс“ сме от три часа и с всяка минута ми става все по-трудно да продължавам да се самозаблуждавам, че доктор Уейн е допуснал грешка. Джес спи на пластмасов стол. Кейт е преминала през още едно травмиращо вземане на кръв и рентгенов преглед на гърдите, защото съм споменала, че е с настинка.

— Пет месеца — казва внимателно Брайън на мъжа, седнал пред него с блок за писане в ръка. После поглежда към мен. — Нали тогава се разболя?

— Така мисля.

Лекарят вече ни е разпитал за всичко — от това, с какво сме били облечени в нощта, когато Кейт е била зачената, до деня, в който за пръв път е успяла да хване лъжица в ръка.

— Първата й дума? — пита той.

Брайън се усмихва.

— Тати.

— Имах предвид кога.

— О! — той се смръщва. — Мисля, че малко преди да навърши една.

— Извинете — намесвам се. — Може ли да ми обясните защо всичко това има някакво значение?

— Просто медицинска история, госпожо Фицджералд. Искаме да научим всичко, което можем, за дъщеря ви, за да разберем какво не е наред.

— Господин и госпожо Фицджералд? — към нас се приближава млада жена в лабораторна престилка. — Аз съм флеботомист. Доктор Фаркард иска да направя коагулационен панел на Кейт.

При звука на името си Кейт примигва в скута ми, хвърля поглед към бялата престилка и пъха ръце в ръкавите на собствената си блузка.

— Не може ли да й вземете кръв с ланцет от пръста?

— Не, това наистина е най-лесният начин.

Внезапно си спомних как, когато бях бременна с Кейт, тя не спираше да хълца. Коремът ми мърдаше часове наред. Всяко нейно движение, дори и толкова малко, ме принуждаваше да правя нещо, което не можех да контролирам.

— Мислите ли — казвам тихо, — че искам да чуя точно това? Когато отидете в кафенето и си поръчате кафе, дали ще ви хареса, ако някой ви даде кока-кола, защото му е по-лесно да я достигне? Ако искате да платите с кредитна карта, ще ви хареса ли, ако ви кажат, че им създавате прекалено много неприятности, затова е по-добре да платите в брой?

— Сара — гласът на Брайън е като далечен вятър.

— Мислите ли, че на мен ми е лесно да седя тук с детето си и да нямам представа какво става или защо правите всички тези тестове? Мислите ли, че на *нея* ѝ е лесно? Откога човек има възможност да направи това, което е *най-лесно*?

— Сара — едва когато ръката на Брайън се отпуска върху рамото ми, осъзнавам колко силно треперя.

Още един миг, и жената се отдалечава гневно. Дървените ѝ подметки се удрят шумно по пода. В мига, в който изчезва от полезрението ми, се отпускам уморено, загубила енергията си.

— Сара — чувам Брайън. — Какво ти става?

— На *мен* ли? Не знам, Брайън, защото никой не идва да ни каже какво ѝ има на...

Той ме взема в обятията си и Кейт се озовава притисната помежду ни като въздишка.

— Шшшт — казва той. Уверява ме, че всичко ще се оправи, и за пръв път в живота си не му вярвам.

Неочаквано доктор Фаркард, която не сме виждали от часове, влиза в стаята.

— Чух, че има малък проблем с коагулационния панел — придърпва си стол пред нас. — Пълният кръвен тест на Кейт показва някои необичайни резултати. Броят на белите ѝ кръвни телца е много нисък — едно точка три. Хемоглобинът ѝ е седем точка пет, хематокритът — осемнайсет точка четири, плателетите — осемдесет и едно точка три нули, а неутрофилите ѝ — нула точка шест. Подобни цифри понякога означават автоимунно заболяване. Освен това промиелоцитите на Кейт са дванайсет процента, а бластите — пет процента, което индикира наличието на левкемиен синдром.

— Левкемия — повтарям. Думата е течна, хлъзгава, като белтъка на яйце.

Доктор Фаркард кимва.

— Левкемия означава рак на кръвта.

Брайън само се взира в нея, без да мигва.

— Какво означава?

— Представете си костния мозък като детски център за развитие на клетки. Здравите тела произвеждат кръвни клетки, които остават в костния мозък, докато съзреят достатъчно, за да излязат и да се борят с болестта или тромба, да пренасят кислород или каквато и да е

функцията им. При хората с левкемия вратите на детския център се отварят прекалено рано и от тях излизат незрели кръвни клетки, неспособни да вършат работата си. Невинаги е странно при пълни кръвни тестове да се видят промиелоцити, но когато проверихме кръвта на Кейт под микроскоп, видяхме особености — тя поглежда първо единия от нас, после другия. — Трябва да направя костномозъчна аспирация, за да го потвърдя, но изглежда, че Кейт има остра промиелоцитна левкемия.

Езикът ми е прикован от тежестта на въпрос, който след миг Брайън успява да изтласка от собственото си гърло:

— Тя... тя ще умре ли?

Искам да разтърся доктор Фаркард. Искам да ѝ кажа, че сама ще извадя кръвта за коагулационния панел от ръцете на Кейт, ако това означава, че ще си вземе думите назад.

— Острата промиелоцитна левкемия е много рядка подгрупа на миелоидната левкемия. Диагнозата се поставя едва на около дванайсет хиляди души годишно. Процентът на оцелелите пациенти е между двайсет и трийсет, ако лечението започне незабавно.

Изтласквам цифрите от главата си и се вкопчвам в последната част на изречението ѝ.

— Значи има лечение — отбелязвам.

— Да. С агресивно лечение миелоидната левкемия води до прогноза за оцеляване от девет месеца до три години.

Миналата седмица стоях на вратата на стаята на Кейт, гледах я как спи, притиснала към себе си атлазеното одеялце — късче плат, от което рядко се отделя. „Помни ми думите — прошепнах на Брайън, — никога няма да се откаже от него. Ще трябва да го зашия в подгъва на сватбената ѝ рокля“.

— Трябва да направим костномозъчна аспирация. Ще я упоим с лек общ анестетик. И можем да извлечем коагулационния панел, докато спи — лекарката се навежда напред и ни поглежда съчувствено. — Трябва да знаете, че децата надвиват всякакви прогнози. Всеки ден.

— Добре — отсича Брайън и стиска ръце една в друга, сякаш се подготвя за футболен мач. — Добре.

Кейт надига глава от блузата ми. Бузките ѝ са зачервени, а изражението — бдително.

Има някаква грешка. Кръвната проба, анализирана от лекарката, е на някой друг клетник. Само погледнете детето ми, блясъка на къдриците му и нежната му като пеперуда усмивка — това съвсем не е лице на умиращ човек.

Познавам го само от две години. Но ако вземете всеки спомен, всеки миг, ако ги разпънете от край до край, ще стигнат до края на вечността.

Навиват чаршаф и го пъхат под корема на Кейт. Завързват я към кушетката с два дълги ремъка. Една сестра гали ръката ѝ дори след като анестетикът е започнал да действа и тя е заспала. Долната част на гърба ѝ е оголена за дългата игла, която ще влезе в слабинната ѝ кост, за да извлече костен мозък.

Когато внимателно обръщат лицето на Кейт на другата страна, тоалетната хартия под бузата ѝ е влажна.

От собствената си дъщеря научавам, че не е необходимо да си буден, за да плачеш.

Докато шофирам обратно към къщи, съм поразена от внезапната мисъл, че светът е надуваем — дървета, трева и къщи, готови да рухнат при едно-единствено убождане. Изпитвам чувството, че ако отклоня колата наляво ѝ пробия оградата на детската площадка, тя ще ни отблъсне назад като гумен дюшек.

Изпреварваме един камион с надпис „Батчълдър Каскет Къмпани“ на каросерията. И „Карайте сигурно“. Това не е ли конфликт на интереси?

Кейт седи на столчето си и яде бисквити с формата на животни.

— Играй — заповядва тя.

В огледалото за обратно виждане лицето ѝ сияе. „Предметите са по-близо, отколкото изглеждат“. Поглеждам я как вдига първата бисквита.

— Какво казва тигърът? — успявам да промълвя.

— Rrrrrrr! — тя отхапва главата му и размахва друга бисквита.

— Какво казва слонът?

Кейт се кикоти и надава рев през носа си.

Питам се дали ще се случи в съня ѝ. Или дали ще плаче. Дали до нея ще има някоя добра сестра, която да ѝ даде нещо за болката. Представям си как детето ми умира, а то е живо и се смее на половин метър зад мен.

— Как казва жирафът? — пита Кейт. — Жирафът?

Гласът ѝ е изпълнен с толкова бъдеще.

— Жирафите не казват нищо — отговарям.

— Защо?

— Защото така са родени — отвърщам и чувствам как гърлото ми се стяга така, че не мога да промълвя нищо повече.

Телефонът иззвнява точно когато се връщам от дома на съседката, след като съм се разбрала с нея да се грижи за Джес, докато ние се грижим за Кейт. Нямаме протокол за тази ситуация. Единствените ни детегледачки са все още в гимназията; и двете баби, и двамата дядовци са мъртви; никога не сме се занимавали с целодневни детски центрове — грижата за децата е моя работа.

Влизам в кухнята, когато Брайън вече е потънал в разговор с обаждания се. Шнурът на телефона е увит около коленете му като пъпна връв.

— Да — казва той, — не е за вярване. Този сезон не съм ходил на нито една игра... няма смисъл, когато вече го продадох.

Погледът му среща моя, докато слагам чайника.

— О, Сара е много добре. И децата, да, и те са добре. Хубаво. Поздрави Луси от мен. Благодаря, че се обади, Дон — затваря. — Дон Търман — обяснява. — От противопожарната академия, сещаш ли се? Много е симпатичен.

Докато се взира в мен, искрената усмивка изчезва от лицето му. Чайникът започва да свири, но нито той, нито аз понечваме да го свалим. Поглеждам към Брайън и скръствам ръце.

— Не можах — мълви тихо. — Сара, просто не можах.

Тази нощ в леглото Брайън е катоobelиска — само една сянка, очертана на фона на тъмнината. Макар че не сме продумвали от часове, знам, че е също толкова буден, колкото и аз.

Това ни се случва, защото се разкрещях на Джес миналата седмица, вчера, само преди миг. Това ни се случва, защото не купих на

Кейт бонбоните „М& М“, които искаше в магазина. Това ни се случва, защото веднъж, само за частица от секундата, се запитах какъв ли щеше да е животът ми, ако никога не бях раждала деца. Това ни се случва, защото не осъзнавах каква късметлийка съм.

— Мислиш ли, че ние сме виновни? — пита Брайън.

— Да сме виновни ли? — обръщам се към него. — Как?

— Заради гените си. Знаеш.

Не отговарям.

— В болницата не знаят нищо — отбелязва пламенно той. — Помниш ли, когато синът на шефа си счупи лявата ръка, а те сложиха гипс на дясната?

Отново впервам поглед в тавана.

— Само за твоя информация — казвам по-високо, отколкото съм възнамерявала, — няма да допусна Кейт да умре.

До мен се разнася ужасен звук — като вой на ранено животно, като стон на удавник. А после Брайън притиска лице към рамото ми и се разридава в кожата ми. Обгръща ме с ръце и ме стиска така, сякаш губи равновесие.

— Няма да допусна — повтарям, но дори и в собствените си уши звуча така, сякаш се заричам твърде много.

БРАЙЪН

С всяко увеличаване на горещината на пожара с деветнайсет градуса огънят става два пъти по-голям. Точно това си мисля, докато наблюдавам как от комина излитат искри — хиляди нови звезди. Деканът на Медицинското училище към университета „Браун“ стои до мен и кърши ръце. Самият аз се потя в тежкото си палто.

Докарали сме машина, стълба и спасителен автомобил. Заобиколили сме сградата от четирите краища. Потвърдили сме, че вътре няма никого. Е, с изключение на тялото, заклешило се в комина и станало причина за пожара.

— Беше едър човек — отбелязва деканът. — Винаги постъпваме така с телата след края на часовете по анатомия.

— Ей, капитане! — виква Поли. Днес той е главният ми оператор на помпата. — Ред е приготвил крана. Да отворя ли струята?

Все още не съм сигурен, че искам да насочим маркуча нагоре. Тази пещ е предвидена да поглъща останки на температура 1600 градуса по Фаренхайт. Над и под тялото гори огън.

— Е? — пита деканът. — Няма ли да направите нещо?

Това е най-голямата грешка на новобранците: предположението, че борбата с огъня непременно означава изливането на потоци вода. Понякога влошава нещата още повече. В този случай би разпръснало опасни биологически отпадъци из цялото място. Мисля, че трябва да задържим пещта затворена и да се погрижим огънят да не излезе извън комина. Никой пожар не може да гори вечно. В крайна сметка винаги се самоунищожава.

— Да — отвърщам. — Ще изчакам.

Когато работя нощни смени, вечерям два пъти. Първия път е рано, със семейството си, за да можем всички да седнем заедно на масата. Тази вечер Сара приготвя ростбиф. Телешкото лежи на масата като заспало бебе, докато тя ни вика да сядаме.

Кейт е първата, която се отпуска на стола си.

— Здравей, скъпа — казвам и стискам ръката ѝ. Тя ми се усмихва, но усмивката не стига до очите ѝ. — Какво правиш?

Тя започва да бута бобчетата по чинията си.

— Спасявам страни от Третия свят, разделям нови атоми и довършвам Великия американски роман. Разбира се, между диализите.

— Разбира се.

Сара се обръща към нас, размахала нож.

— Каквото и да съм направил — казвам и се отдръпвам назад, — съжалявам.

Тя не ми обръща внимание.

— Ще нарежеш ли месото?

Вземам ножовете и започвам да режа точно когато Джес се домъква в кухнята. Позволяваме му да живее над гаража, но настояваме да се храни с нас — част от уговорката. Очите му са ужасно зачервени, дрехите му миришат на дим.

— Само погледни това — въздъхва Сара, но когато се обръщам, тя се взира в телешкото. — Прекалено е сурово.

Вдига тавата с голи ръце, сякаш кожата ѝ е намазана с азбест, и я пъха обратно във фурната.

Джес посяга към купа картофено пюре и започва да пълни чинията си. Още, още, пак.

— Вониш — казва Кейт и размахва ръка пред лицето си.

Джес не ѝ обръща внимание, опитва пюрето. Чудя се какво ли говори за мен фактът, че съм на седмото небе, задето мога да кажа поне едно от веществата, които преминават през системата му, за разлика от някои от другите — хапчета екстази, хероин и Бог знае какво още, — които оставят много по-малко следи.

— Не всички обичаме одеколон „Надрусан“ — промърморва Кейт.

— Не всички можем да поемаме наркотиците си през портокат — отговаря Джес.

Сара вдига ръце.

— Моля ви, не може ли просто... да не?

— Къде е Ана? — пита Кейт.

— Не беше ли в стаята ти?

— Беше сутринта.

Сара подава глава през кухненската врата.

— Ана! Вечеря!

— Виж какво си купих днес — казва Кейт и дръпва напред тениската си — кошмарна смесица от ярки цветове с рак отпред и надпис „Рак“. — Схващаш ли?

— Ти си лъв — Сара сякаш всеки момент ще се разплаче.

— Какво става с телешкото? — питам, за да отвлека вниманието ѝ.

Точно в този миг Ана влиза в кухнята, хвърля се на стола си и навежда глава.

— Къде беше? — пита Кейт.

— Тук-там — Ана поглежда надолу към чинията си, но не се опитва да си сервира.

Не е типично за нея. Свикнал съм да се боря с Джес, да облекчавам бремето на Кейт, но Ана е константата в нашето семейство. Ана винаги е усмихната. Ана ни разказва за червеношийката, която е намерила със счупено крило и червено петно от едната страна на главичката; или за майката, която видяла в „Уолмарт“ и била не с един, а с два чифта близнаци. Ана ни дава ритъм и когато я виждам да седи и да мълчи, осъзнавам, че тишината представлява звук.

— Случи ли се нещо днес? — питам.

Тя поглежда към Кейт, предполагайки, че въпросът е отправен към сестра ѝ, а после се стряска, щом осъзнава, че говоря на нея.

— Не.

— Добре ли се чувстваш?

Ана пак се стряска; въпросът обикновено е отправян към Кейт.

— Добре.

— Защото не се храниш.

Ана поглежда към чинията си, забелязва, че е празна, и я препълва с храна. Натъпква в устата си две вилици зелен боб една след друга.

Неочаквано си спомням времето, когато децата бяха малки, наблъскани на задната седалка на колата като пури в кутия, а аз им пеех „Ана банана, Ана банана...“ („Чък! — викаше Джес. — Дай Чък!“)

— Ей — посочва Кейт към врата на Ана. — Медальонът ти го няма.

Става въпрос за медальона, който ѝ подарих преди години. Ръката на Ана се вдига към ключицата ѝ.

— Да не си го загубила? — питам я.

Тя свива рамене.

— Може просто да не съм в настроение да го нося.

Доколкото знам, никога не го е свалияла. Сара изважда ростбифа от печката и го слага на масата. Докато взема ножа за рязане, тя поглежда към Кейт.

— Като говорим за неща, които не сме в настроение да носим, облечи си друга тениска.

— Защо?

— Защото аз така казвам.

— Това не е причина.

Сара набождя телешкото с ножа.

— Защото ми се струва неприлично да я носиш на масата за вечеря.

— Не е по-неприлично от тениските на Джес с разни метъли. Какво пишеше на вчерашната? „Алабама Тъндър Пуси?“^[1]

Джес я поглежда и обръща очи — изражение, което ми е познато, като на окуцял кон в някой уестърн в мига, преди да го застрелят от милосърдие.

Сара реже месото. Преди розово, сега то прилича на корав дънер.

— Погледни! — извиква тя. — Съсипано е.

— Много е хубаво — вземам единственото парче, което е успяла да отдели, и си отрязвам по-малка хапка. Все едно дъвча кожа. — Прекрасно. Ей сега ще изтичам до службата и ще взема горелка, за да можем да сервираме на другите.

Сара примигва, а после от устата ѝ избликва смях. Кейт се кикоти. Дори и Джес се ухилва.

Точно в този миг осъзнавам, че Ана вече е станала от масата и — което е още по-важно, — никой не е забелязал.

В пожарната сме четирима и седим в кухнята. Ред вари на печката някакъв сос, Поли чете „Про Джо“, а Цезар пише писмо до тазседмичния обект на страстта си. Ред го гледа и клати глава.

— Трябва да го запишеш на диск и да разпечатваш по няколко копия едновременно.

„Цезар“ е просто прякор. Поли го измисли преди години, защото очите на колегата ни постоянно шарят.

— Тази е различна — отвърща Цезар.

— Точно така. Изкара цели два дни. — Ред изсипва спагетите в гевгира в мивката и около лицето му се издига пара. — Фиц, дай на момчето малко напътствия, става ли?

— Защо аз?

Поли вдига поглед над ръба на вестника.

— По подразбиране — отговаря той и е прав.

Жена му го напусна преди две години заради виолончелист, който минаваше през Провидънс на турне със симфоничния оркестър; Ред е толкова заклет ерген, че няма да разпознае една дама дори и под носа си. От друга страна със Сара сме женени от двайсет години.

Ред поставя пред мен чиния, а аз започвам да говоря.

— Жените — подхващам — не са чак толкова различни от голям огън на открито.

Поли захвърля вестника и издюдюква.

— Ето го: таото на капитан Фицджералд.

Не му обръщам внимание.

— Огънят е красив, нали? Когато гори, не можеш да откъснеш поглед от него. Съумееш ли да го овладееш, ще ти дава светлина и топлина. Само ако го изпуснеш от контрол, ще трябва да минеш в офанзива.

— Това, което се опитва да ти каже капитанът — помага ми Поли — е, че трябва да държиш гаджето си далеч от насрещния вятър. Хей, Ред, имаш ли пармезан?

Сядаме на втората ми вечеря, което обикновено означава, че звънците ще забият след минути. Борбата с огъня е свят, управляван от закона на Мърфи: кризата възниква, когато най-малко можеш да си я позволиш.

— Хей, Фиц, спомняш ли си последния мъртвец, дето се заклеши? — пита Поли. — Когато бяхме доброволци?

Господи, да. Двеста и петдесет килограмов мъж, издъхнал от сърдечна недостатъчност в леглото си. От погребалния дом не успяха да свалят тялото по стълбите и повикаха пожарникарите.

— Въжета и скрипки — припомням си на глас.

— Трябваше да го кремират, но беше прекалено огромен... — ухилва се Поли. — Кълна се в Бога и в душата на майка си в рая, вместо това трябваше да го занесат при ветеринарите.

Цезар го поглежда и примигва.

— Защо?

— Как според теб се отърват от мъртвите коне, Айнщайн?

Цезар събира две и две и очите му се разширяват.

— Без майтап? — пита, замисля се и бутва настрана чинията със спагети с болонски сос на Ред.

— Кого смятате, че ще помолят да почисти комина на медицинското училище? — пита Ред.

— Нещастните копелета от Администрацията на сигурността и здравето — отвръща Поли.

— Десет кинта, че ще позвънят тук и ще ни кажат, че е наша работа.

— Никъде няма да се обадят — намесвам се, — защото няма да има какво да се разчиства. Огънят гореше прекалено силно.

— Е, добре, поне знаем, че този път не става дума за палеж — измърморва Поли.

През последния месец имаме серия от пожари, подпалени умишлено. Винаги се разбира — има или следи от разливане на запалителна течност, или многобройни точки на избухване, или дим, който е черен, или необичайно съсредоточаване на огъня на едно място. Който и да го прави, е умен — на няколко места причинителите на пожара са сложени под стълбите, за да ни отрежат достъпа до пламъците. Предумишлените пожари са опасни, защото не следват техниката, която използваме, за да се борим с тях. Предумишлените палежи са в сгради, които е най-вероятно да се срутят, докато сме в тях и се борим с пламъците.

Цезар изсумтява.

— Може и да е било палеж. Онзи дебелак може наистина да е бил подпалвач с желание за самоубийство. Може да е пропъзлял в комина и сам да се е подпалил — добавя Поли и другите двама се ухилват.

— Достатъчно — отсичам.

— Фиц, трябва да признаеш, че наистина е смешно...

— Не и за родителите на човека. Не и за семейството му.

Следва неловко мълчание, докато другите трима проумяват смисъла на думите ми. Най-после Поли, който ме познава най-отдавна, проговаря:

— Пак ли нещо с Кейт, Фиц?

Винаги има нещо с по-голямата ми дъщеря; проблемът е, че няма край. Ставам от масата и оставям чинията си в мивката.

— Ще се кача на покрива.

Всички си имаме хобита — Цезар своите момичета, Поли — своите гайди, Ред — своето готвене, а аз — своя телескоп. Още преди години го разположих на покрива на противопожарната служба, откъдето най-добре мога да виждам нощното небе.

Ако не бях пожарникар, щях да стана астроном. Наясно съм, че за това се изисква прекалено много математика за мозък като моя, но в наблюдаването на звездите винаги е имало нещо, което ме привлича. В наистина тъмна нощ можеш да видиш някъде между хиляда и хиляда и петстотин звезди, а има и милиони други, които все още не са открити. Толкова е лесно да мислиш, че светът се върти около теб, но трябва само да се взреш в небето, за да осъзнаеш, че съвсем не е така.

Истинското име на Ана е Андромеда. Пише го на акта ѝ за раждане, кълна се в Бог. Съзвездието, на което е наречена, е посветено на принцеса, която била прикована към скала като жертва, принесена на морско чудовище — наказание за майка ѝ Касиопея, която се била похвалила пред Посейдон с красотата си. Героят Персей, който прелетял оттам, се влюбил в Андромеда и я спасил. В небето тя е изобразена с протегнати ръце с окови на тях.

Според мен историята завършва щастливо. Кой не би го пожелал за детето си?

При раждането на Кейт си представях колко ще е красива в деня на сватбата си. После я диагностицираха с остра промиелоцитна левкемия и вместо това започнах да си я представям как се изкачва на сцената, за да получи дипломата си от гимназията. Когато се влоши, и тази представа се разпадна: представях си я как оживява до тържеството за петия си рожден ден. Днес вече нямам очаквания и така тя ги надминава всичките.

Кейт ще умре. Необходимо ми бе много време, за да успея да го изрека. Като се замислим, всички ще умрем един ден, но не трябва да стане по този начин. Кейт трябва да е тази, която да се сбoguва с мен.

Струва ми се почти като измама, че след годините, през които опровергаваше всички прогнози, не левкемията ще я убие. Но всъщност доктор Чанс отдавна ни каза, че обикновено става точно така: тялото на пациента просто се износва, уморено от битката. Лека-

полека късчета от него започват да поддават. В случая на Кейт се предават бърбреците ѝ.

Обръщам телескопа си към Извивката на Барнард и М42, които блестят ярко на меча на Орион. Звездите са огньове, които горят хиляди години. Някои от тях горят бавно и продължително, като червени джуджета. Други — сини гиганти — изгарят горивото си толкова бързо, че блестят през огромни разстояния и са лесни за виждане. Щом горивото им започва да свършва, от тях се отделя хелий, те стават още по-горещи и избухват в супернова. Супернова е нещо по-ярко и от най-ярките галактики. Звездите умират, но всички наблюдават залеза им.

По-рано, след като вечеряхме, помогнах на Сара да разчисти кухнята.

— Не мислиш ли, че става нещо с Ана? — попитах, докато прибирах кетчупа в хладилника.

— Защото е свалила медальона си?

— Не — свивам рамене. — Просто като цяло.

— В сравнение с бърбреците на Кейт и социопатията на Джес мисля, че се справя добре.

— Искаше вечерята да свърши още преди да е започнала.

Сара се обръща, както е застанала пред мивката.

— Какво мислиш, че е?

— Тъж... някое момче?

Сара хвърля поглед към мен.

— Не се среща с никого.

„Слава Богу“.

— Може би някоя от приятелките ѝ е казала нещо, което я е разстроило.

— Защо питаш мен. Какво, по дяволите, знам аз за настроенятия на тринайсетгодишните момичета?

Сара избърсва ръцете си в кърпата и включва съдомиялната.

— Може би е просто от периода. Тийнейджърка е.

Опитах се да се сетя каква беше Кейт на тринайсет, но си спомням само за завръщането на болестта и трансплантацията на

стволови клетки. Обичайният начин на живот на Кейт избледнява, засенчен от периодите, когато е болна.

— Утре трябва да заведе Кейт на диализа — каза Сара. — Кога ще се върнеш?

— Към осем. Но съм на повикване и няма да се изненадам, ако нашият подпалвач нанесе нов удар.

— Брайън? — попита тя. — Как ти се стори Кейт?

„По-добре от Ана“ — помислих си, но не това ме питаше. Искаше да преценя жълтеникавия оттенък на кожата на Кейт днес в сравнение с вчера; да разчета начина, по който се облягаше с лакти на масата, прекалено уморена, за да задържи тялото си изправено.

— Изглежда страхотно — излъгах, защото редовно го правим един за друг.

— Не забравяй да им пожелаеш „лека нощ“, преди да тръгнеш — напомня ми Сара и се обърна да вземе хапчетата, които Кейт пие преди лягане.

Тази вечер е спокойно. Седмиците притежават собствен ритъм и лудостта на петъчните или съботните нощни смени рязко контрастира със скуката на неделите и понеделниците. Отсега знам: това ще е една от нощите, когато си лягам и наистина имам възможност да поспя.

— Татко?

Люкът към покрива се отваря и от него изпълзва Ана.

— Ред ми каза, че си тук.

Застивам на мястото си. Часът е десет през нощта.

— Какво има?

— Нищо. Просто... исках да ти дойда на гости.

Когато децата бяха малки, Сара се отбиваше с тях през цялото време. Те играеха в нишите край огромните заспали машини; заспиваха в койката ми. Понякога, през най-топлите летни вечери, Сара носеше старо одеяло и го разпъвахме тук, на покрива. Лягахме с децата помежду ни и гледахме как пада нощта.

— Мама знае ли къде си?

— Тя ме докара — отвръща Ана и предпазливо прекосява покрива. Височините никога не са й понасяли особено, а перилото край бетона няма и един метър. Тя присвива очи и се навежда към телескопа. — Какво виждаш?

— Бета — отвръщам.

Поглеждам внимателно Ана — нещо, което не съм правил от доста дреме. Вече не е слаба като клечка, започва да придобива наченки на извивки. Дори движенията ѝ — начинът, по който прибира косата си зад ухото, начинът, по който надниква в телескопа — притежават грация, която свързвам с порасналите жени.

— Има нещо, което искаш да ми кажеш ли?

Зъбите ѝ захапват долната устна, а очите ѝ се свеждат към маратонките.

— Може би вместо това може *ти* да поговориш на *мен* — предлага тя.

Настанявам я да седне върху якето ми и посочвам към звездите. Разказвам ѝ, че Бета е част от Лира — лирата, която някога е принадлежала на Орфей. Не ме бива в разказването на истории, но си спомням тези, които са свързани със съзвездията. Разказвам ѝ за сина на бога на слънцето, чиято музика очаровала животните и размеквала скалите — човек, който обичал жена си Евридика толкова много, че не искал да позволи на Смъртта да му я отнеме.

Когато свършвам, и двамата лежим по гръб.

— Може ли да остана тук с теб? — пита Ана.

Целувам я по темето.

— Разбира се.

— Татко — прошепва Ана, когато вече съм сигурен, че е заспала, — подействало ли е?

Трябва ми миг, преди да разбера, че говори за Орфей и Евридика.

— Не — признавам.

Тя въздъхва.

— Така и предположих.

[1] Pussy (англ.) — вулг. женски полов орган — бел.прев. ↑

ВТОРНИК

*Свещта ми гори в двата края
и едва ли нощта ще изтрае.
Но, мои врази и другари,
как прекрасно и ярко сияе!*

Една Сейнт Винсът
Милей,
Първата смокиня,
Няколко смокини от
магарешки бодил

АНА

Някога се преструвах, че просто минавам през това семейство на път към истинското си. Всъщност не преувеличавам кой знае колко: имаме Кейт, която е същинско копие на татко, и Джес, който е копие на мама; а ето ме и мен, колекция от рецесивни гени, дошли от лявото поле. В закусвалнята на болницата, докато ядях пържени картопки с вкус на гума и червен желатинов десерт, поглеждах от маса към маса и си мислех, че истинските ми родители може да са съвсем близо. Щяха да се разплачат от радост, че са ме намерили, и да ме отведат в замъка ни в Монако или в Румъния, да ми дадат прислужница, която да ухае на чисти чаршафи, мое собствено швейцарско планинско куче и лична телефонна линия. Въпросът беше, че първият човек, на когото щях да се обадя, за да се похваля с невероятния си късмет, щеше да е Кейт.

Кейт ходи на диализа три пъти седмично по два часа. Има катетър *Махукър*, който изглежда точно като тръбата, която преди забиваха в централната ѝ вена, и стърчи точно от същото място на гърдите ѝ. Приспособлението е свързано с машина, която върши работата, на която бъбреците ѝ са неспособни. Кръвта на Кейт (е, ако трябва да сме точни от техническа гледна точка, моята кръв) излиза от тялото ѝ през игла, пречиства се и влиза обратно в тялото ѝ през втора игла. Сестра ми твърди, че не боли. Най-вече е отегчително. Обикновено Кейт си носи книга или плейъра и слушалките за компактдискове. Понякога играем на разни игри. „Иди в коридора и ми разкажи за първия страхотен пич, когото видиш“ — заповядва Кейт, или „Промъкни се зад гърба на портиера, който сърфира в нета, и виж чии голи снимки сваля“. Докато е завързана за леглото, аз съм нейните очи и уши.

Днес четете списание „Алюър“. Чудя се дали изобщо знае, че докосва всеки модел с У-образно деколте, когото види там, по гръдната кост — там, където тя има катетър, а те нямат.

— Е, добре — оповестява майка ми изневиделица, — това е интересно.

Размахва брошура, която е взела от таблото за обяви пред стаята на Кейт: „Вие и новият ви бъбрек“.

— Знаеш ли, че не изваждат стария бъбрек? Просто ти трансплантират новия и го закачат.

— Звучи зловещо — потръпва Кейт. — Само си представи патолога, който те отваря и вижда, че имаш три бъбрека вместо два.

— Смятам, че смисълът на трансплантацията е патологът да не те отвори скоро — подчертава майка ми.

Въображаемият бъбрек, за който говори, в момента се намира в моето собствено тяло.

И аз съм чела брошурата.

Даряването на бъбрек се смята за сравнително безопасна операция, но мен ако питате, авторът навярно го е сравнявал с нещо като трансплантация на сърце и бял дроб или отстраняването на мозъчен тумор. Според мен безопасна операция е тази, при която влизаш в кабинета на лекаря, оставаш буден през цялото време и процедурата приключва за по-малко от пет минути — както когато ти махат брадавица или ти запълват кариес. От друга страна, когато даряваш бъбрек, прекарваш нощта преди операцията гладен и на слабители. Дават ти анестетици, рисковете, от които могат да включват удар, сърдечен пристъп и белодробни проблеми. Четиричасовата хирургия също не е приятно изживяване — имаш шанс едно на три хиляди да умреш на операционната маса. Ако оцелееш, оставаш в болницата средно между четири и седем дни, макар че до пълното възстановяване минават между четири и шест седмици. А до момента дори не съм споменала за дългосрочните ефекти: увеличен риск от повишено кръвно налягане, риск от усложнения при бременност, препоръка да се въздържа от всякакви дейности, които могат да увредят единствения ти останал бъбрек.

Но пък когато ти премахват брадавица или ти запълват дупка в зъба, единственият човек, който в крайна сметка печели, си ти самият.

Някой почуква на вратата и в стаята надниква позната физиономия. Върн Стакхаус е шериф и следователно член на същата общност за обществени услуги като баща ми. Едно време се отбиваше у нас да ни поздрави или да ни даде коледни подаръци; в по-ново време спаси задника на Джес, като го доведе у дома, след като го закопча за участие при сбиване, вместо да го предаде на правосъдната

система да се занимае с него. Когато си член на семейство, в което има умиращо момиче, хората ти пускат малко гювеч.

Лицето на Върн прилича на суфле, с вдлъбнатини на най-неочакваните места. Изглежда няма представа дали е уместно да влезе в стаята.

— Ъъъ — започва, — здравей, Сара.

— Върн! — изправя се майка ми. — Какво правиш в болницата? Всичко наред ли е?

— О, да, да. Тук съм по работа.

— Предполагам разнасяш призовки.

— Ъхъ — Върн пристъпва от крак на крак и пъха ръка в якето си като Наполеон. — Наистина съжалявам, Сара — измърморва и ѝ подава документ.

Също както става с Кейт, всичката кръв се оттича от тялото ми. Не мога да помръдна, дори да исках.

— Какво, по... Върн, под съд ли ме дават? — гласът на майка ми е тих, прекалено тих.

— Виж, не ги чета. Просто ги връчвам. А твоето име беше тук, в списъка ми. Ако, ъъъ, ако мога да направя...

Дори не довършва изречението — изнизва се от стаята с шапка в ръка.

— Мамо? — пита Кейт. — Какво става?

— Нямам представа.

Тя разгръща листата. Достатъчно съм близо, за да ги прочета над рамото ѝ. „Щатът Род Айлънд И Провидънс Плантейшънс“, така пише най-отгоре. По-официално не може и да бъде. „Семеен Съд На Окръг Провидънс. За: Ана Фицджералд Или Джейн Доу“.

„Молба За Медицинска Еманципация“

„Мамка му!“ — мисля си. Бузите ми пламтят, а сърцето ми започва да се блъска в гърдите. Чувствах се така, както когато навремето директорът изпрати на родителите ми дисциплинарно предупреждение, защото нарисувах подигравателна скица на госпожа Тухи и внушителния ѝ задник в полето на тетрадката си по математика. Не, всъщност не е вярно — сега е милион пъти по-лошо.

Да взема сама всички решения по медицински въпроси.

Да не бъде принуждавана да се подлага на лечение, което не е в неин интерес и в нейна полза.

Да не бъде заставяна да се подлага на още медицински процедури в полза на сестра си Кейт.

Майка ми повдига лице към моето.

— Ана — прошепва тя, — какво, по дяволите, е това?

Сега, когато наистина се случва, ми се струва, че в корема ми се е забил юмрук. Поклащам глава. Какво мога да й кажа?

— Ана! — прави крачка към мен тя.

Зад нея Кейт извиква:

— Мамо, о, мамо... нещо ме боли, повикай сестрата! Майка ми се извъръща наполовина. Кейт се е свила на едната си страна и косата ѝ се е разпиляла по лицето. Мисля, че през завесата ѝ сестра ми гледа към мен, но няма как да съм сигурна.

— Мамо — простенва тя, — моля те!

За миг майка ми остава разкъсана помежду ни, застинала като уловена в сапунен мехур. Премества поглед от Кейт към мен, после обратно.

Сестра ми изпитва болка, а аз съм облекчена. Какво говори *това* за характера ми?

Последното, което виждам, докато избягвам от стаята, е как майка ми натиска бутона за повикване на сестрата отново и отново, сякаш е механизъм за задействане на бомба.

Не мога да се скрия в закусвалнята, във фойето или където и да било другаде, където ще очакват да отида, затова се качвам по стълбите до шестия етаж, където е родилното отделение. В чакалнята има само един телефон и в момента говорят по него.

— Два килограма и осемстотин грама — съобщава мъжът и се усмихва толкова широко, че лицето му сякаш ще се разцепи на две. — Съвършена е.

Дали родителите ми са се държали така при раждането ми? Дали баща ми е звънял по телефона, дали е преброил пръстчетата на ръцете и краката ми, убеден, че е видял най-идеалния брой във вселената? Дали майка ми ме е целунала по главичката и е отказала да позволи на сестрата да ме вземе, за да ме почистят? Или просто са ме предали в ръцете на специалистите, защото истинската награда е висяла между корема ми и плацентата?

Новият баща най-после затваря и се смее на абсолютно нищо.

— Поздравления — казвам, когато всъщност искам да му кажа да вземе бебето си и да го прегърне здраво, да окачи луната на ръба на креватчето му и да изпише името му със звезди така, че то никога, никога да не му причини това, което аз причиних на родителите си.

Обаждам се на Джес да дойде да ме вземе. След двацет минути паркира пред главния вход. Шериф Стакхаус вече е уведомен за изчезването ми и чака пред вратата, когато излизам.

— Ана, майка ти ужасно се разтревожи за теб. Обади се на баща ти. Той ни накара да претърсим болницата, от пода до тавана.

Поемам си дълбоко дъх.

— Тогава ѝ кажи, че съм добре — отвърщам и се мятам до шофьора през вратата, която Джес вече ми е отворил.

Малко по-нататък брат ми отбива и запалва „Мерит“, макар да знам със сигурност, че каза на майка ми, че е спрял цигарите. Усилва музиката и удря с длан по ръба на волана. Едва когато слиза от магистралата на изхода за Апър Дарби, спира радиото и намалява.

— И така, тя побесня ли?

— Повикала е татко от работа.

В нашето семейство повикването на баща ми от работа се смята за ужасно престъпление. Работата му е свързана със спешни случаи и критични ситуации; каква криза би могла да възникне у нас, която да се сравнява с това?

— Последния път, когато повика татко от работа — осведомява ме Джес, — поставяха диагноза на Кейт.

— Супер — отвърщам и скръствам ръце на гърдите си. — Това ме кара да се чувствам много по-добре.

Джес просто се усмихва и издухва кръгче цигарен дим.

— Сестричке — казва той, — добре дошла в Тъмната страна.

Нахлуват като ураган. Кейт едва успява да погледне към мен, преди баща ми да я изпрати в стаята ни. Майка ми захвърля първо чантичката си, а после ключовете за колата и се приближава към мен.

— Добре — казва тя. Гласът ѝ е невероятно напрегнат, сякаш ще се счупи. — Какво става?

Прочиствам гърлото си.

— Наех си адвокат.

— Очевидно — майка ми сграбчва безжичния телефон и ми го подава. — А сега го разкарай.

Коства ми огромно усилие, но успявам да поклатя глава и да запрата телефона сред възглавниците на дивана.

— Ана, помогни ми да...

— Сара!

Гласът на баща ми изсвистява като брадва, застава помежду ни и ни кара да се обърнем към него.

— Мисля, че трябва да дадем на Ана възможност да ни обясни. *Съгласихме* се да ѝ дадем възможност, нали така?

Навеждам глава.

— Не искам да го правя повече.

Тези думи възпламеняват гнева на майка ми.

— Ана, знаеш ли какво? И аз не искам! Всъщност, и Кейт не иска. Но това не е нещо, за което имаме избор.

Въпросът е, че аз *имам* избор. И точно затова трябва да го направя аз.

Майка ми надвисва над мен.

— Отишла си при адвокат и си го накарала да повярва, че става въпрос за теб, а не е така. Става въпрос за *нас*. За всички нас...

Ръцете на баща ми се обвиват около раменете ѝ и ги стисват. Той се навежда към мен и аз подушвам пушек. Дошъл е от нечий друг огън, за да попадне право в средата на този, и това е единственото, което ме притеснява, нищо друго.

— Ана, скъпа, знаем, мислиш, че правиш нещо, което имаш нужда да...

— Аз не мисля така — прекъсва го майка ми.

Баща ми затваря очи.

— Сара, по дяволите, млъкни!

Отново поглежда към мен.

— Не може ли да поговорим, само ние тримата, без да караме някой адвокат да го прави вместо нас?

При тези думи очите ми се наливат със сълзи. Нали знаех, че ще се стигне дотук! Едновременно повдигам брадичка и оставям сълзите да потекат.

— Татко, не мога.

— За Бога, Ана! — намесва се майка ми. — Изобщо даваш ли си сметка какви ще са последствията?

Гърлото ми се затваря като капаче на фотоапарат така, че всяко извинение трябва да излезе през тунел, тънък като игла. „Аз съм невидима“ — помислям си и прекалено късно осъзнавам, че съм го изрекла на глас.

Движението на майка ми е светкавично, изобщо не успявам да предвидя какво ще се случи. Зашлепява ме през лицето невероятно силно, а главата ми се отмята назад. Остава отпечатък, който ме опетнява дълго след като е изчезнал от лицето ми. Само за ваша информация: срамът има пет пръста.

Веднъж, когато Кейт беше на осем, а аз — на пет, се скарахме и решихме, че вече не искаме да живеем в една стая. Само че, като се вземеше предвид големината на къщата ни и фактът, че Джес живееше в другата свободна стая, просто нямаше къде да отидем. Затова Кейт, като по-голяма и по-умна, реши да раздели пространството ни наполовина.

— Коя част искаш? — попита ме дипломатично. — Дори ще те оставя да избереш.

Исках онази част, в която беше моето легло. Освен това, ако разделяхме стаята на две, в частта с леглото ми щяха да останат и шкафът, в който държахме всичките си кукли Барби, както и рафтовете, където бяха рисунките ни и всевъзможните ни инструменти. Кейт отиде да вземе един флумастер оттам, но аз я спрях.

— Това е в *моята* част — заявих.

— Тогава ми дай един — каза тя и аз ѝ подадох червения. Тя се поклати на бюрото и се протегна колкото можеше към тавана.

— След като приключим — заяви ми, — ти ще си стоиш в своята част, а аз ще съм си в моята, нали така?

Кимнах, решена да спазвам уговорката също толкова, колкото и тя. Все пак всички хубави играчки бяха при мен. Кейт щеше да ме умолява да ѝ позволя да ми дойде на гости дълго преди да я помоля аз.

— Заклевах ли се? — попита ме и двете си стиснахме кутретата.

Тя нарисова нахъсана линия от тавана над бюрото, през жълто-кафявия килим и над нощната масичка до отсрещната стена. После ми подаде флумастера.

— Не забравяй — каза тя. — Само измамниците нарушават обещанието си.

Седнах на пода от моята страна на стаята и извадих всяка една Барби, която притежавахме. Започнах да ги събличам и обличам, подчертавайки, че аз ги притежавам, а Кейт — не. Тя седна на леглото си с притиснати към гърдите колени и започна да ме наблюдава. Изобщо не реагира. Поне докато майка ми не ни повика на обяд.

Тогава Кейт ми се усмихна и излезе през вратата на стаята — която беше от *нейната* страна.

Отидох до чертата, която бе нарисувала на килима, и започнах да я ритам. Не исках да ставам измамница. Но не исках и да прекарам остатъка от живота си в стаята.

Не си спомням колко време е отнело на майка ми да се зачуди защо не слизам в кухнята за обяд, но когато си на пет, дори секундата може да продължи цяла вечност. Тя застана на прага, загледа се в линията от флумастер по стените и пода и затвори очи, очевидно за да призове търпението си. Влезе в стаята ни и ме вдигна, а аз започнах да се боря с нея.

— Недей! — извиках. — Никога вече няма да вляза вътре!

След миг тя излезе и се върна с ръкохватки за тенджери, кърпи за съдове и декоративни възглавници. Постави ги на разстояние едно от друго покрай частта на Кейт.

— Хайде — подкани ме, но не помръднах, затова тя дойде и седна до мен на леглото. — Това може да е езерото на Кейт — обясни ми, — но водните лилии са *мои*.

Изправи се и стъпи на кърпа за съдове, а оттам — на възглавница. Погледна през рамо и видя как стъпвам на кърпата. От кърпата към възглавницата, към ръкохватка, която Джес бе направил в

първи клас — целият път през частта на Кейт към вратата на стаята. Най-сигурният начин да изляза беше да следвам стъпките на майка си.

Вземам си душ, когато Кейт отваря ключалката с фиба и влиза в банята.

— Искам да говоря с теб — обявява ми.

Подавам глава през найлоновата завеса.

— Когато изляза — опитвам се да спечеля време за разговора, който не искам да провеждам.

— Не, сега — сяда на капака на тоалетната чиния и въздъхва. — Ана... това, което правиш...

— Вече е направено!

— Можеш да се откажеш — знаеш, ако искаш...

Благодарна съм, че помежду ни се вие пара, защото не мога да понеса мисълта Кейт да види лицето ми точно сега.

— Знам — прошепвам.

Дълго Кейт не казва нищо. Мислите ѝ се въртят в кръг като привързан към колело плъх, също както и моите. Изследвай всяка спица от възможности, и няма да намериш абсолютно нищо.

След известно време отново подавам глава. Кейт избърсва очите си и поглежда към мен.

— Нали осъзнаваш — доверява ми, — че си единствената ми приятелка?

— Не е вярно — отговарям веднага, но и двете сме наясно, че лъжа.

Кейт е прекарала прекалено много време извън училище, за да намери мястото си в някоя група. Повечето от приятелствата, които завърза през дългия си период на ремисия, замряха, за което вина имат и двете страни. Оказа се, че за обикновените деца е прекалено трудно да разберат как да се държат с човек, който постоянно е на ръба на смъртта, и също толкова трудно за Кейт наистина да се вълнува от неща като училищни тържества и изпити САТ, когато няма гаранция, че ще доживее да ги види. Има неколцина познати, но когато идват, имат вид на хора, които излежават присъда, седят на ръба на леглото на Кейт, броят минутите до мига, в който могат да си тръгнат, и благодарят на Бог, че не се е случило на тях.

Истинският приятел е неспособен да те съжалява.

— Не съм ти приятелка — отвърщам и дръпвам обратно завесата. — Аз съм ти сестра. — „При това адски лоша“ — добавям наум. Подлагам лицето си под струята на душа, за да не разбере Кейт, че и аз плача.

Внезапно завесата се отдръпва и ме оставя съвсем разголена.

— Точно за това исках да поговорим — казва Кейт. — Ако не искаш повече да си ми сестра, е едно, но не мисля, че мога да понеса мисълта да те загубя като приятелка.

Тя връща завесата на мястото ѝ и парата се надига около мен. След миг чувам отварянето и затварянето на вратата, а после и прорязващата като нож струя студен въздух, който я следва по петите.

И аз не мога да понеса мисълта да я загубя.

Тази нощ, след като Кейт заспива, се измъквам от леглото си и заставам до нейното. Когато подлагам длан под носа ѝ, за да се уверя, че диша, по ръката ми се плъзга глътка въздух. Мога да натисна сега, на мига, длан над носа и устата ѝ, да я удържа, докато се съпротивлява. Каква е разликата между едно такова действие и това, което вече правя?

От коридора долита шум от стъпки, който ме кара да се гмурна в пещерата на завивките си. Обръщам се настрана, с гръб към вратата, в случай че клепачите ми все още потрепват, когато родителите ми влязат в стаята.

— Не мога да повярвам — прошепва майка ми. — Просто не мога да повярвам, че го е направила.

Баща ми е изключително тих и се чудя дали не съм се объркала, дали изобщо е тук.

— Прави същото като Джес — добавя майка ми. — Прави го само за да получи внимание. — Усещам как поглежда надолу към мен, все едно съм създание, каквото не е виждала никога преди. — Може би трябва да я заведем някъде, само нея. Да отидем на филм или на пазар, за да не се чувства изоставена. Да я накараме да разбере, че не е нужно да върши лудости, за да ни накара да я забележим. Какво мислиш?

Баща ми не отговаря веднага.

— Е, добре — отвърща ѝ тихо, — нейното може би не е лудост.

Нали знаете как тишината може да пробие тъпанчетата ви в тъмното, да ви оглуши? Точно това става сега, затова едва успявам да чуя отговора на майка си.

— За Бога, Брайън... ти на чия страна си?

А баща ми възразява:

— Кой каза, че има страни?

Отговор на въпроса мога да му дам дори и аз. Винаги има страни. Винаги има печеливш и губещ. За всеки, който получава, има някой, който трябва да даде.

След няколко секунди вратата се затваря и трепкащата светлина от коридора, отразявала се по тавана, изчезва. Примигвам, обръщам се по гръб... и виждам майка си все още до леглото ми.

— Мислех, че си си отишла — прошепвам.

Тя сяда на долния край на леглото и аз се отдръпвам. Но тя слага ръка на прасеца ми, преди да стигна прекалено далеч.

— Какво още си мислиш, Ана?

Стомахът ми се свива.

— Мисля си... мисля си, че сигурно ме мразиш.

Дори в тъмнината виждам как блестят очите ѝ.

— О, Ана — въздъхва майка ми, — как може да не знаеш колко много те обичам?

Протяга ръце и аз пропълзявам в тях, все едно отново съм малка и се побирам вътре. Притискам лице към рамото ѝ. Повече от всичко искам да върна времето малко назад, отново да стана детето, което вярваше, че думите на майка ми са стопроцентова истина и правилни, без да се взира достатъчно внимателно, за да забележи пукнатините в тях.

Майка ми ме прегръща по-силно.

— Ще говорим със съдията и ще му обясним. Можем да оправим всичко — казва тя. — Всичко.

Тези са думите, които единствено някога съм искала да чуя, и кимвам.

САРА 1990 Г.

Има неочаквана утеха в това да си в онкологичното крило на болницата, чувството, че съм член на клуба. Всички, от добросърдечния помощник при паркиране, който ни пита дали ни е за пръв път, до купищата деца с розови купички за повръщане, пъхнати под мишница като плюшени мечета — всички тези хора са преживели същото преди нас, а колкото повече сме, толкова сме по-сигурни.

Качваме се с асансьора на третия етаж в кабинета на доктор Харисън Чанс. Самото му име ме дразни. Защо не доктор Виктор?

— Закъснява — обръщам се към Брайън, докато си поглеждам часовника за двайсети път.

На перваза има увивно растение, станало вече кафяво. Надявам се лекарят да го бива повече с хората, отколкото с цветята.

За да забавлявам Кейт, която започва да хленчи, надувам една гумена ръкавица и я извивам във формата на огромен балон. На шкафа за ръкавици до мивката има голям надпис, който предупреждава родителите да не правят точно това. Мятаме балона напред-назад като при волейбол, докато доктор Чанс не влиза, без дори с една дума да се извини за забавянето си.

— Господин и госпожо Фицджералд.

Той е висок и слаб като клечка, с пронизващи сини очи, уголемени от дебели очила, и здраво стиснати устни. Зърва импровизирания балон в едната ръка на Кейт и се намръщва.

— Виждам, че вече имаме проблем.

С Брайън се споглеждаме. Този, безсърдечният ли ще ни води през войната, нашият генерал, нашият рицар в блестяща броня? Преди да сме успели дори да изречем обясненията си, доктор Чанс взема един маркер и рисува на латекса лице, допълнено с очила с телена рамка като неговите.

— Ето — казва той и с усмивка, която го променя, подава балона обратно на Кейт.

Виждам сестра си Сузан само веднъж или два пъти годишно. Живее на по-малко от час и на няколко хиляди философски убеждения разстояние от нас.

Доколкото разбирам, Сузан получава много пари, за да командори хората, което теоретично означава, че се е подготвяла за работата си върху мен. Баща ни умря, докато косеше ливадата на четирийсет и деветия си рожден ден; майка ни така и не се оправи след случилото се. Сузан, която е десет години по-голяма от мен, се нагърби с това, което трябваше да се свърши: следеше да си пиша домашните, подаваше документи за кандидатстване в юридически училища и хранеше големи мечти. Беше умна и красива и винаги, във всеки момент знаеше какво да каже. Можеше да вземе всяка катастрофа и да намери логичната противоотрова, за да излекува последствията — ето защо е толкова успешна в работата си. Чувстваше се също толкова удобно в съвещателна зала, колкото и когато тичаше в квартала. Изглеждаше така, сякаш прави всичко лесно. Кой *не* би искал да има за ролеви модел жена като нея?

Първият удар, който ѝ нанесох, беше, че се омъжих за човек, който не е учил в колеж. Вторият и третият бяха двете ми бременности. Предполагам, след като не станах следващата Глория Олред, Сузан се е почувствала в правото си да ме смята за неудачница. И приемам, че досега съм била права, като не се мислех за такава.

Не ме разбирайте погрешно, тя обича племенниците си. Изпраща им дърворезби от Африка, раковини от Бали, шоколади от Швейцария. Джес иска остъклен кабинет като нейния, когато порасне.

— Не можем всички да бъдем леля Зан — обяснявам му, но всъщност имам предвид, че аз не мога да бъда като нея.

Не си спомням коя от двете ни първа спря да отговаря на телефонните обаждания, но така беше по-лесно. Няма нищо по-лошо от мълчанието, увиснало като тежки мъниста върху прекалено деликатен разговор. Затова минава цяла седмица, преди да взема телефонната слушалка. Набирам директния номер.

— Тук е телефонната линия на Сузан Крофтън — казва някакъв мъж.

— Да — отвърщам и се поколебавам. — Тя там ли е?

— Има среща.

— Моля ви... — поемам си дълбоко въздух. — Моля ви, кажете й, че се обажда сестра й.

След миг в ухото ми потича спокоен хладен глас:

— Сара. Отдавна беше.

Тя е тази, при която изтичах, когато получих първия си менструален цикъл; тя е тази, която ми помогна да излекувам разбитото си за пръв път сърце; ръката, към която посягах посред нощ, когато вече не можех да си спомня на коя страна баща ни разделяше косата си или как звучеше смехът на майка ни. Каквато и да е сега, преди всичко това, тя беше моята придобита по рождение най-добра приятелка.

— Зан? — казвам. — Как си?

Трийсет и шест часа след като Кейт е официално диагностицирана с остра промиелоцитна левкемия, с Брайън получаваме възможност да задаваме въпроси. Кейт си играе с блестящо лепило заедно със специалист по работа с деца, докато ние се срещаме с отбор от лекари, сестри и психиатри. Вече съм разбрала, че сестрите дават отговорите, за които отчаяно копнеем. За разлика от лекарите, които се въртят така, сякаш искат да отидат някъде другаде, сестрите ни отговарят търпеливо, сякаш сме първите родители, които са дошли на такава среща с тях, вместо хилядните.

— Особеното на левкемията — обяснява една сестра — е, че още преди да сме забили иглата за първи път при първия курс на лечение, вече обмисляме три други лечения. Прогнозата за тази болест е лоша, затова предварително се налага да мислим какво ще последва. Това, което прави острата промиелоцитна левкемия малко по-сложна, е, че е устойчива на химиотерапия.

— И какво означава? — пита Брайън.

— Обикновено при миелогенните левкемии има възможност да изтласкаме болестта в ремисия всеки път, когато се повтори, стига органите да издържат. Изтощаваме тялото на пациента, но знаем, че ще реагира на лечението всеки път. С острата промиелоцитна левкемия обаче, след като веднъж прибегнем до определена терапия, обикновено втори път не можем да разчитаме на нея. И поне засега има граници на нещата, които можем да направим.

— Нима казвате... — преглъща Брайън. — Нима казвате, че тя ще умре?

— Казвам, че няма никакви гаранции.

— Тогава какво ще правите?

Отговаря друга сестра:

— Кейт ще започне химиотерапия за една седмица. Надяваме се да успеем да унищожим засегнатите клетки и да я накараме да премине в ремисия. Най-вероятно ще страда от гадене, повръщане и ще се опитаме да сведем антиеметиците до минимум. Ще загуби косата си.

При тези думи от устата ми се изтръгва лек вик. Наистина е нещо дребно, но все пак е знамето, което ще позволи на останалите да разберат какво не е наред с Кейт. Само преди шест месеца я подстригахме за първи път; златистите къдрици се виеха като монети на пода на „Супер Катс“.

— Възможно е да развие диария. Има голяма вероятност, понеже имунната ѝ система е потисната, да получи инфекция, която да наложи хоспитализация. Химиотерапията може да причини и изоставане в развитието. Около две седмици след първия курс Кейт ще претърпи и курс на консолидационна химиотерапия, а после още няколко на поддържаща. Точният им брой ще зависи от резултатите, които ще получим от периодичната аспирация на костен мозък.

— А после какво? — пита Брайън.

— После ще я наблюдаваме — отговаря доктор Чанс. — При острата полиомиелоцитна левкемия трябва да сме бдителни за релапс. Трябва да постъпва в болницата при всеки кръвоизлив, висока температура, кашлица или инфекция. Що се отнася до по-нататъшното лечение, има няколко възможности. Целта е да накараме тялото ѝ да произвежда здрав костен мозък. В малко вероятния случай, ще постигнем молекулярна ремисия с химиотерапията, можем да извлечем клетки от тялото на самата Кейт и отново да ги въведем вътре — аутологична трансплантация. Ако се стигне до релапс, може да се опитаме да ѝ трансплантираме костен мозък от друг човек, за да произвежда кръвни клетки. Кейт има ли братя или сестри?

— Брат — отвърщам и изведнъж ми хрумва ужасна мисъл. — Възможно ли е и той да страда от това заболяване?

— Вероятността е много малка. Но може да се окаже, че е съвместим за донор при алогенна трансплантация. Ако не, ще впишем Кейт в националния регистър за СНД — съвместим неродствен донор. Но трансплантация от нероднина, дори и да е съвместим, е много опасна, отколкото ако донорът е роднина — рискът от летален изход е значително по-висок.

Информацията е безкрайна, поредица от стрели, изпращани толкова бързо, че вече не усещам пробождането им. Съветват ни: „Не мислете, просто предайте детето си в наши ръце, защото в противен случай ще умре“. За всеки отговор, който ни дават, имаме друг въпрос.

Ще порасне ли косата ѝ?

Ще може ли някога да ходи на училище?

Ще може ли да си играе с приятели?

Защо се случи това, дали поради мястото, където живеем?

Дали заради това, че сме тези, които сме?

— Какво ще стане — чувам се да питам, — ако умре?

Доктор Чанс поглежда към мен.

— Зависи на какво ще поддаде — обяснява ни. — Ако е инфекция, ще има дихателни проблеми и ще я включим на системи, които подпомагат дишането. Ако е кръвоизлив, ще кърви до смърт, след като загуби съзнание. Ако някой от органите ѝ откаже, симптомите ще варират в зависимост от системата, излязла от строя. Често се стига до комбинация от посоченото.

— Тя ще осъзнава ли какво се случва? — питам, но всъщност имам предвид „Как ще го преживее?“

— Госпожо Фицджералд — сепва ме той, сякаш е чул неизречения ми въпрос, — от двайсетте деца, които днес са тук, десет ще бъдат мъртви след няколко години. Не знам в коя група ще е Кейт.

За да спасим живота на Кейт, част от нея трябва да умре. Това е целта на химиотерапията — да унищожи всички клетки, засегнати от левкемията. За тази цел под ключицата на Кейт поставят тръба, вход с три разклонения, откъдето ще влизат различните лекарства, течностите от интравенозната терапия и кръвта. Поглеждам към тръбите, които стърчат от слабиците ѝ гърди, и се сещам за сцените от научнофантастичните филми.

Вече са ѝ направили електрокардиограма, за да са сигурни, че сърцето ѝ ще издържи химиотерапията. Капнали са ѝ офталмични капки дексаметазон, защото едно от лекарствата причинява конюнктивит. Взели са ѝ кръв от централната вена, за да проверят как функционират бъбреците и черният ѝ дроб.

Сестрата окачва торбичките за вливане на стълба на системата и пригласява косата на Кейт.

— Ще усеща ли какво става? — питам.

— Не. Ей, Кейт, погледни насам — посочва ѝ торбичката с даунорубицин, покрита с друга, по-тъмна, за да я предпазва от светлината. По нея са налепени яркоцветни лепенки, които сестрата е помогнала на Кейт да направи, докато чакахме. Тогава видях един тийнейджър с лепяща се бележка на своя: „Иисус спасява. Химиото е върхът“.

Ето какво започва да се влива във вените ѝ: даунорубицин, 50 милиграма в 25 милилитра декстроза; цитарабин, 24 милиграма в декстроза, двама и четири часова; алопуринол, 92 милиграма вливане. Или с други думи, отрова. Представям си как в нея бушува огромна битка. Виждам армии в блестящи доспехи и жертви, които се изпаряват през порите ѝ.

Предупреждават ни, че Кейт навярно ще се разболеє след няколко дни, но минават само два часа, преди да започне да повръща. Брайън натиска бутона за повикване и в стаята идва сестра.

— Ще ѝ донесем реглан — обявява и изчезва.

Когато не повръща, Кейт плаче. Сядам на ръба на леглото и я вземам наполовина в скута си. Сестрите нямат време да се грижат за нея — прекалено малко са на брой. Слагат антиеметици в системата и остават няколко минути, за да видят как ще реагира Кейт, но накрая неизбежно ги викат другаде при друг спешен случай и всичко останало пада върху нас. Брайън, който не може да понесе да остане в стаята, когато някое от децата има стомашен вирус, сега е модел на ефикасност: бърше челото ѝ, държи слабиците ѝ раменца, попива с кърпа слюнката от устата ѝ.

— Ще се справиш — прошепва ѝ всеки път, когато плюе, но сякаш говори сам на себе си.

Аз също изненадвам самата себе си. С мрачна решителност превръщам изпразването на купичката за повръщане и връщането ѝ на

мястото в същински балет. Ако се съсредоточите върху укрепването на предмостията с пясъчни торби, можете да не обръщате внимание на приближаващото цунами.

Опитам ли да се държа по друг начин, ще полудея.

Брайън довежда Джес в болницата за кръвната проба: обикновено убождане на пръста. Брайън и още двама мъже трябва да го държат насила, защото опищява болницата. Аз се дръпвам назад и скръствам ръце на гърдите си. Неволно си помислям за Кейт, която преди два дни спря да плаче при процедурите.

Някой лекар ще погледне кръвната проба и ще анализира шестте протеина, които се носят невидими в течността. Ако шестте протеина са същите като на Кейт, Джес ще бъде HLA съвместим — потенциален донор на костен мозък за сестра си. „Какъв е шансът — мисля си — да има шест съпадения?“

„Същият, колкото и да се разболееш от левкемия.“

Флеботомистът излиза с кръвната проба, а Брайън и лекарите пускат Джес. Той скача от масата и се хвърля в ръцете ми.

— Мамо, убодоха ме.

Протяга пръста си, увит с лепенка „Ругратс“. Мокрото му лице пари срещу кожата ми.

Прегръщам го. Казвам всичко, което трябва, но ми е толкова, толкова трудно да се заставя да го съжаля.

— За съжаление — осведомява ни доктор Чанс, — синът ви не е съвместим.

Очите ми се приковават върху растението, което все още стои, съсухрено и кафяво, на перваза. Някой трябва да се отърве от него. Някой трябва да го замени с орхидеи, райски птици и други рядко срещани цветя.

— Възможно е да се намери неродствен донор в националния регистър.

Брайън се навежда напред, скован и напрегнат.

— Но нали казахте, че трансплант от неродствен донор може да е опасен?

— Да — потвърждава доктор Чанс, — но понякога е единственото, с което разполагаме.

Вдигам поглед.

— Ами ако не намерите съвместим донор в регистъра?

— Ами... — онкологът потрива челото си. — Ще се опитаме да удължим живота й, докато се появи някой.

Говори за момиченцето ми така, сякаш е машина: кола с повреден карбуратор, самолет с проблеми с приспособленията за кацане. Вместо да се изправа срещу това, се извърщам настрана точно навреме, за да зърна как едно от жалките листа на растението прави самоубийствения си скок към килима. Без обяснения ставам и изнасям сандъчето. Излизам от кабинета на доктор Чанс, минавам край администраторката и другите зашеметени родители, които чакат с болните си деца. Изхвърлям растението и изсъхналата му пръст в първото попаднало ми кошче за боклук. Взирам се в теракотеното сандъче в ръката си и тъкмо мисля дали да не го разбия на плочките на пода, когато чувам зад себе си глас.

— Сара — пита ме доктор Чанс, — добре ли сте?

Бавно се извърщам и очите ми се наливат със сълзи.

— Добре съм. Здрава съм. Ще живея дълъг, дълъг живот.

Подавам му сандъчето и се извинявам. Той кимва, изважда от джоба си кърпичка и ми я предлага.

— Мислех, че Джес може да я спаси. Искях да е той.

— Всички искахме — отговаря лекарят. — Слушайте, преди двайсет години процентът на оцелелите беше още по-малък. Освен това познавам много семейства, в които единият брат или сестра не е съвместим, но другият — да.

„Ние имаме само тях двамата“ — понечвам да кажа, а после осъзнавам, че доктор Чанс говори за семейство, което все още нямам, за деца, които никога не съм възнамерявала да имам. Обръщам се към него с ням въпрос на устните.

— Брайън ще се чуди къде сме отишли — той се отправя към кабинета си със сандъчето в ръка. — Кои растения — пита дружелюбно — е най-малко вероятно да убия?

Толкова е лесно да предположиш, че след като твоят свят е спрял да се върти, същото се е случило и с този на останалите. Но боклукчията е взел боклука ни и е оставил контейнерите на пътя, както

обикновено. На входната врата е оставена сметка от камиона за разнасяне на бензин. Пощата от цяла седмица е спретнато подредена на шкафа в антрето. Удивително, животът продължава.

Изписват Кейт от болницата цяла седмица след приемането ѝ за индуктивна терапия. Тръбата все още стърчи от гърдите ѝ и издува блузката ѝ. Сестрите ми говорят весело, за да ме окуражат, и ми дават дълъг списък с инструкции: кога да се обаждам и да не се обаждам на Бърза помощ, кога да се върнем за допълнителна химиотерапия, какво да правим и за какво да внимаваме през периода на потискане на имунната система на Кейт.

В шест часа на следващата сутрин вратата на спалнята ни се отваря. Кейт се приближава на пръсти към леглото, макар че с Брайън сме се събудили веднага.

— Какво има, скъпа? — пита Брайън.

Тя не казва нищо, просто вдига ръка към главата си и прокарва пръсти към косата си. Когато я отдръпва, стиска гъсти кичури, които се разпиляват по килима като малка вихрушка.

— Свърших — оповестява Кейт след няколко дни на вечеря.

Чинията ѝ е все още пълна; не е докоснала бобчетата или рулото „Стефани“. Отдалечава се с танцова стъпка към дневната, за да си играе.

— И аз — избутва Джес стола си от масата. — Моля да ме извините.

Брайън набожда с вилицата си една хапка.

— Не и преди да си си изял зеленчуците.

— Мразя бобчета.

— И те не те обичат.

Джес поглежда към чинията на Кейт.

— Но *тя* свърши. Не е честно.

Брайън оставя вилицата си отстрани на чинията.

— Честно ли? — отговаря той тихо, прекалено тихо. — Искаш да сме честни? Добре, Джес. Следващия път, когато Кейт има костномозъчна аспирация, ще позволим и на теб да ти направят. Когато вкарат тръба в централната ѝ вена, ще се погрижим и ти да преживееш нещо също толкова болезнено. А следващия път, когато има химиотерапия, ще...

— Брайън! — прекъсвам го.

Той спира така внезапно, както е започнал, и прокарва трепереща ръка по очите си. А после погледът му попада върху Джес, който се е скрил под ръката ми.

— Аз... съжалявам, Джес. Не искам...

Но каквото и да е искал да каже, остава неизречено, защото се обръща и излиза от кухнята.

За дълъг миг с Джес оставаме мълчаливи. После той се обръща към мен:

— И татко ли е болен?

Мисля сериозно, преди да отговоря.

— Всички ще се оправим — успокоявам го.

Точно една седмица след завръщането ни у дома се събуждаме посред нощ от някакъв трясък. Втурваме се с всички сили към стаята на Кейт. Тя лежи в леглото си и трепери толкова силно, че е съборила лампата от нощното си шкафче.

— Гори — обръщам се към Брайън, когато слагам ръка на челото ѝ.

Питала съм се как да реша дали да се обадя, или не на лекаря, ако Кейт развие странни симптоми. Сега я гледам и не мога да повярвам, че съм била толкова глупава да си помисля, че няма веднага да разбере как изглежда болестното състояние.

— Отиваме в спешното — оповестявам, макар че Брайън вече увива Кейт с одеялата ѝ и я вдига от креватчето.

Закопчаваме я в колата, запалваме двигателя и едва тогава си спомняме, че не можем да оставим Джес сам вкъщи.

— Ти върви с нея — отговаря Брайън, прочел мислите ми. — Аз ще остана.

Но погледът му не се отделя от Кейт.

След минути летим към болницата. Джес е на задната седалка до сестра си и пита защо трябва да ставаме, когато слънцето не е.

В спешното Джес заспива върху палтата ни. С Брайън наблюдаваме как лекарите стоят над трескавото тяло на Кейт като пчелички над поле с цветя и извличат от нея всичко, което могат. Правят микробиологично изследване на извлеченото и ѝ правят лумбална пункция, за да се опитат да разберат причината за

инфекцията и да изключат менингит. Радиологът донася преносим рентген, за да направи снимка на гърдите и да провери дали инфекцията е в дробовите ѝ.

После поставя филма на светлинното табло от външната страна на вратата. Ребрата на Кейт изглеждат тънки като клечки, а малко встрани от центъра има голямо сиво петно. Коленете ми омекват, вкопчвам се в ръката на Брайън.

— Това е тумор. Ракът е дал метастази.

Лекарят слага ръка на рамото ми.

— Госпожо Фицджералд — казва той, — това е сърцето на Кейт.

Панцитопения е просто по-модерна дума, която означава, че в тялото на Кейт няма нищо, което да я защитава от инфекции. Доктор Чанс обяснява, че това е признак, че химиотерапията е подействала — огромно количество бели кръвни телца в тялото на Кейт са унищожени. Това означава също, че надир сепсис — инфекция след химиотерапия — не е вероятност, а факт.

Дават ѝ тилебол, за да свалят температурата. Вземат ѝ проби от кръв, урина и респираторни секрети, за да ѝ предпишат подходящите антибиотици. Минават шест часа до изчезването на тръпките — толкова силно треперене, че я грози опасност да падне от леглото.

Сестрата — жена, която един следобед преди няколко седмици сплете косата на Кейт на копринени редици ситни плитчици, за да я накара да се усмихне — измерва температурата ѝ и се обръща към мен.

— Сара — говори ми нежно, — вече можеш да си поемеш дъх.

Лицето на Кейт изглежда малко и бяло като далечните луни, които Брайън обича да наблюдава с телескопа си — неподвижни, недостижими, студени. Прилича на труп... и, което е още по-лошо, е облекчение в сравнение с мъката да я гледам как страда.

— Ей — докосва ме по темето Брайън. В другата си ръка държи Джес. Вече е почти обяд, а всички сме по пижами; дори през ум не ни мина да си вземем дрехи за преобличане. — Ще го заведе в закусвалнята да хапне. Искаш ли нещо?

Поклащам глава, придърпвам стола си по-близо до леглото на Кейт и пригладдам завивките над краката ѝ. Вземам ръката ѝ и сравнявам тежестта ѝ с тази на своята собствена.

Миглите ѝ се открехват. За миг се опитва да си припомни къде е — не е сигурна.

— Кейт — прошепвам, — тук съм.

Тя обръща глава и фокусира погледа си върху мен. Повдигам ръката ѝ към лицето си и я целувам по средата на дланта.

— Толкова си смела — шепна ѝ и се усмихвам. — Когато порасна, искам да стана като теб.

За моя изненада Кейт енергично поклаща глава. Гласът ѝ е крехък като перце, тънък като конец.

— Не, мамо — казва тя. — Ще си болна.

В първия ми сън течността от системите капе прекалено бързо в централната вена на Кейт. Физиологичният разтвор я издува отвътре, като балон. Опитвам се да извадя системата, но е здраво забита във вената ѝ. Докато я гледам, чертите на Кейт се изглаждат, размиват се, обезличават се и лицето ѝ се превръща в бял овал, който може да бъде кой ли не на този свят.

Във втория си сън съм в родилното отделение и раждам. Тялото ми се превръща в тунел, сърцето ми пулсира ниско в корема. Пристъп на болка и напрежение, а после бебето излиза като светкавица сред потоци течност.

— Момиче е — грейва в усмивка сестрата и ми подава новороденото.

Отдръпвам розовото одеялце от личицето му и спирам.

— Това не е Кейт — казвам.

— Разбира се, че не — съгласява се сестрата. — Но пак е твоя.

Ангелът, който пристига, е в костюм на „Армани“ и лае нареждания по клетъчния телефон, докато влиза в болничната стая.

— Продавай — заповядва сестра ми. — Не ме интересува дали ще трябва да отвориш щанд за лимонада във Фенюъл Хол и да раздаваш акциите безплатно, Питър. Казах, *продавай* — натиска бутон и тръгва към мен с протегнати ръце. — Ей — успокоява ме, когато избухвам в сълзи. — Наистина ли мислеше, че ще те послушам, когато ми каза да не идвам?

— Но...

— Факсове. Телефони. Мога да работя и от твоята къща. Кой още ще гледа Джес?

С Брайън се споглеждаме, защото не сме мислили. В отговор Брайън става и я прегръща непохватно. Джес се втурва към нея на пълна скорост.

— Кое е това дете, което си осиновила, Сара... не е възможно Джес да е толкова голям...

Отделя го от коленете си и се навежда над болничното легло, където Кейт спи.

— Обзалагам се, че не ме помниш — казва Зан, очите ѝ блестят. — Но аз те помня.

Толкова е лесно — да я оставим тя да поеме командването. Зан увлича Джес в игра на морски шах и изнудва един китайски ресторант, който не предлага доставки, да ни донесе обяд. Седя до Кейт и се наслаждавам на компетентността на сестра си. Позволявам си да се престоря, че тя може да оправи нещата, които аз не мога.

Зан завежда Джес у дома за сън, а ние с Брайън оставаме неподвижни в тъмнината от двете страни на Кейт.

— Брайън — прошепвам, — мислех си нещо.

Той помръдва на стола си.

— За какво?

Навеждам се напред, за да срещна погледа му.

— За бебе.

Очите на Брайън се присвиват.

— Боже Господи, Сара! — става и се обръща с гръб към мен. — Боже Господи.

Аз също ставам.

— Не е онова, което смяташ.

Обръща се към мен, а болката ясно очертава всяка линия на лицето му.

— Не можем просто да заменим Кейт, ако умре — изрича той.

В леглото Кейт се размърдва и чаршафите прошумоляват. Заставям се да си я представя на четири години в костюм за Хелюин; на дванайсет, докато изпробва червило; на двайсет, докато танцува из общата спалня на един колеж.

— Знам. Затова трябва да се погрижим да не се случи.

СРЯДА

*За теб бих разчел пепелта, ако искаш.
В жарта ще погледна, от ивици сиви,
от черни, червени езици и върви
ще кажа как огънят идва и как
стига далеч, също както морето.*

Карл Сандбърг,
Огнени страници

КАМБЪЛ

Предполагам, всички сме признателни на родителите си. Въпросът е, колко признателни? Мисълта се върти в ума ми, докато моята майка не спира да дрънка за последната изневяра на моя баща. Не за пръв път ми се приисква да имам брат или сестра, дори и само заради факта, че тогава щяха да ме будят с такива обаждания само веднъж или два пъти седмично, а не седем.

— Майко — прекъсвам я, — съмнявам се наистина да е на шестнайсет.

— Подценяваш баща си, Камбъл.

Вероятно, но съм наясно, че е федерален съдия. Може и да се заяпва по ученички, но никога няма да направи нещо незаконно.

— Мамо, закъснявам за съда. Ще ти се обадя по-късно — казвам и затварям, преди да успее да възрази.

Няма да ходя в съда, но оправданието минава. Поемам си дълбоко въздух, разтърсвам глава и установявам, че Съдия ме гледа.

— Причина номер сто и шест защо кучетата са по-умни от хората — уведомявам го. — След като напуснете котилото, прекъсват контакт с майките си.

Отивам в кухнята и пътьом си завързвам вратовръзката. Апартаментът ми представлява същинско произведение на изкуството — лъскав, в минималистичен стил, но обзаведен с най-доброто, което може да се купи с пари: единствен по рода си черен кожен диван, телевизор с плосък екран на стената, заключен шкаф със стъклени врати с първите издания на автори като Хемингуей и Хоторн. Кафемашината ми е внос от Италия, хладилникът — от „Саб Зироу“. Отварям го и намирам един-единствен лук, бутилка кетчуп и три ролки черно-бяла плесен.

Изобщо не е изненада — рядко се храня у дома. Съдия дотолкова е свикнал с ресторантската храна, та няма да разпознае кучешката дори да му я изсипя в гърлото.

— Какво мислиш? — питам го. — „Роузис“ добре ли ти звучи?

Той излайва, докато закопчавам екипировката му на куче помощник. С него сме заедно от седем години. Купих го от развъдник за полицейски кучета, но го тренираха специално за мен. Колкото до името му, кой адвокат не би желал от време на време да може да постави някой съдия на мястото му?

„Роузис“ е точно това, което иска да бъде „Старбъкс“: еkleктично и непосредствено, претъпкано с клиенти, които по всяко време може да четат руска литература в оригинал, да балансират бюджета на някоя компания на лаптопа си или да пишат сценарий за пиеса, докато поемат доза кофеин. Със Съдия обикновено отиваме дотам пеша и сядаме на обичайната си маса в дъното. Поръчваме си двойно еспreso и два кроасана с шоколад и безсрамно флиртуваме с Офилия, двайсетгодишната сервитьорка. Но днес, когато влизаме, Офилия не се вижда никаква, а на нашата маса седи жена и дава геврек на малко дете в количка. Толкова съм объркан, та се налага Съдия да ме задърпа към единственото свободно място — столче на бара с изглед към улицата.

Седем и половина сутринта, а денят ми вече е провален.

Едно момче, толкова слабо, че сигурно взема хероин, с достатъчно халки на веждите, за да прилича на релса на завеса за баня, се приближава с тефтер. Вижда Съдия до краката ми.

— Съжалявам, пич. Не пускаме кучета.

Той е куче помощник — обяснявам. — Къде е Офилия?

— Изчезна, човече. Снощи пристана на някакъв.

Пристанала? Хората все още ли го правят?

— На кого? — питам, макар да не ми влиза в работата.

— Някакъв художник, който извайвал бюстове на световни лидери от кучешки лайна. Било послание.

Изпитвам мимолетно съчувствие към клетата Офилия. Запомнете от мен: любовта е трайна колкото дъгата — красива, докато я има, и най-вероятно ще изчезне, преди да сте успели да мигнете.

Сервитьорът бръква в задния си джоб и ми подава пластмасова картичка.

— Това е менюто на брайлово писмо.

— Двойно еспreso и два кроасана и не съм спял.

— Тогава за какво е кучето?

— Тежък остър респираторен синдром — отвръщам. — Брои колко хора заразявам.

Сервитьорът май не схваща, че се шегувам. Отдалечава се несигурно, за да ми донесе кафето.

За разлика от обичайната ми маса, оттук гледам към улицата. Виждам как една възрастна дама едва успява да се дръпне, преди да я помете такси; момче минава покрай мен с танцова стъпка и на рамо радио, три пъти колкото главата му. Близначки в униформа на енорийското училище хихикат зад страниците на младежко списание. А една жена с поток от черна коса залива полата си с кафе, когато изпуска пластмасовата чашка на улицата.

Всичко в мен спира. Чакам я да вдигне глава — да видя дали е възможно да е тази, за която я мисля, — но тя се извъръща настрани, докато бърше плата с хартиена кърпичка. Автобус разделя света наполовина, а мобилният ми телефон започва да звъни.

Поглеждам към номера, от който ме търсят, и не се учудвам. Натискам бутона за отказ, без да си направя труда да приема обаждането на майка си, и поглеждам отново към жената от другата страна на прозореца, но автобусът вече е изчезнал, а също и тя.

Отварям вратата на офиса и пътьом нареждам на Кери:

— Обади се на Остерлиц и го питай дали е свободен да свидетелства на процеса на Уейланд; намери списък на други тъжители през последните пет години, завели дело срещу „Ню Ингленд Пауър“; направи ми копие от показанията на Мелбърн и се обади на Джери в съда — питай го кой ще е съдията за изслушването на хлапето Фицджералд.

Тя хвърля поглед към мен, а телефонът започва да звъни.

— Като говорим за...

Кима към кабинета ми. Ана Фицджералд стои на прага със спрей за почистване и парче плат и лъска облата дръжка на вратата.

— Какво правиш? — питам.

— Каквото ми казахте — отвръща и поглежда надолу към кучето. — Здравсти, Съдия.

— На втора линия — прекъсва ни Кери. Поглеждам я многозначително — не мога да си представя защо изобщо е пуснала хлапето да влезе в кабинета — и се опитвам да вляза вътре, но каквото и да е сложила Ана на вратата, е прекалено мазно и не ми се отдава да

обърна топката. За миг напразно продължавам да се опитвам, сетне тя хваща дръжката с плата и ми отваря.

Съдия обикаля пода и си търси най-удобното място за настаняване. Натискам примигващия бутон на телефона.

— Камбъл Александър.

— Господин Александър, обаждат се Сара Фицджералд. Майката на Ана Фицджералд.

Смилам информацията.

— Госпожо Фицджералд — отговарям и както очаквам, Ана застива на място.

— Обаждам се, защото... ами, разбирате ли, всичко това е недоразумение.

— Дали ли сте отговор на молбата?

— Няма да е необходимо. Снощи говорих с Ана и тя няма да продължи делото. Желаете да направи всичко възможно, за да помогне на Кейт.

— Така ли? — гласът ми е съвсем равен. — За жалост, ако клиентката ми възнамерява да прекрати делото, трябва да го чуя лично от нея. — Вдигам вежда и улавям погледа на Ана. — Случайно да знаете къде е?

— Излезе да потича — отвърща Сара Фицджералд. — Но следобед ще дойдем в съда. Ще говорим със съдията и ще уредим всичко.

— Предполагам тогава ще се видим.

Затварям, скръствам ръце на гърдите си и поглеждам към Ана.

— Искаш да ми кажеш нещо ли?

Тя свива рамене.

— Не.

— Майка ти, изглежда, не мисли така. Но, от друга страна, тя смята, че в момента се правиш на Фло Джоя^[1].

Ана поглежда навън към приемната, където Кери, естествено, ни слуша с наострени уши. Затваря вратата и се приближава към бюрото ми.

— Не можех да ѝ кажа, че идвам тук, не и след снощи.

— Какво се случи снощи?

Ана сякаш онемява, а аз загубвам търпение.

— Слушай, ако няма да продължаваш с делото... ако просто ми губиш времето... ще съм ти благодарен да проявиш достатъчно честност и да ми го заявиш сега, а не по-късно. Защото не съм семеен терапевт, нито пък най-добрата ти приятелка, а твой адвокат. А за да бъда твой адвокат, трябва да има дело. Затова ще те попитам още веднъж: променила ли си решението си за делото?

Очаквам тирадата да сложи край на всичко, да накара Ана да се разтрепери и да избухне в порой сълзи на нерешителност. За моя изненада тя ме поглежда право в очите, спокойна и овладяна.

— Все още ли искате да ми бъдете адвокат? — пита ме.

Противно на здравия разум, отвърщам „да“.

— Тогава не — заявява Ана. — Не съм си променила решението.

За пръв път участвах в състезание на яхтклуба заедно с баща ми, когато бях четиринайсетгодишен и той беше много против. Не бях достатъчно голям; не бях достатъчно зрял; времето не беше хубаво. Това, което искаше да каже в действителност, беше, че с моето участие по-вероятно щеше да загуби купата, отколкото да я спечели. В очите на баща ми, ако не си идеален, просто не си.

Яхтата му беше първокласна, прекрасно произведение от махагон и тик. Беше я купил от музиканта Джей Гейлс в Марбълхед. С други думи: мечта, символ на обществено положение и ритуал за преминаване в друго състояние, увит в блестящо бяло платно и корпус с цвят на мед.

Раздвижихме се в мига на старта, пресякохме линията с вдигнати платна веднага щом отекна оръдейният изстрел. Полагах всички усилия да изпреварвам заповедите на баща си — да насочвам руля, преди да ми е казал, да завъртя и лавирам, докато мускулите ми пламнат. И крайт може би дори щеше да е щастлив, ако не беше бурята, която връхлетя от север и довлече завеси от дъжд и триметрови вълни, които ту ни издигаха, ту ни засмукваха.

Наблюдавах движенията на баща ми в жълтия му дъждобран. Все едно не забелязваше, че вали; със сигурност не искаше да пропълзи в някоя дупка, да се хване за корема и да умре, както желаех аз.

— Камбъл — изрева той, — обърни.

Да обърна на вятъра, означаваше да ни вкарам в още едно люшкане нагоре и после надолу.

— Камбъл — повтори баща ми, — давай.

Пред нас се отвори бразда; яхтата потъна изключително рязко и загубих равновесие. Баща ми се хвърли покрай мен и посегна към руля. За един блажен миг платната застинаха. После гикът се завъртя и яхтата се люшна в обратна посока.

— Трябват ми координати — заповяда баща ми.

Навигацията изискваше да сляза в корпуса, където бяха картите, и да изчисля в каква посока трябва да поемем, за да стигнем до следващия пункт на състезанието. Но когато се озовах долу, без чист въздух, ми прилоша още повече. Отворих една карта точно навреме, за да повърна отгоре ѝ.

Баща ми, разбира се, ме намери, защото не се бях върнал с отговор. Подаде глава и ме съзря да седя в собствения си бълвоч.

— За Бога — промърмори и ме остави.

Призовах цялата си сила, за да се помъкна след него. Той завъртя кормилото и дръпна рязко руля. Преструваше се, че ме няма. Направи завой, без да съобщи. Платното изплющя и разсече небето пред очите ми. Гикът излетя от мястото си, удари ме по тила и ме повали в безсъзнание.

Дойдох на себе си точно когато баща ми открадваше вятъра от друга лодка, на по-малко от метър преди финиша. Дъждът се бе прелял в мъгла и докато баща ми вклиняваше яхтата ни между въздушния поток и най-близкия ни съперник, другата яхта изостана. Спечелихме само със секунди преднина.

Получих нареждане да си разчистя свинщината и да хвана такси, а Александър старши се качи на лодка и потегли към клуба да отпразнува победата. Присъединих се едва след час и той вече бе в прекрасно настроение — пиеше скоч от спечелената купа.

— Ето го екипажът ти, Кам — провикна се негов приятел.

Баща ми повдигна купата за поздрав, отпи яко и я стовари върху бара толкова силно, че дръжката ѝ се счупи.

— О — възкликна друг моряк. — Жалко.

Баща ми не отделяше поглед от мен.

— Да, нали — не пропусна да отбележи.

Отзад на бронята практически на всяка трета кола в Род Айленд ще видите червено-бял стикер в памет на жертвите на някои от най-големите престъпления в щата: „Приятелката ми Кейти Декубелис беше убита от пиян шофьор“, „Приятелят ми Джон Сисън беше убит от пиян шофьор“. Раздават ги на училищни изложения, на кампании за набиране на помощи и във фризьорски салони и няма значение дали изобщо си познавал хлапето, което са убили; залепваш ги на колата си от солидарност и от тайна радост, че трагедията не се е случила на теб.

Миналата година имаше червено-бели стикери с името на нова жертва: Дина Дисалво. За разлика от останалите жертви, нея я познавах, макар и бегло. Беше дванайсетгодишната дъщеря на съдия, който според слуховете, рухнал по време на дело за родителски права скоро след погребението и си взел тримесечен отпуск, за да преодолее скръбта си. По една случайност е съдията, разпределен за делото на Ана Фицджералд.

Влизам в комплекса „Гарахи“, където ще е семейният съд, и се чудя дали човек, обременен с такава лична драма, ще е в състояние да е безпристрастен в случай, където благоприятният изход за клиентката ми ще ускори смъртта на нейната сестра тийнейджърка.

На входа има нов пристав, мъж с врат, дебел като секвоя и най-вероятно също толкова мозък.

— Съжалявам — спира ме. — Не пускаме животни.

— Това е куче помощник.

Объркан, приставът се привежда напред и надниква в очите му. Аз му отвръщам със същото.

— Късоглед съм. Помага ми да различавам пътните знаци.

Със Съдия го заобикаляме и се отправяме по коридора към съдебната зала.

Вътре майката на Ана Фицджералд се кара на чиновника — поне така предполагам, понеже всъщност по нищо не прилича на дъщеря си, застанала до нея.

— Сигурна съм, в случая съдията ще прояви разбиране — настоява Сара Фицджералд. Съпругът ѝ е на около метър от нея, отделно.

Ана ме забелязва и на лицето ѝ се изписва облекчение. Обръщам се към чиновника.

— Аз съм Камбъл Александър. Проблем ли има?

— Опитвам се да обясня на госпожа Фицджералд, че пускаме в кабинетите само адвокати.

— Е, аз съм тук от името на Ана — отговарям.

Чиновникът се обръща към Сара Фицджералд:

— Кой представлява вашата страна?

За миг майката на Ана остава стъписана. Обръща се към съпруга си.

— Струва ми се, че карам колело — изрича тихо.

Съпругът ѝ поклаща глава.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Не че искам. Трябва.

Думите намират мястото си като картинка в пъзел.

— Един момент — казвам. — Вие адвокат ли сте?

Сара се обръща.

— Да.

Поглеждам към Ана. Не вярвам на ушите си.

— И не си ми споменала?

— Не сте ме питали — прошепва ми.

Чиновникът дава на двама ни формуляри за влизане и вика шерифа.

— Върн — усмихва се Сара. — Радвам се да те видя отново.

О, нещата просто стават все по-добри и по-добри...

— Здравей — целува я шерифът по бузата и се здрависва със съпруга ѝ. — Брайън.

Значи не само е адвокат, а държи в ръцете си служителите в обществените служби.

— Свършихме ли с поздравите към близките? — питам.

Сара Фицджералд поглежда към шерифа и извърта очи: „Този тип е голямо говедо, но какво да направя?“.

— Остани тук — обръщам се към Ана и тръгвам след майка ѝ към кабинетите.

Съдия Дисалво е дребен мъж със склучени вежди и слабост към кафето с мляко.

— Добро утро — поздравява ни и махва да седнем на местата си.

— Какво прави тук това куче?

— Куче помощник, Ваша чест.

Преди да успее да каже още нещо, се впускам в задушевния разговор, с който започва всяка среща в кабинетите на Род Айлънд. Ние сме малък щат, а юридическата общност е още по-малка. Тук не само е възможно параюристът^[2] ти да е племенница или снаха на съдията, с когото се срещаш, а е напълно вероятно. Докато си бърбим, хвърлям поглед към Сара, която трябва да разбере кой от нас е част от играта и кой не е. Може и да е адвокат, но не и през десетте години, откакто аз съм такъв.

Тя нервно нагъва долния край на блузата си. Съдия Дисалво го забелязва.

— Не знаех, че отново сте започнали да практикувате.

— Не мислех да го правя, Ваша чест, но ищецът е дъщеря ми.

След като чува това, съдията се обръща към мен:

— Е, добре, за какво става въпрос, господин адвокат?

— По-малката дъщеря на госпожа Фицджералд настоява за медицинска еманципация от родителите си.

Сара поклаща глава.

— Не е вярно, господин съдия.

Кучето ми чува името си и вдига глава.

— Говорих с Ана и тя ме увери, че не иска да го прави. Просто е имала лош ден и е желала да получи малко допълнително внимание — повдига рамо. — Нали знаете какви могат да бъдат тринайсетгодишните момичета.

В стаята става невероятно тихо, дори чувам собствения си пулс. Съдия Дисалво не знае какви могат да бъдат тринайсетгодишните момичета. Дъщеря му загина на дванайсет.

Лицето на Сара пламва. Също като останалата част от щата, и на нея ѝ е известно случилото се с Дина Дисалво. Доколкото си спомням, дори е залепила един от стикерите на минивана си.

— О, Боже, съжалявам. Не исках...

Съдията поглежда настрани.

— Господин Александър, кога за последен път говорихте с клиентката си?

— Вчера сутринта, Ваша чест. Беше в кабинета ми, когато майка ѝ се обади, за да каже, че е станало недоразумение.

Както очаквах, челюстта на Сара увисва.

— Не е възможно. Беше излязла да потича.

Поглеждам към нея.

— Сигурна ли сте?

— Каза, че отива да потича...

— Ваша чест — прекъсвам я, — точно там е въпросът. Това е и причината молбата на Ана Фицджералд да е основателна. Родната ѝ майка няма представа къде е тя всяка сутрин; медицинските решения, свързани с Ана, се правят на същия случаен принцип...

— Господин адвокат, стига — съдията се обръща към Сара: — Дъщеря ви е казала, че иска да прекрати делото?

— Да.

Той поглежда към мен.

— А на вас е казала, че иска да продължи?

— Точно така.

— Тогава ще е по-добре да разговарям със самата Ана.

Съдията става, излиза от кабинета и двамата го следваме. Ана седи с баща си на пейка в залата. Едната ѝ маратонка е развързана.

— Надушвам нещо зелено — чувам гласа ѝ, а после тя вдига глава.

— Ана — викам я в един и същи миг със Сара Фицджералд.

Моя отговорност е да обясня на Ана, че съдия Дисалво иска да поговорят за няколко минути насаме. Трябва да я подготвя, за да каже правилните неща, та съдията да не прекрати делото, преди да е получила онова, което иска. Тя е моя клиентка; по правило би трябвало да следва моя съвет, но когато изричам името ѝ, тя се обръща към майка си.

[1] Флорънс Грифит-Джойнър (1959–1998) — американска атлетка, световна рекордьорка на бягане на 100 и 200м — бел.прев. ↑

[2] Човек със специализирани знания, който помага на адвокат — бел.прев. ↑

АНА

Не мисля, че някой ще дойде на погребението ми. Предполагам ще присъстват родителите ми, леля Зан и може би господин Олинкът, преподавателят по обществени науки. Представям си гробище, като онова, в което е погребана баба ми, макар че то беше в Чикаго и това звучи безсмислено. Ще има плавно спускащи се хълмове, подобни на зелено кадифе, и статуи на богове и ангели, и онази голяма кафява дупка в земята като разцепен шев, очакваща да погълне тялото, което съм била аз.

Представям си майка ми с черна шапка с воалетка като на Джаки О, как ридае. Баща ми я прегръща. Кейт и Джес се взират в блестящия ковчег и се молят на Бог да им прости за всички пъти, в които са ми правили мръсно. Възможно е да дойдат някои от играчите от хоккейния ми отбор с лилии в ръце, опитвайки се да запазят самообладание. „Тази Ана“ — ще кажат те и няма да се разплачат, но ще искат.

Ще има некролог на двацет и четвърта страница на вестника и може би Кайл Макфий ще го види и ще дойде на погребението. Красивото му лице ще е разкривено от болка при мисълта за „какво щеше да стане, ако...“ с момичето, което никога няма да му стане гадже. Мисля, че ще има цветя: миризливи секирчета, кученца и сини хортензии. Надявам се някой да изпее „Небесна милост“ — не само прочутия първи стих, а цялата. А после, когато листата окапят и завали сняг, от време на време ще се надигам в умовете на всички като прилив.

На погребението на Кейт ще дойдат всички. Ще има сестри от болницата, с които сме се сприятелили, и други пациенти с рак, благодарни, че са все още живи, и съграждани, помогнали за набирането на средства за лечението ѝ. На входа на гробището ще трябва да отпращат тълпите скърбящи. Ще има невероятно много кошници с цветя и някои ще бъдат дарени за благотворителност. Вестникът ще публикува история за краткия ѝ и трагичен живот.

Помнете ми думата, ще бъде на първите страници на вестниците.

Съдия Дисалво ходи с джапанки, от онези, като на футболистите, когато си свалят шпайковете. Нямам представа защо, но откритието ме кара да се почувствам малко по-добре. Имам предвид това, че съм тук, в този съд, и ме водят към личния му кабинет отзад, е достатъчно лошо; има нещо утешително да знам, че не съм единствената, която не пасва съвсем на ролята си.

Той изважда кутия от миниатюрен хладилник и ме пита какво ще пия.

— Кока-кола ще е страхотно — отговарям.

Съдията отваря кутията.

— Известно ли ти е, че ако поставиш млечно зъбче в чаша кола, след няколко седмици ще се е разтопило напълно? Въглена киселина — усмихва ми се. — Брат ми е зъболекар в Уорик. Всяка година прави номера за децата от детската градина.

Отпивам от кока-колата и си представям как вътрешностите ми се разтварят. Съдия Дисалво не сядат зад бюрото си, а на стол близо до мен.

— Ето какъв е проблемът, Ана — започва. — Майка ти твърди, че искаш да направиш едно. А адвокатът ти — че възнамеряваш да направиш друго. При нормални обстоятелства бих решил, че майка ти те познава по-добре от човек, когото си срещнала само преди два дни. Никога обаче нямаше да се запознаеш с него, ако не беше потърсила услугите му. И това ме кара да смятам, че трябва да чуя какво мислиш ти за всичко това.

— Мога ли да ви попитам нещо?

— Разбира се.

— Трябва ли да има процес?

— Ами... родителите ти могат просто да се съгласят на медицинска еманципация и това ще е краят — отговаря съдията.

Да бе, сякаш това може да се случи някога!

— От друга страна, подадеш ли веднъж — както ти си направила, — тогава ответникът — твоите родители — трябва да се явят в съда. Ако родителите ти наистина вярват, че не си готова да вземаш подобни решения сама, трябва да ми обяснят причините си, в противен случай рискуват автоматично да взема решение в твоя полза.

Кимвам. Повтаряла съм си, че каквото и да стане, ще запазя хладнокръвие. Ако се разпадна по шевовете, няма начин този съдия да си помисли, че съм способна да решавам каквото и да било. Да, намеренията ми са идеални и тъй нататък, но се отклонявам от целта, когато виждам как съдията вдига кутията си с ябълков сок.

Неотдавна, когато Кейт беше в болницата за преглед на бъбреците, една нова сестра ѝ подаде чашка и я помоли за урина.

— По-добре да сте готова, когато се върна — предупреди я.

Кейт, която не си пада по високомерни нареждания, реши, че се налага да посмачка фасона на сестрата. Изпрати ме на мисия при автоматите за напитки, за да взема същия сок, който сега съдията пие. Наля го в чашката и щом сестрата се върна, го вдигна към светлината.

— Хмм — измърмори. — Струва ми се малко мътна. Най-добре пак да я филтрирам.

Вдигна чашката към устата си и погълна съдържанието ѝ.

Сестрата побеля и изхвърча от стаята. С Кейт се смяхме, докато ни заболя коремът. До края на деня трябваше само погледите ни да се срещнат, и се разтапахме.

Също като зъбче, а после не остава нищо.

— Ана? — окуражава ме съдия Дисалво и слага глупавата кутия „Мотс“ на масата помежду ни, а аз избухвам в плач.

— Не мога да даря бъбрек на сестра си. Просто не мога.

Без да се обади, съдия Дисалво ми подава кутия кърпички „Клийникс“. Свивам няколко на топка и избърсвам очите и носа си. Известно време той продължава да мълчи, оставя ме да си поема дъх. Вдигам поглед, установявам, че на лицето му е изписано очакване.

— Ана, нито една болница в страната няма да вземе орган от донор, който не го желае.

— Кой мислите подписва документите? — питам. — Не детето, което вкарват в операционната — родителите му.

— Ти не си малко дете; със сигурност можеш да изразиш несъгласието си.

— О, да — отново се чувствам съкрушена. — Оплачеш ли се, задето някой забива игла в теб за десети път, то се смята за стандартна процедура при операция. Всички възрастни се усмихват престорено и си казват, че никой не моли да му забият още игли. — Издухвам носа

си в кърпичка. — Бъбрекът... е само за днес. Утре ще бъде нещо друго. Винаги има нещо друго.

— Майка ти ми събщи, че искаш да прекратиш делото — казва той. — Излъгала ли ме е?

— Не — преглъщам с усилие.

— Тогава... ти защо си я излъгала?

Има хиляди отговори на въпроса; избирам най-лесния.

— Защото я обичам — отвърщам и сълзите пак рукват. — Съжалявам. Наистина съжалявам.

Той се взира напрегнато в мен.

— Знаеш ли какво, Ана? Ще назнача някого, който ще помогне на адвоката ти да ми каже кое е най-добре за теб. Как ти се струва?

Косата ми се е разпиляла в безпорядък; прибирам я зад ухото си. Лицето ми е толкова червено, та ми се струва, че е подуто.

— Добре — отвърщам.

— Добре.

Натиска бутона на интеркома и съобщава да повикат всички обратно.

Майка ми влиза първа и тръгва към мен, но Камбъл и кучето му й пресичат пътя. Той вдига вежди и ме поглежда с вдигнати палци, но всъщност това е въпрос.

— Не съм сигурен какво става — обяснява им съдия Дисалво, — затова ще назнача особен представител да прекара две седмици с нея. Излишно е да подчертавам, че очаквам пълно съдействие от страна и на двамата ви. Искам да прочета доклада на особения представител, а после ще се състои изслушване. Ако дотогава е изникнало още нещо, което трябва да знам, ще ме уведомяте.

— Две седмици... — възкликва майка ми. Знам какво си мисли. — С цялото ми уважение, Ваша чест, но две седмици са много дълго време, като се има предвид колко е сериозно състоянието на другата ми дъщеря.

Прилича на човек, когото не познавам. Виждала съм я как се бори като тигрица с медицинска система, която според нея не се движи достатъчно бързо. Виждала съм я като скала, която предоставя на нас, останалите, нещо, в което да се вкопчим. Виждала съм я като боксьор, който замахва, преди съдбата да успее да нанесе следващия удар. Но никога досега не съм я виждала като адвокат.

Съдия Дисалво кимва.

— Добре. Тогава ще насроча изслушването за следващия понеделник. А дотогава искам да ми предоставите медицинския картон на Кейт за...

— Ваша чест — прекъсва го Камбъл Александър. — Както добре знаете, поради необикновените обстоятелства на случая клиентката ми живее с представителите на другата страна — очевидно нарушение на правосъдието.

Майка ми рязко си поема дъх.

— Нали не предлагате детето ми да ми бъде отнето?

Отнето? Къде ще отида?

— Не мога да съм сигурен, че другата страна няма да се опита да използва факта, че живеят под един покрив, в своя изгода, Ваша чест, и да окаже натиск върху клиентката ми. — Камбъл се взира в съдията, без да мигне.

— Господин Александър, изключено е да изведе детето от дома му — категоричен е съдия Дисалво, но се обръща към майка ми: — Въпреки това, госпожо Фицджералд, не бива да обсъждате за случая с дъщеря си, освен в присъствието на адвоката й. Ако не сте съгласите с условие или ако разбере за пробив в тази китайска стена, ще се наложи да прибегна до по-драстични мерки.

— Ясно, Ваша чест — изрича майка ми.

— Е, добре — изправя се съдия Дисалво. — Ще ви видя всички следващата седмица.

Излиза от стаята, джапанките му меко тупат по килима.

В мига, в който излиза, се обръщам към майка си. „Мога да обясня“ — искам да кажа, но така и не успявам. Внезапно мокър нос побутва ръката ми. Съдия. Това кара сърцето ми, този лудо препуснал влак, да забави ударите си.

— Трябва да говоря с клиентката си — заявява Камбъл.

— Точно сега тя е моя дъщеря — контрира го майка ми, хваща ме за ръката и ме издърпва от стола ми.

На прага на стаята успявам да се обърна. Камбъл кипи от гняв. Можех да му кажа, че нещата ще се завъртят така. Картата „дъщеря“ бие всички, каквато и да е играта.

Третата световна война започва незабавно, не с убит ерцхерцог или побъркан диктатор, а с пропуснат лъв завой.

— Брайън — вика майка ми и проточва врат, — това беше Норт Парк Стрийт.

Баща ми примигва и се изтръгва от унеса си.

— Да ми беше казала, преди да я подмина.

— Казах ти.

Преди да преценя ползите и предимствата от повторната си намеса в чужда битка, се обаждам:

— Аз не те чух.

Главата на майка ми рязко се завърта.

— Ана, точно сега ти си последният човек, от чиято намеса се нуждая или искам.

— Аз само...

Тя протяга ръка като преградата, която разделя предната и задната седалка в такси. Поклаща глава.

На задната седалка се обръщам странично и свивам крака. Лицето ми е към облегалката така, че единственото, което виждам, е чернота.

— Брайън — продължава майка ми, — отново я пропусна.

Влизаме, майка ми профучава покрай Кейт, която ни отваря вратата, и покрай Джес, който гледа, струва ми се, канал „Плейбой“ по телевизията. В кухнята започва да отваря и затваря шкафове. Изважда храна от хладилника и я стоварва на масата.

— Здравсти — обръща се баща ми към Кейт. — Как се чувстваш?

Без да му обръща внимание, тя влиза в кухнята.

— Какво стана?

— Какво стана? Е, добре — майка ми ме пронизва с убийствен поглед. — Защо не попиташ сестра си какво стана?

Кейт се обръща към мен с разширени очи.

— Удивително колко си тиха сега, когато няма съдия да те слуша — изсъсква майка ми.

Джес изключва телевизора.

— Накарала те е да говориш със съдия? По дяволите, Ана!

Майка ми затваря очи.

— Джес, знаеш ли, може би сега е моментът да си тръгнеш.

— Не е нужно да повтаряш — отвърща ѝ.

Гласът му прилича на счупено стъкло. Чуваме отварянето и затварянето на входната врата. Край на историята.

— Сара — баща ми влиза в кухнята. — Всички трябва да се успокоим.

— Имам едно дете, което току-що подписа смъртната присъда на сестра си, а ти искаш да се успокоя?

В кухнята се настанява невероятна тишина, чуваме дори бръмченето на хладилника. Думите на майка ми увисват като презрял плод и когато падат на пода и се разбиват, тя потръпва и се впуска в действие.

— Кейт — простенва и се втурва към сестра ми с протегнати ръце. — Кейт, не трябваше да го изричам. Нямах това предвид.

Изглежда в семейството е налице мъчителна история на безброй случаи, в които не казваме това, което трябва, и нямаме предвид онова, което правим. Кейт закрива устата си с ръка. Излиза през кухненската врата, блъсва се в баща ми, който се опитва да я хване, но не успява, и се втурна нагоре по стълбите. Чувам как вратата на стаята ни се затръшва. Майка ми, разбира се, хуква след нея.

Аз правя това, което ми се удава най-добре: отправям се в обратна посока.

Има ли на земята място, което да мирише по-добре от обществена пералня? Напомня ми на дъждовна неделя, когато не е необходимо да се измъкваш изпод завивките си, или като лежане по гръб на тревата, която баща ти току-що е окосил — прекрасна храна за носа ти. Когато бях малка, майка ми изнасяше горещи дрехи от сушилнята и ги стоварваше отгоре ми, както си лежах на дивана. Преструвах се, че всички те са една-единствена кожа, че съм сгушена под тях като огромно сърце.

Другото, което ми харесва, е, че обществените перални привличат самотните хора така, както магнитите — метал. На редица столове в дъното спи някакъв мъж с армейски ботуши и тениска с надпис „Нострадамус е бил оптимист“. Жена на масата за сгъване се занимава с купчина мъжки ризи и преглъща сълзите си. Съберете десет души в обществена пералня и има възможност да не сте най-зле от всички.

Сядам срещу редица перални и се опитвам да позная кои дрехи на кого от чакащите принадлежат. Розовите шорти и дантелената

нощница са на момичето, което чете любовен роман. Червените вълнени чорапи и карираната риза са на заспалия, мръсен на вид студент. Тениските за футбол и детските цели дрешки са на момиченцето, което не спира да подава вдигащи пара бели чаршафи от сушилнята на майка си, която не я забелязва, потънала в разговор по мобилния си телефон. Що за човек може да си позволи мобилен, но не и собствена пералня и сушилня?

Понякога играя една игра сама със себе си: опитвам се да си представя какво ли би било да съм човекът, чиито дрехи се въртят пред мен. Ако перях тези здрави дънки, може би щях да бъда покривчия във Финикс, със силни ръце и загорял гръб. Ако притежавах чаршафите на цветя, може би щях да съм се върнала за ваканцията от „Харвард“, където уча за профайлър. Ако бях собственичка на атлазената пелеринка, може би щях да имам сезонни билети за балет. А после се опитвам да си представя как правя някое от тези неща и не мога. Виждам единствено себе си — донор на Кейт, всяко дарение се удължава и се преминава към следващото.

С Кейт сме сиамски близнаци; човек просто не вижда мястото, където сме свързани. И точно това прави раздялата още по-трудна.

Вдигам поглед, пред мен е застанало момичето, което обслужва автоматите, с халката на устната и сини кичури в многобройните си тънки плитки.

— Искате да ви разваля ли? — пита то.

В името на истината трябва да призная, че се страхувам от отговора си.

ДЖЕС

Аз съм хлапето, което си играеше с кибритени клечки. Крадах ги от рафта над хладилника и ги носех в банята на родителите си. Пяната за вана „Жан Нат“ се възпламенява, знаете ли? Изливаш я, цъкаш и може да запалиш огън на пода. Син е и щом алкохолът се изпари, угасва.

Веднъж Ана влезе в банята, докато бях вътре.

— Еей — викнах я, — виж това.

Капнах малко „Жан Нат“ на пода във формата на нейните инициали. После го запалих. Предположих, че ще избяга с писъци и ще ме издаде, но вместо това тя седна на ръба на ваната, посегна към шишето „Жан Нат“, очерта завъртулка с течността на плочките и ми каза да го направя отново.

Ана е единственото доказателство, че наистина съм роден в това семейство, а не оставен на прага им от някоя двойка като Бони и Клайд, побягнала после в нощта. На повърхността двамата с нея сме абсолютни противоположности. Под кожата обаче сме еднакви: хората мислят, че ни познават, и винаги грешат.

„Майната им на всички“. Трябва да си го татуирам на челото — толкова пъти съм го мислил. Обикновено съм постоянно в движение: летя с джипа си, докато дробовете ми откажат. Днес карам със сто петдесет и два километра в час по магистрала 95. Провирам се в и извън движението, сякаш зашивам рана. Непознати ми крещят иззад затворените си прозорци. Показвам им среден пръст.

Ще реша хиляди проблеми, ако забия джипа в мантинелата. Мислил съм си го, нали разбирате. На шофьорската ми книжка пише, че съм съгласен да бъда донор на органи, но всъщност разсъждавам дали да не стана мъченик за органи. Сигурен съм, че ще струвам много повече мъртъв, отколкото жив — сумата от отделните части е по-голяма от цялото. Чудя се кой ли ще се окаже новият собственик на черния ми дроб, на белите ми дробове и дори на очните ми ябълки. Чудя се кое ли нещастно копеле ще се прецака с тази част от мен, която минава за сърце.

За свое неудоволствие обаче изминавам пътя до изхода дори без драскотина. Слизам по рампата и минавам по Аленс Авеню. Там има подлез, където знам, че ще намеря Дан Дюрасел — бездомник, ветеран от Виетнам, който прекарва повечето от времето си в събиране на батерии, изхвърлени на боклука. Какво, по дяволите, прави с тях, нямам представа. Знам, че ги отваря. Казва, че от ЦРУ крият съобщения за агентите си в „Енърджайзър дабъл А“, а ФБР използва „Евъреди“.

С Дан имаме сделка: няколко пъти седмично му нося меню от „Макдоналдс“, а в замяна той наглежда нещата ми. Заварвам го приведен над книгата по астрология, която смята за свой манифест.

— Дан — викам го, докато излизам от колата и му подавам биг мака. — Какво има?

Той ми хвърля бърз поглед.

— Луната е в шибания Водолей — натъпква в устата си картоф. — Не биваше изобщо да ставам от леглото.

Значи Дан има легло? Това определено е новина за мен.

— Съжалявам — отвръщам. — Взе ли нещата ми?

Той посочва с глава към варелите зад бетонния пилон, където държи нещата ми. Перхлорната киселина, задигната от лабораторията по химия в гимназията, е недокосната; в друг варел са дървените стърготини. Пъхвам пълната калъфка от възглавница под мишница и я повличам към колата. Дан ме чака до вратата.

— Благодаря — казвам.

Той се обляга на колата и не ми дава да вляза.

— Казаха да ти предам съобщение.

Макар че от устата на Дан не излиза нищо, освен глупости, стомахът ми се свива.

— Кой?

Той поглежда към пътя, а сетне обратно към мен.

— Знаеш кой — прошепва. — Пак си помисли.

— Това ли беше съобщението?

Дан кимва.

— Да. Или това, или „Пак се почерпи“. Не съм сигурен.

— Да, в този съвет може и да се вслушам.

Бутвам го лекичко, само колкото да вляза в колата. По-лек е, отколкото изглежда, сякаш каквото е под кожата му, отдавна се е

похабило. Всъщност, ако следваме линията на мисълта, цяло чудо е, че аз не съм се понесъл към небето.

— По-късно — казвам му и потеглям към склада, който съм наблюдавал.

Търся места, които да приличат на мен: големи, пусти, забравени от всички. Новото се намира в Олнивил. Някога са го използвали като склад за износ. Сега обаче не е нищо повече от дом на огромно семейство плъхове. Паркирам достатъчно далече, така че никой да не обърне внимание на колата ми. Натъпквам калъфката с дървени стърготини под якето си и излизам навън.

Оказва се, че все пак съм научил нещо от скъпото си старо татенце: пожарникарите са експерти в проникване на места, където не им е мястото. Разбиването на ключалката става бързо, останалото е само въпрос на решение, откъде искам да започна. Изрязвам дупка на дъното на възглавницата и оставям стърготините да образуват три големи инициала: Д. Б. Ф. Взимам киселината и я поръсвам над буквите.

За пръв път го правя посред бял ден.

Изваждам от джоба си кутия „Мерите“ и ги смачквам с крака на земята, след което пъхвам една в устата си. Бензинът в запалката ми „Зипо“ почти е свършил; трябва да запомня да я напълня. Готов съм, ставам, вдишвам дима дълбоко за последен път и захвърлям цигарата в стърготините. Знам, че днешният пожар ще се разпространи бързо, ето защо вече тичам, когато огнената стена се издига зад гърба ми. Както при всички други, и при този ще търсят улики. Цигарата и инициалите ми обаче отдавна ще са изчезнали. Целият под отдолу ще се разтопи. Стените ще се разкривят и ще се срутят.

Първата пожарна кола пристига на мястото точно когато се връщам в колата си и изваждам бинокъла от багажника. Междувременно огнят вече е направил каквото иска — освободил се е. Стъклата на прозорците са избити, черен дим се издига към небето и всичко потъмнява.

За пръв път видях майка си да плаче, когато бях петгодишен. Стоеше до кухненския прозорец и се преструваше, че не плаче. Слънцето тъкмо изгряваше като издут възел.

— Какво правиш? — попитах.

Едва след години осъзнах, че съм чул отговора ѝ погрешно. Не е казала „сърби ме“, а „скърбя“.

Сега небето е сгъстено и потъмняло от дим. Покривът рухва сред дъжд от искри. Пристига втори екип пожарникари, вдигнати от масата за вечеря или измъкнати изпод душа и от дневните си. С бинокъла си различавам името му: проблясва на гърба на пожарникарското му яке, сякаш е изписано с диаманти, „Фицджералд“. Баща ми посяга към маркуч, а аз се качвам в колата си и се отдалечавам.

У дома майка ми е пред нервен пристъп. Излита от вратата в мига, в който спирам на мястото си за паркиране.

— Слава Богу! — възкликва. — Имам нужда от помощта ти.

Дори не поглежда през рамо, за да се увери, че я следвам, и така разбирам, че е Кейт. Вратата към стаята на сестра ми е изритана, дървената рамка край нея — разцепена. Кейт лежи неподвижна на леглото си. После, съвсем неочаквано, се съживява, скача рязко като машина и повръща кръв. По ризата и върху юргана ѝ с калъфа на цветя се разпростира червено петно — червени макове там, където ги нямаше преди.

Майка ми коленичи до нея, отмята косата ѝ назад и притиска кърпа към устата ѝ, когато Кейт отново повръща — втори поток от кръв.

— Джес — казва тя с делови тон, — баща ти е отишъл на повикване и не мога да се свържа с него. Трябва да ни закараш в болницата, за да седя отзад с Кейт.

Устните на Кейт са хлъзгави като череши. Вдигам я на ръце. Само кожа и кости е, които стърчат през тениската ѝ.

— Когато Ана избяга, Кейт не ми позволи да вляза в стаята ѝ — обяснява майка ми, докато бърза след мен. — Дадох ѝ малко време да се успокои. А после я чух да кашля. Трябваше да вляза.

„Значи ти си я изритала“ — помислям си и това не ме изненадва. Стигаме до колата и майка ми отваря вратата, за да сложи Кейт вътре. Потеглям и карам още по-бързо дори от обикновено през града, на магистралата, към болницата.

Днес, докато родителите ми бяха в съда с Ана, с Кейт гледахме телевизия. Тя не желаше да пропусне сапунката си, а аз ѝ казах да се

разкара и вместо това пуснах канала на „Плейбой“. Сега, докато минавам на червено, ми се иска да я бях оставил да гледа малоумния сериал. Опитвам се да не поглеждам към бялото ѝ лице в огледалото за обратно виждане. Човек би си помислил, че след толкова време съм свикнал, че моменти като този вече не са такъв шок. Въпросът, който не можем да зададем, препуска през вените ми с всеки удар на пулса: „Това ли е? Това ли е? Това ли е?“.

В мига, в който спираме на паркинга пред спешното отделение, майка ми изхвърча от колата и ме припира да извадя Кейт. Каква картинка сме само, докато минаваме през автоматичните врати: Кейт кърви в ръцете ми, а майка ми сграбчва първата сестра, която минава покрай нас.

— Има нужда от плателети.

Вземат я от мен и за няколко мига, дори и след като лекарският екип и майка ми изчезват с Кейт зад спуснатите завеси, продължавам да стоя с разтворени ръце, опитвайки се да свикна с това, че в тях вече няма нищо.

Доктор Чанс, онкологът, когото познавам, и доктор Нгуен, експерт, когото не познавам, ни съобщават това, за което вече сме се досетили: началото на фаталния етап на бъбречното заболяване. Майка ми стои до мен, стиснала с ръка стойка на системата на Кейт.

— Можете ли още да направите трансютантация? — пита тя, сякаш Ана никога не е завеждала дело, все едно то не означава абсолютно нищо.

— Клиничното състояние на Кейт е изключително сериозно — обяснява доктор Чанс. — И преди ви казах, че не знам дали е достатъчно силна да преживее такава операция; сега шансовете са дори още по-малки.

— Но ако има донор — настоява тя, — ще я направите ли?

— Един момент — струва ми се, че гърлото ми е пълно със слама. — Моят ще свърши ли работа?

Доктор Чанс поклаща глава.

— Обикновено не е необходимо донорът на бъбрек да съвпада идеално, но сестра ти не е обикновен случай.

Докторите излизат и усещам, че майка ми се взира в мен.

— Джес — казва тя.

— Не че предлагам. Просто исках, нали разбираш, да знам — уточнявам.

Вътре в себе си горя също толкова силно, както когато огънят пламтеше в склада. Какво изобщо ме накара да повярвам, че може да ставам за нещо, дори сега? Какво ме накара да помисля, че мога да спася сестра си, когато не съм в състояние да спася дори себе си?

Очите на Кейт се отварят и се втренчват право в мен. Тя облизва устните си. Все още са покрити със засъхнала кръв и това я кара да прилича на вампир. Не мъртъв. Де да беше така!

Навеждам се към нея, защото точно сега тя няма достатъчно сила да накара думите да прекосят въздуха помежду ни.

„Кажки...“ — прошепва само с устни, така че да не привлече вниманието на майка ми.

Отговарям също мълчаливо: „Кажки?“. Искам да съм сигурен, че съм разбрал правилно.

„Кажки на Ана“.

Но вратата се отваря със замах и баща ми изпълва стаята с дим. Косата, дрехите и кожата му вонят на опушено толкова силно, че вдигам глава, очаквайки да видя искри.

— Какво е станало? — пита и тръгва към леглото.

Безшумно се измъквам от стаята, защото вече не трябва на никого. В асансьора, пред надписа „ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО“, запалвам цигара.

„Кажки на Ана“ какво?

САРА 1990–1991Г.

По една случайност или може би карма — и трите клиентки във фризьорския салон сме бременни. Седим под сешоарите със скръстени на корема ръце като редица от Буди.

— Лично аз предпочитам Фрийдъм^[1], Лоу^[2] и Джак — съобщава момичето до мен, което си боядисва косата розова.

— Ами ако не е момче? — пита жената, седнала от другата ми страна.

— О, тези имена са и ако е момче, и ако е момиче.

Прикривам усмивката си.

— Аз казвам „Джак“.

Момичето присвива очи и поглежда през прозореца. Времето е отвратително.

— „Слийт“^[3] звучи добре — уточнява разсеяно и наистина го изпробва. — Слийт, прибери си играчките. Слийт, скъпи, побързай, ще закъснеем за концерта на „Уилко“.

Изважда късче хартия и парченце молив от дрехата си за бременни и надрасква името.

Жената отляво ми се усмихва.

— Първото ли ви е?

— Третото.

— И моето. Имам две момчета. Стискам палци.

— Аз имам момче и момиче — осведомявам я. — На пет и на три.

— Знаете ли какво ще бъде този път?

Знам всичко за това бебе — от пола до разположението на хромозомите, включително и тези, които го превръщат в идеален донор за Кейт.

— Момиче — отвърщам.

— О, как ви завиждам! Ние със съпруга ми не разбрахме на ултразвука. Мислех си, че ако чуя, че е трето момче, може и да не

изкарам докрай последните пет месеца — изключва сешоара си и го бутва назад. — Избрали ли сте име?

Едва сега се сещам, че не съм. В деветия месец съм, имала съм повече от достатъчно време за мечти, но не съм се замисляла за особеностите на бебето. Мисля за тази дъщеря само в рамките на това, което може да направи за дъщерята, която вече имам. Не съм го признала дори пред Брайън, който нощем лежи с глава на големия ми корем и чака ритниците, които според него оповестяват появата на първата жена в отбора на „Пейтриътс“^[4]. Но пък моите мечти за нея са не по-малко извисени: възнамерявам да спаси живота на сестра си.

— Ще изчакаме — казвам на жената.

Понякога смятам, че е единственото, което правим.

Имаше един момент, след тримесечната химиотерапия на Кейт миналата година, когато бях достатъчно глупава да повярвам, че сме победили съдбата. Според д-р Чанс тя сякаш бе в ремисия и просто трябваше да внимаваме какво ще се случи занапред. За известно време животът ми дори се нормализира: карах Джес на тренировки по футбол, помагах на Кейт в подготвителния клас и дори си вземах горещи вани, за да се отпусна.

И все пак част от мен беше наясно, че неизбежното ще се случи. Тази част преглеждаше възглавницата на Кейт всяка сутрин, дори и след като косата ѝ пак започна да расте на къдрави кичурчета с нацъфтели краища, в случай че отново започне да пада. Тази част отиде при специалиста по генетика, препоръчан от доктор Чанс. Създаде ембрион, за който учените се съгласиха, че ще е идеален генетичен донор за Кейт. Взе хормоните за оплождане инвитро и зачена ембриона, просто за всеки случай.

По време на една костномозъчна аспирация научихме, че Кейт е в молекулярен релапс. Външно дъщеря ми изглеждаше като всяко друго тригодишно момиченце. Отвътре обаче ракът повторно бе овладял системата ѝ, заличавайки напредъка, постигнат с химиотерапията.

Сега, на задната седалка заедно с Джес, Кейт рита напред-назад и си играе с малък телефон. Джес седи до нея и се взира през прозореца.

— Мамо? Автобусите падат ли понякога върху хората?

— Както листата от дърветата?

— Не. Просто... просто да се прекатурват — замахва.

— Само ако времето е много лошо или шофьорът кара прекалено бързо.

Той кимна, приемайки обяснението ми, че е в безопасност. А после:

— Мамо? Имаш ли любимо число?

— Трийсет и едно — казвам му. Това е датата на термина ми. — А ти?

— Девет. Защото може да е число, или на колко си години, или шестима, застанала на главата си — прави пауза само колкото да си поеме дъх. — Мамо? Имаме ли специални ножици за рязане на месо?

— Да — завивам надясно и минавам покрай гробище. Надгробните плочи са наклонени напред и назад като пожълтели зъби.

— Мамо — пита Джес, — там ми ще отиде Кейт?

Въпросът му, невинен като останалите, кара краката ми да омекнат. Отбивам настрани и включвам аварийните светлини. После разкопчавам колана си и се обръщам назад.

— Не, Джес — отвръщам. — Тя ще остане с нас.

— Господин и госпожо Фицджералд? — започва режисьорът. — Ще ви сложим да седнете ето тук.

Сядаме на дивана в телевизионното студио. Поканиха ни заради необикновеното зачеване на бебето ни. Някак си, в опитите си да запазим здравето на Кейт, неволно сме се превърнали в лица на научен дебат.

Брайън посяга и стиска ръката ми. Към нас се приближава Надя Картър, репортерка от списание.

— Готови сме. Вече направих увод за Кейт. Ще ви задам само няколко въпроса и ще сме готови, преди да се усетите.

Точно преди камерата да започне да се върти, Брайън избърсва бузите си в ръката на ризата си. Гримьорът, застанал зад прожекторите, изстенва.

— Е, по дяволите — прошепва съпругът ми, — няма да се появя по националната телевизия гримиран!

Камерата оживява със значително по-малко церемонии, отколкото сме очаквали — просто тихо бръмчене, което пробягва по ръцете и краката ми.

— Господин Фицджералд — обръща се към него Надя, — можете ли да ни обясните защо изобщо сте отишли при специалист по генетика?

Брайън поглежда към мен.

— Тригодишната ни дъщеря страда от много остра форма на левкемия. Онкологът ни предложи да намерим донор на костен мозък, но по-големият ни син не е съвместим. Има национален регистър, но докато открием донор за Кейт, е възможно тя вече да не е... сред нас. Затова си помислихме, че ще е добра идея да видим дали някой друг, брат или сестра на Кейт, съвпада.

— Брат или сестра — подема Надя, — които не съществуват.

— Все още не — отговаря Брайън.

— Какво ви накара да се обърнете към специалист по генетика?

— Липсата на време — отвръщам прямо. — Не можем да създаваме бебета всяка година, докато някое от тях се окаже съвместимо с Кейт. Лекарят огледа няколко ембриона, за да види кой от тях — ако изобщо има такъв — ще бъде идеалният донор за Кейт. Бяхме късметлии и един от четирите бе точно такъв. Имплантираха ми го инвитро.

Надя поглежда надолу към бележките си.

— Получили сте злобни писма, нали така?

Брайън кимва.

— Хората, изглежда, смятат, че се опитваме да създадем проектирано бебе.

— А не е ли така?

— Не сме поискали бебе със сини очи или такова, което ще стане високо метър и осемдесет, или с коефициент на интелигентност двеста. Да, помолихме за някои специфични характеристики — но те не са нищо, което, който и да било човек би сметнал за идеални черти. Те са просто чертите на Кейт. Не се стремим към супер бебе; желаем просто да спасим живота на дъщеря си.

Стискам ръката на Брайън. Господи, колко го обичам!

— Госпожо Фицджералд, какво ще кажете на бебето един ден, когато порасне? — пита Надя.

— Ако имаме късмет — отвръщам, — ще мога да ѝ кажа да спре да досажда на сестра си.

Родилните ми болки започват вечерта на Нова година. Сестрата, която се грижи за мен, се опитва да отвлече вниманието ми от контракциите, като говори за положението на слънцето.

— Детето ще е Козирог — информира ме Имелда, докато разтрива раменете ми.

— Хубаво ли е?

— О, Козирозите не оставят работата си недовършена.

Вдишвам, издишвам.

— Хубаво е... да го знам — отвърщам.

Тази нощ се раждат още две бебета. Една жена, разправя Имелда, е стиснала краката си и не ги разтваря. Опитва се да накара бебето да изчака до 1991 година.

Първото новогодишно бебе ще получи пакет безплатни пелени и сто долара в сметка на „Ситизънс Банк“ за колежа един ден.

Имелда излиза, за да отиде на бюрото си, и ни оставя сами. Брайън посяга към ръката ми.

— Добре ли си?

Намръщена, усещам как ме разтърсва поредната контракция.

— Ще се почувствам по-добре, когато всичко свърши. Той ми се усмихва. За един пожарникар парамедик обикновеното раждане в болницата е нещо съвсем незначително. Ако водите ми бяха изтекли по време на катастрофа с влак или се гърчех в родилни мъки на задната седалка на такси...

— Знам какво си мислиш — прекъсва ме той, макар че не съм промълвила нито дума — и грешиш.

Повдига ръката ми и целува кокалчетата на пръстите ми.

Внезапно в мен се надига котва. Веригата, дебела като юмрук, се завърта в корема ми.

— Брайън — изохквам, — повикай лекаря.

Гинекологът ми влиза и слага ръка между краката ми.

Поглежда към часовника.

— Ако успееш да устискаш една минута — казва ми, — детето ще бъде прочуто.

Аз поклащам глава.

— Изкарай го — настоявам. — Веднага!

Докторът поглежда към Брайън.

— Намаляване на данъците? — предполага той. Наистина си мисля за спестяване, но то няма нищо общо с данъчните. Главата на бебето се плъзва през печата на кожата ми. Ръката на лекаря го държи, развива прекрасната връв от вратлето му, изважда я рамо след рамо.

Надигам се с усилие на лакти, за да видя какво става долу.

— Пъпната връв — напомням му. — Внимавайте.

Той я прерязва — о, прекрасна кръв! — и забързано я изнася от стаята, на място, където ще я поставят на криогенно съхранение, докато Кейт стане готова за нея.

Нулевият ден от предтрансплантационния режим на Кейт започва сутринта след раждането на Ана. Излизам от родилното и се срещам с Кейт в рентгенологията. И двете носим жълти изолационни нощници и тя се засмива.

— Мамо, облечени сме еднакво.

Вече са й дали педиатричен коктейл като успокоително и при други обстоятелства ефектът би бил смешен. Кейт не съумява да се задържи права. Щом се изправи, пада. Поразява ме мисълта, че така ще изглежда един ден, когато за пръв път се напие с прасковен шнапс в гимназията или в колежа; а после бързо си напомням, че е възможно никога да не доживее до тази възраст.

Терапевтът идва да я отведе в кабинета, а Кейт се вкопчва в крака ми.

— Скъпа — успокоява я Брайън, — всичко ще е наред. Тя поклаща глава и се притиска по-силно. Клякам до нея и тя се хвърля в ръцете ми.

— Няма да те изпусна от поглед — уверявам я.

Стаята е голяма, със сцени от джунглата, нарисувани на стените. Линеарните акселератори са вградени в тавана и в една дупка под масата за манипулации, която прилича на койка, застлана с чаршаф. Лъчетерапевтката поставя на гърдите на Кейт дебели парчета кожа с форма на бобови зърна и й заръчва да не мърда. Обещава, че щом всичко свърши, Кейт ще получи солетка.

Взирам се в дъщеря си през стъклената стена. Гама-лъчение, левкемия, родителство. Нещата, които са достатъчно силни да те убият, са тези, които не виждаш.

В онкологията има закон на Мърфи, неписан, но зачитан от всички: ако не се разболееш, няма да оздравееш. Следователно, ако от химиотерапията ти прилошава ужасно, ако радиацията набраздява кожата ти — е хубаво. От друга страна, ако преминеш през терапията сравнително лесно, само с леко гадене и болка, по всяка вероятност лекарствата са били изхвърлени от тялото ти и не си вършат работа.

По тези критерии досега Кейт със сигурност трябваше да е излекувана. За разлика от миналогодишната химиотерапия, при тази момиченцето ми, което нямаше дори хрема, е превърнато във физическа развалина. Трите дни рентгеново лъчение предизвикват постоянна диария и трябва да върнем Кейт към пелените. Отначало това я притесняваше, но сега е толкова болна, че не я интересува. Следващите пет дни химиотерапия изпълват гърлото ѝ със слуз, която я кара да се вкопчва в една от всмукателните тръби така, сякаш животът ѝ зависи от това. Когато е будна, единственото, което прави, е да плаче.

От шестия ден, когато нивата на белите кръвни телца и неутрофилите ѝ рязко започват да спадат, е в изолатор. Сега всеки един микроб на света може да я убие и затова светът трябва да бъде държан на разстояние. Достъпът на посетители в стаята ѝ е ограничен, а тези, на които позволяват да надникнат, приличат на космонавти, с хирургически престилки и маски. Кейт трябва да разглежда книжки с картинки с ръкавици на ръцете. Не ѝ позволяват никакви растения или цветя, защото в тях се съдържат бактерии, потенциални убийци. Всяка играчка, която ѝ се дава, предварително трябва да е изтъркана с антисептичен разтвор. Тя спи с плюшеното си мече, запечатано в найлонов плик, който шумоли цяла нощ и понякога я събужда.

С Брайън седим в преддверието и чакаме. Кейт спи, а на един портокал аз упражнявам поставянето на инжекции. След трансплантацията Кейт ще има нужда от фактор на растежа и тази задача ще се падне на мен. Забивам спринцовката под дебелата кора на плода, докато усещам поддаването на меката тъкан отдолу.

Наркотикът, който ще давам на дъщеря си, е подкожен, инжектиран точно под кожата. Трябва да съм сигурна, че ъгълът е правилен и че прилагам точно толкова сила, колкото е необходима. Бързината, с която натискаш иглата надолу, причинява повече или по-малко болка. Портокалът, разбира се, не заплаква, когато допусна

грешка. Но сестрите ми обясняват, че усещането да слагам инжекции на Кейт няма да е кой знае колко по-различно.

Брайън взема втори портокал и започва да го бели.

— Остави го! — извиквам.

— Гладен съм — отвърща и кимва към плода в ръката ми. — Освен това вече си имаш пациент.

— Твоят портокал може да е опитно зайче на някой друг. Един Бог знае с какви вещества е пълен.

Внезапно иззад ъгъла се появява доктор Чанс и се приближава към нас. Дона, сестра от онкологията, върви зад него и размахва торбичка от система, пълна с кървавочервена течност.

— Ето ни и нас — ободрява ни тя.

Оставям портокала, влизам след тях в преддверието и в изолационния бокс се озовавам на три метра от дъщеря си. След минути Дона вече е прикрепила торбичката към подпора и свързва мястото за капене с централната вена на Кейт. Противно на очакванията ми, ефектът от действието е толкова незначителен, че Кейт дори не се събужда. Заставам от едната ѝ страна, а Брайън — от другата. Затаявам дъх. Взирам се надолу към бедрата на Кейт, към илиачната кост, където се произвежда костният мозък. Поради някакво чудо стволовите клетки на Ана ще влязат в потока на кръвообращението на Кейт през гърдите ѝ, но ще намерят пътя си към правилното място.

— Добре — казва доктор Чанс и всички мълчаливо наблюдаваме как кръвта от пъпната връв бавно се плъзга през тръбите като сламка за пиене, съставена от възможности.

[1] Свобода (англ.) — бел.ред. ↑

[2] Нисък (англ.) — бел.ред. ↑

[3] Киша (англ.) — бел.прев. ↑

[4] Отбор по американски футбол — бел.прев. ↑

ДЖУЛИЯ

Само от два часа живея отново със сестра си, а вече ми е трудно да повярвам, че някога безпроблемно сме споделяли една утроба. Междувременно Изобел е успяла да подреди колекцията ми от компактдискове според годината на издаване, измела е под дивана и е изхвърлила половината от храната в хладилника ми.

— Фурмите са наш приятел, Джулия — въздъхва тя. — Киселото ти мляко сигурно е произведено по времето, когато демократите са управлявали Белия дом.

Затръшвам вратата и броя до десет, но щом Изи се отправя към газовата печка и започва да се озърта за дистанционните, загубих спокойствие.

— Силвия няма нужда от чистене.

— Исках да поговорим и за това. Силвия е печката, Смила — хладилникът. Наистина ли трябва да даваме име на кухненските си уреди?

Кухненските ми уреди. Моите, не нашите, по дяволите!

— Напълно разбирам защо Джанет скъса с теб — промърморвам.

Изи ме поглежда отчаяно.

— Ужасна си — продължава тя. — Ужасна, и след като съм се родила, е трябвало да зашия мама, за да не може да те роди. — И се устремява към банята, обляна в сълзи.

Изобел е три минути по-голяма от мен, но винаги аз съм тази, която се грижи за нея. Аз съм нейната ядрена бомба; когато нещо я разстрои, идвам и го смачквам, независимо дали става въпрос за някой от шестимата ни по-големи братя или за злата Джанет, която след шест години връзка с Изи реши, че не е обратна. Докато растяхме, Изи беше добричката, а аз — боецът — размахвах юмруци или си бръснях главата, за да дразня родителите ни, или пък носех ботуши до средата на прасеца с училищната си униформа. И все пак сега, когато сме на трийсет и две, аз съм почетен член на клуб „Трескава активност“, а

Изи е лесбийка, която се препитава с изработване на бижута от хартиени изрезки и рула. Как си го обяснявате?

Вратата на банята не се заключва, но Изи все още не го знае, затова влизам и изчаквам да наплиска лицето си със студена вода, а после ѝ подавам кърпа.

— Из, не исках да го кажа.

— Знам — поглежда ме в огледалото. Сега, когато имам истинска работа, която изисква обикновена прическа и нормални дрехи, повечето хора не могат да ни различат.

— Ти поне имаше връзка — отбелязвам. — Последната ми среща беше, когато купих онова кисело мляко.

Устните на Изи се извиват в усмивка и се обръща към мен.

— Тоалетната чиния има ли си име? — пита тя.

— Мислех си за „Джанет“ — отвърщам и сестра ми се ухилва.

Телефонът извънпява. Отивам в дневната да вдигна.

— Джулия? Съдия Дисалво се обажда. Имам случай, за който ми трябва особен представител и се надявах да ми помогнеш.

Станах особен представител преди година, когато осъзнах, че безвъзмездната ми работа не стига за покриването на сметките ми. Особеният представител се назначава от съда като адвокат на дете по време на юридически процедури, в които е замесен малолетен. За да си особен представител, не е необходимо да си адвокат, но моралният компас и сърцето са задължителни. По всяка вероятност повечето адвокати не стават за работата точно заради това.

— Джулия? Там ли си?

Готова съм на всичко за съдия Дисалво, който задейства връзките си, за да ми намери работа, когато станах особен представител.

— Само кажи какво ти трябва — обещавам. — Какво става?

Дава ми информация — покрай ушите ми прелитат изрази като „медицинска еманципация“ и „майка с юридическо образование“ . Само две неща проникват веднага в съзнанието ми: думата „спешно“ и името на адвоката.

Господи, не мога!

— Мога да дойда след час — казвам.

— Добре. Защото според мен детето има нужда от подкрепа.

— Кой беше? — пита Изи, докато разопакова кутията, в която са материалите ѝ за работа: инструменти, жици и малки контейнери на

метални части, които прозвучават като скърцане на зъби, когато ги оставя на масата.

— Един съдия — отвърщам. — Момиче се нуждае от помощ.

Това, което не обяснявам на сестра си, е, че имам предвид себе си.

В дома на семейство Фицджералд няма никого. Звънвам два пъти на входната врата, убедена, че е станала грешка. Доколкото разбрах от съдия Дисалво, семейството е в криза. Озовавам се обаче пред добре поддържана къща с грижливо оплевени цветни лехи покрай пътеката.

Обръщам се да се върна в колата и съзирам момичето. Все още е само лакти и колене, изглежда непохватна, както често се случва с децата преди пубертета; прескача всяка пукнатина в тротоара.

— Здравей — обръщам се към нея, когато се приближава достатъчно, за да ме чуе. — Ти ли си Ана?

Брадичката ѝ моментално се вирва нагоре.

— Може би.

— Аз съм Джулия Романо. Съдия Дисалво ме помоли да стана твой особен представител. Обяснил ли ти е какво означава?

Ана присвива очи.

— В Бруктън отвякоха едно момиче. Похитителят ѝ казал, че майка ѝ го помолила да я вземе и да я закара при нея на работа.

Започвам да ровя в чантата си и изваждам шофьорската си книжка и купчина документи.

— Ето, заповядай.

Тя поглежда първо към мен, после към ужасната снимка на книжката; прочита копието на молбата за еманципация, което взех от семейния съд, преди да дойда. Ако съм убиец психопат, значи съм си подготвила добре домашното. Част от мен вече оценява Ана по-високо заради бдителността ѝ: това дете не се втурва слепешката в разни ситуации. Щом разсъждава толкова продължително и сериозно дали да тръгне с мен, значи сигурно е обмисляла също толкова продължително и сериозно дали наистина иска да се изтръгне от мрежите на семейството си.

Връща ми документите.

— Къде са всички? — пита.

— Нямам представа. Надявах се ти да ми кажеш.

Погледът на Ана неспокойно се плъзва към предната врата.

— Надявам се да не е станало нещо с Кейт.

Накланям глава и оглеждам изпитателно момичето, което вече е успяло да ме изненада.

— Имаш ли време да поговорим? — питам.

Зебрите са първите, при които спираме в зоологическата градина „Роджър Уилямс“. От животните в африканската част те винаги са ми били любими. Слоновете са ми безразлични, а котките никога не ги намирам, но зебрите ме запленяват. Ако бяхме извадили достатъчно късмет да живеем в свят, в който всичко е черно или бяло, те щяха да са едно от малките неща, които пасват.

Минаваме покрай малки сини антилопи и големи африкански антилопи, и нещо, наречено гол източноафрикански земекопач, което не излиза от пещерата си. Често водя в зоологическата градина децата, с чиито случаи съм натоварена. За разлика от моментите, когато сядаме един срещу друг в съда или дори в „Дънкин Донатс“, в зоологическата градина е по-вероятно да се отпуснат достатъчно, за да ми се доверят. Гледат как гибоните се люлеят на клоните като гимнастици на олимпиада и започват да говорят какво става у дома, без дори да осъзнават какво правят.

Ана обаче е по-голяма от другите деца, с които съм работила, и изобщо не е възхитена да се озове тук. Когато се сетя за това сега, осъзнавам, че съм сбъркала. Трябваше да я заведа в мол или на кино.

Вървим по криволичещите пътеки на зоологическата градина и Ана си отваря устата единствено когато трябва да ми даде отговор. Отвърща ми учтиво за здравето на сестра ѝ и, да, наистина майка ѝ е адвокатът на отсрещната страна. Благодарни ми, задето ѝ купувам сладолед.

— Кажи ми какво обичаш да правиш — питам я. — За развлечение.

— Да играя хоккей — отговаря бързо. — Бях вратар.

— Беше?

— Колкото повече растеш, толкова по-малко ти прощава тренинговият пропуснеш ли мач — свива рамене. — Не ми е приятно да разочаровам цял отбор.

„Интересен начин на изразяване“ — отбелязвам си.

— Приятелите ти продължават ли да играят хокей?

— Приятели? — повтаря Ана и поклаща глава. — Не можеш да каниш гости у дома, когато сестра ти има нужда от почивка. Не те канят на гости с преспиване, след като майка ти се появява да те вземе в два сутринта, за да отидеш в болницата. Навярно е минало доста време от ученическите ви години, но повечето хора си мислят, че особнячеството е заразно.

— С кого си говориш тогава?

Тя ме поглежда.

— С Кейт — отвърща и ме пита дали имам мобилен телефон.

Изваждам го от чантата си и наблюдавам как набира наизуст номера на болницата.

— Интересувам се от една пациентка — съобщава на телефонистката. — Кейт Фицджералд? — поглежда към мен. — Все пак ви благодаря — натиска бутоните и ми връща телефона. — Кейт не е регистрирана.

— Хубаво е, нали?

— Възможно е да означава просто, че документите все още не са стигнали до телефонистката. Понякога минават няколко часа.

Облягам се на перило близо до слоновете.

— В момента изглеждаш доста разтревожена за сестра си — отбелязвам. — Сигурна ли си, че си готова да приемеш това, което ще се случи, ако спреш да бъдеш донор?

— Наясно съм какво ще се случи — гласът на Ана е тих. — Никога не съм казвала, че ми харесва — вдига лице към моето и ме предизвиква да я обвиня.

За миг оставам загледана в нея. Какво бих направила аз, ако разбера, че Изи се нуждае от бъбрек или от част от черния ми дроб, или от костния ми мозък? Отговорът идва, без дори да се поколебая: ще попитам колко бързо можем да стигнем до болницата, за да извършим трансплантацията.

Но това би бил мой избор, мое решение.

— Родителите ти питали ли са те някога дали искаш да си донор на сестра си?

Ана свива рамене.

— В известен смисъл. Така, както всички родители задават въпроси, за които вече имат отговори. „Не ти си причината, поради

която целият клас е изостанал, нали?“ Или: „Искаш броколи, нали?“.

— Някога казвала ли си на родителите си, че не се чувстваш добре с избора, който са направили вместо теб?

Ана се отдръпва от слоновете и бавно се отправя нагоре по хълма.

— Може да съм се оплакала един-два пъти, но те са родители и на Кейт.

В главата ми започват да се подреждат парченца от пъзела. Обикновено родителите вземат решения вместо детето, защото се предполага, че имат предвид неговите или нейните висши интереси. Но ако вместо това са заслепени от висшите интереси на Друго от децата си, системата рухва. И някъде под отломките лежат жертви като Ана.

Въпросът е дали е започнала делото, защото наистина смята, че може да взема по-добри решения за здравето си, или защото иска родителите ѝ да я чуят поне веднъж, когато вика?

Завиваме и се озоваваме пред полярните мечки, Трикси и Нортън. За пръв път, откакто сме дошли в зоологическата градина, лицето на Ана грейва. Наблюдава Коб, малкото на Трикси — най-новото попълнение в зоопарка. Той замахва към майка си, която лежи на камъните, и се опитва да я накара да се заиграят.

— Последния път, когато се роди бебе полярно мече — казва Ана, — го дадох на друга градина.

Права е; в ума ми нахлуват спомени за статии в „Про Джо“. В Род Айлънд преместването предизвика голям обществен интерес.

— Мислите ли, че се е питало какво е направило, за да го отпратят?

Ние, особените представители, сме обучавани да забелязваме признаците на депресия. Знаем как да разчитаме езика на тялото, равния тон и промените в настроението. Ръцете на Ана са стегнати около металното перило. Очите ѝ стават мътни като старо злато.

„Това момиче ще изгуби или сестра си — помислям си, — или себе си“.

— Джулия — пита ме, — може ли да отидем у дома?

Колкото повече се приближаваме до дома ѝ, толкова повече Ана се дистанцира от мен — много елегантен трик, при положение че физическото разстояние помежду ни си остава непроменено. Тя се

притиска към прозореца на колата ми и се взира в улиците, които преминават покрай нас.

— Какво ще стане сега?

— Ще говоря с всички други — с майка ти и баща ти, с брат ти и сестра ти. С адвоката ти.

Сега на алеята е паркиран разнебитен джип, а входната врата е отворена. Изключвам двигателя, но Ана не посяга да свали колана си.

— Ще ме изпратите ли до самата къща?

— Защо?

— Защото майка ми ще ме убие.

Тази Ана — наистина уплашена — съвсем не прилича на онази, с която съм прекарала последния час. Чудя се как едно момиче може да е толкова смело да заведе дело и същевременно да се страхува да се изправи пред собствената си майка.

— Как така?

— Ами, днес излязох, без да й кажа къде отивам.

— Често ли го правиш?

Ана поклаща глава.

— Обикновено правя това, което ми кажат.

Е, добре, рано или късно ще трябва да говоря със Сара Фицджералд. Излизам от колата и изчаквам Ана да направи същото. Минаваме по пътеката покрай грижливо поддържаните цветни лехи и влизаме през предната врата.

Сара не е врагът, когото съм си представяла. Например майката на Ана е по-ниска и по-слаба от мен. Има тъмна коса, измъчен поглед и не спира да кръстосва напред-назад. В мига, в който вратата се отваря, Сара се втурва към Ана.

— За Бога! — извиква, като хваща дъщеря си за раменете и я разтърсва. — Къде беше? Имаш ли представа...

— Извинете, госпожо Фицджералд. Бих искала да се представя — пристъпвам напред и протягам ръка. — Аз съм Джулия Романо, особеният представител, назначен от съда.

Тя обгръща Ана с ръка — скована демонстрация на нежност.

— Благодаря, че сте довели Ана. Сигурна съм, че имате да говорите с нея за много неща, но точно сега...

— Всъщност се надяхах да поговоря с вас. От съда ме помолиха да представя наблюденията си след по-малко от седмица, та ако

разполагате с няколко минути...

— Не разполагам — отвръща неочаквано Сара. — Моментът наистина не е подходящ. Другата ми дъщеря току-що за пореден път влезе в болница.

Поглежда към Ана, която все още стои на вратата на кухнята. Посланието ѝ е ясно: „Надявам се да си доволна“.

— Съжалявам да го чуя.

— И аз — Сара прочиства гърлото си. — Оценявам, че сте дошли да поговорите с Ана, и знам, просто си вършите работата, но всичко ще се уреди, наистина. Става въпрос за недоразумение. Сигурна съм, че след един-два дни съдия Дисалво ще ви го каже.

Прави крачка назад, сякаш ме предизвиква — а също и Ана — да ѝ възразим. Хвърлям поглед към дъщерята, която го улавя и поклаща глава почти незабележимо, все едно ме моли засега да не отвръщам.

Кого защитава — майка си или себе си?

В ума ми проблесва червена светлина: „Ана е на тринайсет. Живее с майка си. Майка ѝ е отсрещната страна. Как е възможно Ана да живее в една и съща къща със Сара Фицджералд и да не бъде повлияна от нея?“

— Ана, утре ще ти се обадя.

И без да се сбогувам със Сара Фицджералд, излизам от къщата ѝ и се отправям към единственото място на света, където никога не съм искала да отида.

Юридическата кантора на Камбъл Александър изглежда точно така, както съм си я представяла: на върха на висока сграда от черно стъкло, на края на коридор, застлан с персийски килим, зад две тежки махагонови врати, които държат настрана изметта на обществото. Зад масивното административно бюро седи момиче с порцеланово лице и телефонна слушалка, скрита под тежката ѝ грива. Без да ѝ обръщам внимание, се отправям към единствената затворена врата.

— Ей! — извиква момичето. — Не можете да влезете!

— Той ме очаква — уверявам го.

Камбъл изобщо не вдига поглед от това, което пише със страшна бързина.

— Кери — казва той, — виж дали можеш да намериш запис на Джени Джоунс за еднояйчни близнаци, които не знаят, че са...

— Здравей, Камбъл.

Първо престава да пише. После вдига глава.

— Джулия — изправя се като заловен в прегрешение ученик.

Влизам и затварям вратата след себе си.

— Аз съм особеният представител, назначен по случая на Ана Фицджералд.

Куче, което не съм забелязала досега, застава до Камбъл.

— Чух, че си постъпил в юридическо училище.

— Харвард. С пълна стипендия.

— Провидънс наистина е малък... Все очаквах... — гласът му заглъхва и той поклаща глава. — Е, добре, мислех си, че със сигурност ще се срещнем по-рано.

Усмихва ми се и изведнъж се чувствам отново на седемнайсет — годината, в която осъзнах, че любовта не следва правила, годината, в която разбрах, че нищо не си заслужава да го имаш толкова много както нещо недостижимо.

— Не е толкова трудно да избягваш някого, когато искаш — отвърщам хладно. — Точно ти би трябвало добре да го знаеш.

КАМБЪЛ

Забележително спокоен съм, наистина, докато директорът на гимназията „Понагансет“ не започва да ми изнася по телефона лекция за политическата коректност.

— За Бога — дави се от възмущение той, — що за послание е това група ученици от коренните жители да нарекат училищната си баскетболна лига „Белите“?

— Предполагам същото, както когато вие сте избрали „Племенните вождове“ за талисман на училището си.

— Ние сме „Племенните вождове на Понагансет“ от хиляда деветстотин и седемдесета година — възразява директорът.

— Да, а те са членове на племето нарангасет, откакто са се родили.

— Пренебрежително е. И политически некоректно.

— За нещастие — изтъквам, — не можете да съдите някого за политическа некоректност, в противен случай щяхте да получите призовки още преди години. Както и да е, Конституцията гарантира най-различни индивидуални права на американците, включително коренните жители на САЩ — правото да се събират и правото на свободна реч, което означава, че „Белите“ ще получат разрешение да се събират дори и ако абсурдната ви заплаха за съдебен процес успее да влезе в съда. И като говорим за това, може да се замислите дали да не предприемете подобна акция срещу човечеството като цяло, защото със сигурност ще пожелаете да пресечете изначалния расизъм, заложен в имената на Белия дом, Белите планини и Белите страници.

На другия край на линията настава мъртвешка тишина.

— В такъв случай да предположа ли, че мога да предам на клиента си, че не възнамерявате да завеждате дело?

След като ми трясва слушалката, натискам бутона на интеркома.

— Кери, обади се на Ърни Фишкилър и му кажи, че няма причина да се притеснява.

Връщам се към камарата документи, струпана на бюрото ми, Съдия въздъхва. Спи дълбоко, сгусен като пухкав килим отляво на

бюрото ми. Лапата му потръпва.

— На това му се вика живот — каза ми веднъж тя, докато наблюдавахме как едно кутре гони опашката си. — Искам да се преродя като куче.

Засмях се.

— В крайна сметка ще се преродиш в котка — отвърнах. — Котките не се нуждаят от никого другиго.

— Аз имам нужда от теб — възрази тя.

— Ами... — отвърнах. — Може би ще се преродя в коча трева.

Притискам палци към клепачите си. Очевидно не спя достатъчно: първо, онзи момент в кафето, а сега и това. Намръщвам се на Съдия, сякаш грешката е негова, и съсредоточавам вниманието си върху бележки, които съм нахвърлил на кочан листа. В случая няма начин обвинението да ни се размине, освен ако моят човек няма еднояйчен близък, за когото майка му никога не му е казала.

Което, като се замисля...

Вратата се отваря; без да поглеждам, изстрелвам заповед към Кери:

— Виж дали можеш да намериш запис на Джени Джоунс за еднояйчни близнаци, които не знаят, че са...

— Здравей, Камбъл.

Полудявам, със сигурност полудявам. Защото на по-малко от два метра от мен стои Джулия Романо, която не съм виждал от петнайсет години. Сега косата ѝ е по-дълга, а покрай устата ѝ се очертават фини линии — скоби около цял живот от думи, които не съм бил наблизо, за да чуя.

— Джулия — успявам да промълвя.

Тя затваря вратата и звукът кара Съдия да скочи.

— Аз съм особеният представител, назначен по случая на Ана Фицджералд — осведомява ме.

— Провидънс наистина е малък... Все очаквах... Е, добре, мислех си, че със сигурност ще се натъкнем един на друг по-рано.

— Не е толкова трудно да избягваш някого, когато искаш — отвърща тя. — Точно ти би трябвало добре да го знаеш.

А после гневът ѝ изневиделица сякаш се оттича.

— Съжалявам. Нямах причина да го казвам.

— Мина много време — отвърщам, докато всъщност ми се иска да я попитам какво е правила през последните петнайсет години. Дали все още пие чай с лед и лимон. Дали е щастлива.

— Косата ти вече не е розова — отбелязвам, защото съм глупак.

— Не е. Проблем ли е?

Свивам рамене.

— Просто... Ами... — къде са думите, когато се нуждаеш от тях? — харесваше ми розова — признавам.

— В съдебната зала не ми придава особен авторитет — признава на свой ред Джулия.

Това ме кара да се усмихна.

— Откога те вълнува какво мислят хората за теб?

Тя не отговаря, но нещо се променя — температурата в стаята или може би стената, която се издига в очите ѝ.

— Може би, вместо да ни връщаш към миналото, да поговорим за Ана — предлага ми дипломатично.

Кимвам, но се чувствам така, сякаш сме седнали на тясната седалка на автобус с непознат помежду ни — непознат, чието съществуване нито тя, нито аз сме готови да признаем, затова си говорим през него и над него и хвърляме погледи един към друг, когато другият не гледа. Как се очаква да мисля за Ана Фицджералд, когато се чудя дали Джулия някога се е събуждала в ръцете на друг мъж и за миг, преди да се е разсънила, си е помислила, че може би съм аз?

Съдия усеща напрежение и застава до мен. Джулия сякаш за пръв път забелязва, че не сме сами в стаята.

— Партньорът ти?

— Само сътрудник — отвърщам, — но е написал „Правен преглед“.

Пръстите ѝ почесват Съдия зад ухото — щастливо копеле е той, — аз се намръщвам и я спирам.

— Куче помощник е. Не трябва да го галят други хора.

Джулия вдига изненадан поглед към мен, но преди да успее да попита, насочвам разговора в друга посока.

— И така, значи Ана.

Съдия притиска нос към дланта ми.

Джулия скръства ръце на гърдите си.

— Отидох да я видя.

— И?

— Тринайсетгодишните силно се влияят от родителите си. А майката на Ана изглежда убедена, че процес няма да има. Останах с впечатлението, че ще се опитва да убеди и Ана в това.

— Мога да се погрижа — казвам.

Тя ме поглежда подозрително.

— Как?

— Ще накарам да изкарат Сара Фицджералд от къщата.

Челюстта ѝ увисва.

— Шегуваш се?

На този етап Съдия вече сериозно ми дърпа дрехите. Когато не отговарям, излайва два пъти.

— Със сигурност не смятам, че клиентката ми е тази, която трябва да се изнесе. Тя не е престъпила нарежданията на съдията. Ще издайствам временна ограничителна заповед, която ще попречи на Сара Фицджералд да осъществява какъвто и да било контакт с нея.

— Камбъл, говорим за майка ѝ!

— Тази седмица тя е отсрещната страна и ако оказва влияние върху клиентката ми по какъвто и да било начин, трябва да ѝ наредят да спре да го прави.

— Клиентката ти си има име и възраст, както и свят, който рухва. Последното, от което има нужда, е още нестабилност в живота ѝ. Ти изобщо направи ли си труда да я опознаеш?

— Разбира се — излъгвам, а Съдия започва да вие в краката ми.

Джулия поглежда надолу към него.

— Има ли му нещо на кучето ти?

— Добре е. Виж, работата ми е да защита юридическите права на Ана и да спечеля делото и точно това ще направя.

— Разбира се. Не задължително, защото е в интерес на Ана... а защото е в твой. Каква ирония — дете, което иска да спрат да го използват за благо на друг човек, избира твоето име от жълтата преса?

— Не знаеш нищо за мен — отвръщам и усещам как челюстта ми се стяга.

— И чия е вината?

Толкова за невръщането към миналото. По тялото ми пробягва тръпка и сграбчвам Съдия за каишката.

— Извини ме — изричам и излизам от кабинета си, напускайки Джулия за втори път в живота си.

Вникнеш ли в същината, училище „Уийлър“ беше фабрика, която произвеждаше дебютантки и бъдещи инвестиционни банкери. Всички ние си приличахме и по вид, и по говор. За нас „лято“ беше глагол.

Разбира се, имаше студенти, които разбиваха това клише. Такива бяха децата на стипендия, които носеха яките си вдигнати и се учеха да гребат, без да осъзнават, че сме наясно, че не са от нашите. Такива бяха и звездите, като Толхи Бодро, избран за отбора на „Детройт Редуингс“ в предпоследната си година. Или смахнатите, които се опитваха да си прережат вените или да смесят пиячка и валиум и после напускаха училището също тъй безшумно, както някога бяха бродили из него.

Бях в шести клас в годината, в която Джулия Романо дойде в „Уийлър“. Носеше войнишки ботуши и тениска на „Чийп Трик“ под училищната си униформа; беше в състояние да запомни всеки сонет без ни най-малко усилие. През свободните часове, докато останалите си свивахме цигари зад гърба на директора, тя се качваше в помещението над физкултурния сезон, сядаше, подпряла гръб на отоплителна тръба, и четеше Хенри Милър и Ницше. За разлика от другите момичета в училище с гладките им водопади от руса коса под лента, която приличаше на панделка на захарен памук, нейната представляваше същинско торнадо от черни къдрици. Никога не носеше грим и не прикриваше острите си черти — беше такава, каквата е, и можеше да я приемеш или да се извърнеш. Имаше най-тънката халка, която бях виждал някога, само сребърна жичка, прокарана през лявата ѝ вежда. Ухаеше на втасващо тесто.

За нея се носеха какви ли не слухове: че са я изхвърлили от поправително училище за момичета; че е дете чудо, получило максимална оценка на предварителните изпити САТ; че е две години по-малка от останалите в класа ни; че има татуировка. Никой нямаше

представа какво да мисли за нея. Наричаха я Шантавелницата, защото не беше една от нас.

Един ден Джулия Романо се появи в училище с късо подстригана розова коса. Всички решихме, че ще я накажат, но се оказа, че в списъка с правила за позволено облекло в „Уийлър“ прическата липсва. Тогава се зачудих защо в даскалото нямаше дори едно-единствено момче с коса на плитчици и осъзнах, че не се дължи на неспособността ни да се различаваме от другите; причината беше, че не искахме.

Този ден на обяд Джулия мина покрай масата, където седях с някои момчета от гребния отбор и няколко от гаджетата им.

— Хей — обади се едно момиче, — болеше ли?

Джулия забави крачка.

— Какво да е боляло?

— Падането в машината за захарен памук.

Джулия дори не мигна.

— Съжалявам, но не мога да си позволя да си правя прическата в салон „Подмий, подстрижи и издухай“.

После тръгна към ъгъла на закусвалнята, където винаги се хранеше сама, докато редеше пасианс с карти, на чийто гръб бяха нарисувани изображения на светци покровители.

— Мамка му — обади се един от приятелите ми, — не бих искал да я ядосам.

Засмях се, защото всички други го сториха, но се загледах как Джулия сяда, избутва подноса с храна настрана и започва да реди картите си на масата. Зачудих се що за усещане е да не ти пука какво мислят хората за теб.

Един следобед се чупих от гребния тим, на който бях капитан, и я последвах. Постарах се да се държа на достатъчно разстояние, за да не ме усети. Тя се отправи по булевард „Блекстоун“, влезе в гробището „Суон Пойнт“ и се изкачи на най-високата точка в него. Отвори раницата си, извади учебниците си и папка и се разположи пред един от гробовете.

— Можеш да излезеш — извика ми и едва не си глътнах езика, защото си помислих, че се обръща към призрак, а после осъзнах, че говори на мен. — Ако ми дадеш двацет и пет цента, можеш дори да погледнеш отблизо.

Излязох иззад голям дъб с ръце в джобовете. Сега, след като бях при нея, осъзнах, че нямам представа защо съм дошъл. Посочих с глава към гроба.

— Роднина ли?

Тя хвърли поглед през рамо.

— Да. Баба ми е седяла до него на борда на „Мейфлауър“ — погледна към мен. Цялата сякаш беше съставена от ъгли и ръбове. — Не трябва ли да си на някой мач по крикет?

— Поло — усмихнах се. — Просто чакам конят ми да стигне дотук.

Тя не схвана шегата... или май не ѝ се стори смешно.

— Какво искаш?

Не можех да призная, че съм я проследил.

— Помощ — отвърнах. — С едно домашно.

Всъщност дори не бях погледнал към задачата, възложена ни по английски. Грабнах листа най-отгоре в папката ѝ и прочетох на глас:

— Натъквате се на ужасна катастрофа с четири коли. Виждате стенещи от болка хора и разпръснати наоколо тела. Длъжен ли сте да спрете?

— Защо да помагам? — попита ме.

— Ами, от юридическа гледна точка, не бива. Ако издърпаш някого от колата и му навредиш повече, могат да те осъдят.

— Имах предвид защо да помагам на теб.

Листът се понесе към земята.

— Нямах особено високо мнение за мен, нали?

— Нямам никакво мнение за теб, точка. Всички сте сбирщина повърхностни тъпаци, готови по-скоро да умрат, отколкото да се приближат към някого, различен от тях.

— Не правиш ли и ти същото?

За един дълъг миг тя остана загледана в мен. После започна да тъпче нещата си обратно в раницата.

— Имаш тръст, нали? Ако ти трябва помощ, си наеми учител.

Сложих крак върху един учебник.

— А ти ще го направиш ли?

— Да те обучавам? Забрави!

— Да спреш. На мястото на злополуката.

Ръцете ѝ застинаха неподвижно.

— Да. Защото дори ако законът казва, че никой не е отговорен за никого друго, е правилно да помогнеш на някого, който има нужда от помощ.

Седнах до нея достатъчно близо, за да почувствам кожата на ръката ѝ.

— Наистина ли го вярваш?

Тя погледна надолу към скута си.

— Да.

— Тогава как — попитах я — можеш да ме подминеш?

Всичко свърши, избърсвам лицето си с хартиени кърпички от автомата и намествам вратовръзката си. Съдия обикаля в тесен кръг около мен, както обикновено.

— Добре се справи — хваля го и го потупвам по гъстата козина на врата.

Връщам се в кабинета си, Джулия си е тръгнала. Кери седи на компютъра в рядък момент на продуктивност и пише.

— Каза, че ако имаш нужда от нея, можеш, по дяволите, да я потърсиш. Думите са нейни, не мои. И ми поиска медицинската документация. — Кери хвърля поглед през рамо към мен. — Изглеждаш ужасно.

— Благодаря.

Оранжево самозалепващо се листче на бюрото ѝ привлича вниманието ми.

— Там ли иска да изпратим документите?

— Да.

Пъхвам адреса в джоба си.

— Ще се погрижа — казвам.

След седмица разкопчах полувисоките ботуши на Джулия Романо. Свалих камуфлажното ѝ яке. Стъпалата ѝ бяха тесни и розови като чашката на лале. Ключицата ѝ представляваше загадка.

— Знаех си, че си красива там, отдолу — казах и това бе първото място от тялото ѝ, което целунах.

Семейство Фицджералд живеят в Апър Дарби, в къща, която би могла да принадлежи на всяко типично американско семейство. Гараж за две коли; алуминиева обшивка; стикери „Дете“ на прозорците за пожарникарите. Стигам там, когато слънцето залязва зад покрива.

По време на пътуването съм се опитвал да се убедя, че думите на Джулия нямат нищо общо с причината, поради която реших да посетя клиентката си, и винаги съм възнамерявал да се отбия, преди да се отправя към къщи.

Истината е, че за всичките години, откакто практикувам, това е първият път, когато се отбивам в дома на клиент.

Ана отваря вратата.

— Какво правите тук?

— Искам да разбера как си.

— Допълнително ли се таксува?

— Не — отвърщам сухо. — Част от специална промоция за месеца.

— О — скръства ръце тя. — Говорихте ли с майка ми?

— Полагам всички усилия да избегна разговора. Да разбирам ли, че не си е вкъщи?

Ана поклаща глава.

— В болницата е. Кейт пак постъпи. Помислих си, че може да сте отишли там.

— Кейт не е моя клиентка.

Поради някаква причина думите май я разочароват. Прибира косата си зад ушите.

— Искате ли да влезете?

Влизам след нея в дневната и сядам на дивана — палитра от бодри сини ивици. Съдия подушва ръбовете на мебелите.

— Чух, че си се запознала с особения представител.

— Джулия. Заведе ме в зоологическата градина. Изглежда свята — очите ѝ се стрелват към моите. — Каза ли нещо за мен?

— Безпокои се, че майка ти обсъжда случая с теб.

— За какво друго можем да говорим — пита Ана — освен за мен?

За миг оставаме загледани един в друг. Нямам представа как трябва да се държат един с друг клиент и адвокат извън кантората.

Бих могъл да я помоля да ми покаже стаята си, но няма начин адвокат от мъжки пол да се качи на горния етаж сам с тринайсетгодишно момиче. Бих могъл да я заведа на вечеря, но се съмнявам, че ще оцени „Кафе Нуово“, едно от любимите ми свърталища, а не мисля, че бих могъл да преглътна някой от сандвичите на „Бъргър Кинг“. Бих могъл да я попитам как върви училището, но в момента не е учебен срок.

— Имате ли деца? — изпреварва ме с въпрос Ана.

Засмивам се.

— Как мислиш?

— Навярно така е по-добре — признава. — Не се обиждайте, но нямате вид на родител.

Определено съм запленил.

— А как изглеждат родителите?

Май се замисля.

— Нали знаете как въжеиграчът в цирка иска всички да повярват, че номерът му е същинско изкуство, но виждате, че всъщност просто се надява да успее да стигне до края? Ето така — поглежда към мен. — Отпуснете се. Няма да ви завържа с въже и да ви накарам да слушате рап.

— О, хубаво е да го чуя. В такъв случай... — разхлабвам вратовръзката си и се облягам на възглавниците.

Жестът извиква на устните й мимолетна усмивка.

— Не е необходимо да се правите, че сте ми приятел или нещо подобно.

— Не искам да се преструвам — прокарвам ръка през косата си. — Въпросът е, че за мен това е нещо ново.

— Кое?

Махвам с ръка към дневната.

— Да посещавам клиент, да водя неангажиращ разговор. Да не оставя някой случай в кабинета в края на деня.

— Това е нещо ново и за мен — признава Ана.

— Кое?

Усуква около кутрето си кичур коса.

— Надеждата — отвръща.

Градската част, където е апартаментът на Джулия, е скъп квартал, населяван най-вече от разведени мъже — факт, който не спира да ме дразни, докато се опитвам да намеря място за паркиране. После портиерът хвърля един-единствен поглед към Съдия и ми препречва пътя.

— Не допускаме кучета — предупреждава ме. — Съжалявам.

— Куче помощник е — отвърщам. Установявам, че това сякаш не му говори нищо и му обяснявам: — Нали знаете, като всевиждащо око.

— Не ми приличате на сляп.

— Аз съм бивш алкохолик в процес на възстановяване — заявявам. — Кучето застава между мен и бирата.

Апартаментът на Джулия е на седмия етаж. Почуквам на вратата ѝ и забелязвам око, което наднича към мен през шпионката. Вратата се открехва, но веригата остава на мястото си. Около главата на Джулия има увита кърпа, а самата тя изглежда, сякаш е плакала.

— Здравей — казвам. — Не можем ли да започнем отново?

Тя издухва носа си.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Добре, може и да съм го заслужил — поглеждам към веригата.

— Пусни ме да вляза, става ли?

Тя ме поглежда така, сякаш съм умопобъркан.

— Ти да не си смъркал нещо?

Чувам раздвижване отвътре, после друг глас, а накрая вратата се отваря широко и аз глупаво си помислям: „Две са“.

— Камбъл — възкликва истинската Джулия, — какво правиш тук?

Протягам към нея медицинската документация, все още съвземайки се от шока. Как, по дяволите, за цяла година в „Уийлър“ не е споменала, че има сестра близначка?

— Изи, Камбъл Александър. Камбъл, сестра ми.

— Камбъл...

Виждам как Изи произнася името ми. Пак я поглеждам и установявам, че всъщност изобщо не прилича на Джулия. Носът ѝ е малко по-дълъг, а тенът ѝ няма същия златист оттенък. Да не споменаваме, че докато наблюдавам как устата ѝ се движи, не получавам ерекция.

— Нали не е онзи Камбъл? — пита тя и се обръща към Джулия.
— От...

— Да — въздъхва Джулия.

Очите на Изи се присвиват.

— Знаех си, че не бива да го пускам.

— Всичко е наред — настоява Джулия и взема папката от ръцете ми. — Благодаря, че ги донесе.

Изи щраква с пръсти.

— Вече можеш да си тръгваш.

— Стига — първа Джулия сестра си по ръката. — Камбъл е адвокатът, с когото работя тази седмица.

— Но не е ли същият, който...

— Да, благодаря, паметта ми работи отлично.

— И така — прекъсвам ги, — отбих се у Ана.

Джулия се обръща към мен.

— И какво?

— Земята вика Джулия — намесва се Изи. — Такова поведение е самоунищожително.

— Не и когато ми носи чек, Изи. Работим заедно по случай, нищо повече. Ясно? И наистина точно сега не ми е до лекциите ти за самоунищожителното поведение. Кой се обади на Джанет да я моли за милост в нощта, когато те заряза?

После се обръщам към Съдия:

— Здравей. Как ти се струват „Ред Сокс?“ Изи се отдалечава с тропане по коридора.

— Това си е твоето самоубийство — провиква се тя.

След миг чувам затръшване на врата.

— Определено ме харесва — подхвърлям, но Джулия не се усмихва.

— Благодаря за медицинската документация. Довиждане.

— Джулия...

— Виж, просто ти спестявам труда. Сигурно е било трудно да обучиш куче да те извлича от стаята, когато трябва да се измъкнеш от емоционално натоварваща ситуация, като някое старо гадже, което казва истината. Какво използваш, Камбъл? Сигнали с ръка? Гласови команди? Високо подсвирване?

Поглеждам с копнеж към празния коридор.

— Не може ли Изи да се върне?

Джулия се опитва да ме избута през вратата.

— Добре, съжалявам. Не исках да те зарязвам днес в кабинета, но... беше спешно.

Взира се в мен.

— За какво каза, че служи кучето?

— Не съм казал.

Тя се обръща, а ние със Съдия влизаме след нея по-навътре в апартамента и затваряме вратата зад гърба си.

— Отидох да видя Ана Фицджералд — продължавам да говоря.

— Беше права — преди да поискам ограничителна заповед за майка ѝ, трябваше да поговоря с нея.

— И?

Спомням си как с Ана седяхме на дивана на ивици и изплитахме помежду си паяжина на доверие.

— Смятам, че имаме едно и също предвид.

Джулия не отговаря, просто взема от кухненския плот чаша бяло вино.

— С удоволствие ще пийна — подхвърлям.

Тя свива рамене.

— В Смила е.

Хладилникът, разбира се. Заради усещането за сняг^[1]. Отивам до него и вземам бутилката, но усещам как Джулия се старае да потисне усмивката си.

— Забравяш, че те познавам.

— Познаваше — поправя ме.

— Тогава ме светни. С какво си се занимавала през последните петнайсет години? — кимвам през коридора към стаята на Изи. — Искам да кажа, освен да се клонираш.

Хрумва ми една мисъл и преди да съм успял да я изрека, Джулия отговаря:

— Всичките ми братя станаха строители, готвачи и водопроводчици. Родителите ни искаха момичетата им да учат в колеж и предположиха, че ако посещаваме „Уийлър“ през последната година, ще имаме по-големи шансове. Оценките ми бяха достатъчно добри, за частична стипендия, но Изи не успя. Родителите ми можеха да си позволят да изпратят само една от нас в частно училище.

— Тя отиде ли в колеж?

— Училището по дизайн — отвръща Джулия. — Дизайнер на бижута е.

— Враждебен дизайнер на бижута.

— Когато сърцето на човек е разбито, стават такива неща.

Погледите ни се срещат и Джулия осъзнава какво е казала току-що.

— Нанесе се при мен едва днес.

Очите ми проучват апартамента, търсят стик за хоккей, брой на „Спортс Илюстрейтид“, стол на „Ла-Зет-Бой“, всякакви издайнически знаци за мъжко присъствие.

— Трудно ли е да свикнеш да живееш с някого?

— Преди съм живяла сама, Камбъл, ако това те интересува — поглежда към мен над ръба на чашата си. — А ти?

— Имам шест съпруги, петнайсет деца и цяло стадо породисти овце.

Устните ѝ се извиват.

— Хората като теб постоянно ме карат да се чувствам като неудачница.

— О, да, ти само заемаш място на тази планета. Завършила „Харвард“, после учила право пак там, меко сърдечен особен представител...

— Откъде знаеш, че съм завършила юридическо училище?

— От съдия Дисалво — излъгвам и тя ми вярва.

Чудя се дали и тя се чувства така, сякаш от последната ни среща са изминали секунди, не години. Дали да стои до кухненския плот заедно с мен ѝ се струва също толкова естествено, колкото и на мен. Чувствам се така, все едно се опитвам да изсвиря непознат нотен лист и осъзнавам, че всъщност е мелодия, която някога съм научил наизуст, мелодия, която мога да изсвиря със затворени очи, без дори да полагам усилие.

— Не мислех, че ще станеш особен представител — признавам.

— Нито пък аз — усмихва се Джулия. — Понякога все още си фантазирам как стоя на импровизирана трибуна в парка „Бостън Комън“ и изнасям пламенна реч срещу патриархалното общество. За нещастие, не можеш да плащаш на хазяина си с красноречие — хвърля

поглед към мен. — Разбира се, погрешно вярвах, че по това време вече ще си станал президент на Съединените щати.

— Задавих се — признавам. — Наложих се да снижа амбициите си. А ти... всъщност предполагах, че живееш в предградие и си домакиня и майка, която кара децата си на тренировки по футбол и прави някой късметлия много щастлив.

Джулия поклаща глава.

— Мисля, че ме бъркаш с Мъфи, Битси, Тото или както там, по дяволите, се казваха момичетата от „Уилтър“.

— Не. Просто си мислех, че... че този човек може да съм аз.

Настъпва плътно, лепкаво мълчание.

— Ти не желаете да си този човек — казва най-после Джулия. — Обясни ми го пределно ясно.

Искам да възразя, да ѝ кажа, че не е вярно. Но какво иначе да си помисли, когато ѝ казах, че не желая да имам нищо общо с нея? Когато след това се държах като всички останали.

— Спомняш ли си... — започвам.

— Спомням си всичко, Камбъл — прекъсва ме. — Ако не помнех, сега нямаше да е толкова трудно.

Пулсът ми се ускорява дотолкова, че Съдия се надига и тревожно завира муцуна в бедрото ми. Тогава вярвах, че нищо не може да нарани Джулия, която изглеждаше толкова свободна. Надявах се да извадя този късмет.

Грешах и за двете.

[1] „Госпожица Смила и нейното усещане за сняг“ — роман от 1992 г. на датския писател Петер Хьог — бел.прев. ↑

АНА

В дневната си имаме цял рафт, посветен на визуалната история на семейството ни. Там са бебешките снимки на всички ни, някои от училищни събития, както и различни снимки от ваканции, рождени дни и празници. Те ме карат да си помисля за дупки в колан или драсканици на стена в затвор — доказателство, че времето е минало, а всички ние не сме се реели в някакво чистилище.

Има снимки по две в рамка, единични, комплекти осем на десет, четири на шест. Направени са от светло дърво, дърво с инкрустации, както и от много красива стъклена мозайка. Вземам една снимка на Джес, на която е двегодишен, в каубойски костюм. Поглеждам я и си помислям, че човек никога не знае какво го очаква в бъдеще.

Ето я Кейт с коса и с гола глава; една на Кейт като бебе в скута на Джес; една на майка ми, която държи двама им на ръба на басейн. Има и мои снимки, но не много. Превръщам се от бебе в десетгодишна само за няколко фотографии.

Вероятно защото съм третото дете и родителите ми са се уморили да поддържат каталог на живота. Навярно защото са забравили.

Никой не е виновен и не е кой знае какво, но се чувствам леко потисната. Една снимка означава: „Ти беше щастлива и исках да уловя този миг“. Една снимка казва: „Ти беше толкова важна за мен, че оставих всичко друго и дойдох да гледам“.

Баща ми се обажда в единайсет часа и пита дали да дойде да ме вземе.

— Майка ти ще остане в болницата — обяснява. — Ако не искаш да оставаш сама в къщата, можеш да спиш в пожарната.

— Не, няма проблем — отвърщам. — Ако ми трябва нещо, винаги мога да повикам Джес.

— Да — съгласява се баща ми. — Джес.

И двамата се преструваме, че можем да разчитаме на този резервен план.

— Как е Кейт? — питам.

— Все още е доста зле. Натъпкаха я с лекарства — чувам го как си поема дъх. — Знаеш ли, Ана... — започва татко, но после чувам някъде отзад пронизителния звук на звънец. — Скъпа, трябва да вървя — и ме оставя с мъртвешката тишина на другия край на линията.

За секунда продължавам просто да държа слушалката. Представям си как баща ми обува ботушите си и вдига панталона за тирантите. Представям си как вратата на пожарната се отваря като пещерата на Аладин, а моторът изпищява с баща ми на мястото до шофьора. Всеки път, когато отиде на работа, трябва да гаси пожари.

Точно от това окуражаване имам нужда. Грабвам пуловер, излизам от къщата и се отправям към гаража.

В училището имаше едно момче, Джими Стредбоу, абсолютен неудачник. Целият беше в пъпки, имаше домашен плъх, наречен Сирачето Ани; а веднъж в час по биологията повърна в аквариума с рибите. Никой никога не му говореше от страх да не се зарази с шантавост. Едно лято Джими се разболя от множествена склероза. След това никой никога не се държа лошо с него. Ако се разминехме в коридорите, му се усмихвахме. Ако седнеше до някого на обяд, го поздравявахме с кимване. Трагедията сякаш бе заличила всякакъв спомен, че някога е бил особняк.

От мига на раждането си се превърнах в момичето с болната сестра. През целия ми живот касиерите в банката са ми давали допълнителни близалки; директорите ме познаваха по име. Никой никога не се държи открито зле с мен.

Това ме кара да се чудя какво ли щеше да е отношението към мен, ако бях като всички други. Може би съм ужасен човек, но никой никога няма да събере смелост да ми го заяви в лицето. Вероятно всички ме смятат за груба, грозна или глупава, но трябва да са мили с мен, защото е възможно обстоятелствата в живота ми да са ме направили такава.

Ето защо се чудя дали това, което правя в момента, просто не отразява истинската ми природа.

В огледалото за обратно виждане се появяват и изчезват фаровете на друга кола и пламват като зелени очила около очите на Джес. Той кара лениво, само с една ръка. Има спешна нужда от подстригване.

— Колата ти воня на цигари — казвам.

— Да. Но миризмата прикрива тази на разлято уиски. — Зъбите му проблесват в мрака. — Защо? Притеснява ли те?

— Донякъде.

Джес се пресяга през мен към жабката. Изважда пакет „Мерите“ и запалка, пали цигарата и издухва дима към мен.

— Извинявай — изрича, но всъщност не съжалява.

— Може ли и на мен?

— И на теб какво?

— Една цигара — толкова са бели, сякаш блестят.

— Искаш цигара? — ухилва се Джес.

— Не се шегувам — отвърщам.

Джес вдига вежда и обръща волана изключително рязко, помислям си, че ще се преобърнем. Спираме на отбивката сред облак прах. Брат ми включва светлините в купето и разтърсва пакета така, че от него изпада цигара.

Струва ми се толкова крехка между пръстите ми, като фината кост на птичка. Хващам я така, както според мен трябва да го направи драматична героиня, между показалеца и средния пръст. Поднасям я към устните си.

— Първо трябва да я запалиш — разсмива се Джес и щраква запалката „Зипо“.

По дяволите, няма начин да се наведе към пламъка; по всяка вероятност ще запали косата си вместо цигарата.

— Ти го направи — казвам.

— Не. Ако ще се учиш, ще научиш всичко — отново щраква запалката.

Докосвам цигарата до пламъка и всмуквам силно, както съм виждала да прави Джес. Гърдите ми сякаш се пръсват, започвам да кашлям невероятно силно и за минута ми се струва, че усещам дробовете си чак в основата на гърлото, розови и гъбести. Джес се залива от смях и издърпва цигарата от ръката ми, преди да съм я изпуснала. Всмуква силно на два пъти и я изхвърля през прозореца.

— Добър опит — казва.

Гласът ми стърже така, сякаш в гърлото ми има пясък:

— Все едно съм облизала грип.

Докато се опитвам да си спомня как се диша, брат ми пак излиза на пътя.

— Какво те накара да поискаш да пробваш?

Свивам рамене.

— Помислих си: „Защо не?“.

— Ако ти трябва списък на греховете, да ти направя.

Не отговарям и той хвърля поглед към мен.

— Ана — казва, — не постъпваш грешно.

Вече сме спрели на паркинга на болницата.

— Не постъпвам и правилно — изтъквам.

Той изключва двигателя, но не понечва да излезе от колата.

— Помисли ли за змея, който пази пещерата?

Присвивам очи.

— Говори на английски.

— Ами, предполагам, че мама спи на не повече от два метра от Кейт.

Мамка му! Не мисля, че майка ми ще ме изгони, но със сигурност няма да ме остави насаме с Кейт, а точно сега искам това повече от всичко друго. Джес поглежда към мен.

— Дори да видиш Кейт, няма да се почувстваш по-добре.

Наистина не мога да обясня защо изпитвам нужда да знам, че тя е добре, поне засега, макар че съм предприела стъпки, които ще сложат край на това.

Но сега за първи път някой сякаш разбира. Джес се взира през прозореца на колата.

— Остави на мен — предлага.

Бяхме единайсет и четиринайсетгодишни и тренирахме, за да влезем в „Книгата на Гинес“. Със сигурност на този свят не беше имало други две сестри, които едновременно да стоят на главата си толкова дълго, че бузите им да се втвърдят като сливи, а очите им да не виждат нищо друго, освен червено. Кейт приличаше на фея — цялата ръце и крака; когато се наведеше към земята и вдигнеше краката си във

въздуха, движението ѝ изглеждаше ефирно като на паяк, който пълзи по стена. Що се отнасяше до мен, май се противопоставях на гравитацията с тупване.

Балансирахме мълчаливо няколко мига.

— Иска ми се главата ми да беше по-плоска — казах и почувствах, че веждите ми се свиват. — Мислиш ли, че ще изпратят вкъщи някого, за да ни засече времето? Или просто трябва да направим запис на видео?

— Те ще ни съобщят, предполагам — Кейт скръсти ръце на килима.

— Мислиш ли, че ще станем известни?

— Може дори да ни дадат по шоуто „Гъдей“. Там показаха онзи единайсетгодишен, дето свири на пиано с крака — за миг се замисли. — Мама е познавала човек, който бил убит от пиано, паднало от прозорец.

— Не е вярно. Защо някой би избутал пиано през прозорец?

— Вярно е. Питай я. Освен това не са изнасяли пианото, а са го внасяли — подпря кръстосаните си крака на стената. Изглеждаше така, сякаш само седи с главата надолу. — Как мислиш, кой е най-добрият начин да умреш?

— Не искам да говоря за това — отвърнах.

— Защо? Аз ще умра. Ти ще умреш — когато се намръщих, тя настоя: — Ами да, ще умреш — после се ухили. — Мен просто ме бива в това повече от теб.

— Този разговор е глупав — вече усещах как кожата ме сърби на места, които знаех, че никога няма да успея да почеша.

— Може би самолетна катастрофа — промълви замислено Кейт. — Ще е неприятно, да, когато осъзнаеш, че падаш... но после просто ще се случи и ще се превърнеш прах. Как така хората се изпаряват, но успяват да намерят в клоните на дърветата дрехи, както и черните кутии?

Главата ми вече пулсираше.

— Млъквай, Кейт.

Тя пропълзя надолу по стената и седна със зачервено лице.

— Може и просто да пукнеш в съня си, но е някак скучно.

— Млъквай — повторих, ядосана, че издържахме само двайсет и две секунди, ядосана, че сега ще трябва да се опитаме да направим

рекорда отначало. Постарах се пак да погледна нещата от светлата страна и се опитах да махна заплетената коса от лицето си. — Знаеш ли, нормалните хора не мислят за смъртта.

— Лъжкиня. Всеки си мисли за смъртта.

— Всеки мисли за своята смърт — отвърнах.

В стаята се възцари такава тишина, че се зачудих дали пък да не се опитаме да поставим друг рекорд — колко дълго две сестри могат да държат дъха си затаен?

После по лицето ѝ трепва внезапна усмивка.

— Е — въздъхна Кейт, — сега поне казваш истината.

Джес ми дава банкнота от двайсет долара, за да си хвана такси до къщи, защото това е единствената слабост в плана му — след като го осъществим, няма да се върне с колата обратно. До осмия етаж се качваме пеша вместо с асансьора, защото оттам се минава зад бюрото на сестрите, а не пред него. Брат ми ме намества зад шкаф за спално бельо, пълен с възглавници с изкуствени калъфки и чаршафи с отпечатано име на болницата.

— Чакай! — обаждам се, когато се обръща да тръгне. — Откъде ще разбере кога е време?

Той избухва в смях.

— Ще разбереш, повярвай ми.

Изважда от джоба си сребърна манерка — същата, която баща ми е получил от началника си и смята, че е загубил преди три години, — отвива капачката и залива цялата предница на ризата си с уиски. Тръгва по коридора. Е, не може да се каже, че върви, не точно — блъска се като бiliarдна топка в стените и събаря количка за чистене.

— Мамо? — изкрещяла той. — Мамо, къде си?

Не е пиян, но със сигурност страхотно имитира състоянието. Това ме кара да се запитам за всички пъти, когато съм поглеждала през прозореца на стаята си посред нощ и съм го виждала да повръща в рододендроните. Може би и тогава е било просто представление.

Сестрите се изсипват от кошера си — иззад бюрото, — опитват се да укротят момче, два пъти по-младо и три пъти по-силно от тях, което в същия миг сграбчва най-горния ред на стойка за бельо и го дръпва напред. Трясъкът е оглушителен и ушите ми писват. Зазвъняват бутони за повикване и бюрото на сестрите сякаш се превръща в табло

на оператор, но и трите жени нощна смяна полагат всички усилия да удържат Джес, докато той рита и се мята.

Вратата към стаята на Кейт се отваря и майка ми се появява с мътен поглед. Поглежда към Джес и за частица от секундата лицето ѝ замръзва от осъзнаването, че да, нещата всъщност могат да станат още по-лоши. Джес люшва глава към нея като огромен бик и лицето му омеква.

— Здравсти, мамо — поздравява я и ѝ се усмихва широко и неопределено.

— Много съжалявам — обръща се майка ми към сестрите и затваря очи, когато Джес залита към нея и непохватно я обгръща с ръце.

— В закусвалнята има кафе — предлага едната сестра, но майка ми е прекалено притеснена дори да ѝ отговори.

Просто тръгва към асансьорите със сина си, залепен за нея като мида за корабен корпус, и натиска бутона за надолу отново и отново с напразната надежда, че така вратите ще се отворят по-бързо.

Те изчезват и всичко става лесно — почти прекалено лесно. Някои от сестрите забързано се отправят да проверят пациентите, които са позвънили; други седат обратно зад бюрото и приглушено коментират за Джес и горката ми майка, все едно е някаква игра на карти. Изобщо не поглеждат към мен, докато се измъквам от шкафа, минавам на пръсти по коридора и се вмъквам в болничната стая на сестра си.

На един Ден на благодарността, когато Кейт не беше в болница, наистина се престорихме, че сме нормално семейство. Гледахме по телевизията парада, където огромен балон стана жертва на свиреп вятър и се уви около нюйоркски светофар. Опекохме си месо. Майка ми изнесе ядеца на пуйката на масата и се сдърпахме кой да има честта да го счупи. С Кейт спечелихме. Преди да стисна здраво костта, майка ми се наведе и прошепна в ухото ми:

— Знаеш какво трябва да си пожелаеш.

Затова стиснах здраво очи и си помислих, че искам ремисия за Кейт, макар че възнамерявах да си пожелаая собствена музикална уредба, и изпитах злобно удовлетворение от факта, че не бях излязла победител в дърпането.

След обяда баща ми ни изведе навън за игра на футбол с позволено събаряне на играчите, докато майка ми миеше съдовете. Излезе, когато с Джес вече бяхме отбелязали две точки.

— Кажете ми — рече тя, — че халюцинирам.

Нямаше нужда да казва нищо повече — всички бяхме виждали Кейт да пада като всяко обикновено дете и да кърви неудържимо като болно.

— Ау, Сара! — баща ми насочи към нея ослепителната си усмивка. — Кейт е от моя отбор. Няма да позволя да я извадят.

Отправи се към майка ми и я целуна толкова продължително и бавно, че бузите ми пламнаха, защото бях сигурна, че съседите ще видят. Когато той вдигна глава, очите на майка ми бяха придобили цвят, който никога досега не бях виждала и не мисля, че видях и някога след това.

— Имай ми доверие — успокои я и хвърли топката на Кейт.

Това, което си спомням от онзи ден, е усещането на земята, когато сядаш на нея — първият полъх на зимата. Спомням си как баща ми ме събори няколко пъти, като всеки път заставахе в положение за лицева опора, така че да не ме притиска с тежестта си, а да ме стопля с тялото си. Спомням си как майка ми ликуваше и за двата отбора.

Спомням си и нещо друго: как хвърлих топката към Джес, но Кейт се изпречи на пътя и на лицето ѝ се изписа абсолютно стъписване, когато топката падна в свитите ѝ ръце, а татко ѝ изкрещя да побърза. Тя хукна и почти успя да стигне до мъртвото поле, но тогава Джес направи скок към нея и я събори на земята, като я притисна с тялото си.

В този миг всичко спря. Кейт легеше с разперени ръце и крака и не помръдваше. Баща ми се озова до нея за секунда, като крещеше на Джес:

— Какво ти става, по дяволите?

— Забравих!

Майка ми:

— Къде те боли? Можеш ли да седнеш?

Когато Кейт се завъртя, видях, че се усмихва.

— Не ме боли. Чувствам се страхотно.

Родителите ми се спогледаха. Нито единият, нито другият разбираше така, както разбирах аз, както разбираше Джес — че който

и да си, част от теб винаги иска да си някой друг и когато за една хилядна от секундата желанието ти се сбъдне, е същинско чудо.

— Той забрави — каза Кейт, без да се обръща към никого, легна по гръб и се усмихна нагоре към студеното бдително слънце.

В болничните стаи никога не е съвсем тъмно; зад леглото винаги има светещо табло в случай на катастрофа — пътеводна ивица, по която да се ориентират сестрите и лекарите. Виждала съм Кейт стотици пъти в подобни легла, макар тръбите и жиците да се променят. Сестра ми винаги ми изглежда по-дребна, отколкото си я спомням.

Сядам възможно по-безшумно. Вените на врата и гърдите на Кейт са като пътна карта — магистрали, които не водят доникъде. Успявам да се самозаблудя и да повярвам, че мога да видя как лошите клетки на левкемията се движат като шепот през системата ѝ.

Когато Кейт отваря очи, замалко да падна от леглото; чувствам се така, сякаш съм се озовала в „Екзорсистът“.

— Ана? — промълвява и вперва поглед право в мен.

Не съм я виждала толкова уплашена, откакто бяхме малки и Джес ни убеди, че призракът на един индианец се е върнал да си поиска костите, заровени по грешка под нашата къща.

Ако имаш сестра и тя умре, трябва ли да спреш да казваш, че имаш? Или винаги си сестра, дори когато другата част от уравнението я няма?

Пропълзявам в леглото. Тясно е, но все пак да ни побира и двете. Отпускам глава на гърдите ѝ съвсем близо до централната ѝ вена и виждам как течността капе в нея. Джес греши — не съм дошла да видя Кейт, за да се почувствам по-добре. Дойдох, защото без нея ми е трудно да си спомня коя съм.

ЧЕТВЪРТЪК

*Ако имаше разум,
Когато ти казвам: „Звездите блестят
със сигналите ужасни и страшни“,
Не би ме погледнал, не би и отвърнал:
„Нощта е прекрасна“.*

Д. Х. Лорънс, Под
дъба

БРАЙЪН

В самото начало никога не ни е известно дали отиваме да угасим пожар, предизвикан от готварска печка или от огън за прогонване на насекоми. В два часа и четирийсет и шест минути миналата нощ светлините на горния етаж светнаха. И звънциите зазвъняха, но не мога да кажа, че изобщо ги чувам някога. След десет секунди бях облечен и излизах от стаята си в пожарната. След двайсет слагах оборудването си, придърпвах дългите ластични тиранти, нахлузвах коравото си яке. Две минути след тревогата Цезар караше колата по улиците на Алър Дарби; Поли и Ред отговаряха за противопожарната машина и крана и седяха на задната седалка.

След малко ясното осъзнаване се върна при нас на частични ярки проблясъци: спомнихме си, че трябва да проверим дихателното си оборудване; нахлузвахме ръкавиците си; операторът се обади да ни съобщи, че къщата е на Хъдингтън Драйв; изглежда, ставаше въпрос за пожар в цялата сграда или в отделно нейно крило и има пламъци.

— Завий наляво — казах на Цезар.

Хъдингтън беше само на осем пресечки от дома ми.

Къщата приличаше на зиналата паст на някой дракон. Цезар я обиколи възможно най-бързо, опитвайки се да ми предостави възможност да я огледам от три страни. После всички изскочихме от колата и за миг останахме загледани в зрелището: четирима Давидовци срещу един Голиат.

— Пригответи петсантиметрова струя — наредих на Цезар, който тази нощ отговаряше за помпата.

Към мен се втурна жена по нощница. Беше обляна в сълзи, а за полите ѝ се държаха три деца.

— Mija^[1]! — изкрещя тя и засочи с пръст. — Mija!

— Dônde esta?^[2] — Застанах пред нея, за да не вижда нищо друго, освен лицето ми. — Cuantos anos tiene?^[3]

Тя посочи към прозорец на втория етаж.

— Tres^[4] — извика.

— Капитане — извика Цезар, — готови сме.

Чух воя на втора приближаваща се кола; подкреплението пристигаше.

— Ред, направи отдушник в североизточния край на покрива; Поли, сложи мокрите части върху червените и ги изстреляй, когато има къде да ги насочим. Има дете на втория етаж. Влизам да видя дали мога да стигна до него.

Това, което ме очакваше сега, не беше сцена от въздействащ и драматичен филм, на която героят отива да спечели своя „Оскар“. Ако влезех вътре, а стълбището беше рухнало... ако цялата сграда заплашваше да се срути... ако температурата беше станала толкова висока, че всичко е готово да избухне... щях да се върна и да поискам подкрепление от хората си. Сигурността на спасителя е по-важна от тази на спасявания.

Винаги.

Аз съм страхливец. Понякога, когато смяната ми е свършила, оставам и навивам някой маркуч или приготвям прясно кафе за следващата смяна, вместо да се отправя директно към къщи. Често съм се питал защо си почивам по-добре на място, където обикновено ме вдигат от леглото по два-три пъти на нощ. Ами защото в пожарната не ми се налага да се тревожа, че ще се случи нещо спешно — тук спешното е очаквано. В мига, в който вляза през вратата на дома си, започвам да се тревожа какво може да се случи в следващия момент.

Веднъж във втори клас Кейт нарисова пожарникар с ореол над шлема. Разказа на съучениците си, че ще ме пуснат да вляза в рая само защото отида ли в ада, ще изгася всички огньове.

Все още пазя рисунка.

Счупвам десетина яйца в купа и започвам припряно да ги разбивам. Беконът вече цвърчи на печката; тиганът се сгорещява за палачинките. Пожарникарите се хранят заедно — или поне се опитваме, преди да дойде сигналът. Закуската ще е същинско угощение за хората ми, които все още са под душа, сякаш се опитват да измият от кожата си спомените за предишната нощ. Чувам зад гърба си шум от стъпки.

— Сядай — провиквам се през рамо. — Почти е готово.

— О, благодаря, но не — отвърща женски глас. — Не искам да се натрапвам.

Обръщам се с прибора за разбиване в ръка. Тук появата на жена е изненадваща, а жена, която идва малко преди седем часа сутринта, е още по-изненадваща. Дребничка е, с буйна коса, която ми заприличва на горски пожар. Ръцете ѝ са покрити с просветващи сребърни пръстени.

— Капитан Фицджералд, Джулия Романо. Аз съм особеният представител, назначен от съда за случая на Ана.

Сара ми е разказала за нея — жената, в която съдията ще се вслуша, когато настъпи критичният момент.

— Изглежда страхотно — усмихва ми се. Приближава се и взема разбивачката от ръката ми. — Не мога да гледам как някой готви, без да му помогна. Генетичен дефект.

Наблюдавам я как отваря хладилника и оглежда съдържанието му. Накрая изважда не друго, а бурканче с хрян.

— Надявах се да ми отделите няколко минути.

— Разбира се. Хрян?

Тя добавя порядъчно количество от него към яйцата, взема портокалова кора и малко чили на прах от рафта с подправките и поръсва яйцата и с тях.

— Как е Кейт?

Сипвам част от сместа в тигана и следя как започва да бълбука. Обръщам палачинката, а долният ѝ край е гладко светлокафяв. Вече съм говорил със Сара. Кейт е прекарала спокойна нощ, но майка ѝ не, но не заради нея, а заради Джес.

По време на сграден пожар има един миг, когато си наясно, че или ти ще надделееш, или огънят ще надделее над теб. Забелязваш, че таванът всеки момент ще падне, виждаш как стълбището се разяжда и рухва, а синтетичният килим залепва по подметките ти. Сумата от частите надделява и тогава трябва да излезеш и да се заставиш да си спомниш, че всеки огън ще догори сам, дори и без твоята помощ.

Сега се сражавам с огъня от шест страни. Поглеждам напред и виждам Кейт, която е болна. Поглеждам назад, където е Ана с адвокатата си. Единственото време, когато Джес не пие като смок, е когато е надрусан до козирката; Сара се вкопчва в сламки. Що се отнася до мен, винаги нося екипировката си за всеки случай. Държа дузини куки,

железа и колове — всички инструменти, предвидени за унищожение, докато това, от което се нуждае, е нещо да ни обвърже заедно.

— Капитан Фицджералд... *Брайън!*

Гласът на Джулия Романо ме стряска, изтръгва ме от мислите ми и ме връща в кухня, която бързо се изпълва с дим. Джулия посяга покрай мен и избутва горящата палачинка извън тигана.

— Боже Господи! — възкликвам и захвърлям овъгления диск, доскоро палачинка, в мивката, откъдето се чува съскане. — Съжалявам.

И като „Сезам, отвори се!“, двете думи променят цялата обстановка.

— Добре че имаме яйца — казва Джулия Романо.

Влезеш ли в горяща къща, разчиташ на шестото си чувство. Не виждаш заради дима. Не чуваш заради рева на огъня. Не бива да докоснеш нищо, защото ще означава края ти.

Пред мен Поли управляваше струйника. Редица огнеборци му пазеха гърба; маркуч с отворена струя с дебела и неподвижна тежест. Проправихме си път нагоре по все още невредимото стълбище, решени да изтласкаме огъня през дупката, която Ред бе отворил на покрива. Като всяко затворено нещо, огънят притежава вроден стремеж да се измъкне.

Смъкнах се на лакти и колене и запълзах през коридора. Майката каза, че вратата на детето била третата отляво. Огънят се плъзгаше по другата страна на тавана към дупката. Докато струята го нападеше, останалите пожарникари бяха погълнати от бяла пана.

Вратата към стаята на детето беше отворена. Пропълзах вътре, като виках името му. Една по-голяма фигура до прозореца ме привлече като магнит, но се оказа, че е само огромна плюшена играчка. Проверих в шкафове и под леглото, но не намерих никого.

Отново се върнах в коридора и едва не се препънах в дебелия колкото юмрук маркуч. Човекът може да мисли; огънят не. Един огън ще последва определена пътека; едно дете може и да не го направи. Къде щях да отида аз, ако бях ужасен до смърт?

Движех се бързо и занадничам през вратите. Едната беше розова — бебешка стая. Другата беше пълна с разпилени колички и имаше

две легла. Третата изобщо не беше стая, а шкаф. Основната спалня се намираше от другата страна на стълбището.

Ако бях дете, щях да искам майка си.

За разлика от другите стаи, тази беше пълна с гъст черен дим. Огънят бе прогорил ивица в долната част на вратата. Отворих я. Знаех, че така ще пусна вътре въздух, знаех, че постъпвам грешно, и знаех, че нямам друг избор.

Както очаквах, тлеещата ивица се възпламени и касата на вратата се изпълни с пламъци. Втурнах се през тях като бик, усещайки как по гърба на шлема и якето ми ваят въглени.

— Луиса! — изкрещях.

Тръгнах пипнешком покрай стените и намерих шкафа. Похлопах силно и отново извиках името ѝ.

Обратното чукане беше леко, но определено го чух.

— Имаме късмет — обръщам се към Джулия Романо. Това навярно са последните думи, които е очаквала да чуе от устата ми. — Сестрата на Сара наглежда децата, ако престоят в болницата е продължителен. Когато е за по-кратко, се редуваме. Нали разбирате, Сара остава с Кейт една нощ в болницата, а аз се връщам у дома при другите деца или обратното. Сега е по-лесно. Вече са големи и могат да се грижат за себе си.

Тя записва нещо в тефтерчето си и това ме кара да се разшавам неспокойно на мястото си. Ана е само на тринайсет — не е ли прекалено малка да остава сама у дома? Социалните служби може и да преценят, че е, но Ана е различна — порасна преди години.

— Мислите ли, че Ана се чувства добре? — пита Джулия.

— Смятам, че ако се чувстваше, нямаше да заведе дело — колебая се. — Според Сара просто се опитва да ни накара да ѝ обръщаме повече внимание.

— А *вие* какво мислите?

За да спечеля време, опитвам от яйцата. Хрянът се оказва учудващо добър. Подчертава вкуса на портокал. Признавам го на Джулия Романо.

Тя сгъва салфетката и я оставя до чинията си.

— Не отговорихте на въпроса ми, господин Фицджералд.

— Мисля, че не е толкова просто — много внимателно оставям приборите си. — Имате ли братя или сестри?

— И двете. Шестима по-големи братя и сестра близначка.

Подсвирвам.

— Родителите ви сигурно са били страшно търпеливи.

Тя свива рамене.

— Добри католици са. И аз не знам как успяха, но никой от нас не пропадна.

— Винаги ли сте мислили така? — питам. — Когато сте били малка, никога ли не сте имали чувството, че може би имат любимци?

Лицето ѝ почти незабележимо се изопва, а аз се чувствам зле, че я притискам така.

— Всеизвестно е, че родителите би трябвало да обичат всичките си деца еднакво, но невинаги се получава така — ставам от стола си. — Имате ли малко време? Искам да ви запозная с някого.

Предишната зима ни повикаха по спешност с линейката сред най-големия студ заради мъж, който живееше на края на един черен път. Човекът, когото наел да разчисти алеята му, го намерил и набрал 911; очевидно предишната нощ мъжът излязъл от колата си, подхлъзнал се и замръзнал там, на настилката; работникът едва не го сгазил, понеже го помислил за пряспа.

Когато пристигнахме, той бе прекарал в снега почти осем часа и представляваше ледена маса без никакъв пулс. Коленете му бяха свити; спомням си го, защото, щом най-после го измъкнахме и го сложихме на носилката, те стърчаха нагоре. Пуснахме отоплението в линейката, вкарахме го вътре и започвахме да разрязваме дрехите му. По-късно приключихме с документацията за транспорта, а смятаният от нас за премръзнал вече седеше и ни говореше.

Разказвам ви това, за да ви покажа, че независимо какво си мислите, чудеса стават.

Наясно съм, звучи банално, но причината, поради която станах пожарникар, е, че исках да спасявам хора. Затова в мига, в който излязох от пламъците, обгърнали вратата, с Луиса в ръце, когато майка ѝ ни зърна и падна на колене, почувствах, че съм си свършил работата,

и то добре. Жената се втурна към лекаря от втория екип, който натика тръба на момичето и му вля кислород. Детето кашляше и беше уплашено, но щеше да се оправи.

Огънят почти бе излязъл; момчетата бяха вътре и вадеха каквото могат. Димът се издигна като завеса към нощното небе; не можех да зърна нито една звезда от Скорпион. Свалих си ръкавиците и прокарах ръце пред очите си, които щяха да парят часове наред.

— Добра работа — обърнах се към Ред, който прибираше маркуча.

— Добро спасяване, капитане — отвърна той.

Разбира се, щеше да е по-лесно, ако Луиса беше в стаята си, както предполагаше майка ѝ, но децата не са там, където ние вярваме, че са. Обръщаш се и установяваш, че не е в стаята, а скрито в някой шкаф; обръщаш се и съглеждаш, че не е на три, а на тринайсет. Да си родител, означава чисто и просто да им хващаш дирите, да се надяваш децата ти да не стигнат толкова напред, та да не успееш да предвидиш следващото им движение.

Свалих шлема и раздвижих мускулите на врата си. Погледнах към сградата, която доскоро представляваше дом. Внезапно почувствах как около ръката ми се обвиват пръсти. Жената, която живееше там, стоеше до мен и от очите ѝ се стичаха сълзи. Най-малкото ѝ дете все още беше в ръцете ѝ, останалите седяха в камиона на пожарната под надзора на Ред. Тя безмълвно повдигна ръката ми към устните си. От якето ми се плъзна ивица сажди и изцапа бузата ѝ.

— За нищо — казах.

На връщане към пожарната поръчах на Цезар да поеме по обиколния път, та да минем по улицата, на която живея. Джипът на Джес беше паркиран на алеята; лампите в къщата бяха угасени. Представих си Ана, придърпала завивката до брадичката си, както обикновено, и празното легло на Кейт.

— Готови ли сме, Фиц? — попита Цезар.

Камионът едва пълзеше, почти спрял пред алеята ми.

— Да, готови сме — отвърнах. — Да се връщаме.

Станах пожарникар, защото исках да спасявам хора, но се налагаше да бъда по-конкретен. Трябваше да назова имена.

[1] Дъщеря ми (исп.) — бел.прев. ↑

[2] Къде е? (исп.) — бел.прев. ↑

[3] На колко е години? (исп.) — бел.прев. ↑

[4] На три (исп.) — бел.прев. ↑

ДЖУЛИЯ

Колата на Брайън Фицджералд е пълна със звезди. На мястото до шофьора има морски карти, а между двете ни седалки са наблъскани таблици; задната седалка е убежище за ксерокопия на снимки на мъглявини и планети.

— Извинявайте — изчервява се той. — Не очаквах компания.

Помагам му да ми разчисти място и докато го правя, вдигам карта, нашарена с дупчици.

— Какво е това? — питам.

— Звезден атлас — обяснява и вдига рамене. — Нещо като хоби.

— Като малка се опитах да кръстя всяка звезда на небето на някой от роднините си. Плашещото е, че когато заспах, имената все още не бяха свършили.

— Ана е кръстена на галактика — уточнява Брайън.

— Значително по-хубаво, отколкото да си кръстен на някой светец — отвърщам замислено. — Веднъж попитах майка си защо блестят звездите. Тя отвърна, че били нощни лампи, та ангелите да се ориентират по светлината им в рая. Попитах и баща си, а той започна да говори за газове и по някакъв начин свързах двете неща и реших, че храната, която Бог поднася в рая, кара ангелите многократно да се отбиват в банята посред нощ.

Брайън избухва в смях.

— А аз се опитвах да обясня на децата си за атомния синтез.

— И успяхте ли?

Замисля се.

— И тримата навярно могат да намерят Голямата мечка със затворени очи.

— Впечатляващо. На мен всички звезди ми изглеждат еднакви.

— Не е толкова трудно. Забелязвате някоя част от съзвездие — например пояса на Орион — и внезапно става по-лесно да откриете Ригел на крака му и Бетелгейзе на рамото му — поколебава се. — Но деветдесет процента от Вселената се състои от вещества, невидими за нас.

— Тогава откъде сте сигурен, че съществуват?

Спира на червения светофар.

— Тъмната материя оказва гравитационен ефект върху другите предмети. Не я виждаме, не я усещаме, но можем да забележим как нещо се привлича в посока към нея.

Десет секунди след като снощи Камбъл си тръгна, Изи влезе в дневната, където бях на ръба да надам един от виковете на облекчение, които всяка жена трябва да си позволи поне веднъж по време на цикъла си.

— О, да — каза сухо тя, — виждам, че връзката ви е строго професионална.

Намръщих й се.

— Да не си подслушвала?

— Прости ми, но с Ромео проведохте малката си tête-à-tête^[1] в апартамент с тънки стени.

— Ако имаш да ми казваш нещо, давай — предложих.

— Аз ли? — намръщи се Изи. — Не ми влизаше в работата, нали така?

— Точно така.

— Правилно. Затова просто ще си запазя мнението за себе си.

Извъртях очи.

— Давай, Изобел.

— Вече си мислех, че никога няма да попиташ — тя седна до мен на дивана. — Знаеш ли, Джулия, когато някое насекомо за пръв път види прекрасното пламъче на запалката, то му прилича на Господ. Съзре ли го за втори път, хуква в обратна посока.

— Първо, не ме сравнявай с комар. Второ, комарът *полита* в друга посока, не хуква. И трето, *няма* втори път. Насекомото е мъртво.

Изи се подсмихна.

— Голям адвокат си се извъдила.

— Няма да позволя Камбъл да ме повали.

— Тогава поискай да те сменят.

— Това не ти е флотът — притиснах към гърдите си една от възглавниците на дивана. — Не мога да го направя, не и сега. Ще си помисли, че съм слабачка и не съумявам да управлявам

професионалния си живот заради някакъв глупав, нелеп, младежки... инцидент.

— *Наистина* не успяваш — подчертава Изи и поклаща глава. — Той е егоистичен тъпанар, който за секунди ще те сдъвче и изплюе, а ти притежаваш ужасен архив на влюбвания в негодници, от които би трябвало да избягаш с писъци. На мен пък не ми допада мисълта да седя и да те слушам как се опитваш да убедиш сама себе си, че вече не изпитваш нищо към Камбъл Александър, след като прекара последните петнайсет години в опити да запълниш дупката, която той остави в теб.

Втренчих се в сестра си.

— Ау!

Тя сви рамене.

— Май съм имала да ти казвам доста неща.

— *Всички* мъже ли ненавиждаш или само Камбъл?

Изи се замисли над въпроса.

— Само Камбъл — отвърна най-последно.

В момента единственото ми желание бе да остана сама в дневната си, за да хвърлям разни неща: дистанционното, стъклената ваза или най-добре сестра си. Но сърце не ми даваше да изгоня Изи, след като се бе нанесла само преди часове. Станах и взех ключовете си от плота.

— Излизам — казах й. — Не ме чакай.

Не си падам много по партитата, затова не посещавах „Котката на Шекспир“ особено често, макар да е само на четири пресечки от апартамента ми. Барът беше тъмен, претъпкан и миришеше на пачули и ръкавици. Проправих си път навътре, седнах на столче и се усмихнах на мъжа, който седеше до мен.

Бях в настроение да се натисна на най-задния ред в някой киносалон с мъж, който не ми знае името. Искях трима да се сбият за честта да ми купят питие.

Желаех да покажа на Камбъл Александър какво е пропуснал.

Господинът до мен имаше небесносини очи, черна опашка и усмивка като на Кари Грант. Кимна ми учтиво, извърна се и започна да целува беловлас мъж по устата. Огледах се и видях това, което не бях забелязала при влизането: барът беше пълен с мъже, които танцуваха, флиртуваха и се натискаха.

— Какво да ви донеса? — барманът имаше яркорозова коса и халка на носа.

— Това е гей бар?

— Не, офицерският клуб в Уест Пойнт. Искате ли да пиете нещо или не?

Посочих над рамото му към бутилка текила и той посегна към чашите.

Зарових в портмонето си и извадих петдесетдоларова банкнота.

— Цялата бутилка — погледнах надолу към нея и се намръщих.
— Обзалагам се, че Шекспир дори не е имал котка.

— Кой ви е скапал настроението? — попита барманът.

Присвих очи и се втренчих в него.

— Вие не сте гей.

— Разбира се, че съм.

— Ако се съди по миналото ми, навярно, ако бяхте гей, щяхте да ми се сторите привлекателен. Само че... — погледнах към заетата двойка до мен и свих рамене към бармана. Той пребледня и ми върна петдесетачката.

Пъхнах я обратно в портмонето си. — Кой казва, че приятелство не се купува? — промърморих.

След три часа бях единственият човек, останал в бара, ако не броим Севън^[2], както се бе прекръстил барманът миналия август, когато бе решил да се отърве от товара на името „Нийл“, какъвто и да беше той. „Севън“ не означаваше абсолютно нищо, призна ми, и това му харесвало.

— Може би трябва да стана Сикс^[3] — казах му, докато изпразвах последните капки от бутилката с текила, — а ти можеш да си Нийн^[4].

Севън довърши нареждането на чашите.

— Край. Дотук беше.

— Той ме наричаше „Джуъл“^[5] — промълвих и се оказа достатъчно, за да ме накара да избухна в плач.

„Скъпоценните камъни са просто камъни, подложени на огромна температура и напрежение. Необикновените неща винаги се крият на места, на които на хората никога не би им хрумвало да погледнат“.

Но Камбъл бе погледнал, а после ме напусна, напомняйки ми, че каквото и да бе видял, не си заслужава времето или усилието.

— Преди имах розова коса — обърнах се към Севън.

— Преди имах истинска работа — контрира ме.
— Какво се случи?
Той сви рамене.
— Боядисах си косата розова. А с теб какво се случи?
— Оставих да израсте розовото.
Севън избърса локвичка, която бях направила, без да забележа.
— Никой никога не иска това, което има — заключи той.

Ана седи сама на кухненската маса и яде от купичка зърнена закуска „Голдън Грейъмс“. Съзира ме до баща си и очите ѝ се разширяват, но е единственото, с което издава изненадата си.

— Снощи е имало пожар, а? — казва тя и подушва въздуха.
Брайън прекосява кухнята и я прегръща.
— И то голям.
— Подпалвачът ли?
— Не вярвам. Онзи избира празни сгради, а в тази живееше дете.
— Което си спасил — предполага Ана.
— Правилно — хвърля ми поглед. — Помислих си, че може да закарам Джулия до болницата. Искаш ли да дойдеш?
Тя поглежда надолу към купичката си.
— Не знам.
— Хей — хваща я Брайън за брадичката и я повдига. — Никой няма да ти попречи да видиш Кейт.
— Да, но и никой няма да примре от радост, че съм там — отвръща тя.

Телефонът иззвънява и Брайън го вдига. За миг се заслушва, а после се усмихва.

— Страхотно. Наистина е страхотно. Да, разбира се, че ще дойда — подава телефона на Ана. — Майка ти иска да говори с теб — казва ѝ и се извинява, че отива да се преоблече.

Ана се поколебава, а после ръката ѝ се свива около слушалката. Раменете ѝ се превиват, сякаш ограждат кабинка лично пространство.

— Ало? — обажда се тя, а сетне с тих глас пита: — Наистина ли? Така ли?

След секунди затваря. Сяда, изяжда още една лъжица от закуската си и бутва купичката настрана.

— Майка ти ли беше? — питам и сядам срещу нея.

— Да. Кейт се е събудила.

— Добра новина.

— Да, предполагам, че е така.

Слагам лакти на масата.

— Защо да *не* е?

Не отвърща на въпроса ми.

— Попитала е къде съм.

— Майка ти ли?

— Кейт.

— Говорила ли си с нея за делото, Ана?

Не ми обръща внимание, грабва кутията от зърнената закуска и започва да навива найлоновата торбичка.

— Развалени са — установява. — Никой никога не изпуска всичкия въздух, нито пък затваря кутията като хората.

— Изобщо *някой* казал ли е на Кейт какво става?

Ана натиска капака на кутията, за да вкара крайната ивица на мястото ѝ, но не успява.

— Дори не обичам „Голдън Грейъмс“.

При повторния ѝ опит кутията пада от ръцете ѝ и съдържанието ѝ се разпилява по пода.

— Ооох! — извиква, запълзява под масата и се опитва да събере разпиляното с ръце.

Прикляквам на пода до нея и я наблюдавам как тъпче закуската с шепи обратно в кутията. Внимава да не поглежда към мен.

— Винаги можем да купим на Кейт допълнително, преди да се е прибрала — отбелязвам внимателно.

Ана спира да събира и се изправя. Без булото на тази тайна изглежда много по-млада.

— Джулия? Ами ако ме мрази?

Прибирам кичур коса зад ухото ѝ.

— Ами ако не те мрази?

— Въпросът е — обясни Севън предишната нощ, — че никога не се влюбваме в хората, в които трябва.

Погледнах към него, достатъчно заинтригувана, за да направя усилие да вдигна сякаш залепената си за бара глава.

— Значи не съм само аз?

— Не, по дяволите! — оставя на бара купчина чисти чаши. — Помисли си само. Ромео и Жулиета сложили прът в колелата на системата и виж какво им е донесло. Супермен е хвърлил око на Луис Лейн, когато, разбира се, по би му отивала Жената чудо. Доусън и Джоуи... да продължавам ли? Няма дори да започвам за Чарли Браун и малката червенокоска.

— Ами ти? — попитах.

Той сви рамене.

— Както казах, случва се с всички — облегна лакти на бара и се приближи достатъчно, за да видя черните корени на яркорозовата му коса. — За мен това беше Линдън^[6].

— Аз също бих скъсала с човек, кръстен на дърво — признах си съчувствено. — Момче или момиче?

Той се подсмихна.

— Няма да ти кажа.

— Защо не беше подходяща за теб?

Севън въздъхна.

— Ами, тя...

— Ха! Каза „тя“!

Той извъртя очи.

— Да, детектив Джулия. Вече ме превърна в персона нон грата за свърталището на гейове. Доволна ли си?

— Не особено.

— Изпратих я до самолета за Нова Зеландия. Зелената ѝ карта изтече. Или това, или трябваше да се оженим.

— Какво ѝ имаше?

— Абсолютно нищо — призна Севън. — Чистеше като вещица, не ми позволяваше да измия и една чиния, слушаше всичко, което имах да ѝ казвам, и беше фурия в леглото. Беше луда по мен и вярваш или не, аз бях подходящият за нея. Всичко беше деветдесет и осем процента идеално.

— А другите два?

— Нямам представа — започна да реди чистите чаши от другата страна на бара. — Нещо не достигаше. Не мога да обясня какво, но не

беше наред. И ако помислиш за една връзка като за живо същество, предполагам, че е едно, ако липсващите два процента са, да кажем, някой нокът. Но когато е сърцето, това е съвсем друга бира — обърна се към мен. — Не заплаках, когато се качи на самолета. Живяхме заедно четири години, а когато си тръгна, не изпитах почти нищо.

— Аз пък имах обратния проблем — споделих. — Имах сърцето на връзката, но нямах тяло, в което да го посадя.

— И какво се случи?

— Как мислиш? Всичко рухна.

Иронията на цялата ситуация е, че Камбъл бе привлечен от мен, защото бях различна от останалите в училище „Уийлър“, а аз бях привлечена от него, защото отчаяно исках да се почувствам свързана с някого. Знам, че имаше приказки и погледи, отправени към нас — приятелите му се опитваха да разберат защо си губи времето с момиче като мен. Несъмнено ме смятаха за лесна.

Само че ние не правехме това, което си мислеха. Срецахме се след училище в гробището. Понякога си рецитирахме стихове. Веднъж се опитахме да проведем цял разговор без буквата „С“. Седяхме, опрели гръб до гръб, и се опитвахме да прочетем мислите си — преструвахме се на ясновидци, когато логичното бе, че цялото му съзнание е изпълнено с мен и моето — с него.

Обичах мириса му, когато наведеше глава към мен, за да чуе какво казвам — като слънце, погалило коричката на домат или сапун, съхнещ на бронята на кола. Обичах усещането на ръката му по гръбнака си. Обичах.

— А какво ще стане, ако — попитах една нощ и откраднах дъха от устните му, — ако го направим?

Той лежеше по гръб и наблюдаваше как луната се люшка напред-назад в люлка от звезди. Едната му ръка беше праметната над главата, а другата ме притискаше към гърдите му.

— Какво да направим?

Не отговорих, просто се надигнах на лакът и го целунах толкова силно, че земята поддаде.

— О — промълви Камбъл с дрезгав глас, — това.

— Правил ли си го някога? — попитах.

В отговор просто се ухили. Помислих си, че вероятно е чукал Мъфи, Бъфи или Пъфи, или и трите наведнъж на игрището за бейзбол в „Уийлър“, или след някое парти у някого от тях, докато и двамата все още са миришели на бърбъна на татенцето. Зачудих се защо не се опитва да преспи с мен. Предположих, че е защото не съм Мъфи, Бъфи или Пъфи, а само Джулия Романо, което означаваше, че не съм достатъчно добра.

— Не искаш ли? — попитах.

Беше един от миговете, в които знаех, че не водим подходящия разговор. Нямах представа какво да кажа, защото никога не бях прекосявала точно този мост между мисъл и действие, затова притиснах ръка към голямата издуптина в дънките му. Той се отдръпна от мен.

— Джуъл, не искам да си мислиш, че съм тук заради това.

Нека ви обясня следното: срещнете ли самотник, каквото и да ви разправя, той не е такъв, защото много обича самотата. Такъв е, защото се е опитвал да се слее със света, а хората са продължили да го разочароват.

— Тогава *защо* си тук?

— Защото знаеш всички думи в „Американски пай“ — отвърна Камбъл. — Защото когато се усмихваш, мога почти да видя кривия ти зъб отстрани — взря се в мен. — Защото не приличаш на никого, когото съм срещал.

— Обичаш ли ме? — прошепнах.

— Не ти ли го казах току-що?

Този път, когато посегнах към ципа на дънките му, не се отдръпна. Беше толкова горещ, помислих си, че ще остави белег върху дланта и пръстите ми. За разлика от мен, той бе наясно какво да прави. Целуваше и се плъзгаше, натискаше, отваряше ме. После застина съвсем неподвижно.

— Не ми каза, че си девствена — промълви.

— Ти не попита.

Но беше предположил. Потръпна и започна да се движи в мен като поезия от крайници. Посегнах и се хванах за надгробния камък зад мен, украсен с надписа, който можех да видя с вътрешното си зрение: „Нора Дийн, род. 1832, поч. 1836“.

— Джуъл — прошепна ми, когато всичко свърши, — помислих си, че...

— Знам какво си си помислил — прекъснах го и се зачудих какво ли се случва, когато се предложиш на някого и той те разопакова само за да установи, че не си подаръка, който е очаквал, но трябва да се усмихне, да кимне и да ти благодари.

За лошия си късмет с мъжете обвинявам само и единствено Камбъл Александър. Смущаващо е да го призная, но съм правила секс само с трима мъже и половина и нито едно от преживяванията не бе кой знае какво подобрение на опита ми от първия път.

— Нека предположа — каза Севън снощи. — Първият отново те е разочаровал. Вторият е бил женен.

— Откъде знаеш?

Той се разсмя.

— Защото от теб може да се очаква само предсказуемост.

Пъхнах кутре в мартинито си и го завъртях. Оптическа илюзия: пръстът ми изглеждаше разцепен и изкривен.

— Другият беше от „Клъб Мед“ — инструктор по сърф.

— Сигурно си е заслужавало — отбеляза Севън.

— Беше абсолютно, убийствено привлекателен — съгласих се, — но оная му работа беше колкото коктейлна пръчица.

— Ох!

— Всъщност — продължих замислено, — изобщо не се усещаше.

Севън се ухили.

— Значи той е бил половината?

Изчервих се като домат.

— Не, беше един друг. Не му знам името — признах. — Просто се събудих, а той лежеше отгоре ми. След нощ като тази.

— Ти — оповести Севън — си най-голямата развалина от потрошен влак в историята на секса.

Но това е неточно. Потрошеният влак предполага катастрофа. Аз обаче сама скачам пред влаковете. Дори се завързвам точно пред тях. Някаква нелогична част от мен все още вярва, че ако желаеш да дойде Супермен, преди това трябва да намериш някого, достоен за спасение.

Кейт Фицджералд е призрак, който просто чака да влезе в ролята си. Кожата ѝ е почти прозрачна, косата — толкова светла, че се слива с възглавницата.

— Как си, скъпа? — прошепва Брайън, навежда се и я целува по челото.

— Мисля, че мога да смажа Айрънмен — шегува се Кейт.

Ана стои на вратата пред мен; Сара протяга ръка. Ана няма нужда от допълнително окуражаване: покатерва се на леглото на Кейт, а аз си отбелязвам този малък жест от майка към дете. После Сара вижда, че съм застанала на прага.

— Брайън, какво прави тя тук?

Чакам съпругът да обясни, но той сякаш не иска да промълви дори една дума, затова изписвам на лицето си усмивка.

— Чух, че днес Кейт е по-добре, и си помислих, че моментът може да е подходящ да говоря с нея.

Кейт с усилие се надига на лакти.

— Коя сте вие?

Очаквам съпротивление от страна на Сара, но тази, която проговаря, е Ана.

— Не смятам идеята за добра — заявява ми, макар да е наясно, че това е единствената причина да дойда. — Имам предвид, Кейт още е болна.

Трябва ми само миг, за да проумея, но после проумявам: в живота на Ана всеки, който някога е говорил с Кейт, застава на нейна страна. Ана се старее да не допусне и аз да мина на другата страна.

— Знаете ли, Ана е права — припряно казва Сара. — Кейт току-що премина през изпитание.

Слагам ръка на рамото на Ана.

— Не се тревожи.

После се обръщам към майка ѝ:

— Доколкото разбирам, искате изслушването...

Сара ме прекъсва:

— Госпожице Романо, може ли да поговорим отвън?

Излизаме в коридора и Сара изчаква да отmine сестра с поднос с игли.

— Знам какво мислите за мен — започва майката.

— Госпожо Фицджералд...

Тя поклаща глава.

— Вие подкрепяте Ана и така *трябва*. Преди се занимавах с право и разбирам. Това е работата ви и част от нея е да разберете кое ни прави такива, каквито сме — потърква челото си с юмрук. — *Моята* работа е да се грижа за дъщерите си. Едната от тях е ужасно болна, а другата — ужасно нещастна. Може и да не съм проумяла всичко все още, но... съм наясно, че Кейт няма да се подобри по-бързо, ако разбере, че причината да сте тук е, че Ана не е спряла делото. Затова ви моля да не й го казвате. Моля ви.

Бавно кимвам и Сара се обръща, за да влезе отново в стаята на Кейт. Поколебава се с ръка на дръжката.

— Обичам ги и *двете* — заявява ми тя — уравнение, което очаква от мен да мога да реша.

Казах на бармана Севън, че истинската любов е престъпление.

— Не и ако двамата са над осемнайсет — възрази той, затваряйки касовия апарат.

На този етап самият бар се беше превърнал в израстък — нещо като втори торс, прилепен към първия ми.

— *Отнемаш* дъха на някого — натъртих. — *Ограбваш* го от способността да промълви дори една-едничка дума. Наклоних към него гърлото на празната бутилка. — *Открадваш* сърце.

Той забърса бара пред мен с кърпа за съдове.

— Всеки един съдия би прекратил това дело, без да се замисли.

— Може да останеш изненадан.

Севън простря кърпата да съхне на месинговата пръчка.

— По-скоро ми звучи като дребно провинение, мен ако питаш.

Отпуснах буза на хладното влажно дърво.

— Как ли пък не — отвърнах. — Хванеш ли се веднъж на хорото, играеш го докрай.

Брайън и Сара завеждат Ана в закусвалнята. Оставам сама с Кейт, която е изпълнена с любопитство. Предполагам, че може да

преброи на пръсти случаите, в които майка ѝ се е отделяла от нея доброволно. Обяснявам, че помагам на семейството да вземе някои решения за лечението ѝ.

— От комитета по етика ли сте? — пита Кейт. — Или от юридическия отдел на болницата? Приличате на адвокат.

— Как изглеждат адвокатите?

— Приличат на лекар, който не иска да ти каже какво показват изследванията ти.

Придърпвам си стол и сядам.

— Радвам се да чуя, че днес си по-добре.

— Да. Очевидно вчера съвсем съм излязла от релсите — казва Кейт. — Натъпкали са ме с достатъчно успокоителни, за да видя Ози и Шарън като Ози и Хариет.

— Знаеш ли какво е медицинското ти състояние в момента?

Кейт кимва.

— След трансплантацията на костен мозък развих съпротивление срещу чуждото тяло. Това е хубаво, защото атакува левкемията, но прави и странни неща с кожата и органите. Лекарите ми дадоха стероиди и циклоспорин, за да го овладеят, и подеждат, но успя също така и да съсипе бъбреците ми, което е спешният случай за месеца. Общо взето, обикновено така става — оправяш един теч в системата точно навреме, за да видиш как се отваря следващата дупка. Нещо в мен винаги се поврежда.

Казва го с делови тон, сякаш съм ѝ задала въпрос за времето или какво меню предлагат в болницата. Бих могла да я попитам дали е говорила с нефролози за трансплантация на бъбрек, как се чувства, след като е претърпяла толкова много различни, болезнени лечения. Очаква точно това и навярно поради тази причина въпросът, който излиза от устата ми, е съвсем различен.

— Каква искаш да станеш, когато пораснеш?

— Никой *никога* не ме пита за това — поглежда ме внимателно. — Защо си мислите, че ще порасна?

— А ти защо си мислиш, че няма? Не е ли това причината, поради която правиш всичко?

Мисля си, че няма да ми отговори, и става именно така.

— Винаги съм искала да стана балерина — ръката ѝ се вдига сякаш в немощна арабеска. — Знаете ли какво имат балерините?

„Хранителни разстройства“ — отговарям мислено.

— Абсолютен контрол. Когато става въпрос за тялото им, те знаят точно какво ще се случи и кога. — Кейт свива рамене и се връща към настоящето, към болничната стая. — Както и да е.

— Разкажи ми за брат си.

Кейт избухва в смях.

— Предполагам не сте имали удоволствието да се запознаете с него.

— Все още не.

— Можете да си съставите мнение за Джес в първите трийсет секунди след срещата. Прави доста лоши неща, които не трябва.

— Имаш предвид наркотици, алкохол?

— Продължавайте — окуражава ме Кейт.

— Трудно ли е за семейството ви да се справи?

— Ами, да, всъщност не мисля, че го прави нарочно. Това е начинът, по който ги кара да го забележат, разбирате ли? Имам предвид, представете си как бихте се чувствали, ако бяхте катерица, която живее в клетката на слоновете в зоологическата градина. Дали някой ще отиде там и ще каже: „Хей, погледнете тази катерица!“ Не, защото има нещо много по-голямо, което хората забелязват най-напред. — Кейт прокарва пръсти нагоре-надолу по една от тръбите, които стърчат от гърдите ѝ. — Понякога краде неща от магазините, друг път се напива. Миналата година направи един номер с антракс. Такива ми ти работи върши Джес.

— А Ана?

Кейт започва да нагъва одеялото над скута си.

— Имаше една година, когато всеки празник — имам предвид, дори Деня на загиналите във войните — бях в болницата. Не беше нарочно, разбира се, но така се случи. Сложихме елха в стаята ми за Нова година, търсихме великденски яйца в закусвалнята и молихме за почерпка на Хелоуин в ортопедичното отделение. Ана беше шестгодишна и изпадна в страхотен гняв, защото не ѝ позволиха да донесе фойерверки за Четвърти юли — всички тези кислородни палатки — Кейт ме поглежда. — Тя избяга. Не че отиде далеч или нещо подобно — мисля, че стигна само до фоайето, преди да я хвана. Щяла да си намери друго семейство, така ми обяви. Както казах, беше само на шест и никой не го прие на сериозно. Но аз се чудех какво ли

щеше да бъде, ако бях нормална, затова напълно разбирах защо и тя се пита същото.

— Когато не си болна, с Ана разбирате ли се?

— Предполагам, като всички останали сестри сме. Караме се кой компактдиск да пуснем, говорим си за симпатични момчета, крадем си лака за нокти. Тя ми рови в нещата и аз викам; аз бъркам в нейните и тя опищява къщата. Понякога е страхотна. А друг път ми се иска да не се беше раждала.

Звучи толкова познато, че се ухилвам.

— Имам сестра близначка. Всеки път, когато го казвах, майка ми ме питаше дали наистина мога да си представя да съм единствено дете.

— А можехте ли?

Разсмивам се.

— О... определено имаше случаи, когато можех да си представя живота без нея.

Кейт дори не се усмихва.

— Разбирате ли — признава ми тя, — при нас сестра ми е тази, която винаги е трябвало да си представя живота без мен.

[1] Среща насаме (фр.) — бел.прев. ↑

[2] Седем (англ.) — бел.прев. ↑

[3] Шест (англ.) — бел.прев. ↑

[4] Девет (англ.) — бел.прев. ↑

[5] Игра на думи: на английски jewel (скъпоценен камък) звучи сходно с името Джулия — бел.прев. ↑

[6] Липа (англ.) — бел.прев. ↑

САРА 1996 Г.

На осем години Кейт е дълга плетеница от ръце и крака, нещо, което прилича повече на същество, изтъкано от светлина и чистачки за лула, отколкото на момиченце. Надниквам в стаята ѝ за трети път тази сутрин и я намирам облечена в още една различна дреха — рокля, бяла на червени черешки.

— Ще закъснееш за собствения си рожден ден — подканям я.

Кейт се бори с горнището, но накрая съблича роклята.

— Приличам на мелба.

— На този свят има и по-лоши неща от това — изтъквам.

— Ако беше на мое място, коя пола щеше да облечеш — розовата или раираната?

Поглеждам двете купчинки на пода.

— Розовата.

— Райетата не ти ли харесват?

— Тогава облечи нея.

— Ще сложа черешките — решава и се обръща да вземе роклята.

На задната част на бедрото ѝ има синина, голяма колкото половин долар, черешка, която е оставила отпечатък през плата.

— Кейт — питам, — какво е това?

Тя се извива и поглежда към мястото, което ѝ соча.

— Сигурно съм се ударила.

От пет години Кейт е в ремисия. Отначало, макар че трансплантът сякаш работеше, не спирах да чакам някой да ми заяви, че е станала грешка. Когато Кейт се оплака, че я болят краката, мигновено я заведох при доктор Чанс, убедена, че болестта се завръща, за да установя, че маратонките са ѝ станали малки. Когато паднеше, вместо да целуна удареното, я питах дали всичко с плателетите ѝ е наред.

Синината се получава, когато има кървене на тъканите под кожата. Обикновено — но невинаги — е вследствие на травма.

Споменах ли, че изминаха цели пет години?

Ана подава глава в стаята.

— Татко казва, че току-що е пристигнала първата кола и не го е грижа дали Кейт ще слезе долу, облечена в чувал. Какво е чувал?

Кейт навлича роклята през главата си, вдига подгъва и потрива синината.

— Хм — казва тя.

На долния етаж има дваисет и петима второкласници, торта във формата на еднорог и дете от местния колеж, наето да изработва мечове, мечки и корони от балони за надуване. Кейт отваря подаръците си — огърлици от блестящи мъниста, комплекти с най-различни игри, принадлежности за Барби. Запазва за най-накрая най-голямата кутия — тази от мен и Брайън. В стъклена купа плува златна рибка с ветрилообразна опашка.

Кейт от цяла вечност иска домашен любимец. Но Брайън е алергичен към котки, а кучетата изискват много внимание, затова стигаме до това решение. Кейт е на върха на щастието. Не изпуска аквариума от ръцете си през останалата част от партито. Нарича рибката Херкулес.

По-късно, докато разчистваме, се вирам в златната рибка. Ярката монета, тя плува в кръг, доволна, че не отива никъде.

Необходими са ти само трийсет секунди, за да осъзнаеш, че ще отмениш плановете си, заличавайки всичко, което си бил така самонадеян да впишеш в графика си. За шейсет секунди разбираш, че дори и да си се подвел да помислиш така, не живееш нормален живот.

Една рутинна костномозъчна аспирация — онази, която сме направили дълго преди да видя синината — показва отклонения в нивото на промиелоцитите. После полимеразна верижна реакция — такава, която позволява проучването на ДНК — показва, че при Кейт хромозома 15 и 17 са разместени.

Всичко това означава, че в момента Кейт се намира в молекулярен релапс и не след дълго ще се проявят клиничните симптоми. Може би няма да започне да произвежда незрели кръвни клетки след месец. Може би цяла година няма да намерим кръв в урината или в изпражненията ѝ. Накрая обаче неизбежно ще се случи.

Произнасят думата — „релапс“ — така, сякаш казват „рожден ден“ или „краен срок за плащане на данъка“. Все едно е нещо, което се случва толкова редовно, та се превръща в част от вътрешния ти календар, независимо дали го искаш или не.

Доктор Чанс ни е обяснил, че това е един от най-големите дебати за онколозите: да поправиш ли колело, което не е счупено, или да изчакаш, докато количката се срути? Препоръчва да подложим Кейт на лечение с изцяло трансретинолова киселина. Оказва се, че това е хапче наполовината на палеца ми, в общи линии, откраднато от древни китайски лекари, които го използват от години. За разлика от химиотерапията, която убива всичко по пътя си, изцяло трансретиноловата киселина спомага за развиването на гените, които са се преплели... и пречи на отклоненията да продължат да се развиват.

Според доктор Чанс въпросното лечение може да помогне на Кейт да премине отново в ремисия.

Но пък може и да развие устойчивост към него.

— Мамо?

Джес влиза в дневната, където седя на дивана. От часове не съм помръдвала. Изглежда, не мога да се заставя да стана и да направя, което и да било от нещата, които обикновено върша, защото какъв е смисълът да приготвям обяд за училище, да кърпя панталони или дори да платя сметката за отопление?

— Мамо — повтаря Джес. — Нали не си забравила?

Поглеждам го така, сякаш ми говори на китайски.

— Какво?

— Обеща да ми купиш нови шпайкове, след като се върнем от ортодонта. Обеща.

Да, така е. Футболът започва след два дни, а старите шпайкове на Джес са му малки. Но не знам дали ще мога да се завлека при ортодонта, където администраторката ще се усмихне на Кейт и както винаги ще ми каже колко красиви деца имам. А в самата мисъл да отида в „Спортс Ауторити“ да купувам шпайкове, има нещо, което ми се струва направо гнусно.

— Няма да ходим при ортодонта — отговарям.

— Супер! — усмихва се той и среброто в устата му блесва. — Може ли просто да отидем за шпайковете?

— Сега не е моментът.

— Но...

— Джес, просто млъкни.

— Не мога да играя без нови обувки. А и ти дори не *правиш* нищо. Просто седиш тук.

— Сестра ти — подхващам с равен тон — е невероятно болна. Съжалявам, ако това пречи на часа ти при зъболекаря или на плановете ти да си купиш шпайкове. Но точно сега тези неща не са толкова важни в стълбицата на приоритетите. Човек би си помислил, че след като си на десет, може да си пораснал достатъчно, за да осъзнаеш, че светът невинаги се върти около теб.

Джес поглежда през прозореца, където Кейт седи на клона на един дъб и учи Ана да се катери.

— Да, *точно така*, болна е — заявява той. — Защо *ти* не пораснеш? Защо не проумееш, че светът не се върти около нея?

За пръв път през живота си започвам да разбирам как някой родител може да удари детето си — защото го поглеждаш в очите и виждаш там отражение на самия себе си, което наистина ти се иска да не си видял. Джес хуква по стълбите и затръшва вратата на стаята си.

Затварям очи, поемам си дълбоко дъх няколко пъти. И ме поразява мисълта: не всеки умира от старост. Хората ги блъскат коли. Катастрофират със самолети. Задавят се до смърт с лешници. В живота няма гаранции за нищо, а най-малко за бъдещето на някого.

Въздъхвам, изкачвам стълбите, почуквам на вратата на сина си. Джес съвсем наскоро е открил музиката; тя кънти през тънката ивица светлина под вратата му. Джес рязко изключва стереото и звукът внезапно изчезва.

— Какво?

— Искам да говоря с теб. Искам да ти се извиня.

Чувам влачене на крака от другата страна на вратата, а после тя се отваря със замах. Устата на Джес е покрита с кръв като с вампирско червило; от нея стърчат парченца метал като шивашки игли. Виждам вилницата, която държи, и осъзнавам, че с нея е извадил скобите си.

— Сега никога не се налага да ме водиш никъде — казва той.

Изминават две седмици от началото на лечението с изцяло трансретинолова киселина.

— Известно ли ти е — пита ме един ден Джес, докато приготвям хапчето на сестра му, — че една гигантска костенурка може да живее сто седемдесет и седем години? — момента е голям почитател на „Рипли: вярвате или не“. — А арктическата мида може да живее двеста и двайсет.

Ана седи на кухненския плот и яде фъстъчено масло с лъжица.

— Какво е арктическа мида?

— На кого му пука? — отвръща Джес. — Папагалът може да живее осемдесет години. А котката — трийсет.

— Ами Херкулес? — пита Кейт.

— В книгата ми пише, че ако се грижат добре за нея, златната рибка може да живее седем години.

Джес наблюдава как Кейт слага хапчето на езика си и го глътва с вода.

— Ако ти беше Херкулес — казва той, — вече щеше да си умряла.

С Брайън седим на старите си места в кабинета на доктор Чанс. Изминали са пет години, но столовете ни пасват като стара бейзболна ръкавица. Дори и снимките на бюрото на онколога не са се променили — жена му е с все същата шапка с широка периферия на кея в Нюпорт; синът му все още е на шест и държи петниста пъстърва, — допринасяйки за чувството, че в каквото и да съм вярвала, никога не сме си тръгвали оттук.

Лечението с изцяло трансретинолова киселина е подействало. За месец Кейт преминава в молекулярна ремисия. А после пълната кръвна картина показва повишаване на нивото на промиелоцитите в кръвта ѝ.

— Можем да продължим с изцяло трансретиноловата киселина — обяснява доктор Чанс, — но мисля, че неуспехът вече ни показва, че е изчерпала възможностите на това лечение.

— А трансплантация на костен мозък?

— Опасно е, особено за дете, което все още не показва симптоми на пълен клиничен релапс — доктор Чанс поглежда към нас. — Има нещо друго, което можем да опитаме. Нарича се донорско вливане на лимфоцити. Понякога преливане на бели кръвни телца от подходящ

донор помага на първия трансплант от кръвни клетки от пъпната връв да се преборят с клетките на левкемията. Мислете за тях като за допълнителна войска част, подкрепяща фронтовата линия.

— Ще ѝ помогне ли да премине в ремисия? — пита Брайън.

Доктор Чанс поклаща глава.

— Това е мярка, която трябва да спре нарастването на щетите — Кейт по всяка вероятност ще изпадне в пълен релапс, — но ще ни даде време да подсилим защитата ѝ, преди да се наложи да прибегнем до по-агресивно лечение.

— И колко време ще ни трябва да намерим лимфоцити? — питам.

Доктор Чанс се обръща към мен.

— Зависи. Колко скоро можете да доведете Ана?

Вратите на асансьора се отварят, вътре е само един човек — бездомник с електриковосини слънчеви очила и шест найлонови пазарски торби с дрипи.

— Затворете вратата, по дяволите! — провиква се веднага щом влизаме. — Не виждате ли, че съм спял?

Натискам бутона за фоайето.

— Мога да доведа Ана след училище. Утре детската градина затваря на обед.

— Не пипайте чантата ми! — изръмжава бездомникът.

— Не съм я пипала — отговарям, далечна и учтива.

— Не мисля, че трябва да го правиш — казва Брайън.

— Изобщо не съм до него!

— Сара, имам предвид вливането. Не мисля, че трябва да водиш Ана да дарява кръв.

Без никаква причина асансьорът спира на единайсетия етаж и пак потегля.

Бездомникът започва да рови в торбите си.

— Когато се роди Ана — напомням на Брайън, — знаехме, че ще бъде донор за Кейт.

— Веднъж. А и тя изобщо не помни какво сме направили.

Изчаквам, докато поглежда към мен.

— Ти би ли дарил кръв на Кейт?

— Боже Господи, Сара, що за въпрос...

— Аз също. За Бога, бих й дала половината си сърце, ако ще помогне. Става ли дума за хората, които обичаш, правиш всичко необходимо, нали така?

Брайън кимва.

— Кое те кара да мислиш, че Ана ще се чувства по-различно?

Вратите на асансьора се отварят, но с Брайън оставаме вътре и се вираме един в друг. Зад гърба ни бездомникът си пробива път помежду ни и съкровищата му шумолят в ръцете му.

— Стига сте викали! — кресва, макар да стоим съвсем мълчаливо. — Не виждате ли, че съм глух?

За Ана е същински празник: родителите й прекарват време само с нея. Държи ни и двамата за ръце през целия път от паркинга. Какво от това, че отиваме в болница?

Обяснила съм й, че Кейт не се чувства добре и докторите трябва да вземат нещо от нея и да го дадат на Кейт, за да й помогнат да оздравее. Реших, че информацията е повече от достатъчна.

Чакаме в кабинета за прегледи и оцветяваме картинки на птеродактили и Тай-Рекс.

— Днес на закуска Итън каза, че всички динозаври са умрели, защото настинали — съобщава Ана, — но никой не му повярва.

Брайън се ухилва.

— А ти защо мислиш, че са умрели?

— Пфу! Защото са били на милиони години — поглежда към него. — Тогава имали ли са тържества за рожден ден?

Вратата се отваря, влиза хематоложката.

— Здравейте, банда. Мамо, искаш ли да я вземеш в скута си?

Сядам на масата и вземам Ана в ръцете си. Брайън застава зад нас, за да хване Ана за рамото и лакътя и да я задържи неподвижна.

— Готова? — обръща се лекарката към Ана, която все още се усмихва.

А после взема спринцовката.

— Само малко убождане — обещава.

Това са най-погрешните възможни думи и Ана започва да се мятта. Ръцете й ме удрят по лицето, в корема. Брайън не може да я

хване. Надвиквайки писъците ѝ, ми изкрещява:

— Мислех, че си ѝ *обяснила*!

Лекарката, която е излязла от стаята, без дори да забележа, се връща, следвана от няколко сестри.

— Децата никога не са обичали флеботомията — пояснява, докато сестрите свалят Ана от скута ми и я успокояват с нежни ръце и още по-нежни думи. — Не се тревожете, ние сме професионалисти.

Имам усещането за déjà vu^[1], както в деня, в който поставиха диагнозата на Кейт. „Внимавай какво си пожелаваш — помислям си. — Ана наистина е точно като сестра си“.

Почиствам с прахосмукачката стаята на момичетата, когато тръбата закача аквариума на Херкулес и рибката излита във въздуха. Стъклото не се счупва, но ми трябва минута, преди да го намеря: мята се на сухия килим зад бюрото на Кейт.

— Дръж се, приятелче — прошепвам и го пускам в аквариума. Напълвам го с вода от банята.

Той се носи по повърхността. „Недей — помислям си. — Моля те!“ Сядам на края на леглото. Как бих могла да съобщя на Кейт, че съм убила рибката ѝ? Дали ще забележи, ако изтичам до зоомагазина и го сменя с друга?

Внезапно до мен се озовава Ана, върнала се от градината.

— Мамо? Защо Херкулес не се движи?

Отварям уста с готово признание, но златната рибка потръпва, обръща се на една страна, гмурка се и пак започва да плува.

— Ето — казвам. — Добре е.

Пет хиляди лимфоцити не се оказват достатъчни и доктор Чанс поръчва да извадят десет хиляди. Часът на Ана за второ извличане се пада в средата на партито за рождения ден на едно от момичетата в групата ѝ по гимнастика, който ще празнуват в залата. Съгласявам се да я оставя да отиде за малко, а после ще я взема, за да я закарам в болницата.

Момичето е същинска захарна принцеса с бяла като на фея коса — миниатюрно копие на майка си. Докато си събувам обувките, за да мина по уплътнения под, отчаяно се опитвам да си спомня имената им. Детето е... Малъри. А майката... Моника? Маргарет?

Зървам Ана веднага: седи на трамплина, а един инструктор ги подхвърля нагоре-надолу като пуканки. Майката се приближава към мен. Лицето ѝ е озарено от усмивка, грейнала като редица коледни лампички.

— Вие сигурно сте майката на Ана. Аз съм Мити — представя ми се. — Съжалявам, че трябва да си тръгне, но естествено, разбираме. Сигурно е невероятно да отидеш някъде, където никой друг не е ходил.

В болницата ли?

— Е, просто се надявайте никога да не ви се наложи да го правите.

— О, *знам*. Става ми лошо само като се кача в асансьор — обръща се към трамплина. — Ана, скъпа! Майка ти е тук!

Ана дотичва по уплътнения под. Точно това исках да направя в дневната си, когато децата бяха малки: да подплатя стените, пода и тавана за тяхна сигурност. И все пак се оказа, че дори да обвия Кейт в полистирол, опасността за нея вече е там, под кожата ѝ.

— Какво трябва да кажеш? — подканвам и Ана благодари на майката на Малъри.

— О, за нас беше удоволствие! — подава на Ана торбичка с лакомство. — Кажете на съпруга си, че може да ни се обади по всяко време. За нас ще е удоволствие да вземем Ана у дома, докато сте в Тексас.

За миг Ана спира да завързва обувката си.

— Мити — питам, — какво точно ви каза Ана?

— Налагало се да си тръгне по-рано, за да може цялото семейство да ви изпрати до летището. Защото, след като започне обучението в Хюстън, ще ги видите чак след полета.

— След полета ли?

— С космическата совалка...

За миг оставам стъписана — стъписана, че е възможно Ана да измисли подобна абсурдна история, а тази жена може да ѝ повярва.

— Не съм астронавт — признавам. — Не знам защо Ана изобщо е казала подобно нещо.

Дръпвам Ана да се изправи. Едната ѝ обувка все още е незавързана. Повличам я вън от залата и стигаме до колата, преди да проговоря.

— Защо си я излъгала?

Ана се намръщва.

— Защо трябваше да си тръгна от партито?

„Защото сестра ти е по-важна от малко торта и сладолед; защото аз не мога да направя това за нея; защото аз казвам“.

Страшно съм ядосана и успявам да отключа вана едва на втория път.

— Престани да се държиш като петгодишна — мъмря й обвинително, а после се сецям, че е точно такава.

— Беше толкова горещо — каза той, — че сребърен сервиз за чай се беше разтопил. Моливите почти се бяха изкривили надве.

Вдигам поглед от вестника.

— Как е започнало?

— Котка и куче. Гонили се, докато собствениците били на ваканция. Включили печката. — Смъква дънките си и потръпва. — Получих изгаряния от втора степен само докато коленичих на покрива.

Кожата му е разранена, на мехури. Гледам го как се маже с неоспорин и си слага марля. Не спира да говори, разказва ми за новобранеца Цезар, току-що присъединил към тях, но погледът ми е привлечен от колонката за съвети във вестника:

Скъпа Аби,

Всеки път, когато свекърва ти идва на гости, настоява да почисти хладилника. Съпругът ти казва, че само се опитва да помогне, но се чувстват така, сякаш те съди. Тази жена превърна живота ти в ад. Как да я накарат да спре да разрушава брака ти?

Поздрави,

Отдавна загубила търпение,

Сиатъл

Що за жена трябва да е тази, която смята това за най-големия си проблем? Представям си я как драска бележката до скъпата Аби на бяла канцеларска хартия. Чудя се дали някога е усещала как в нея се върти бебе, как ръчички и крачета обикалят в бавни кръгове, сякаш майчината утроба е място, което трябва да бъде грижливо проучено и отбелязано на картата.

— Какво гледаш? — пита Брайън, приближава се към мен и започва да чете колонката над рамото ми.

Поклащам глава.

— Жена, чийто живот е разрушен от бурканчета вкиснало желе.

— Развален крем — добавя и се подсмихва.

— Гниеща маруля. О, Боже, как не се е самоубила?

И двамата избухваме в смях, който се оказва заразителен — само да се спогледаме и ще се разсеем още по-силно.

А после, също толкова внезапно, колкото сме започнали, писанието на онази престава да бъде смешно. Не всички живеем в свят, където съдържанието на хладилника е барометърът за личното ни щастие. Някои работят в сгради, които горят край нас. Някои имаме момиченца, които умират.

— Шибана гниеща маруля — казвам и гласът ми трепва. — Не е честно.

Само след миг Брайън вече е прекосил стаята и ме взема в обятията си.

— Никога не е честно, скъпа — отговаря той.

След месец се връщаме за трето извличане на лимфоцити. С Ана сядаме на местата си в лекарския кабинет и чакаме да ни повикат. След няколко минути тя дръпва ръкава ми.

— Мамо.

Поглеждам към нея. Ана люлее крачета. Ноктите ѝ са лакирани с многоцветния лак на Кейт.

— Какво?

Усмихва ми се.

— В случай че по-късно забравя да ти го кажа, не беше толкова лошо, колкото си мислех, че ще бъде.

Един ден сестра ми пристига без предупреждение и с позволението на Брайън ме завежда в пентхаус апартамента на „Риц-Карлтън“ в Бостън.

— Можем да правим каквото пожелаеш — обявява ми. — Галерии, разходки по Пътеката на свободата, вечери навън на

пристанището.

Онова, което наистина искам, е да забравя, ето защо след три часа седя до нея и двете довършваме втората си стодоларова бутилка вино.

Вдигам шишето за гърлото.

— С тези пари можех да си купя рокля.

Зан изсумтява.

— Да, може би, от „Филийнс Бейзмънт“.

Краката ѝ са вдигнати на тапициран с брокат стол, а тялото ѝ е проснато на белия килим. От телевизора Опра ни съветва да минимизираме живота си.

— Освен това, когато облечеш едно страхотно „Пино Ноар“, никога не изглеждаш дебела.

Поглеждам я и внезапно усещам прилив на самосъжаление.

— Не. Сега няма да плачеш. Не е включено в цената на стаята.

Внезапно единственото, за което мога да мисля, е колко глупави изглеждат жените при Опра, със скъпите си портмонета „Филофакс“ и претъпканите си гардероби. Чудя се какво ли е приготвил Брайън за вечеря. Дали Кейт е добре.

— Ще се обадя вкъщи.

Тя се надига на лакът.

— Знаеш ли, имаш право да си починеш. От никоя жена не може да се очаква да е мъченица двацет и четири часа на ден.

Аз обаче я чувам грешно.

— Мисля, че след като веднъж решиш да станеш майка, това е единствената смяна, която се предлага в договора.

— Казах „мъченица“ — смее се Зан, — не „майка“.

Усмивам се леко.

— Има ли разлика?

Взема телефонната слушалка от ръката ми.

— Не искаш ли първо да извадиш трънения венец от куфара си? Само се чуй, Сара, и спри да се правиш на драматична героиня. Да, наистина извади лош късмет. Да, наистина е ужасно за когото и да било да е на твое място.

Бузите ми пламват.

— Нямах представа какъв е животът ми.

— И ти нямаш — отвърща Зан. — Ти не живееш, Сара. Ти чакаш Кейт да умре.

— Не чакам... — започвам, но после млъквам. Истината е, че да, *наистина* чакам.

Зан погалва косата ми и ме оставя да се наплача.

— Понякога е толкова трудно — признавам — думи, които не съм изричала пред никого, дори пред Брайън.

— Стига да не е *през цялото* време — казва Зан, — няма нищо лошо. Скъпа, Кейт няма да умре по-бързо, защото си изпила още една чаша вино, защото си останала да пренощуваш в хотел, или защото си си позволила да изръсиш някоя глупава шега. Затова сядай, увеличи звука и се дръж като нормален човек.

Поглеждам към великолепието на стаята, към упадъчния ни пир от вино и ягоди, покрити с шоколад.

— Зан, — нормалните не правят това.

Тя проследява погледа ми.

— Абсолютно си права — взема дистанционното и започва да превключва каналите, докато намира Джери Спрингър. — Така по-добре ли е?

Избухвам в смях, а после и сестра ми. Скоро стаята започва да се върти около мен и двете лягаме по гръб и се вираме в гипсовите корнизи по ръбовете на тавана. Неочаквано си спомням как, когато бяхме деца, Зан винаги вървеше преди мен към автобусната спирка. Можех да се затичам и да я настигна, но никога не го направих. Искях единствено да я следвам.

Смехът се надига като пара, нахлува през прозореца. След три дни проливни дъждове децата с радост се втурват навън и ритат топка с Брайън. Когато животът е нормален, е толкова нормален.

Влизам в стаята на Джес и се опитвам да заобиколя разпилените парченца „Лего“ и комиксите по пода, за да оставя чистите му дрехи на леглото. После влизам в стаята на Кейт и Ана и разделям сгънатите им дрехи.

Оставям тениските на Кейт на шкафа ѝ и го забелязвам: Херкулес плува с коремчето нагоре. Бръквам в купата, обръщам го и го

хващам за опашката; той се носи във водата за няколко мига, сетне бавно изплува на повърхността. Коремчето му е бяло, не диша.

Спомням си как Джес прочете, че ако се грижат добре, една рибка може да живее до седем години. Изминали са само седем месеца.

Занасям аквариума в спалнята си, вдигам телефона и набирам „Информация“.

— Петко^[2] — казвам.

Свързват ме, питам една служителка за Херкулес.

— Искате да купите нова рибка ли? — интересува се тя.

— Не, искам да спася тази.

— Госпожо — казва момичето, — говорим за златна рибка, нали така?

Ами обаждам се на трима ветеринари, нито един, от които не се занимава с риби. Гледам още една минута как Херкулес се мята в предсмъртни мъки и набирам факултета по океанология в университета в Род Айлънд. Моля да ме свържат с професор, който е свободен.

Доктор Орестес ми обяснява, че проучва приливните басейни, раци и други черупчести мекотели, морски таралежи. Не златни рибки. Аз обаче неочаквано и за самата себе си започвам да му разказвам за дъщеря си, която има остра промиелоцитна левкемия. За Херкулес, който напук на всичко оцеля веднъж.

За миг морският биолог остава безмълвен.

— Сменихте ли му водата?

— Тази сутрин.

— През последните дни при вас е валило много дъжд, нали?

— Да.

— Имате ли кладенец?

Какво общо има това?

— Да...

— Просто една идея, но при оттичане във водата ви може да са се събрали прекалено много минерали. Напълнете купата с минерална вода и може би ще се съвземе.

Изпразвам аквариума, избърсвам го и го напълвам с два литра „Поланд Спринг“. Минават двацет минути, но после Херкулес

започва да плува в купата си. Минава между папратите на изкуственото растение. Гризе храната си.

След половин час Кейт ме заварва да го наблюдавам.

— Не е трябвало да му сменяш водата. Тази сутрин я смених.

— О, не знаех — излъгвам.

Тя притиска лице до стъклената купа и усмивката ѝ се увеличава.

— Джес твърди, че златните рибки обръщат внимание на нещо само девет секунди — казва Кейт, — но мисля, че Херкулес знае коя съм.

Докосвам косата ѝ. И се чудя дали не съм изхабила чудото си.

[1] Вече видяно (фр.) — бел.прев. ↑

[2] Американска верига зоомагазини — бел.прев. ↑

АНА

Слушаш ли достатъчно реклами, започваш да вярваш в някои налудничави неща: бразилският мед може да се използва за коламаска, ножове могат да режат метал, силата на положителното мислене може да подейства като крила, които да те отнесат там, където трябва да отидеш. Благодарение на малък пристъп на безсъние и прекалено много четене на Тони Робинс^[1] един ден реших да се заставам да си представя какъв ще е животът след смъртта на Кейт. Така, когато *наистина* се случеше, щях да съм готова — или поне така се кълнеше Тони.

Продължих да си представям седмици наред. Да се задържиш в бъдещето е по-трудно, отколкото си мислите, особено когато сестра ти постоянно върви наоколо и, както обикновено, ти е трън в окото. Моят начин да се справя с това беше да се преструвам, че Кейт вече ме преследва. Когато спрях да ѝ говоря, тя реши, че е направила нещо лошо, което по всяка вероятност така или иначе беше истина. Имаше цели дни, когато не правех нищо, освен да плача; в други ми се струваше, че съм погълнала оловна плоча; в трети трябваше да положа огромни усилия само за да се облека, да си оправя леглото и да уча думите от речника, защото това беше по-лесно, отколкото да правя нещо друго.

Имаше и мигове, когато позволявах завесата да се повдигне малко и в главата ми нахлуваха други идеи — например какво ли би било да следвам океанография в Хавайския университет, или да се пробвам да стана парашутист, или да се преместя в Прага, или милион други глупави мечти. Опитвах се да се вмества в някой от сценариите, но ми се струваше, че съм нахлузила маратонки пети номер, а моят е седми — правех няколко стъпки, сядах и събувах обувката просто защото болеше прекалено много. Убедена съм, че в ума ми се е настанил цензор с червен печат и ми напомня за какво не бива дори да *мисля*, колкото и съблазнително да изглежда.

Навярно така е по-добре. Имам чувството, че ако се опитам да разбера коя съм, без Кейт да е в картинката, това, което ще видя, няма

да ми хареса.

С родителите ми седим заедно на маса в закусвалнята на болницата, макар че „заедно“ в случая не е съвсем точно. По-скоро сме като астронавти, всеки с отделен шлем и с отделен източник на въздух. Пред майка ми стои правоъгълна кутийка със захарни пакетчета. Тя ги подрежда безмилостно — първо „Икуъл“, после „Суийт енд Лоу“ и накрая кристалните бучки кафява захар. Поглежда към мен.

— Скъпа.

Защо гальовните обръщения винаги са имена на храни? *Захарче, сладкишче, тиквичке*. Това че обичаш някого, не е достатъчно, за да ти осигури необходимите вещества.

— Разбирам какво се опитваш да постигнеш — продължава майка ми. — И съм съгласна, че може би с баща ти трябва малко повече да те изслушваме. Но, Ана, нямаме нужда от съдия, за да ни помогне.

Сърцето ми омеква и се качва в гърлото ми.

— Искаш да кажеш, че можем да спрем?

Тя се усмихва и изпитвам чувството, че съм се пренесла в първия топъл ден на март — след цяла вечност сняг, когато внезапно си спомняш усещането на лятното слънце по задната част на голите си прасци и в задната част на косата си.

— *Точно* това искам да кажа — отвърща майка ми.

Без повече вземане на кръв. Без извличане на гранулоцити, лимфоцити, стволови клетки или даряване на бъбрек.

— Ако искаш, ще кажа на Кейт — предлагам. — За да не се налага да го правиш ти.

— Няма проблеми. След като съобщим на съдия Дисалво, можем да се престорим, че никога не се е случвало.

В периферията на ума ми забива тревожна камбана.

— Ами... Кейт няма ли да пита защо вече не съм й донор?

Майка ми застива съвсем неподвижно.

— Като казах „да спрем“, имах предвид делото.

Поклащам рязко глава, колкото за да ѝ отговоря, толкова и за да изтикам нагоре възела от думи, свит в корема ми.

— За Бога, Ана — промълвява потресена майка ми. — Какво сме ти направили, та да заслужим това?

— Не става въпрос за това, което сте ми направили.

— А за това, което не сме направили, така ли?

— Не ме слушаш! — изкрещявам и в същия миг към масата ни се приближава Върн Стакхауз.

Той премества поглед от мен към майка ми, а после към баща ми и се заставя да се усмихне.

— Май сега не е най-удобният момент да ви прекъсна — казва той. — Наистина съжалявам, Сара, Брайън.

Подава на майка ми плик, кимва и се отдалечава.

Тя изважда листа, прочита го и се обръща към мен.

— Какво си му казала? — пита гневно.

— На кого?

Баща ми взема листа. Текстът е пълен с юридически термини, толкова неразбираеми, все едно са написани на гръцки.

— Какво е това?

— Искане за издаване на временна ограничителна заповед — тя го грабва обратно от баща ми. — Осъзнаваш ли, че искаш да ги накараш да ме изхвърлят от къщата и да нямам никакъв контакт с теб? Наистина ли го искаш?

Да я изхвърлят от къщата? Не мога да си поема дъх.

— Никога не съм го искала.

— Един адвокат не би подал подобно искане на своя глава, Ана.

Знаете ли как понякога — когато караш колело и гумите занасят по пясъка или когато не улучиш стъпало и се търкулваш надолу по стълбите — минават онези дълги, дълги секунди, в които знаеш, че ще се нараниш лошо?

— Не разбирам какво става — отвръщам.

— Тогава как си въобразяваш, че можеш сама да вземаш решения? — майка ми се изправя рязко и столът ѝ пада с трясък на пода. — Щом искаш така, Ана, можем да започнем веднага.

Гласът ѝ е дрезгав и груб като въже в мига, преди да се обърне и да си тръгне.

Преди три месеца взех назаем гримовеите на Кейт. Добре де, май „взех назаем“ не е точната дума: откраднах ги. Нямах свои: не ми позволяваха да се гримирам, преди да съм навършила петнайсет. Само че се беше случило чудо, Кейт я нямаше, за да я попитам, а отчаяните времена изискваха отчаяни мерки.

Чудото беше високо метър и седемдесет, с копринена коса с цвета на царевица и усмивка, от която ми се завиваше свят. Казваше се Кайл и се беше преместил от Айдахо. Седеше зад мен в първия час, в който се съобщаваха плановеите за деня. Не знаеше нищо за мен или за семейството ми, затова, когато ме попита дали искам да отида с него на кино, знаех, че не го прави, защото ме съжбялява. Гледахме новия филм за Спайдърмен или поне той го гледа. Аз прекарах цялото време в чудене как електричеството успява да прескочи малкото пространство между неговата ръка и моята.

Прибрах се вкъщи, но все още летях два метра над земята, затова Кейт успя да ме нападне изневиделица: събори ме на леглото ми и ме стисна за раменете.

— Крадла такава! — обвини ме. — Ровила си в чекмеджето ми, без да ме попиташ.

— Ти постоянно вземаш моите неща. Преди два дни взе синия ми пуловер.

— Съвсем различно е. Пуловерът се *пере*.

— Как така нямаш проблем бактериите ми да се носят из артериите ти, но когато става въпрос за проклетото ти червило „Макс фактор Чери Бомб“, нещата се променят? — Бутвам я по-силно и успявам да ни превъртя така, че сега аз съм отгоре.

Очите й се оживяват.

— Кой е той?

— За какво говориш?

— Щом си се гримирала, Ана, значи има причина.

— Разкарай се — отвърнах.

— Майната ти — усмихна ми се Кейт.

После посегна към мишницата ми и започна да ме гъделичка. Толкова се изненадах, че я пуснах. След миг вече бяхме паднали от леглото и всяка се опитваше да накара другата да изпищи.

— Ана, спри вече! — изохка Кейт. — Ще ме убиеш!

Тези думи развалиха всичко. Ръцете ми паднаха, сякаш бяха изгорени. Лежахме рамо до рамо между леглата си, гледахме нагоре към тавана, дишахме тежко и се преструвахме, че думите не са толкова близо до истината.

В колата родителите ми се скарват.

— Може би трябва да наемем истински адвокат — казва баща ми, а майка ми отвърща:

— Аз съм адвокат.

— Но, Сара — настоява баща ми, — казвам само, че щом ще продължи...

— Какво казваш, Брайън? — пита предизвикателно тя. — Какво всъщност казваш? Че някакъв костюмар, когото никога не си срещал, ще може да обясни на Ана по-добре от родната ѝ майка?

През останалата част от пътя баща ми продължава да шофира в мълчание.

Шокирана съм, когато съзирам на стъпалата на съда репортери и камери. Сигурна съм, че са тук за нещо наистина голямо и можете да си представите изненадата ми, когато виждам пъхнат в лицето ми микрофон, а репортерка с прическа като каска ме пита защо съдя родителите си. Майка ми я бутва настрана.

— Дъщеря ми няма да коментира — повтаря отново и отново, а когато един мъж я пита дали знам, че съм първото проектирано бебе в Род Айлънд, за миг решавам, че може да го удари.

От седемгодишна ми е известно как съм зачената и наистина не е голяма работа. Първо, родителите ми казаха, когато мисълта, че двамата правят секс, ми се струваше доста по-противна от истината за зачеване в епруветка. Второ, милиони хора се лекуваха от безплодие, раждаха седемзнци и историята ми вече не беше чак толкова уникална. Но проектирано бебе? Да бе, да. Щом родителите ми са си направили целия този труд, човек би си помислил, че непременно ще се погрижат да имплантират гените за покорство, скромност и признателност.

Баща ми сяда до мен на една пейка. Ръцете му са стиснати между коленете. В кабинета на съдията майка ми и Камбъл Александър водят словесна битка. Тук, в коридора, ние сме неестествено тихи, сякаш двамата са взели със себе си всички възможни думи и не са ни оставили нищо.

Чувам как женски глас изругава и пред пейката се появява Джулия.

— Ана, съжалявам, че закъснях, не можах да мина от репортерите. Добре ли си?

Кимвам, а после поклащам глава.

Джулия коленичи пред мен.

— Искаш ли майка ти да напусне къщата?

— *Не!* — за мой абсолютен срам очите ми се замъгляват от сълзи. — Промених си решението. Не искам да го правя повече. Не искам да правя нищо.

За един дълъг миг тя се взира в мен, после кимва.

— Нека отида да поговоря със съдията.

Тя тръгва, а аз се съсредоточавам върху задачата да вкарвам въздух в дробовете си. Сега има толкова много неща, върху които трябва да работя сериозно, че бях свикнала да го правя инстинктивно — да вдишвам кислород, да продължавам да мълча, да постъпвам така, както е правилно. Тежестта на погледа на баща ми отгоре ми ме кара да се обърна.

— Сериозно ли говореше? — пита той. — Че не искаш да го правиш повече?

Не отговарям. Изобщо не помръдвам.

— Защото, ако още не си сигурна, вероятно е добра идея да ти дадем малко пространство да си поемеш въздух. Имам предвид, в стаята ми в пожарната има допълнително легло. — Потрива задната част на врата си. — Не че ще се изнесем от къщи или нещо подобно, просто... — поглежда ме.

— ... ще си поемем въздух — довършвам и правя точно това.

Баща ми се изправя и протяга ръка. Излизаме от комплекса „Гарахи“ един до друг. Репортерите ни връхлитат като вълци, но този път въпросите им отскачат от мен. Гърдите ми все едно са пълни с блясък и хелий, както когато бях малка и баща ми ме вдигаше на раменете си в здрача. Тогава знаех, че ако протегна ръце и разперя пръстите си като мрежа, ще уловя падащите звезди.

[1] Американски автор на книги за самопомощ — бел.прев. ↑

КАМБЪЛ

В ада навярно има специално кътче за адвокати, които безсрамно се самовъзвеличават, но бъдете сигурни, че всички ние сме готови за снимки в едър план. Когато пристигам в семейния съд и заварвам цяла орда от репортери на парад, предлагам няколко хапки от себе си и се уверявам, че всички камери са насочени към мен. Изричам подходящото за това, че случаят е необичаен, но особено болезнен за замесените. Намеквам, че решението на съдията може да се отрази на правата на всички малолетни в страната, както и на изследванията на стволовите клетки. После пригласявам сакото на костюма си „Армани“, дръпвам каишката на Съдия и обяснявам, че наистина се налага да говоря с клиентката си.

Вътре Върн Стокхауз улавя погледа ми и вдига палци. По-рано съм се натъкнал на него и невинно съм попитал дали сестра му, репортер в „Проджо“, ще дойде днес.

— Не мога да кажа нищо — намекнах, — но изслушването... ще бъде голяма работа.

В това специално кътче на ада вероятно се издига трон за онези от нас, които се опитват да печелят дивиденди от работата си на благотворителни начала.

След секунди сме в кабинета на съдията.

— Господин Александър — съдия Дисалво повдига искането за ограничителна заповед. — Ще ми кажете ли защо сте подали това, когато вчера изрично уредих въпроса?

— Вече се срещнах с особения представител, господин съдия — отговарям. — В присъствието на госпожица Романо Сара Фицджералд е казала на клиентката ми, че съдебното дело е недоразумение, което ще се уреди — плъзвам поглед към Сара, която не издава чувствата си с нищо друго, освен със стягане на челюстта. — Това е директно нарушение на вашата заповед, Ваша чест. Макар че този съд се опита да създаде условия семейството да остане заедно, не мисля, че ще се получи, преди госпожа Фицджералд да е успяла да раздели ролята си

на родител от ролята си на отсрещна страна. Дотогава е необходима физическа раздяла.

Съдия Дисалво почуква с пръсти по бюрото си.

— Госпожо Фицджералд? Казали ли сте тези неща на Ана?

— Да, разбира се! — избухва Сара. — Опитвам се да стигна до дъното на историята!

Признанието се стоварва отгоре ни като рухване на циркова шатра. Възцарява се абсолютна тишина. Джулия избира мига, за да се втурне през вратата.

— Съжалявам за закъснението си — изрича задъхана.

— Госпожице Романо — пита съдията, — днес имайте ли възможност да говорите с Ана?

— Да, току-що — поглежда първо към мен, сетне към Сара. — Мисля, че е много объркана.

— Какво е мнението ви за молбата, подадена от господин Александър?

Тя прибира зад ухото си една непослушна къдрица.

— Не мисля, че разполагам с достатъчно информация за официално решение, но инстинктът ми подсказва, че ще е грешка да отстраним майката на Ана от къщата.

Незабавно се стягам. Кучето реагира и става.

— Съдия, госпожа Фицджералд току-що призна, че е нарушила нареждането на съда. Най-малкото, трябва да докладваме пред колегията по етика и...

— Господин Александър, в този случай трябва да се съобразим и с други неща, а не само с буквата на закона — съдия Дисалво се обръща към Сара. — Госпожо Фицджералд, настоятелно ви препоръчвам да наемете независим адвокат, който да представлява вас и съпруга ви в това дело. Днес няма да издам ограничителна заповед, но отново ще ви предупредя да не говорите с детето си за случая преди изслушването следващата седмица. Разбера ли, че отново сте нарушили това разпореждане, ще съобщя на колегията за случая и лично ще ви изведе от дома ви — затваря със замах папката и се изправя. — Не ме безпокойте отново преди понеделник, господин Александър.

— Трябва да говоря с клиентката си — оповестявам и забързано излизам в коридора, където знам, че Ана чака заедно с баща си.

Както и очаквах, Сара Фицджералд ме следва по петите. По нейните пет пъка — несъмнено решена да запази мира — върви Джулия. И тримата се заковаваме на място, когато зърваме Върн Стакхауз, задрямал на мястото, където допреди малко седеше Ана.

— Върн? — питам.

Той незабавно скача и отбранително прочиства гърлото си.

— Проблем с кръста — започва да обяснява. — От време на време трябва да сядам и да облекча напрежението.

— Знаеш ли къде е Ана Фицджералд?

Той посочва с глава към входната врата на сградата.

— С баща ѝ си тръгнаха преди малко.

Ако се съди по изражението на Сара, и тя е изненадана.

— Да ви закарам ли обратно в болницата? — Пита Джулия.

Тя поклаща глава и надниква през стъклените врати, пред които се трупат репортерите.

— Има ли заден изход?

До мен Съдия започва да тика муцуната си в ръката ми. „Проклятие!“

Джулия насочва Сара Фицджералд към задната част на сградата.

— Трябва да говоря с теб! — провиква се тя през рамо към мен.

Чакам я да обърне гръб, мигновено сграбчвам каишката на Съдия и го повличам по един коридор.

— Ей!

След миг токчетата на Джулия прокънтят по плочките зад мен.

— *Казах*, че искам да говоря с теб!

За секунда сериозно се замислям дали да не скоча от някой прозорец. После внезапно спирам, обръщам се и я озарявам с най-чаровната си усмивка.

— От техническа гледна точка каза, че *трябва* да говориш с мен. Ако беше казала, че *искаш* да говориш с мен, можеше и да те почакам.

Съдия забива зъби в крайчеца на костюма ми — скъпия ми костюм Армани — и ме задърпва.

— Точно сега обаче трябва да побързам за една среща.

— Какво ти става, по дяволите? — пита тя. — Увери ме, че си говорил с Ана за майка ѝ и всички ние сме на едно мнение.

— *Наистина* говорих и *наистина* сме на едно мнение — Сара ѝ оказваше принуда. Обясних ѝ алтернативите.

— Алтернативи ли? Тя е *тринайсетгодишно момиче*. Осъзнаваш ли колко деца виждам всеки ден, чието поведение на процеса е съвсем различно от това на родителите им? Майката идва и обещава, че детето ѝ ще свидетелства против някой педофил, защото тя иска виновникът да лежи до живот. Детето обаче не го е грижа какво ще се случи с виновника, стига до края на живота да не му се налага да се озове в една и съща стая с него. Или си мисли, че може би трябва да дадем втори шанс на виновника, както родителите му дават на него втори шанс, когато се държи лошо. Не можеш да очакваш от Ана да се държи като някой от нормалните ти възрастни клиенти. Тя е емоционално неспособна да взема решения, които да не са повлияни от ситуацията ѝ у дома.

— Е, точно това е смисълът на цялата молба — отбелязвам.

— Всъщност преди по-малко от половин час Ана ми каза, че е променила решението си за молбата — осведомява ме Джулия и вдига вежда. — Не го знаеше, нали?

— Не е говорила с мен за това.

— Да, защото ѝ говориш за погрешните неща. Обяснил си ѝ законовия начин да я предпазиш от натиска да прекрати делото. *Разбира се*, че е била съгласна. Но наистина ли вярваш, че е успяла да разбере какво може да означава в действителност — че у дома ще има един родител по-малко, който да готви, да шофира и да ѝ помага с домашните, че няма да може да целува майка си за лека нощ, че останалите членове на семейството най-вероятно ще ѝ се ядосат много? Единственото, което е чула, докато си говорил, са били думите „край на натиска“. Не е чула „раздяла“.

Съдия започва да вие сериозно.

— Трябва да вървя.

Тя ме следва.

— Къде?

— Казах ти, имам *ангажимент*.

От двете страни на коридора има стаи, до една заключени. Най-после намирам дръжка, която се обръща в ръката ми. Влизам вътре и заключвам вратата след себе си.

— Господа! — възкликвам сърдечно.

Джулия разтърсва дръжката. Удря по опушеното стъкло на вратата. Усещам как на челото ми избива пот.

— Този път няма да се измъкнеш! — изкрещява ми Джулия от другата страна на вратата. — Все още съм тук.

— Все още съм зает! — изкрещявам в отговор. Съдия притиска муцуната си към мен, заравям пръсти в дебелата козина на врата му. — Всичко е наред — казвам му и се обръщам с лице към празната стая.

ДЖЕС

От време на време ми се налага да вляза в противоречие с природата си и да повярвам в Бог. Такъв е мигът, в който влизам у дома и намирам на стъпалата пред вратата си страхотна мацка, която става и ме пита дали познавам Джес Фицджералд.

— Кой пита? — отвърщам.

— Аз.

Дарявам я с най-очарователната си усмивка.

— В такъв случай ето ме.

Позволете ми да отстъпя крачка назад и да ви съобщя, че е по-възрастна от мен, но с всеки следващ поглед фактът се омаловажава — тя има коса, в която мога да се загубя, и уста толкова мека и пълна, че едва успявам да откъсна поглед, за да проверя останалата част от нея. Ръцете ме засърбят от желание да докосна кожата ѝ — дори на обичайните места, — само за да се уверя дали наистина е толкова мека, колкото изглежда.

— Аз съм Джулия Романо — представя ми се. — Особен представител съм.

Всички цигулки, които свирят във вените ми, изпискват и спират.

— Това нещо като ченге ли е?

— Не, адвокат съм и работя със съдия, за да помогна на сестра ви.

— Имате предвид Кейт?

Нещо в изражението ѝ се стяга.

— Имам предвид Ана. Завела е дело за медицинска еманципация от родителите ви.

— А, да, известно ми е.

— Наистина ли? — май е изненадана, сякаш предизвикателството е нещо запазено изключително за Ана. — Случайно да знаете къде е?

Поглеждам към тъмната и празна къща.

— Да не съм пазач на сестра си? — отвърщам и ѝ се усмихвам широко. — Ако искате да почакате, заповядайте, ще ви покажа покоите

си.

За мой абсолютен шок тя се съгласява.

— Всъщност идеята не е лоша. Искам да говоря с вас.

Отново се облягам на вратата и скръствам ръце, за да изпъкнат бицепсите ми. Озарявам я с усмивката, която е спирала сърцата на половината от населението от женски пол на университета „Роджър Уилямс“.

— Имате ли планове за вечерта?

Тя се взира в мен така, сякаш съм проговорил на гръцки. Не, по дяволите, навярно разбира гръцки. На марсиански. Или на шибан вулканичен език.

— На *среща* ли ме каните?

— Със сигурност поне се опитвам — отвърщам.

— Със сигурност се проваляте — отговаря ми с равен тон. — Достатъчно съм стара, за да ви бъда майка.

— Имате невероятни очи — под „очи“ имам предвид „цици“, но както и да е.

Джулия Романо избира точно този миг да разкопчае сакото на костюма си, което ме кара да се разсмея на глас.

— Защо просто не поговорим тук?

— Както искате — отвърщам и я повеждам нагоре към апартамента си.

Като се има предвид как изглежда обикновено, днес мястото няма толкова лош вид. Съдовете на плота са немити само от един или два дни; а разпиляната зърнена закуска не е толкова лоша, колкото разлято мляко. По средата на пода има кофа, парцал и бутилка газ; работя по създаването на нов кремък. По целия под са разпръснати дрехи, някои от тях старателно подредени, за да намалят ефекта от разливане в казана ми за дестилиране.

— Какво мислите? — усмихвам ѝ се. — Марта Стюарт^[1] ще се влюби в това място, не смятате ли?

— Марта Стюарт ще ви превърне в проекта на живота си — измърморва Джулия, сяда на дивана, скача и махва няколко шепи чипс, които — о, Боже! — вече са оставили мазно петно във формата на сърце на великолепния ѝ задник.

— Ще пийнете ли нещо? — Да не си помисли някой, че майка ми не ме е възпитала?

Тя се оглежда наоколо и поклаща глава.

— Ще се въздържа.

Свивам рамене и изваждам от хладилника бутилка „Лабат“.

— Значи имаме малък проблем на домашния фронт?

— Вие не знаете ли?

— Опитвам се да не забелязвам.

— Как така?

— Ами това правя най-добре — ухилвам се и отпивам приятна, голяма глътка бира. — Макар че тази буря бих искал да я видя.

— Разкажете ми за Кейт и Ана.

— Какво да ви кажа? — сядам до нея на дивана — прекалено близо. Нарочно.

— Как се разбирате с тях?

Привеждам се напред.

— Какво ме питате, госпожице Романо, дали се държа добре ли?

Дори не мигва, така че зарязвам позите.

— Понасят ме — отвърщам. — Както всички други.

Отговорът, изглежда, я заинтригува, защото записва нещо в бялото си тефтерче.

— Как се чувствахте, докато растяхте в това семейство?

В гърлото ми се надигат десетки отговори, но този, който излиза, определено е неочакван.

— Когато бях дванайсетгодишен, Кейт се разболя. Дори не беше нещо кой знае какво, само инфекция, но не можеше да я надвие сама. Затова заведоха Ана да дари гранулоцити — бели кръвни телца. Кейт не го направи нарочно, нищо подобно, но беше Бъдни вечер. Трябваше да излезем навън като семейство, нали разбирате, и да си купим елха — изваждам от джоба си пакет цигари. — Имате ли нещо против? — питам, но не й давам шанс да отговори: запалвам веднага. — В последния момент ме закараха у един съсед и беше неприятно, защото там празнуваха Бъдни вечер заедно с роднини и продължаваха да шепнат това и онова за мен, сякаш бях благотворителна кауза, както и съвсем глух. Както и да е, омръзна ми страшно бързо, затова казах, че отивам до тоалетната, и се измъкнах. Върнах се у дома, взех една от брадвите на баща ми и трион и отрязах малкия смърч, който растеше в средата на двора. Когато съседът се усети, че ме няма, вече бях занесъл

дървото в дневната и му бях сложил кръстачка. Бях го украсил — гирлянди, играчки, всичко, за което се сетите.

В спомените си все още виждам лампичките — червени, сини и жълти — как блещукат над дърво, отрупано като ескимос в Бали.

— И така, сутринта на Коледа родителите ми дойдоха у съседа да ме вземат. И двамата изглеждаха ужасно, но когато ме заведоха у дома, под дървото имаше подаръци. Бях толкова въодушевен, намерих този с моето име и го отворих. Оказа се червена количка — нещо, което щеше да е страотно за тригодишно хлапе, но не и за мен, а освен това я бях виждал в магазина на болницата, също и останалите подаръци, които получих през онази година. Както можеше да се очаква, по дяволите — угасям фаса на бедрото на дънките си. — Не казаха дори една дума за дървото — продължих. — Това означаваше да израснеш в това семейство.

— Мислите ли, че с Ана е същото?

— Не. Нея я забелязват, защото е част от големия им план за Кейт.

— Как родителите ви решават кога Ана ще окаже медицинска помощ на Кейт? — продължава да пита.

— Казвате го така, сякаш става дума за някакъв процес. Все едно наистина има избор.

Тя вдига глава.

— Няма ли?

Не й обръщам внимание, защото въпросът е реторичен, и се заглеждам през прозореца. В двора все още стърчи пънът на онзи смърч. Никой в семейството никога не прикрива грешките си.

Бях седемгодишен, когато си втълпих идеята да прокопая тунел до Китай. Колко трудно можеше да е, мислех си — права линия, тунел? Взех от гаража лопата и започнах да копая дупка, широка точно толкова, колкото да мина през нея. Всяка нощ я покривах със стар найлон, в случай че завали. Работих по нея четири седмици, камъните се забиваха в ръцете ми и оставяха рани като от битка, а около краката ми се увиваха корени.

Това, което не бях отчел, бяха високите стени, които се издигаха около мен, и недрата на земята, които пареха под маратонките ми.

Копаех право надолу и безнадежно се загубих. В един тунел човек трябва сам да си осветява пътя, а никога не ме е бивало особено в това.

Извиках и баща ми ме намери след секунди, макар да бях сигурен, че съм чакал поне няколко живота. Той пропълзя в дупката, разкъсван между желанието да ме похвали за усърдния ми труд и да ми се скара заради глупостта ми.

— Можеше да рухне отгоре ти! — възкликна и ме вдигна горе.

Сега, когато бях горе, осъзнах, че дупката ми изобщо не е дълбока цели километри. Баща ми стоеше на дъното, а тя му стигаше само до гърдите.

Знаете ли, тъмнината е нещо относително.

[1] Американска водеща на едноименното телевизионно шоу за готвене, обзавеждане и градинарство — бел.прев. ↑

БРАЙЪН

По-малко от десет минути са необходими на Ана, за да се пренесе в стаята ми в пожарната. Докато подрежда дрехите си в чекмедже и слага четката си за коса до моята на тоалетката, отивам в кухнята, където Поли приготвя вечеря. Момчетата чакат обяснение.

— Известно време ще остане с мен — обявявам. — Трябва да уредим някои неща.

Цезар вдига поглед от списанието си.

— С нас ли ще идва на обекти?

Не съм се замислял за това. Може би ще ни бъде нещо като помощник, ще отклони мисълта ѝ от проблемите.

— Знаеш ли, може и да го направи.

Поли се обръща. Тази вечер приготвя телешка фахита.

— Всичко наред ли е, капитане?

— Да, Поли, благодаря, че попита.

— Ако някой я разстройва — заканва се Ред, — вече ще трябва да мине през нас четиримата, за да стигне до нея.

Останалите кимват. Чудя се какво ли ще си помислят, ако им призная, че хората, които разстройват Ана, сме аз и Сара.

Оставям момчетата да довършат приготвянията за вечеря и се връщам в стаята си, където Ана седи на второто легло, подвила крака под себе си.

— Здравсти — казвам, но тя не отговаря.

Минава един миг, преди да забележа, че е със слушалки, от които в ушите ѝ гърми един Бог знае каква музика.

Вижда ме, спира музиката и сваля слушалките, които увисват на врата ѝ като гердан.

— Здравсти.

Сядам на крайчеца на леглото и я поглеждам.

— И така. Искаш ли, въъ, да правим нещо?

— Какво например?

Свивам рамене.

— Не знам. Да играем на карти?

— Имаш предвид покер?

— На покер, на риба. Каквото и да е.

Поглежда ме внимателно.

— На риба ли?

— Искаш ли да ти сплета косата на плитки?

— Татко — пита Ана, — добре ли си?

Чувствам се по-удобно, докато се втурвам в сграда, която рухва около мен, отколкото докато се мъча да я накарам да се отпусне.

— Просто... просто искам да знаеш, че можеш да правиш тук каквото пожелаеш.

— Има ли проблем да оставя в банята кутия тампони?

Лицето ми незабавно почервява и сякаш е заразно, същото става и с Ана. Имаме само една жена пожарникар, която работи на непълни смени, а и банята на жените е на по-долен етаж. Но все пак...

Косата на Ана изплющява и се спуска над лицето ѝ.

— Нямах предвид... Мога да ги оставя тук...

— Остави ги в банята — оповестявам, след което добавям с авторитетен глас: — Ако някой се оплаче, ще кажем, че са мои.

— Не съм сигурен, че ще ти повярват, татко.

Прегръщам я.

— Отначало може и да не се справям добре. Никога не съм живял в една стая с тринайсетгодишно момиче.

— И на мен не ми се случва често да делея стая с мъж на четирийсет и две.

— Това е добре, защото иначе ще трябва да го убия. Усмивката ѝ се притиска като печат към врата ми.

Може би няма да е толкова трудно, колкото си мисля. Може би ще успея да се убедя, че този ход ще ми помогне да запазя семейството си цяло, макар че първата стъпка включва разрушаването му.

— Татко?

— Хмм?

— Само за твоя информация: никой не играе на риба, след като е приучен на гърне.

Прегръща ме много силно, както когато беше малка. На мига си спомням последния път, когато я носих на ръце. Петимата бяхме на излет в някакво поле и тръстиките, и дивите маргаритки бяха по-високи от нея. Залюлях я в ръцете си и двамата си отворихме пътека

през море от тръстики. Но тогава за пръв път и двамата забелязахме колко надолу стигат крачетата ѝ, че е прекалено голяма, за да ѝ е удобно, облегната на хълбока ми, и не след дълго тя започна да се опитва да слезе и да върви сама.

Златните рибки порастват само в сравнение с аквариума, в който ги поставяш. Дърветата бонсаи се умаляват. Бих дал всичко, за да я задържа малка. Децата ни надрасват много по-бързо, отколкото ги надрасваме ние.

Изглежда невероятно, че докато едната от нашите дъщери ни въвлича в юридическа криза, другата е в клопката пък на медицинска, но всъщност отдавна сме наясно, че Кейт е в крайна фаза на бъбречна недостатъчност. Този път Ана е тази, която ни пораждава. И все пак — както винаги — намираме изход; успяваме да се справим и с двете. Човешкият потенциал за носене на товар е като бамбук — много по-гъвкав, отколкото допускаш от пръв поглед.

Докато Ана си събираше нещата този следобед, отидох в болницата. Кейт беше на диализа. Беше заспала със слушалките на плейъра си на главата; Сара стана от стола си и притисна пръст към устните си, за да ме предупреди да мълча.

Заведе ме в коридора.

— Как е Кейт? — попитах.

— Все така — отговори ми. — Как е Ана?

Разменяхме си сведения за състоянието на децата си като карти, които за секунда показваме на противника, но все още не искаме да свалим. Погледнах към Сара и се зачудих как да ѝ кажа какво съм направил.

— Къде избягахте двамата, докато се борех със съдията? — попита ме.

Е, добре, ако стоиш и си мислиш колко горещ ще е огънят, никога няма да влезеш в него.

— Заведох Ана в пожарната.

— Нещо става на работата ли?

Поех си дълбоко дъх и скочих от скалата, в която се бе превърнал бракът ми.

— Не. Ана ще остане там с мен за няколко дни. Мисля, че може би има нужда от известно време сама.

Сара се втренчи в мен.

— Но тя няма да е сама. Ще е с теб.

Внезапно коридорът ми се стори прекалено светъл и широк.

— Това лошо ли е?

— Да — отвърна тя. — Наистина ли си мислиш, че като вземаш на сериозно гневните пристъпи на Ана, ще ѝ помогнеш в дългосрочен план?

— Не вземам на сериозно детинските ѝ пристъпи, давам ѝ време сама да стигне до правилните изводи. Не ти стоя с нея, докато беше вътре при съдията. Тревожа се за нея.

— Ето къде се различаваме — възрази Сара. — Аз се тревожа и за *двете* ни дъщери.

Погледнах към съпругата си и само за частица от секундата зърнах жената, която беше някога — онази, която умееше да се усмихне, вместо само да се опитва; онази, която никога не успяваше да изрече шегата както трябва и все пак караше хората да се разсмеят; онази, която можеше да ме накара да ми се завие свят, без дори да се опитва. Сложих ръце на бузите ѝ. „О, ето къде си била“ — помислих си и се наведох да я целуна по челото.

— Знаеш къде да ни намериш — казах и се отдалечих.

Малко след полунощ ни викат с линейката. Ана примигва и се размърдва в леглото си, докато алармите звънят, а лампите се включват автоматично и окъпват стаята в светлина.

— Можеш да останеш тук — казвам ѝ, но тя вече е станала и си обува обувките.

Давам ѝ стар костюм на нашата сътрудничка с непълните смени: ботуши, твърда шапка. Тя нахлузва якето и се качва отзад в линейката, закопчава си колана и се намества с лице към задната врата зад Ред, който шофира.

Профучаваме с вой на сирени по улиците на Апър Дарби към старческия дом „Слънчевите порти“ — преддверие, където обитателите чакат реда си да се срещнат със свети Петър. Ред сваля

носилката от линейката, а аз нося чантата с инструменти за първа помощ. Една сестра ни посреща на входната врата.

— Паднала е и за известно време загуби съзнание. И умственото ѝ състояние се промени.

Завеждат ни в една от стаите. Вътре възрастна жена лежи на пода, дребничка, с фини кости като на птичка. От темето ѝ се стича кръв. Ако се съди по миризмата, загубила е контрол над червата си.

— Здравей, скъпа — казвам и се навеждам към нея. Посягам към ръката ѝ. Кожата ѝ е тънка като креп. — Можеш ли да стиснеш пръстите ми? — А към сестрата добавям: — Как се казва?

— Елди Бригс. На осемдесет и седем е.

— Елди, ще ти помогнем — успокоявам я и продължавам да се опитвам да стигна до съзнанието ѝ. — Тилната ѝ област е пострадала. Ще ми трябва твърдата носилка.

Ред хуква към линейката да я донесе, а аз измервам кръвното налягане и пулса на Елди. И двете са извън нормата.

— Болят ли те гърдите?

Жената простенва, но поклаща глава и потръпва.

— Ще трябва да ти сложим яка, скъпа, нали така? Май си си ударила доста главата.

Ред се връща с носилката. Вдигам глава и отново поглеждам към сестрата.

— Знаем ли дали промяната в усещанията ѝ е в резултат на падането, или сама го е причинила?

Тя поклаща глава.

— Никой не е видял как се е случило.

— Разбира се — измърморвам под нос. — Трябва ми одеяло.

Ръката, която ми го подава, е малка и трепереща. До момента съвсем съм забравил, че Ана е с нас.

— Благодаря, скъпа — казвам и отделям време да ѝ се усмихна. — Искаш ли да ми помогнеш? Може ли да застанеш до краката на госпожа Бригс?

Тя кимва с побеляло лице и прикляква долу. Ред подравнява носилката.

— Сега ще те завъртим, Елди... на три...

Броим, обръщаме я, привързваме я. От движението от раната на скалпа ѝ отново шурва кръв.

Качваме я в линейката. Ред се отправя към болницата, а аз се движа из малкото претъпкано пространство отзад, закачам кислородните торби, приготвям останалите неща.

— Ана, ще ми подадеш ли системата? — казвам и започвам да режа дрехите на Елди. — Още ли сте с нас, госпожо Бригс? Сега е ред на малка игличка — продължавам. Намествам ръката ѝ и се опитвам да намеря вена, но те приличат на съвсем слаб отпечатък от молив. Синьо-сиви сенки. На челото ми избива пот. — Не мога да го направя с двайсета. Ана, можеш ли да намериш двайсет и втора?

Не ми помага това, че пациентката стене и плаче. Линейката се люшка напред-назад, взема завои, набива спирачки, а аз се опитвам да вкарам по-малката игла във вената.

— По дяволите! — промърморвам и я захвърлям на пода.

Правя бърз сърдечен масаж, вземам радиото и се обаждам в болницата, за да им съобща, че идваме.

— Пациентката е на осемдесет и седем, претърпяла е падане. В съзнание е и отговаря на въпроси. Кръвното ѝ е сто трийсет и шест на осемдесет и три, пулсът сто и трийсет и неравномерен. Опитах се да отворя вена, но нямах късмет. Има рана на тила, но в момента положението е овладяно. Поставих я на кислород. Някакви въпроси?

В светлината на фаровете на приближаващия камион виждам лицето на Ана. Камионът завива, светлината се измества и осъзнавам, че дъщеря ми държи ръката на непознатата.

На входа на спешното отделение в болницата сваляме носилката от линейката и я вкарваме през автоматичните врати. Вътре вече ни очаква екип от лекари и сестри.

— Все още говори — информирам ги.

Медицински помощник почуква по тънките ѝ китки.

— Боже Господи!

— Да, точно затова не намерих вена. Трябваша ми педиатрични маншети, за да ѝ измеря кръвното.

Внезапно си спомням за Ана, която стои на вратата с широко отворени очи.

— Татко? Ще умре ли госпожата?

— Смятам, че вероятно е претърпяла удар... но ще оцелее. Слушай, защо не почакаш там, на някой стол? Ще изляза най-много след пет минути.

— Татко? — казва тя и аз се спирам на прага. — Няма ли да е страхотно, ако всички бяха като нея?

Тя не гледа на нещата като мен — че Елди Бригс е кошмар за всеки парамедик, че вените ѝ са целите надупчени, че състоянието ѝ е нестабилно и повикването изобщо не беше от хубавите. Има предвид друго: каквото и да ѝ има на Елди Бригс, може да бъде поправено.

Влизам вътре и продължавам да давам на екипа на спешното отделение необходимата информация. След десетина минути привършвам с документите и отивам да потърся дъщеря си в чакалнята, но тя е изчезнала.

Заварвам Ред да слага на носилката чисти чаршафи и да закопчава възглавница на мястото ѝ.

— Къде е Ана?

— Мислех, че е с теб.

Поглеждам към единия коридор, после по другия. Виждам единствено уморени лекари, други парамедици, групички зашеметени хора, които пият кафе и се надяват на най-добрия изход.

— Веднага се връщам.

В сравнение с трескавата активност на спешното отделение, осмият етаж е ужасно тих и подреден. Всички сестри ме поздравяват по име, докато вървя към стаята на Кейт и тихо отварям вратата.

Ана е прекалено голяма за скута на Сара, но седи точно там. И двете с Кейт спят. Над главата на Ана Сара ме гледа как се приближавам.

Коленича пред жена си и отмятам косата на Ана от слепоочията ѝ.

— Миличка — прошепвам, — време е да си отидем вкъщи.

Ана бавно сяда. Позволява ми да взема ръката ѝ и да я изправам. Ръката на Сара се плъзва по гръбнака ѝ.

— Там не е вкъщи — казва Ана, но все пак излиза от стаята след мен.

Полунощ е минало, когато се навеждам към Ана и прошепвам в крайчеца на ухото ѝ:

— Ела да видиш нещо.

Тя сяда в леглото, грабва пуловер, пъха крака в маратонките си. Заедно се изкачваме на покрива на пожарната.

Край нас се спуска нощ. Метеорите падат като комети, бързи прорези в завесата на тъмнината.

— О! — възкликва Ана и ляга, за да ги види по-добре.

— Това са Персеиди — казвам ѝ. — Метеоритен дъжд.

— Невероятно е!

Падащите звезди изобщо не са звезди. Те са само камъчета, които нахлуват в атмосферата и се подпалват от взаимодействието. Това, под което изричаме желание, когато го видим, е само следа от развалини.

В горния ляв квадрант на небето един радиант избухва в нов поток от искри.

— Всяка нощ ли е така, докато спим? — пита Ана.

Забележителен въпрос: „Всички прекрасни неща ли се случват, без ние да го осъзнаваме?“. Поклащам глава. От техническа гледна точка орбитата на Земята пресича въпросната комета веднъж годишно. Но гледка, динамична като тази, може би се вижда само веднъж в живота.

— Няма ли да е супер, ако някоя звезда падне в задния ни двор? Да я намерим, когато слънцето изгрее, да я сложим в аквариум и да я използваме за нощна лампичка или лагерен фенер?

Почти я виждам как го прави — претърсва моравата за следи от изгорена трева.

— Мислиш ли, че Кейт може да ги види през прозореца си?

— Не съм сигурен — надигам се на лакът и я поглеждам внимателно.

Но Ана не отмества поглед от обърнатата наопаки купа на небесния свод.

— Знам, че искаш да ме попиташ защо го правя.

— Не е нужно да ми казваш нищо, ако не искаш.

Ана слага глава на рамото ми. Секундите минават и във всяка от тях избухва нов поток от сребристи пламъци: парентези, възклицателни знаци, запетайки — цяла граматика, съставена от светлина, от думи, прекалено тежки за изричане.

ПЕТЪК

*Съмнявай се, мила, в земята,
във слънцето, в звездния рой,
съмнявай се в правдата свята,
но никога — в това, че съм твой!*

Уилям Шекспир,
Хамлет, второ
действие, втора сцена^[1].

КАМБЪЛ

В мига, в който влизам в болницата със Съдия по петите, разбирам, че съм закъсал. Една жена от охраната — представете си Хитлер в парцал и много лошо накъдрена коса — скръства ръце на гърдите и ми препречва пътя към асансьорите.

— Не допускаме кучета — излайва ми.

— Куче помощник е.

— Не сте сляп.

— Имам неравномерен сърдечен ритъм, а кучето е сертифицирано.

Отправлям се към кабинета на доктор Питър Берген, психиатър, който случайно е председател на Комисията по медицинска етика на болница „Провидънс“. Тук съм по необходимост: не успявам да открия клиентката си, която може да иска да продължи делото, а е възможно и да не иска. Честно казано, след вчерашното изслушване бях вбесен — очаквах *тя* да дойде при *мен*. Не го направи и стигнах дотам да прекарам цял час, седнал пред вратата ѝ предишната вечер, но никой не се прибра; тази сутрин, предполагайки, че Ана е със сестра си, дойдох в болницата — само за да чуя, че няма начин да вляза да видя Кейт. Не намирам и Джулия, макар че вчера разчитах да я видя да чака от другата страна на вратата, когато двамата със Съдия излязохме след инцидента в съда. Помолих сестра ѝ да ми даде поне номера на мобилния ѝ телефон, но нещо ми подсказва, че 401-ВЪРВИ ПО ДЯВОЛИТЕ не е активен.

И понеже нямам нищо по-интересно за правене, възнамерявам да поработя по делото, в случай че все още го има.

Секретарката на Берген прилича на жена, чийто номер на сутиена е по-голям от коефициента ѝ на интелигентност.

— О, кутре! — изписква тя и посяга да погали Съдия.

— Моля, недейте — готов съм да изрека някои от заучените си отговори, но защо да си хабя усилията заради нея. После се отправям към вратата в дъното на стаята.

Там заварвам дребен пълен мъж с кърпа на звезди и ивици над посивяващите си къдрици. Облечен е в екип за йога и прави упражненията тай чи.

— Зает съм — изсумтява Берген.

— Значи ставаме двама, докторе. Аз съм Камбъл Александър, адвокатът, който помоли за документите на момичето на Фицджералд.

Психиатърът протяга ръце напред и издишва.

— Изпратих ви ги.

— Изпратихте ми документите на Кейт Фицджералд. На мен ми трябват тези на Ана Фицджералд.

— Знаете ли — отговаря той, — моментът не е особено удобен...

— Не желая да прекъсвам тренировката ви — сядам и Съдия ляга в краката ми. — Както казах, Ана Фицджералд? Имате ли някакви документи от Комисията по етика, свързани с нея?

— Комисията по етика никога не е заседавала във връзка с Ана Фицджералд. Сестра ѝ е пациентката.

Наблюдавам как извива гърба си, а после се навежда напред.

— Имате ли представа колко пъти Ана Фицджералд е била амбулаторен и хоспитализиран пациент в болницата?

— Не — отвръща Берген.

— Преброих осем.

— Но процедурите невинаги се свеждат до вниманието на Комисията по етика. Когато лекарите се съгласяват с желанието на пациента и обратното, конфликт няма. Няма причина дори да сме чували за това — доктор Берген сваля крака, който е вдигнал във въздуха, посяга към кърпа и избърсва подмишниците си. — Всички работим на пълен работен ден, господин Александър. Ние сме психиатри, медицински сестри, лекари, учени и изповедници. Не търсим допълнителни проблеми.

С Джулия се облегнахме на шкафчето ми и продължихме да спорим за Дева Мария. Опиновах чудодейния ѝ медал — е, всъщност посегнах към ключицата ѝ, а медалът ми се изпречи на пътя.

— Ами ако — попитах, — ами ако е била просто обикновено момиче, което е загазило и е измислило гениален начин да се измъкне от неприятностите?

Джулия едва не се задави.

— Мисля, че за тези думи могат дори да те изхвърлят от епископалната църква, Камбъл.

— Само си помисли — на тринайсет години си или на колкото там са се чукали, — имаш приятно преживяване в сеното с Йосиф и преди да се усетиш, тестът ти за бременност излиза положителен. Трябва или да се изправиш пред гнева на баща си, или да измислиш някаква убедителна история. Кой ще ти възрази, ако кажеш, че това дете ти го е направил Бог? Не смяташ ли, че бащата на Мария си е мислил: „Мога да я затворя вкъщи... но ако това предизвика мор?“.

Точно тогава отворих шкафчето си и от него се изсипаха стотина презервативи. Група момчета от отбора по гребане излязоха от скривалищата си и се разсмяха като хиени.

— Решихме, че може да ти потрябват още — осведоми ме едно от тях.

Какво ми оставаше да направя? Усмихнах се.

Преди да се усетя, Джулия се беше отдалечила. За момиче бягаше дяволски бързо. Настигнах я едва когато училището се бе превърнало в далечно петно зад гърба ни.

— Джул — изобищо нямах представа как да продължа. Не за пръв път разплаквах момиче, но за пръв път това караше и мен самия да изпитвам болка. — Трябваше ли да ги размажа всичките? Това ли искаш?

Тя рязко се обърна.

— Какво си им казал за нас, докато се преобличате?

— Не съм им казвал нищо.

— Какво си казал на родителите си за нас?

— Нищо — признах.

— Майната ти — извика ми и пак хукна.

Вратите на асансьора се отварят на третия етаж и ето я Джулия Романо. За миг оставаме загледани един в друг, после Съдия става и започва да върти опашка.

— Надолу ли слизаш?

Тя влиза и натиска бутона за фоайето, който вече свети. Но движението я кара да се наведе към мен, така че усещам аромата на

косата ѝ — ванилия и канела.

— Какво правиш тук? — пита тя.

— Силно се разочаровам от състоянието на американското здравеопазване. А ти?

— Имах среща с онколога на Кейт, доктор Чанс.

— Предполагам, това означава, че делото все още продължава?

Джулия поклаща глава.

— Не знам. Никой в семейството не отговаря на обажданията ми, освен Джес, а той го прави, подтикван единствено от хормоните си.

— Ходи ли в...

— Стаята на Кейт? Да. Не ме пуснаха. Нещо свързано с диализата.

— И на мен заявиха същото.

— Ако говориш с нея...

— Виж — прекъсвам я, — докато Ана не ми каже обратното, трябва да предполагам, че след три дни имаме изслушване. Ако е така, с теб се налага да седнем и да разберем какво, по дяволите, става с живота на това дете. Искаш ли кафе?

— Не — отвръща Джулия и понечва да се отдалечи.

— Спри — казвам, сграбчвам я за ръката и тя застива на място.

— Знам, че тази история те кара да се чувстваш неловко. И с мен е така. Но само защото с теб изглежда, не можем да пораснем, не означава, че Ана не бива да получи шанс да го направи. — Придружавам думите си с особено виновен поглед.

Джулия скръства ръце на гърдите си.

— Искаш ли да си запишеш тази реплика за бъдеща употреба?

Избухвам в смях.

— Боже Господи, наистина си костелив орех...

— О, стига, Камбъл! Толкова си сладкодугмен, навярно всяка сутрин си мажеш устните с масло...

Думите ѝ извикват пред очите ми всевъзможни картини, но в тях фигурират нейните телесни части.

— Прав си — казва после тя.

— Това определено ще пожелае да го запише...

Тя тръгва, а ние със Съдия я следваме.

Джулия излиза от болницата и се отправя по странична уличка, по друга, покрай жилищен блок, преди отново да излезем на слънце на

Минерал Спринт Авеню в Норт Провидънс. На този етап съм благодарен, че лявата ми ръка стиска здраво каишката на куче с много зъби.

— Чанс ми съобщи, че вече не могат да направят нищо за Кейт — казва ми Джулия.

— Имаш предвид, освен бъбречната трансплантация.

— Не. Точно това не е за вярване — спира да върви и застава пред мен. — Доктор Чанс смята, че Кейт не е достатъчно силна.

— А Сара Фицджералд настоява — разбирам.

— Като се замислиш, Камбъл, има логика. Щом Кейт така или иначе ще умре без трансплантацията, защо да не опитат?

Заобикаляме деликатно бездомник и колекцията му от бутилки.

— Защото трансплантацията включва сериозна операция на другата ѝ дъщеря — изтъквам. — А да изложи здравето на Ана на риск с процедура, която не ѝ е нужна, ми се струва доста нехайно от страна на майка ѝ.

Джулия неочаквано спира пред малка колиба с ръчно изрисуван надпис „Луиджи Равиоли“. Сградата ми прилича на място, което умишлено държат затъмнено, за да не се виждат плъховете.

— Наблизо няма ли „Старбък“? — питам точно когато огромен плешив мъж в бяла престилка отваря вратата и едва не поваля Джулия на земята.

— Изобела! — провиква се и я целува по двете бузи.

— Не, чичо Луиджи, Джулия е.

— Джулия? — отдръпва се назад и се намръщва. — Сигурна ли си? Трябва да се подстрижеш или нещо друго, за да ви различаваме.

— Преди, когато косата ми беше къса, не спираше да мърмориш.

— Мърморех за косата ти, защото беше розова — пояснява и поглежда към мен. — Гладни ли сте?

— Надявахме се да пийнем кафе и да си намерим някоя тиха маса.

Той се ухилва.

— Тиха маса?

Джулия въздъхва.

— Не от тези тихи маси.

— Добре, добре, всичко е голяма тайна. Влизайте, ще ви сложа в стаята отзад — поглежда надолу към Съдия. — Кучето остава тук.

— Кучето идва с мен — отвърщам.

— Не и в моя ресторант — настоява Луиджи.

— Куче помощник е, не може да остане отвън.

Луиджи се навежда само на няколко сантиметра от лицето ми.

— Сляп ли си?

— Цветна слепота — отвърщам. — Той ми съобщава кога светлините на светофарите се сменят.

Устата на чичото на Джулия се подвива в крайчетата.

— Днес всички се правят на много умни — подчертава и тръгва пред нас.

Седмици наред майка ми се опитваше да разбере кое е гаджето ми.

— Битси е, нали — онази, с която се запознахме на Мартас Винярд? О, не, почакай, не е дъщерята на Шийла, червенокосата, нали така?

Отново и отново ѝ повтарях, че не я познава, но всъщност имах предвид, че Джулия не е момиче, чието съществуване тя ще признае.

— Знам кое е правилно за Ана — казва ми Джулия, — но не съм убедена, че е достатъчно зряла за самостоятелни решения.

Вземам си още една хапка антипасто.

— Ако смяташ, че е била права да подаде молбата, къде тогава е конфликтът?

— Чувството за отговорност — отвърща сухо Джулия. — Да ти обясня ли какво означава?

— Знаеш ли, не е учтиво да оголваш нокти на обедната маса.

— В момента всеки път, щом майка ѝ я притисне, тя отстъпва. Всеки път, когато се случи нещо с Кейт, отстъпва. И независимо какво сама си мисли по въпроса на какво е способна, никога досега не е вземала решение от такава величина, като се има предвид какви ще са последствията за сестра ѝ.

— Ами ако ти кажа, че когато дойде изслушването, вече ще е способна да вземе това решение?

Джулия ме поглежда.

— Откъде си толкова сигурен, че ще стане така?

— Винаги съм сигурен в себе си.

Тя си боцна маслина от подноса помежду ни.

— Да — съгласява се тихо, — спомням си.

Джулия навярно е имала своите подозрения, но не ѝ казах за родителите си, за къщата ни. Докато пътувахме през Нюпорт в джипа ми, спрях на алеята на огромна тухлена къща.

— Камбъл — промълви тя, — сигурно се шегуваш.

Заобиколих кръга на алеята и завих от другата страна.

— Аз, шегувам се.

Така, когато спрях пред къщата две пресечки по-надолу, в разлят джорджиански стил с редици букове от двете страни и склон, който се спускаше към залива, сградата не изглеждаше толкова внушителна. Поне беше по-малка от първата.

Джулия поклати глава.

— Родителите ти ще ми хвърлят само един поглед и ще ни разделят с железен лост.

— Ще се влюбят в теб — уверих я. Това беше първата ми лъжа пред нея, но не и последната.

Джулия се навежда под масата с чиния макарони.

— Заповядай, Съдия — казва му. — И така, какво прави кучето?

— Превежда на испаноговорящите ми клиенти.

— Наистина ли?

Ухилвам ѝ се.

— Наистина.

Тя се навежда напред и очите ѝ се присвиват.

— Известно ти е, имам шестима братя. Наясно съм как работи умът на мъжете.

— Моля те, сподели ми.

— И да издам търговските си тайни? Не, няма да стане — поклаща глава. — Може би Ана те е наела, защото си също толкова уклончив, колкото и тя.

— Нае ме, защото видяла името ми във вестник — уточнявам. — Нищо повече.

— Но *ти* защо си я взел? Обикновено не се занимаваш с такива случаи.

— Откъде знаеш с какви случаи се занимавам обикновено?

Изричам го лековато, като шега, но Джулия онемява и това е отговорът: през всичките години е следяла кариерата ми.

Както и аз следях нейната.

Неловко се прокашлям и посочвам към лицето ѝ.

— Имаш сос... ето там.

Тя вдига салфетката си и избърсва ъгълчето на устата си, но не улучва.

— Магнах ли го? — пита.

Привеждам се напред със собствената си салфетка и изчиствам петънцето... но после не помръдвам. Ръката ми се отпуска на бузата ѝ. Погледите ни се срещат и в този миг отново сме млади и изследваме тялото на другия.

— Камбъл — въздиша Джулия, — не ми го причинявай.

— Какво да ти причинявам?

— Не ме блъскай за втори път от същата скала.

Мобилният телефон в джоба на якето ми иззвънява и двамата подскачаме. Джулия неволно събаря чашата си с кианти, докато аз отговарям.

— Не — казвам, — успокой се. Успокой се. Къде си? Добре, идвам.

Затварям. Джулия спира да бърше масата.

— Трябва да тръгвам.

— Всичко наред ли е?

— Беше Ана — отвърщам. — В полицейския участък на Апър Дарби е.

Пътувахме обратно към Провидънс и се опитвах да измисля поне по една ужасна смърт на километър за родителите си. Бой с тояги, скалпиране. Одиране живи и наръсване със сол. Мариноване в джин, макар че не знам дали това би се сметнало за мъчение или просто за нирвана.

Възможно бе да са ме видели как се промъквам в стаята за гости и вода Джулия надолу по стълбището за прислугата към задната врата. Възможно бе да са различили силуетите ни, докато сме се събличали и сме се гмуркали в залива. Възможно бе да са видели как краката ѝ се увиват около мен, как я полагам на легло от пуловери и тениски.

Извинението, което получих на следващата сутрин над яйца по бенедиктински, беше покана за парти в клуба същата вечер — черна вратовръзка, само за семейството. Покана, която, разбира се, не включваше Джулия.

Когато спряхме пред къщата ѝ, беше толкова горещо, че някакво изобретателно момче беше отворило пожарния кран и децата подскачаха като пуканки под струята.

— Джулия, изобищо не трябваше да те водя у дома и да те запознавам с родителите си.

— Много неща не трябваше да правиш — призна тя. — И повечето от тях са свързани с мен.

— Ще ти се обадя преди завършването — обещах, тя ме целуна и слезе от джипа.

Не ѝ се обадох. И не се срещнахме преди завършването.

Тя си мисли, че знае причината, но не е така.

Интересното на Род Айлънд е, че няма абсолютно никакъв фън шуй. Имам предвид, съществува град Литъл Комптън, но няма Биг Комптън^[2]. Налице е Апър Дарби, но не и Лоуър Дарби^[3]. Има какви ли не места с имена, които означават съотношение към нещо друго, което в действителност не съществува.

Джулия ме следва със собствената си кола. Със Съдия сигурно сме счупили рекорда за бързо шофиране, защото сякаш не са минали и пет минути между телефонното обаждане и мига, в който влизаме в участъка, за да намерим Ана: изпаднала в истерия, седи до сержанта зад бюрото на входа. Зърва ме и се втурва към мен, обезумяла от ужас.

— Трябва да ми помогнете! — вика. — Арестувах Джес.

— Какво?

Втрещам се в Ана, която ме е откъснала от прекрасен обяд, да не споменаваме и разговор, който бих желал да бях довел докрай.

— Какво ме засяга?

— Защото трябва да го измъкнете — обяснява Ана бавно, като на тъпанар. — Нали сте адвокат.

— Не съм *негов* адвокат.

— Ами не можете ли да станете?

— Защо не се обадиш на майка си? — предлагам. — Чух, че набира клиенти.

Джулия ме перва по ръката.

— Млъквай! — изрича предупредително и се обръща към Ана: — Какво се е случило?

— Джес откраднал кола и го пипнали.

— Няма нужда от повече подробности — отсичам, вече съжалявам, че съм дошъл.

— Мисля, че е хъмви^[4]. Голямо и жълто.

В целия щат Род Айлънд има само едно голямо жълто хъмви и то е собственост на съдия Нюбел. Усещам как между очите ми започва да пулсира главоболие.

— Брат ти е откраднал кола на съдия, а ти искаш да го измъкна?

Ана ме поглежда и примигва.

— Ами, да.

Боже Господи!

— Нека поговоря с полица.

Оставям Ана на грижите на Джулия и се отправям към сержанта зад бюрото, който — кълна се — вече ми се хили.

— Представявам Джес Фицджералд — въздъхвам.

— Съжалявам да го чуя.

— Колата е на съдия Нюбел, нали?

Полицаят се усмихва.

— Аха.

Поемам си дълбоко въздух.

— Хлапето няма досие.

— Да, защото току-що навърши осемнайсет. Провиненията му като непълнолетен ще запълнят цяла книга.

— Вижте, точно сега семейството му преминава през сериозна криза. Едната му сестра умира; другата съди родителите си. Не може ли да проявите малко снизходителност?

Полицаят хвърля поглед към Ана.

— Ще говоря с прокурора, но по-добре се оправдайте с хлапето, защото съм сигурен, че съдия Нюбел не иска да дава показания.

След още малко преговори се връщам при Ана, която скача на мига, щом ме зърва.

— Уредихте ли го?

— Да. Но никога повече няма да направя нещо подобно. И не съм свършил с теб.

Отправлям се към задната част на участка, където са килиите.

Джес Фицджералд лежи по гръб на металното легло с ръка, прехвърлена над очите. За миг оставам извън килията му.

— Знаеш ли, ти си най-добрият аргумент за съществуването на естествения подбор, за който се сещам.

Той сяда на леглото.

— Ти кой си, по дяволите?

— Твоята фея кръстница. Ти, тъпо малко лайно, осъзнаваш ли, че си откраднал хъмвита на съдия?

— Добре де, откъде да знам на кого е колата?

— Може би заради специалния номер^[5], на който пише „ВСИЧКИ ДА СТАНАТ“? — питам. — Аз съм адвокат. Сестра ти ме помоли да те представлявам. Противно на здравия разум, се съгласих.

— Без майтап? Можеш ли да ме измъкнеш оттук?

— Ще те пуснат под гаранция. Трябва да им дадеш шофьорската си книжка и да се съ согласиш да живееш у вас, което така или иначе правиш, та не би трябвало да е проблем.

Джес обмисля чутото.

— Трябва ли да им дам колата си?

— Не.

Буквално виждам как щрака мозъкът му. На хлапак като Джес не му пука дали има или не хартийката, която му позволява да шофира — не и при положение, че разполага с бричката си.

— Тогава супер — възкликва.

Правя знак на полицаи, който чака наблизно, и той отключва килията, за да излезе Джес. Двамата се отправяме към чакалнята. Висок е колкото мен, но не е завършил с окончателното си превръщане в мъж. Завиваме по коридора и лицето му грейва. За миг си помислям, че е възможно и да успее да изкупи грешките си, че може би обича Ана достатъчно, за да й бъде съюзник.

Но той не обръща никакво внимание на сестра си. Вместо това се приближава към Джулия.

— Здравсти. Притеснихте ли се за мен?

В този миг искам да го заключа обратно в килията. След като го убия.

— Разкарай се — въздъхва Джулия. — Хайде, Ана. Да си потърсим нещо за хапване.

Джес поглежда към нея.

— Страхотно. Умирам от глад.

— Не ти — отсичам. — С теб отиваме в съда.

В деня, в който завърших „Уийлър“, се появиха скакалците. Врхлетяха като лятна буря, оплитаха се в клоните на дърветата и падаха шумно на земята. Това беше празник за метеоролозите, които ликуваха и се опитваха да обяснят феномена. Споменаха библейските морове, Ел Ниньо и дългата суша. Препоръчаха да носим чадъри и широкополи шапки и да стоим на закрито.

Церемонията по завършването обаче се проведе навън, под огромна бяла тента. Докато вторият по успех випускник произнасяше словото си, думите му бяха накъсвани от самоубийствените скокове на буболечките. Скакалците се търкаляха по наклонения покрив и падаха в скута на зрителите.

Не исках да идвам, но родителите ми ме накараха. Джулия ме намери, докато си слагах шапката, обви ръце около кръста ми и се опита да ме целуне.

— Ей, от коя страна на земята падаш?

Спомням си как си помислих, че в белите си академични роби приличах на призраци. Отблъснах я.

— Недей, става ли? Просто недей.

Във всяка снимка от завършването, която направиха родителите ми, се усмихвах така, сякаш наистина исках да живея в този нов свят, докато навсякъде около мен падаха насекоми, големи колкото човешки юмрук.

Етичното за един адвокат се различава от етичното за останалата част от света. В действителност имаме писан кодекс — Правилата на професионалната отговорност, — който трябва да прочетем, да ни изпитат върху него и да се придържаме към него, за да продължим да практикуваме. Въпросните стандарти изискват от нас да правим неща, които повечето хора смятат за неморални. Например, ако влезете в кабинета ми и кажете: „Убих бебето на Линдберг“, аз може да ви попитам къде е тялото. „Под пода на спалнята ми — казвате ми вие, — един метър под основите на къщата“. Ако искам да си свърша работата както трябва, не мога да кажа на никоя жива душа къде е бебето. Направя ли го, може да ме лишат от правото да практикувам.

Всичко това означава, че са ме обучили да смятам, че моралът и етиката невинаги са едно и също.

— Брус — обръщам се към прокурора, — клиентът ми ще се откаже от правото на информация. И ако се отървеш от някои от тези пътни нарушения, кълна се, че никога няма да се приближи на повече от петнайсет метра до съдията или колата му.

Питам се на какъв ли процент от населението на страната е известно, че юридическата система е свързана повече с умението да изиграеш подходящите карти, отколкото със справедливостта.

Брус е свестен. Освен това случайно научих, че току-що са го назначили да разследва двойно убийство; едва ли ще си губи времето с Джес Фицджералд.

— Нали знаеш, че говорим за хъмвито на съдия Нюбел, Камбъл?

— Да, наясно съм — отговарям сериозно, а всъщност си мисля, че всеки, който е достатъчно суетен да кара хъмви, на практика моли някой да му го отмъкне.

— Остави ме да поговоря със съдията — въздъхва Брус. Сигурно ще ме изкорми за тези думи, но ще му кажа, че ченгетата няма да имат нищо против, ако пуснем малко гювеч на хлапето.

След дваайсет минути сме подписали документите и Джес стои до мен пред съдебната палата. След дваайсет и пет минути официално е пуснат условно и двамата слизат по стъпалата на съда.

Днес е един от летните дни, в които имаш чувството, че в гърлото ти се е свил някакъв спомен. Някога в такъв ден щях да плавам заедно с баща си.

Джес накланя глава назад.

— Навремето ловяхме попови лъжички — изневиделица казва той. — Слагахме ги в кофа и гледахме как опашките им се превръщат в крака. Кълна се, нито една от тях не успя да се превърне в жаба. — Обръща се към мен и изважда от джоба на ризата си пакет цигари. — Искаш ли?

Не съм пушил, откакто бях в юридическото училище, но за своя изненада вземам цигара и я запалвам. Съдия наблюдава как тече животът, изплезил език. До мен Джес драска кибритена клечка.

— Благодаря — казва ми, — за това, което правиш за Ана.

Кола ни задминава. От радиото ѝ гърми една от песните, които никоя програма не пуска през зимата. От устата на Джес излиза син поток от дим. Чудя се дали някога е плавал с лодка. Дали има спомен, който е пазил през всички тези години — как седи на моравата и усеща хладината на тревата след залез-слънце, как на Четвърти юли държи фойерверк, докато не почувства, че пръстите му горят. Всички ние пазим по нещо.

Тя остави бележката под чистачката на предното стъкло на джипа ми седемнайсет дни след завършването. Още преди да я отворя, се зачудих как ли е стигнала до Нюпорт, как се е върнала обратно. Занесох бележката до залива, за да я прочета на скалите; и след като я прочетох, я вдигнах и я помирих, в случай че мирише на нея.

Технически нямах право да шофирам, но нямаше значение. Срегнахме се на гробището, както пишеше в бележката.

Джулия седеше пред надгробната плоча, обвила ръце около коленете си. Видя ме и вдигна поглед.

— Искан да си различен.

— Джулия, не е заради теб.

— Не е ли? — стана от земята. — Нямам тръст на свое име, Камбъл. Баща ми не притежава яхта. Ако си стискал палци с очакването в някой от близките дни да се превърна в Пепеляшка, сбъркал си.

— Тези неща не ме интересуват.

— Да, бе! — очите ѝ се присвиха. — Какво си мислеше, че ще е забавно да оправиш едно момиче от бедняшките квартали? За да

ядосаш родителите си ли го направи? Сега вече можеш да ме изстържеш от обувката си, сякаш съм нещо, което си настъпил случайно? — Замахна към мен и ме удари в гърдите. — Нямам нужда от теб. Никога не съм имала.

— Е, аз имах нужда от теб, мамка му! — креснах в отговор.

Тя се извърна, сграбчих я за раменете и я целунах. Нещата, които не можех да се заставя да ѝ кажа, ги излях в нея.

Има неща, които правим, защото успяваме да убедим самите себе си, че така е по-добре за всички замесени. Повтаряме си, че така е правилно, проявяваме алтруизъм. Така е много по-лесно, отколкото да си признаем истината.

Отблъснах Джулия. Отдалечих се надолу по склона на гробището. И не погледнах назад.

Ана седи на мястото до шофьора и Съдия изобщо не е доволен. Подава изпълнената си със съжаление муцуна напред, точно между двамата ни, и се задъхва толкова силно, все едно бушува буря.

— Не беше особено добро предзнаменование за това, което предстои — казвам.

— Какво имате предвид?

— Ако искаш да получиш правото да вземаш важни решения, Ана, трябва да започнеш да ги вземаш сега, а не да разчитаеш на останалата част от света да разчиства кашите.

Поглежда ме и се намръщва.

— Само защото ви помолих да помогнете на брат ми? Мислех, че сте ми приятел.

— Вече ти казах, не съм ти приятел, а адвокат. Има коренна разлика.

— Добре — започва да опипва тя ключалката. — Ще се върна в полицията и ще им кажа отново да арестуват Джес.

Почти успява да отвори докрай вратата до шофьора, макар че пътуваме по магистралата.

Сграбчвам дръжката и затръшвам вратата.

— Да не си откачила?

— Не знам — отвръща. — Бих ви попитала как смятате, но вероятно не влиза в задълженията ви.

Рязко завъртам волана и отбивам край пътя.

— Знаеш ли какво смятам? Причината, поради която никой не те пита какво мислиш за нищо важно, е защото често променяш решението си и не знаят на кое да вярват. Ето, например аз. Дори не съм наясно дали все още поддържаме молбата за медицинска еманципация.

— Защо да не я поддържаме?

— Питай майка си. Питай Джулия. Накъдето и да се обърна, някой ми заявява, че не желая да продължавам с това — поглеждам към страничната облегалка, на която е отпуснала ръката си — блестящ пурпурен лак, нокти, изгризани до живеца. — Ако искаш да се отнасят с теб като с голям човек, трябва да започнеш да се държиш като такъв. Единственият начин, по който мога да се боря за теб, Ана, е, ако успееш да докажеш на всички, че ще можеш да се бориш сама за себе си, когато си тръгна.

Връщам колата обратно на пътя и хвърлям кос поглед на спътничката си, но тя седи, пъхнала ръце между бедрата си. Главата ѝ е издадена бунтовно напред.

— Почти стигнахме до вас — съобщавам сухо. — След малко ще можеш да излезеш и да затръшнеш вратата в лицето ми.

— Няма да ходим вкъщи. Трябва да отида в пожарната. За известно време с баща ми ще останем там.

— Въобразявам ли си, или вчера не прекарах няколко часа в семейния съд, обсъждайки точно този въпрос? Още повече си мислех, че си казала на Джулия, че *не искаш* да те разделят от майка ти? Точно за това говоря, Ана — казвам и удрям с ръка по волана. — Какво, по дяволите, наистина искаш?

Тя избухва и го прави наистина зрелищно.

— Настоявате да знаете какво искам ли? Писна ми да съм опитно зайче. Поболявам се през всички тези години, в които никой не ме попита как ме карат да се чувствам. Поболявам се, но никога не съм достатъчно шибано болна за семейството си.

Отваря вратата все още в движение и хуква към пожарната, която е на неколкостотин метра пред нас.

Е, добре. Дълбоко в същността на малката ми клиентка се крие способността да накара другите да я слушат. Следователно от свидетелското място ще се справи по-добре, отколкото си мислех.

Следваща мисъл: Ана може и да е в състояние да даде показания, но това, което каза, я кара да изглежда неприятна, дори незряла. С други думи, едва ли ще успее да убеди съдията да отсъди в нейна полза.

[1] Превод Валери Петров, изд. „Отечество“, 1985. ↑

[2] Съответно Малък и Голям Комптън — бел.прев. ↑

[3] Съответно Горен и Долен Дарби — бел.прев. ↑

[4] Съкращение от High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle (англ.) — високопроходима многоцелева колесна машина — бел.прев. ↑

[5] Специален регистрационен номер на автомобил. Собственикът е платил допълнително, за да получи цифри или букви по свой избор — бел.прев. ↑

БРАЙЪН

Знаете ли, огънят и надеждата са свързани. Според гърците Зевс възложил на Прометей и Епиметей отговорността да създадат живот на Земята. Епиметей създал животните, раздавайки допълнителни предимства като бързина, сила, козина и крила. По времето, когато Прометей създал човека, най-добрите качества били изчерпани. Задоволил се да накара човека да върви изправен и му дал огъня.

Разгневен, Зевс отнел огъня от хората. Прометей обаче видял, че неговата гордост и радост трепери и не може да си сготви храна. Запалил факел от Слънцето и отново го дал на хората. За да накаже Прометей, Зевс го приковал към скала, където орел неспирно кълвял черния му дроб. За да накаже човешкия род, Зевс създал първата жена — Пандора — и й дал дар: кутия, която й забранил да отваря.

Любопитството на Пандора надвило и един ден тя отворила кутията. От нея излезли болести, нещастия и беди. Тя успяла да затвори капака точно преди да се измъкне надеждата — единственото оръжие, останало ни, за да се борим с другите неща от кутията.

Питайте, който и да било пожарникар и ще ви каже, че е вярно. По дяволите! Попитайте, който и да било баща.

— Заповядайте — обръщам се към Камбъл Александър, когато пристига заедно с Ана. — Има прясно кафе.

Той се качва след мен по стълбите, следван от немската си овчарка. Наливам две чаши.

— За какво служи кучето?

— Магнит за мацки — отвърща адвокатът. — Имате ли мляко?

Изваждам кутията от хладилника и му я подавам, после сядам на масата със собствената си чаша. Тихо е — момчетата са на долния етаж, мият машините и се занимават с ежедневната поддръжка.

— И така — подхваща Александър и отпива от кафето си. — Ана ми казва, че двамата сте се изнесли от къщата.

— Да. Предположих, че ще ме попитате.

— Нали си давате сметка, че съпругата ви е отсрещната страна?
— отбелязва внимателно той.

Срещам погледа му.

— Предполагам, имате предвид дали осъзнавам, че не трябва да седя тук и да говоря с вас.

— Това би било проблем само ако съпругата ви все още ви представлява.

— Никога не съм молил Сара да ме представлява.

Александър се намръщва.

— Не съм сигурен, че тя го разбира.

— Вижте, с цялото ми уважение, това може да изглежда неимоверно важно и наистина е така, но същевременно имаме и друг жизненоважен проблем. По-голямата ни дъщеря е хоспитализирана и... ами, Сара се сражава на два фронта.

— Известно ми е. И съжалявам за Кейт, господин Фицджералд
— казва той.

— Наричайте ме Брайън — обвинявам ръце около чашата си. — Наистина бих искал да говоря с вас... без Сара да е наоколо.

Той се обляга назад на съгваемия стол.

— Какво ще кажете да поговорим сега?

Моментът не е подходящ, но пък от друга страна, моментът никога няма да е подходящ за това.

— Добре — поемам си дълбоко въздух. — Мисля, че Ана е права.

Отначало не съм сигурен, че Камбъл Александър изобщо ме е чул. После той пита:

— Готов ли сте да го кажете на съдията по време на изслушването?

Свеждам поглед към кафето си.

— Мисля, че ще трябва.

По времето, когато с Поли се отзовахме на медицинското повикване тази сутрин, приятелят вече беше вкарал момичето под душа. Тя седеше на пода с крака около сифона, напълно облечена. Косата ѝ беше полепнала по лицето, но дори и да не беше, щях да разбера, че е в безсъзнание.

Поли влезе под душа и я заиздърпва оттам.

— Казва се Магда — осведомява ни гаджето. — Нали ще се оправя?

— Диабетичка ли е?

— Какво значение има?

За Бога!

— Кажете ми какво сте поели — наредих.

— Просто се напихахме — отвърща момчето. — Текила. Беше на не повече от седемнайсет — достатъчно голям, за да е чувал мита, че един душ може да извади човек от припадък, предизвикан от хероин.

— Позволи ми да ти обясня нещо. Аз и приятелят ми искаме да помогнем на Магда, да спасим живота ѝ. Но ако ми кажеш, че в системата ѝ има алкохол, а се установи, че не е това, а дрога, каквото и да ѝ дадем, може да окаже обратен ефект и да я разболее още повече. Схващаш ли?

Междувременно, точно пред душкабината, Поли вече беше свалил ризата на Магда. По ръцете ѝ личаха следи от убеждения.

— Ако е текила, значи са я вкарвали с инжекции. Коктейл за кома?

Извадих наркана от чантата за спешна помощ и подадох на Поли оборудването за вливане.

— Тъх — запъна се момчето, нали няма да кажете на ченгелата?

С едно-единствено бързо движение го сграбчих за яката на ризата и го блъснах в стената.

— Толкова ли си тъп, мамка ти?

— Родителите ми ще ме убият.

— Май не ти е пукало дали ще се самоубиеш, или дали ще убиеш нея — бутнах грубо главата му към момичето, което вече повръщаше на пода. — Какво си мислиш, че животът е нещо, което можеш да захвърлиш като торба боклук? Мислиш, че ще получиш втори шанс?

Крещях право в лицето му. Почувствах на рамото си нечия ръка. Поли.

— Дръпни се, капитане — каза ми едва чуто.

Внезапно осъзнах, че хлапето пред мен трепери, всъщност изобщо не крещя заради него. Отдалечих се, за да си проясня главата. Поли приключи с пациентката и дойде при мен.

— Знаеш ли, ако ти идва в повече, можем да те покрием — предлага. — Шефът ще ти даде толкова отпуск, колкото искаш.

— Трябва да работя — над рамото му виждам, че цветът на момичето се връща; гаджето му ридае до него. Погледнах Поли в очите. — Когато не съм тук — обясних, — трябва да съм там.

С адвоката допиваме кафето си.

— Още една чаша? — предлагам.

— По-добре не. Трябва да се връщам в офиса.

Кимваме си, но няма какво повече да си кажем.

— Не се тревожете за Ана — добавям. — Ще се погрижа да получи всичко, от което има нужда.

— Може да искате да се отбиете и в дома си — отвърща Александър. — Току-що условно освободих сина ви за кражба на съдийско хъмви.

Слага чашата си в мивката и ме оставя с информацията. Наясно е, че рано или късно тя ще ме постави на колене.

САРА 1997Г.

Колкото и пъти да се втурваш към спешното отделение, никога не се превръща в навик. Брайън носи дъщеря ни на ръце. По лицето ѝ се стича кръв. Сестрата, която разделя пациентите по кабинети, ни маха да влизаме и подкарва другите деца към редицата пластмасови столове, където да чакат. Лекар идва при нас и делово пита:

— Какво се е случило?

— Излетя презглава от колелото си — отвърщам. — Падна на бетон. Не видях признаци на сътресение, но има рана на скалпа точно под косата ѝ, дълга е около четири сантиметра.

Лекарят внимателно я поставя на кушетката, нахлузва ръкавици и поглежда челото ѝ.

— Да не сте лекар или медицинска сестра?

Опитвам се да се усмихна.

— Просто съм свикнала с такива неща.

Необходими са осемдесет и два шева, за да се затвори раната. След това, с блестящобяла марля на главата ѝ и голяма доза педиатричен тилебол във вените ѝ, се връщаме в чакалнята, хванати за ръка.

Джес я пита колко шева са ѝ направили. Брайън ѝ казва, че е смела като пожарникар. Кейт поглежда към новата ѝ превръзка.

— По-приятно ми е, когато чакам тук, отвън — казва тя.

Всичко започва, когато Кейт надава вик в банята. Втурвам се по стълбите и разбивам ключалката. Деветгодишната ми дъщеря стои пред тоалетна чиния, изпръскана с кръв. По краката ѝ също се стича кръв и се е просмукала в гащичките ѝ. Това означава кръвоизлив — кръвоизлив, който се появява в какъв ли не вид и форма. Кейт и преди е имала ректално кървене, но беше съвсем малка и не си спомня.

— Всичко е наред — успокоявам я.

Намокрям кърпа с топла вода, почиствам я и ѝ давам превръзка за гащичките. Гледам я как се опитва да я намести между краката си.

Това е мигът, който трябваше да преживеем двете с нея при първия ѝ менструален цикъл; ще живее ли достатъчно дълго, за да го получи?

— Мамо — казва Кейт, — върна се.

— Клиничен релапс — доктор Чанс сваля очилата си и притиска палци към ъгълчетата на очите си. — Смятам, че трябва да прибегнем до трансплантация на костен мозък.

Мисълта ми отлита към спомена за надуваема гумена торбичка „Бозо“ от годините, когато бях на възрастта на Ана. На дъното ѝ имаше пясък; удрях я и тя се вдлъбваше, но само след секунди пак се надуваше.

— Преди няколко месеца — обажда се Брайън — ни казахте, че тези трансплантации са опасни.

— Така е. Петдесет процента от пациентите, подложени на такава трансплантация, оздравяват. Другата половина не преживяват химиотерапията и радиацията преди процедурата. Някои умират от усложненията след нея.

Брайън поглежда към мен и облича в думи страха, който пълзи помежду ни.

— Тогава защо да излагаме Кейт на риск?

— Защото в противен случай — обяснява доктор Чанс, — със сигурност ще умре.

За пръв път се свързвам със застрахователната компания и ми затварят по погрешка. Втория път изчаквам двамадесет минути на музика, преди да вдигне представител на отдел „Клиенти“.

— Моля, съобщете номера на застрахователната си полица.

Диктувам ѝ номера, който получават всички общински служители, както и номера на социалната осигуровка на Брайън.

— С какво мога да ви помогна?

— Говорих с някого от компанията преди седмица — обяснявам. — Дъщеря ми страда от левкемия и се нуждае от трансплантация на костен мозък. От болницата ни обясниха, че от застрахователната ни компания трябва да подпишат, че ще поемат разноските.

Трансплантацията на костен мозък струва от сто хиляди долара нагоре. Не е необходимо да уточнявам, че не разполагаме с толкова пари. Но само защото трансплантацията е препоръчана от лекар, не означава, че застрахователната ни компания непременно ще се съгласи.

— Подобни процедури подлежат на специално разглеждане...

— Да, знам. Именно това ми казаха преди седмица. Обаждам се, защото все още никой не се е свързал с мен.

Тя ме превключва в режим на чакане, за да погледне папката ми. Чувам леко прищракване и после металическият глас на механичен оператор: „Ако желаете да се обадите...“

— Мамка му! — кресвам и затръшвам телефона.

Ана подава глава през вратата.

— Каза лоша дума.

— Знам — вдигам слушалката и натискам бутона за пренабиране. Изчаквам да мине цялото автоматично меню. Най-после стигам до жив човек.

— Връзката току-що прекъсна. Отново.

На жената са й необходими пет минути, за да запише същите цифри, имена и история, които вече съм дала на предшествениците й.

— Всъщност вече сме разгледали случая на дъщеря ви — уведомява ме служителката. — За съжаление, на този етап не мислим, че процедурата е в неин интерес.

Усещам как лицето ми пламва.

— А смъртта в неин интерес ли е?

Като част от подготовката за извличането на костен мозък трябва да давам на Ана фактори на растежа, както някога давах на Кейт след първата трансплантация на клетки от пъпната връв. Целта е да стимулираме развитието на костния мозък на Ана така, че когато настъпи времето да вземем клетките, да има достатъчно за Кейт.

Казаха ми го и на нея, но единственото, което тя знае, е, че майка й и бие инжекция по два пъти на ден.

Използваме емакрем, местен анестетик. Би трябвало да й попречи да усеща убождането на иглата, но въпреки това тя крещи. Чудя се дали я боли толкова, колкото ме боли мен, когато шестгодишната ми дъщеря ме гледа в очите и ми казва, че ме мрази.

— Госпожо Фицджералд — казва супервайзърът на отдел „Клиенти“ на застрахователната компания, — разбираме положението

ви. Наистина.

— Не знам защо, но ми е трудно да го повярвам — контрирам. — Не знам защо, но се съмнявам, че имате дъщеря, чийто живот виси на косъм, и бордът ви не се е втренчил единствено в цената на трансплантацията.

Казала съм си, че няма да допусна да си изтърва нервите, но само след трийсет секунди разговор със застрахователната компания съм загубила битката.

— „АмериЛайф“ ще заплати деветдесет процента от това, което се сметне за разумно и обичайно за вливане на донорски лимфоцити. Ако обаче предпочетете да се спрете на трансплантация на костен мозък, сме готови да покрием десет процента от разноските.

Поемам си дълбоко въздух.

— Лекарите от борда ви, които са препоръчали това — каква е специалността им?

— Не виждам...

— Не е остра промиелоцитна левкемия, нали? Защото всеки онколог, завършил последен от випуска си в някое измислено медицинско училище в Гуам, ще ви каже, че вливането на донорски лимфоцити няма да помогне. Тогава след три месеца пак ще водим този разговор. Още повече, ако попитате лекар, който познава точното заболяване на дъщеря ми, ще ви увери, че повторението на приложено лечение няма да помогне на пациент с остра промиелоцитна левкемия, защото развиват съпротивление към него. Следователно „АмериЛайф“ е готова да даде пари на вятъра, но не и да ги похарчи за единственото, което навярно наистина е в състояние да спаси живота на детето ми.

На другия край на линията се надига тревожен мехур от мълчание.

— Госпожо Фицджералд — казва супервайзърът, — доколкото разбирам, ако следвате този ред, застрахователната компания ще заплати трансплантацията без проблеми.

— Да, но дотогава дъщеря ми може да не е жива, за да я направим. Не говорим за кола, на която е възможно да пробваме първо някоя употребявана част и ако не се получи, да поръчаме нова. Говорим за човешко същество. Човешко същество! Знаете ли какво изобщо означава, вие, автомати такива?

Този път очаквам щракването, с което връзката прекъсва.

Зан идва вечерта, преди да постъпим в болницата за началото на режима на Кейт за подготовка за трансплантацията. Позволява на Джес да ѝ помогне да подреди подвижния си кабинет, приема телефонно обаждане от Австралия, после идва в кухнята, за да ѝ обясним с Брайън ежедневните задачи.

— Ана ходи на гимнастика във вторник — започвам. — В три часа. По някое време тази седмица трябва да дойде камионът за разнасяне на бензин.

— В сряда вдигат боклука — допълва Брайън.

— *Не* влизай с Джес в двора на училището. Очевидно е анатема за шестокласниците.

Тя кима, слуша и дори си води бележки, а после казва, че има няколко въпроса.

— Рибката...

— Храним я два пъти на ден. Джес ще го прави, ако му напомняш.

— Има ли официален час за лягане? — пита Зан.

— Да — отговарям. — Истинският или този, който можеш да използваш, ако решиш да им отпуснеш допълнително време като специален подарък?

— Ана си ляга в осем часа — пояснява Брайън. — Джес — в десет. Нещо друго?

— Да — Зан бръква в джоба си и изважда чек на наше име. Сто хиляди долара.

— Сузан — мълвя поразена, — не можем да приемем.

— Знам колко струва. Известно ми е, че не можете да го покриете. Позволете ми.

Брайън взема чека и ѝ го подава обратно.

— Благодаря ти, но вече сме покрили разноските.

Това е новина за мен.

— Как така?

— Момчетата от службата изпратиха призив и набраха дарения от други пожарникари — поглежда ме. — Разбрах едва днес.

— Наистина ли? — усещам как от плещите ми се смъква огромна тежест.

Той свива рамене.

— Те са ми братя — обяснява.

Обръщам се към Зан и я прегръщам.

— Благодаря ти, че ни предложи.

— Парите са тук, ако ви потрябват — отвърща тя.

Но не ни трябват. Поне това можем да направим.

— Кейт! — провиквам се на сутринта. — Време е да тръгваме!

На дивана Ана лежи свита в скута на Зан. Изважда палеца от устата си, но не казва „довиждане“.

— Кейт! — извиквам отново. — Тръгваме!

Джес се подсмивва над нинтендото си.

— Сякаш наистина ще тръгнеш без нея.

— Да, но *тя* не го знае. Кейт!

Въздъхвам и се отправям по стълбите към стаята ѝ. Вратата е затворена. Почуквам леко, отварям я и заварвам Кейт да привършва с оправянето на леглото си. Кувертюрата е толкова опъната, че пуснеш ли отгоре ѝ монета, ще отскочи; възглавниците са разбухнати и подредени в средата на леглото. Плюшените ѝ животни, на този етап вече само реликви, седят на перваза, класирани по височина. Дори обувките в шкафа са сортирани, а бъркотията на плотта на бюрото ѝ е изчезнала.

— Е, добре — дори не съм я молила да разчисти. — Май съм сбъркала стаята.

Тя се обръща.

— В случай, че не се върна — казва.

Когато за пръв път станах майка, нощем лежах в леглото и си представях най-ужасните бедствия: ухапване на медуза, вкус на отровна ягода, усмивка на опасен непознат, гмуркане в басейн, който се оказва плитък. Едно дете може да пострада по толкова много начини, че изглежда почти невъзможно един човек сам да успее да го опази. Докато децата ми растяха, опасностите само се променяха: вдишване на лепило, игра с кибритени клечки, малки розови хапчета, продавани в съблекалните на основното училище. Можеш да будуваш цяла нощ, без да успееш да изброиш начините, по които е възможно да загубиш хората, които обичаш.

Сега, когато опасността е повече от хипотетична представа, ми се струва, че когато чуе, че детето му страда от смъртоносна болест, един родител може да реагира само по два начина: или рухва, или поема удара и се заставя да вдигне лице за още. В това отношение сигурно приличаме много на пациенти в болница.

Кейт лежи в полусъзнание на леглото си, а тръбите, забити в централната ѝ вена, разцъфват като цветя от гърдите ѝ. Химиотерапията я е накарала да повърне трийсет и два пъти и в устата ѝ са се появили афти и мукоцити, които я карат да звучи като пациент с кистозна фиброза.

Обръща се към мен и се опитва да каже нещо, но вместо това изхравва слуз.

— Задушавам се — изхриптява.

Повдигам смукателната тръба, която стиска в ръце, и почиствам устата и гърлото ѝ.

— Ще го направя, докато си почиваш — обещавам. Ето как започвам да дишам вместо нея.

Онкологичното отделение е бойно поле и определено има йерархия в командването. Пациентите правят рутинните обиколки. Докторите влизат и излизат като герои завоеватели, но трябва да погледнат диаграмата на детето ти, за да се сетят какво е било положението при предишното им посещение. Медицинските сестри са опитните сержанти — те са тези, които са до теб, когато детето ти се тресе от температура, при която се налага да го изкъпят с лед, тези, които могат да те научат как да изплакваш централен венозен катетър или да предположат в коя от кухните на етажа вероятно са останали ледени близалки, да те упътят в кое химическо чистене премахват петната от кръв и химиотерапия. Сестрите знаят името на плюшения морж на дъщеря ти и ѝ показват как да прави хартиени цветя, които да увие около стойката на системата си. Лекарите чертаят плана за бойните действия, но сестрите са тези, които правят конфликта поносим.

Опознаваш ги, както и те теб, защото заемат мястото на приятелите, които си имала в един предишен живот — животът преди диагнозата. Дъщерята на Дона например следва за ветеринар. Людмила от нощната смяна носи ламинирани снимки на остров Санибел, прикрепени като заклинания към стетоскопа ѝ, защото иска

да се премести там, след като се пенсионира. Уили, медицинският помощник, има слабост към шоколад и тризнаци на път.

Една нощ по време на индукцията на Кейт, когато съм будна от толкова дълго, че тялото ми е забравило как да заспи, включвам телевизора, докато дъщеря ми спи. Изключвам звука, за да не ѝ преча. Робин Лийч върви през великолепия дом на някой богат и известен — позлатени бидета, ръчно резбовани тикови легла, басейн във форма на пеперуда, гаражи за десет коли, тенис кортове от червена глина и единайсет пауна, които се разхождат на моравата. Това е свят, който не мога дори да проумея, че съществува — живот, който не мога дори да си представя да водя.

Какъвто навремето беше и сегашният ми.

Дори не мога да си спомня какво беше да чуя история за майка с рак на гърдата или за бебе, родено с вродени сърдечни или други медицински проблеми, и да почувствам, че се разделям на две: половината от мен беше изпълнена със съчувствие, а другата половина — с благодарност, че собственото ми семейство е в безопасност. Сега ние сме се превърнали в такава история за всички останали.

Не осъзнавам, че плача, преди Дона да коленичи до мен и да вземе дистанционното от ръката ми.

— Сара — казва тя, — да ти донеса ли нещо?

Поклащам глава, засрамена от слабостта си и още позасрамена, че са ме хванали.

— Добре съм — отговарям.

— Да, а аз съм Хилъри Клинтън — изсумтява, хваща ме за ръката, дръпва ме да се изправа и ме повлича към вратата.

— Кейт...

— ... изобщо няма да разбере, че те няма.

В кухникката, където по двайсет и четири часа на ден се вари кафе, Дона налива по чаша за двете ни.

— Съжалявам — извинявам се.

— За какво, че не си от гранит?

Поклащам глава.

— Това просто няма край.

Дона кимва и понеже напълно разбирам, установявам, че говоря, и говоря, и говоря. И когато съм споделила всичките си тайни, си

поемам дълбоко въздух и осъзнавам, че съм говорила цял час, без да спра.

— О, Боже! — възкликвам. — Не мога да повярвам, че ти загубих толкова време.

— Не си го загубила — успокоява ме, — а и смяната ми свърши преди половин час.

Бузите ми пламват.

— Трябва да вървиш. Сигурна съм, че предпочиташ да си на някое друго място, а не тук.

Но вместо да си тръгне, Дона ме прегръща с пълните си ръце.

— Скъпа — казва тя, — нима всички не го предпочитаме?

Вратата към операционното крило в амбулаторията се отваря в малка стая с блестящи сребристи инструменти — уста, пълна със скоби. Докторите и сестрите, които е видяла, са с маски и престилки, познаваме ги само по очите. Ана ме дръпва и аз коленича до нея.

— Ами ако си променя решението? — пита ме.

Слагам ръце на раменете ѝ.

— Не е нужно да го правиш, ако не искаш, но знам, че Кейт разчита на теб. Татко ти и аз — също.

Тя кимва и плъзва ръка в моята.

— Не си тръгвай — моли ме.

Една сестра я насочва в правилната посока, към масата.

— Чакай да видиш какво сме ти приготвили, Ана — покрива я с електрическо одеяло.

Анестезиологът забърсва кислородна маска с памуче с червен ръб.

— Някога заспивала ли си посред ягодово поле?

Поставят по тялото ѝ подложки с гел, които ще прикрепят към монитори, за да следят сърцето и дишането ѝ. Докато го правят, тя лежи по гръб, но знам, че ще я обърнат, за да извлекат костен мозък от тазовите кости.

Анестезиологът ѝ показва механизма на оборудването си.

— Искаш ли да надуеш този балон? — пита я и слага маската на лицето ѝ.

През цялото време тя не пуска ръката ми. Най-после хватката ѝ отслабва. В последната минута започва да се бори, тялото ѝ вече спи, но раменете ѝ се напрягат. Една сестра държи нея, друга мен.

— Просто лекарството въздейства на тялото по този начин — обяснява ми. — Сега можете да я целунете.

Правя го през маската си. Прошепвам ѝ „благодаря“. Минавам през летящата врата и свалям хартиената си шапка и калцуните. Наблюдавам през прозореца как я обръщат на хълбок и вземат от стерилен поднос една невъзможно дълга игла.

После се качвам на горния етаж да чакам с Кейт.

Брайън подава глава в стаята на Кейт.

— Сара — казва изтощен. — Ана пита за теб.

Не мога да съм на две места едновременно. Държа розовата купичка до устата на Кейт, докато тя отново повръща. Застанала до мен, Дона ми помага да я върнем на възглавницата.

— Точно сега съм заета — отговарям.

— Ана пита за теб — повтаря Брайън. Само толкова.

Дона премества поглед от него към мен.

— Ще се оправим, докато се върнеш — обещава и след миг аз кимвам.

Ана е на етаж на педиатрията. Там няма херметично затворени стаи изолатори. Чувам плача ѝ още преди да вляза в стаята.

— Мамо — изхлипва тя, — боли!

Сядам на ръба на леглото и я вземам в прегръдките си.

— Знам, миличка.

— Може ли да останеш?

Поклащам глава.

— Кейт е болна. Трябва да се върна при нея.

Ана се отдръпва.

— Но аз съм в болницата — възкликва тя. — Аз съм в болницата!

Поглеждам над главата ѝ към Брайън.

— Какво ѝ дават за болката?

— Много малко. Сестрата каза, че не прекаляват с обезболяващите, когато става дума за деца.

— Това е абсурдно! — ставам, а Ана изхлипва и стиска ръката ми. — Веднага се връщам, скъпа.

Спирам първата сестра, която успявам да намеря. За разлика от персонала в онкологията, тези не ги познавам.

— Преди един час ѝ дадохме тилебол — обяснява жената. — Знам, че ѝ е малко неприятно...

— Роксицет. Тилебол с кодеин. Напроксен. И ако лекарят не го е предписал, потърсете го и попитайте дали можем да ѝ го сложим.

Сестрата настръхва.

— С цялото ми уважение, госпожо Фицджералд, занимавам се с това всеки ден и...

— *Аз също.*

Връщам се в стаята на Ана, нося педиатрична доза роксицет, който или ще облекчи болките ѝ, или ще я приспи, за да не ги усеща. Влизам и виждам как големите ръце на Брайън се борят с лилипутска закопчалка на украшение — закопчават на врата на Ана медальон.

— Реших, че заслужаваш подарък, тъй като правиш подарък на сестра си — казва ѝ той.

Разбира се, Ана трябва да получи отличие, задето дарява костния си мозък. Естествено, заслужава признание. Но, да си призная, мисълта да възнаградя някого за страданието му никога не ми е хрумвала. Всички ние го правим толкова отдавна.

Влизам и двамата поглеждат към мен.

— Виж какво ми даде татко! — възкликва Ана.

Протягам ѝ пластмасовата чашка с лекарство — толкова беден заместител.

Малко след десет часа Брайън довежда Ана в стаята на Кейт. Движи се бавно, като старица, и се обляга на него за подкрепа. Сестрите ѝ помагат да си сложи маска, престилка, ръкавици и калцуни, за да влезе — съчувствено нарушаване на правилника, защото децата обикновено не се допускат в изолатора.

Доктор Чанс застава до системата и вдига торбичката с костен мозък. Обръщам Ана, за да я види.

— Ето това — казвам ѝ — ни даде ти.

Ана прави физиономия.

— Гадно е. Можете да го вземете.

— Този план звучи добре — съгласява се доктор Чанс и гъстият рубинен мозък започва да се влива в централната вена на Кейт.

Слагам Ана на леглото. Има място и за двете, рамо до рамо.

— Болеше ли? — пита Кейт.

— Малко — отговаря Ана и посочва към кръвта, която тече през маркучите в отвора в гърдите на Кейт. — А това боли ли?

— Не — понадига се. — Ана?

— Да?

— Радвам се, че дойде от теб.

Посяга към ръката ѝ и я поставя точно под катетъра на централната вена — място, опасно близо до сърцето.

Двайсет и един дена след трансплантацията броят на белите кръвни телца на Кейт започва да нараства — признак, че организмът ѝ е приел транспланта. Брайън настоява да ме заведе на вечеря, за да го отпразнуваме. Урежда частна медицинска сестра за Кейт, прави резервации в „Екс Оу“ и дори донася черна рокля от гардероба ми. Забравил е да вземе подходящи обувки и я съчетавам с оръфаните си обувки за излети.

Ресторантът е почти пълен. Веднага след като сядаме, сомелиерът идва да ни попита дали желаем вино. Брайън поръчва каберне совиньон.

— Изобщо знаеш ли дали е червено или бяло? — през всички тези години май не съм виждала Брайън да пие нещо друго, освен бира.

— Знам, че в него има алкохол, и знам, че празнуваме — вдига чашата си, току-що напълнена от сомелиера. — За семейството ни — е неговият тост.

Чукваме чашите си и отпиваме.

— Какво ще си поръчаш? — питам.

— Какво искаш да си поръчам?

— Филе. Така ще мога да го опитам. А аз ще си поръчам морски език — затварям менюто си. — Знаеш ли резултатите от последната проверка на кръвните телца?

Брайън поглежда надолу към масата.

— Надявах се, щом сме дошли тук, да успеем да се откъснем от всичко онова. Нали разбираш, просто да поговорим.

— И на мен ми се иска — признавам, но когато поглеждам към него, информацията, която напират на устните ми, е за Кейт, а не за нас. Нямам повод да го питам как е минал денят му — взел си е три седмици отпуск от службата. Свързани сме от и чрез болестта.

Отново замълчаваме. Оглеждам ресторанта и забелязвам, че оживените разговори се водят най-вече на маси, на които седят млади и енергични двойки. По-възрастните, онези с брачни халки, които проблясват, отразявайки блясъка на приборите им, се хранят, без да си подслаждат с разговори. Дали защото се чувстват толкова удобно заедно, че всеки от тях знае какво мисли другият? Или защото след определено време вече не остава какво да се каже?

Сервитьорът идва да вземе поръчката ни и двамата се обръщаме нетърпеливо към него — доволни, че има някой друг, който ни спасява от необходимостта да общуваме с непознатия, в когото се е превърнал човекът насреща ни.

Напускаме болницата с дете, различно от онова, което сме довели. Кейт се движи предпазливо и проверява чекмеджетата на нощното шкафче, за да не забрави нищо. Отслабнала е изключително много и дънките, които съм ѝ донесла, направо се смъкват; трябва да използваме тиранти, завързани един към друг — саморъчно измайсторен колан.

Брайън е тръгнал преди нас, за да докара колата. Пъхам последния албум на „Тайгър Бийт“ и плейъра в туристическата ѝ чанта. Тя нахлупва кожена шапка над гладката си гола глава и увива плътно около врата си шал. Слага си маска и ръкавици — сега, когато ще напуснем болницата, *тя* е тази, която се нуждае от предпазно облекло.

Излизаме през вратата, съпроводени от ръкоплясканията на сестрите, които сме опознали толкова добре.

— Каквото и да правиш, не се връщай да ни видиш, става ли? — шегува се Уили.

Един по един всички минават да се сбогуват. Те се разотиват и аз се усмихвам на Кейт.

— Готова?

Тя кимва, но не пристъпва напред. Стои сковано — знае, че след като излезе през вратата, всичко ще се промени.

— Мамо?

Вземам ръката ѝ в своята.

— Ще го направим заедно — обещавам и една до друга правим първата крачка.

Пощенската кутия е пълна с болнични сметки. Вече сме разбрали, че застрахователната компания отказва да контактува със счетоводния отдел на болницата и обратно, но нито единият, нито другият мисли, че сметките са точни — което ги кара да искат от нас заплащане на процедури, които не би трябвало да покриваме, с надеждата, че сме достатъчно глупави да ги платим, финансовата страна на грижата за Кейт е работа на пълен работен ден, която не можем да вършим нито аз, нито Брайън.

Прелиствам реклама на магазин, списание „ААА“ и някаква дългосрочна оферта, преди да отворя писмото от фонда. Обикновено не им обръщам внимание: Брайън се занимава с финансовите въпроси, които изискват нещо повече от обикновено балансиране на чековата книжка. Освен това и трите ни фонда са определени за образованието на децата. Не сме от семействата, които имат достатъчно джобни, за да играят на борсата.

Уважаеми господин Фицджералд,

С настоящото потвърждаваме неотдавнашното закриване на фонд #323456, Брайън Д. Фицджералд, настойник на Катрин С. Фицджералд, възлизащ на 8369.56долара. Това изплащане закрива сметката.

В банките стават грешки и тази наистина е голяма. От време на време се е случвало в сметките ни да има разминаване от няколко пенса, но поне аз никога не съм губила осем хиляди долара. Излизам от кухнята на двора, където Брайън навива допълнителен градински маркуч.

— Или някой от фонда е оплескал всичко — казвам и му подавам писмото, — или втората съпруга, която издържаш, вече не е тайна.

Прочитането му отнема един миг повече от необходимото — същия миг, в който осъзнавам, че не е станала грешка. Брайън избърсва челото си с опакото на китката.

— Аз изтеглих парите — признава си.

— Без да ми кажеш?

Не мога да си представя как е направил подобно нещо. В миналото сме теглили от сметките на децата, но само защото ни е било прекалено трудно едновременно да купим храна и да платим ипотеката, или понеже се е налагало да купим нова кола, след като старата най-накрая се е разпаднала. Тогава лежахме в леглото, чувствахме как вината ни притиска като допълнително одеяло и си обещавахме един на друг, че ще върнем парите при първа възможност.

— Момчетата от службата — те се опитаха да съберат пари, както ти казах. Събраха десет хиляди. Като добавим тези, болницата е готова да ни състави разплащателен план.

— Но нали каза...

— Знам какво съм казал, Сара.

Поклащам глава, потресена.

— *Излъгал си ме?*

— Не съм...

— Зан предложи...

— Няма да позволя сестра ти да се погрижи за Кейт — заявява Брайън. — Мое задължение е. — Маркучът пада на земята и започва да капе и да пръска краката ни. — Сара, тя няма да живее достатъчно дълго, за да използва тези пари за колеж.

Слънцето блести ярко; пръскачката потрепва на тревата и пръска дъги. Денят е прекалено красив за такива думи. Обръщам се и побягвам обратно към къщата. Заклучвам се в банята.

След миг Брайън чука на вратата.

— Сара? Сара, съжалявам.

Преструвам се, че не го чувам, че не съм чула нито дума от онова, което е казал.

У дома всички носим маски, за да не се налага да носи Кейт. Улавям се, че оглеждам ноктите ѝ, докато си мие зъбите или си сипва овесена каша, за да видя дали тъмните ивици след химиотерапията, са изчезнали — сигурен признак за успеха на трансплантацията. Два пъти дневно ѝ бия фактори за растеж в бедрото — нещо, което не трябва да спирам да правя, докато броят на неутрофилите ѝ не надхвърли хиляда. След този етап костният ѝ мозък ще може да произвежда сам здрави клетки.

Все още не може да се върне на училище, затова изпращат уроците ѝ вкъщи. Един или два пъти идва с мен да вземем Ана от детската градина, но отказва да излезе от под крилото ми. Отправля се с маршова стъпка към болницата за рутинната проверка на броя на кръвните телца, но предлага ли да се отбием в магазина за видеокасети или в „Дънкин Донатс“, ме моли да не ходим.

Една съботна сутрин заварвам вратата на момичетата отключена. Почуквам леко.

— Искаш ли да отидем в мола?

Кейт свива рамене.

— Не сега.

Облягам се на касата.

— Ще ти се отрази добре да излезеш от къщи.

— Не искам.

Сигурна съм, че дори не осъзнава какво прави, но прокарва длан по главата си, преди да пхне ръка в задния си джоб.

— Кейт... — започвам.

— Не го казвай. Не казвай, че никой няма да ме гледа, защото ще ме гледат. Не ми казвай, че това няма значение, защото има. И не ми казвай, че изглеждам добре, защото е лъжа — очите ѝ с опадали мигли се наливат със сълзи. — Аз съм изрод, мамо. Виж ме само!

Поглеждам я и забелязвам местата, където доскоро стояха изчезналите ѝ вежди, извивката на безкрайното ѝ чело, туфичките и подутините, обикновено прикрити от косата.

— Ами — изричам с равен тон, — това може да се оправи. Без да продумам повече, излизам от стаята ѝ и съм наясно, че ще ме последва. Минавам покрай Ана, която оставя книжката си за оцветяване и тръгва след сестра си. В мазето изваждам стара електрическа машинка за подстригване, която намерихме тук, когато

купихме къщата, и я включвам в контакта. После правя откос точно в средата на темето си.

— Мамо! — ахва Кейт.

— Какво? — върху рамото на Ана пада водопад от кестеняви кичури и тя внимателно ги вдига. — Това е само коса.

С поредното замахване на машинката Кейт започва да се усмихва. Сочи ми място, което съм пропуснала. Кичурче стърчи като гора. Сядам на обърнатата щайга от мляко и я оставям сама да обръсне другата половина на главата ми. Ана пропълзява в скута ми.

— После аз — умолява ме тя.

След час влизаме в мола, хванати за ръце — тройка плешиви момичета. Оставаме часове наред. Където и да отидем, към нас се обръщат глави и се разнася шепот. Красиви сме, три пъти по три.

УИКЕНДЪТ

Няма огън без дим.

Джон Хейуд, Притчи

ДЖЕС

Не отричайте — минавали сте покрай булдозер или товарен камион, оставен край магистралата след часове работа, и сте се чудили защо екипите, които поправят пътища, оставят оборудването си там, където всеки — имам предвид аз — може да го открадне. За пръв път откраднах камион преди години; изключих бъркачка на цимент от скорост на един хълм и наблюдавах как се блъска в караваната на строителна компания. Точно сега на километър и половина от къщата ми има камион за боклук; видях го да спи като слонче до купчина прегради тип „Джърси“ на магистрала 195. Ако зависеше от мен, не бих си избрал точно тази бричка, но на харизан кон зъбите не се гледат. След дребния ми сблъсък със закона бащата ми взе колата и я държи на паркинга в пожарната.

Да карам камион за боклук, се оказва адски различно от шофирането с колата ми. Първо, заемам целия шибан път. Второ, управлението му е като на танк — поне предполагам, че така би се управлявал танк, ако не се налагаше да се присъединиш към армия, бъкана от сковани, жадни за власт задници, за да се качиш на такъв. Трето — и най-неприятно, — хората забелязват приближаването ти. Завивам към подлеза, където Дан Дурасел живее в картонения си дом, а той се свива зад редицата си от столитрови бидони.

— Ей — викам, докато слизам от кабината, — аз съм.

На Дан обаче му е необходима цяла минута, за да събере смелост да надникне между дланите си, за да се увери, че е истина.

— Харесва ли ти бричката ми? — интересувам се.

Той предпазливо се надига и докосва набраздената от резки броня на камиона. После избухва в смях.

— Май джипът ти е вземал стероиди, момче. Натоварвам в кабината нужните ми материали. Колко жестоко ще е, ако просто паркирам камиона до някой прозорец, метна вътре няколко бутилки от своя Специалитет на подпалвача и се отдалеча с пълна скорост, докато мястото избухва в пламъци? Дан застава до вратата на шофьора. „Измий ме“ — написва в натрупаната мръсотия.

— Ей! — възкликвам и без друга причина, освен че никога досега не съм го правил, го питам дали иска да дойде с мен.

— Наистина ли?

— Да. Но има едно правило. Каквото и да видиш и каквото и да направим, не бива да казваш на никого.

Той се преструва, че заключва устните си и изхвърля ключа. След пет минути сме на път към стара барака, някога навес за лодки за един от колегите. Дан си играе с бутоните за управление, вдига и спуска каросерията, докато се возим бавно. Казвам си, че съм го поканил само за да стане тръпката още по-голяма — още един, който знае, прави всичко още по-вълнуващо. Истината обаче е друга: поканих го, защото има нощи, когато просто искаш да знаеш, че на този широк свят има някой друг, освен теб.

Когато бях единайсетгодишен, ми подариха скейтборд. Не бях молил за това. Беше подарък от чувство за вина. С годините натрупах доста такива — красиви и скъпи неща, обикновено свързани с някой от епизодите на Кейт. Когато трябваше да й правят някакви процедури, родителите ми я отрупваха с всевъзможни страхотни боклуци и тъй като обикновено участваше и Ана, тя също получаваше фантастични подаръци. Около седмица по-късно родителите ми започваха да се чувстват зле заради неравенството и ми купуваха някаква играчка, за да не се чувствам пренебрегнат.

Както и да е, не мога да ви опиша колко страхотен беше този скейтборд. На дъската имаше череп, който светеше в тъмното, а от зъбите капеше зелена кръв. Колелата бяха неоновожълти, а неравната повърхност, когато стъпех на нея с маратонките си, звучеше като рокзвезда, която си прочиства гърлото. Не спирах да го карам нагоре-надолу по алеята и по тротоарите, учейки се да правя всевъзможни маневри. Имаше само едно правило: не биваше да го карам на улицата, защото всеки момент можеше да връхлети кола и да удари някое дете за броени секунди.

Не е необходимо да ви подсказвам, че единайсетгодишните бъдещи бродяги и домашните правила са като вода и олио. В края на първата си седмица с този скейтборд си мислех, че съм готов по-скоро да се плъзна по острието на бръснач в басейн с алкохол, отколкото да мина с него още веднъж по тротоара редом с всички бебета на велосипедите им с три колела.

Умолявах баща си да ме заведе на паркинга на „Кмарт“, в някой училищен двор, където и да било, само да мога да го покарам истински поне малко. Той ми обеща, че в петък, след рутинната костномозъчна аспирация на Кейт всички можем да отидем в училището. Щях да взема скейтборда си, Ана — колелото, а ако Кейт се чувстваше достатъчно силна, можеше да покара ролери.

Господи, как очаквах този момент! Намазах с масло гумите на скейтборда, излъсках дъската и упражнявах двойния си хеликс на рампата на алеята, която бях направил от стари парчета шперплат и широк дънер. В мига, в който видях колата — майка ми и Кейт, които се връщаха от хематолога, — се втурнах на верандата, за да не губим време.

Оказа се, че и майка ми много бърза. Вратата на вана се отвори и видях Кейт, обляна в кръв.

— Доведи баща си — заповяда майка ми и притисна към лицето на Кейт няколко носни кърпички.

Кейт и преди беше кървила от носа. И когато откачах от ужас, майка ми винаги ми казваше, че изглежда много по-лошо, отколкото е в действителност. Доведох баща си, двамата заведоха Кейт в банята и се опитаха да я накарат да спре да плаче, защото това само влошавало нещата още повече.

— Татко — казах. — Кога ще тръгваме?

Но той беше зает да навива тоалетна хартия и да я държи под носа на Кейт.

— Татко? — изгубих.

Баща ми погледна право към мен, но не отговори. Очите му бяха замъглени и се взираха право през мен, сякаш бях направен от дим.

Тогава за пръв път си помислих, че може и да съм.

Пламъците са коварни — промъкват се незабелязано, ближат с език, хвърлят поглед назад през рамо и се смеят. И мамка му, освен това са красиви. Като залез, който поглъща всичко по пътя си. За пръв път до мен е някой, който да се възхищава на работата ми. Дан издава тих звук в основата на гърлото си — уважение, несъмнено. Но когато поглеждам гордо към него, виждам, че е свил глава в мазната яка на огромното си армейско яке. По лицето му текат сълзи.

— Дан, човече, какво те прихваща? — вярно, наистина е смахнат, но все пак... Слагам ръка на рамото му и ако се съди по реакцията, бих си помислил, че го е ухапал скорпион. — Боиш се от огъня ли, Дани? Няма защо. Достатъчно далеч сме. В безопасност сме — усмихвам му се окуражително или поне така се надявам. Ами ако превърти, започне да крещи, повика някое случайно мотаещо се наоколо ченге?

— Тази барака — казва Дан.

— Да. Няма да липсва на никого.

— Там живее онзи плъх.

— Вече не — отвърщам.

— Но плъхът...

— Животните умеят сами да си намират път през огъня — уверявам го. — Плъхът ще се справи. Успокой се.

— Ами вестниците? Има снимки от убийството на президента Кенеди...

Изведнъж ме осенява, че плъхът по всяка вероятност не е гризач, а друг бездомник — бездомник, който използва бараката като заслон.

— Дан, какво ми казваш, че някой живее там, вътре?

Той поглежда към бушуващите пламъци и очите му се наливат със сълзи. После повтаря собствените ми думи:

— Вече не.

Както отбелязах, бях на единайсет, но и днес не мога да ви обясня как съм стигнал от къщата ни в Апър Дарби до центъра на Провидънс. Предполагам отнело ми е няколко часа; вероятно съм вярвал, че с новото си невидимо наметало на супергерой мога просто да изчезна и да се появя на някое съвсем друго място.

Изпитах се. Пързалях се през бизнес квартала и наистина хората минаваха точно покрай мен, приковали очи в пукнатините на тротоара или загледани право напред като корпоративни зомбита. Минах покрай дълга стена от огледално стъкло на една сграда и видях отражението си. Но колкото и физиономии да правех, колкото и дълго да стоях там, никой от минавачите покрай мен не обели и дума.

В края на деня се озовах наскрест кръстовище, точно под светофар, сред клаксоните на такситата, кола, която завиваше рязко наляво и две ченгета, които хукнаха да ме издърпат, преди да съм се убил. Когато

дойде да ме вземе от участъка, баща ми попита какво, по дяволите, съм си въобразявал.

Не бях си въобразявал нищо. Просто се опитвах да стигна до място, където да ме забележат.

Първо си свалям ризата и я потапям в локва отстрани на пътя, а после я увивам около главата и лицето си. Димът вече се надига — яростни черни облаци. В тъпанчетата на ушите ми отеква воят на сирени. Но съм обещал на Дан.

Най-напред ме удря горещината — стена, по-солидна, отколкото изглежда, формата на сградата изпъква през очите ми, оранжев рентгенов лъч. Вътре димът е невероятно гъст, не виждам какво има дори на половин метър пред мен.

— Плъх! — изкрещявам и вече съжалявам за това, защото димът нахлува в гърлото ми и го разранява, а гласът ми преграква. — Плъх!

Няма отговор. Колибата не е толкова голяма. Смъквам се на четири крака и запълзявам напред.

Имам само един определено лош момент, когато случайно поставям ръката си върху нещо метално; в следващата секунда предметът се превръща в огромна дамга. Кожата ми залепва за него, незабавно се надигат мехури. В мига, в който падам върху нечий обут в ботуш крак, вече плача, убеден, че никога няма да се измъкна. Напипвам пътя си по тялото на Плъха, премятам отпуснатото му тяло през рамо и със залитане се отправям обратно навън.

По някаква прищявка на Бог успяваме да излезем. Навън спират пожарни и насочват помпите. Може би баща ми е там. Оставам под прикритието на дима, стоварвам Плъха на земята. С лудо биещо сърце хуквам в обратна посока. Останалата част от спасяването е за хората, които действително *искат* да бъдат герои.

АНА

Питали ли сте се някога как всички ние сме се озовали тук? Имам предвид на Земята. Забравете песента и танца за Адам и Ева, за които съм наясно, че са глупости. Баща ми харесва мита на индианците пони, които вярват, че божествата на звездите населили света: Вечерница и Зорница се натиснали и създали първото момиче на света. Първото момче се родило от Слънцето и Луната. Човешките същества се появили на света, яхнали торнадо.

Господин Хюм, учителят ми по природни науки, ни обясни за първичната супа с природни газове, кална течност и въглерод, която някак си се втвърдила в едноклетъчни организми, наречени *динофлагелати*... което според мен звучи по-скоро като болест, предавана по полов път, отколкото като начало на еволюционна верига. Но дори и след като се е стигнало дотам, скокът от амеба към маймуна, а оттам към цял мислещ човек все пак е огромен.

Наистина е удивително, че в каквото и да вярваш, е била необходима дейност, за да се стигне от етапа, в който не е имало нищо, до този, в който всички подходящи неврони припламват и щракат, за да вземаме решения.

Още по-невероятно е, че дори и след като вземането на решения се превърне във втора природа за нас, все пак успяваме да го оплескаме.

В събота сутринта отивам в болницата с Кейт и майка ми. И трите полагаме усилия да се преструваме, че възбуденият от мен процес няма да започне само след два дни. Човек би си помислил, че е трудно, но всъщност е много по-лесно от алтернативата. Семейството ми се слави с това, че се лъжем сами чрез премълчаване: просто не говорим и готово! Няма да има дело, няма да има отказ на бъбреците, няма да има никакви тревоги.

Гледам „Щастливи дни“ по канал „Ти Ви Ленд“. Семейство Кънингам не е кой знае колко по-различно от нас. Единственото, за

което се тревожат, е дали групата на Ричи ще получи ангажимент в заведението на Ал, или дали Фонзи ще спечели състезанието по целуване, когато дори и аз знам, че през петдесетте години Джоуни сигурно е треперела от въздушните сирени, докато е била на училище, Марион определено е гълтала валиум с шепи, а Хауард е умирал от страх да не ги нападнат комунистите. Може би, ако прекараш целия си живот, преструвайки се, че си на снимачна площадка, никога няма да ти се наложи да признаеш, че стените са картонени, храната — пластмасова, а думите в устата ти не са наистина твои.

Кейт решава кръстословица.

— Трибуквена дума за съд? — пита тя.

Днес ѝ е добър ден. Имам предвид, чувства се достатъчно силна, за да ми се разкрещи, задето съм взела назаем два от компактдисковете ѝ, без да я питам (за Бога, тя беше почти в кома, как щеше изобщо да ми даде позволение?); чувства се достатъчно силна, за да се опита да се пребори с кръстословицата.

— Кана — предлагам. — Купа.

— Три букви.

— Куб — предлага майка ми. — Може би имат предвид хранилище.

— Кръв — обажда се доктор Чанс при влизането си в стаята.

— Това са четири букви — отговаря Кейт. Трябва да отбележа, че тонът ѝ е много по-приятен от този, който е използвала преди малко с мен.

Всички харесваме доктор Чанс; след цялото това време може да се каже, че се е превърнал в шестия член на семейството ни.

— Кажете ми число — има предвид скалата на болката. — Пет?

— Три.

Доктор Чанс присяда на ръба на леглото ѝ.

— След час може да стане пет — предупреждава я. — Или девет. Лицето на майка ми придобива цвета на патладжан.

— Но Кейт се чувства страхотно! — възразява бодро тя.

— Знам, но добрите моменти ще стават все по-кратки и все по-редки — обяснява доктор Чанс. — Не е левкемията. От отказа на бъбреците е.

— Но след трансплантацията... — започва майка ми.

Кълна се, целият въздух в стаята става лепкав. Би могло да се чуе пърхането на птиче крило, такава тишина се възцарява. Искам да се изпаря от стаята като мъгла; не искам да съм виновна за това.

Доктор Чанс е единственият, който е достатъчно смел да ме погледне.

— Доколкото разбирам, Сара, не е сигурно, че разполагаме с орган.

— Но...

— Мамо — прекъсва я Кейт и се обръща към доктор Чанс: — За колко време говорим?

— Може би седмица.

— О! — тихо промълвява тя. — О! — Докосва ръба на вестника си, прокарва палец по края му. — Ще боли ли?

— Не — обещава ѝ доктор Чанс. — Аз ще се погрижа.

Кейт оставя вестника в скута си и докосва ръката на лекаря.

— Благодаря! Имам предвид за истината.

Доктор Чанс вдига глава, а очите му са зачервени.

— Не ми благодарите.

Изправя се толкова тежко, сякаш е от камък, и напуска стаята, без да продума повече.

Майка ми се свива в себе си, това е единствената дума да го опиша. Също като хартия: когато я сложиш навътре в камината, вместо да изгори, все едно просто изчезва.

Кейт поглежда към мен, а после към всички тръби, които я приковават към леглото. Затова ставам и отивам до майка си. Слагам ръка на рамото ѝ.

— Мамо — казвам. — Престани.

Тя вдига глава и ме поглежда измъчено.

— Не, Ана. *Ти* престани.

Необходимо ми е малко време, но се отскубвам.

— Ана — казвам тихо.

Майка ми се обръща.

— Какво?

— Трибуквена дума за съд — казвам и излизам от стаята на Кейт.

По-късно следобед се въртя на въртящия се стол в кабинета на баща ми в пожарната. Джулия седи срещу мен. На бюрото има пет-шест снимки на семейството ми: една на Кейт като бебе, с плетена

шапка, която прилича на ягода; друга на мен и Джес, на която се усмихваме толкова широко, че устите ни са зейнали като на лефера, който и държим помежду си. Някога се чудех за фалшивите снимки в рамките, които купуваш от магазина — жени с гладки кестеняви коси и широки усмивки, бебета с глави като грейпфрут на коленете на по-голямото си братче или сестриче; хора, които в истинския живот навярно са непознати, събрани от талантлив търсач, за да изглеждат като семейство.

Навярно фалшивите снимки не се различават особено от истинските.

Вземам една, на която майка ми и баща ми са с тен и по-млади, отколкото съм ги виждала някога.

— Имате ли си приятел? — питам Джулия.

— Не! — отвърща тя прекалено бързо. Когато поглеждам към нея, тя свива рамене. — А ти?

— Имаше едно момче, Кайл Макфий. Мислех, че го харесвам, но сега не съм сигурна.

Вземам химикалка и започвам да я разглобявам. Накрая изваждам малката тръбичка синьо мастило. Колко ли ще е страхотно да имаш такава тръбичка, вградена в теб: посочваш с пръст и оставяш отпечатък върху всичко, което искаш.

— Какво стана?

— Отидох с него на кино, нещо като среща, но когато свърши и станехме, той беше... — изчервявам се като домати. — Нали разбирате — махвам с ръка към скута си.

— А! —хваща Джулия.

— Попита дали някога съм носила в училище магазин за магически пръчки — за Бога, магазин за *пръчки*? — казвам му „не“ и бам, ето къде гледам. — Оставям обезглавения химикал върху папката на баща си. — Когато сега го срещна в града, това е единственото, за което мога да си мисля.

Поглеждам към нея и ми хрумва една мисъл.

— Извратена ли съм?

— Не, просто си тринайсетгодишна. Както и Кайл, да отбележим. Не е могъл да се спре, не повече, отколкото ти можеш да се спреш да не мислиш за това, когато го видиш. Брат ми Антъни

казваше, че има само два мига, в които един мъж може да се... развълнува: денем и нощем.

— Брат ви е говорил с вас за такива неща?

Тя се смее.

— Май да. Защо, Джес не е ли?

Изсумтявам.

— Ако задам на Джес въпрос за секса, ще се пръсне от смях, а после ще ми даде купчина списания „Плейбой“ и ще ми каже да проуча въпроса сама.

— Ами родителите ти?

Поклащам глава. Изключено е да попитам баща си, защото ми е баща. Майка ми е прекалено притеснена. А Кейт е също толкова непросветена.

— Със сестра ти карали ли сте се заради момче?

— Не си падаме по един и същ тип. Какъв е вашият тип?

Тя се замисля.

— Не знам. Висок. Тъмнокос. Дишащ.

— Мислите ли, че Камбъл е готин?

Джулия само дето не пада от стола си.

— Какво?

— Имам предвид за *възрастен* пич.

— Разбирам защо на някои жени... може да им се стори привлекателен — казва тя.

— Прилича на герой от сапунките, по които Кейт си пада — прокарвам нокът по жлеба в дървения плот на бюрото. — Странно е — имам предвид, че ще порасна, ще целуна някого и ще се омъжа.

А Кейт няма.

Джулия се привежда напред.

— Какво ще се случи, ако сестра ти умре, Ана?

Една от снимките на бюрото е на нас с Кейт. Съвсем малки сме — може би на пет и две години. Правена е преди първия ѝ релапс, но след като косата ѝ е пораснала. Стоим на края на плаж, в еднакви бански, и си правим пясъчни торти. Можеш да сгънеш снимката надве и да си помислиш, че едната половина е огледален образ на другата — Кейт беше дребна за възрастта си, а аз бях висока; косата на Кейт беше с различен цвят, но със същия естествен път и се подвиваше по същия начин в кранчетата; дланите на Кейт, притиснати към моите. Струва

ми се, че до този момент никога не съм осъзнавала напълно колко много си приличаме.

Вечерта телефонът иззвънява малко преди десет часа и за моя изненада в пожарната предават моето име. Вдигам слушалката на апарата в кухнята, почистена и избърсана за през нощта.

— Ало?

— Ана — казва майка ми.

Незабавно предполагам, че се обажда заради Кейт. Като се сетя как се разделихме по-рано в болницата, почти не е останало какво да ми каже.

— Всичко наред ли е?

— Кейт заспа.

— Добре — отговарям и се чудя дали наистина е така.

— Обаждам ти се поради две причини. Първо искам да ти кажа, че съжалявам за сутринта.

Чувствам се съвсем дребничка.

— Аз също — признавам.

В този миг си спомням как ме завиваше вечер. Първо отиваше до леглото на Кейт, навеждаше се и оповестяваше, че целува Ана. После идваше при мен и казваше, че е дошла да прегърне Кейт. И ние всеки път умирахме от смях. Тя угасяше лампата и за няколко дълги мига след излизането ѝ стаята продължаваше да мирише на лосиона, с който поддържаше кожата си мека като вътрешността на пухена възглавница.

— Втората причина да ти се обадя — продължава майка ми — е просто да ти пожелаая „лека нощ“.

— Това ли е всичко?

Усещам усмивката в гласа ѝ.

— Не е ли достатъчно?

— Разбира се — отвърщам, макар да не е.

Не мога да заспя. Измъквам се от леглото и минавам покрай хъркащия си баща. Вземам Книгата на Гинес от мъжката тоалетна и лягам на покрива на пожарната, за да почета на лунна светлина. Осемнайсетмесечно бебе на име Алехандро паднало от двайсет метра

височина през прозореца на апартамента на родителите си в Мурсия, Испания, и се превърнало в бебето, преживяло най-високото падане. Рой Съливан от Вирджиния преживял седем удряния от гръм само за да се самоубие, след като любовницата му го зарязала. Намерили една котка в развалините осемдесет дни след земетресение в Тайван, убило две хиляди души, и тя се възстановила напълно. Улавям се, че чета и препрочитам частта, озаглавена „Оцелели и спасители“ и добавям в главата си още две категории. „Най-дълго оцелял болен от остра промиелоцитна левкемия — ще пише там. — Най-щастливата сестра“.

Баща ми ме намира, когато съм оставила книгата настрана и вече търся Вега.

— Тази вечер не се вижда нищо, а? — казва той и сяда до мен. Нощта е обгърната в облаци, дори луната изглежда покрита с памук.

— Не — отвърщам. — Всичко е замъглено.

— Пробва ли с телескопа?

Известно време наблюдавам как се бори с уреда, а после решавам, че тази нощ просто не си заслужава. Внезапно си спомням как, когато бях на седем, се возех с него в колата и го питах как големите успяват да стигнат от едно място до друго. Все пак никога не го бях виждала да посяга към карта.

— Предполагам, просто сме свикнали да правим едни и същи завои — обяснява ми, но отговорът не ме задоволи.

— А когато за пръв път отиваш някъде?

— Ами тогава имаме указания.

Аз обаче исках да знам кой е получил указания съвсем първия път? Ами ако там, където отиваш, не беше ходил никой?

— Татко — попитах, — вярно ли е, че човек може да използва звездите вместо карта?

— Да, ако си запознат с небесната навигация.

— Трудно ли е? — мислех си, че може би трябва да се науча, да имам резервен план за всички пъти, когато имам чувството, че просто обикалям в кръг.

— Става дума за чиста математика — измерваш височината на някоя звезда, разбираш точното ѝ местоположение с помощта на морски алманах, изясняваш си колко според *теб* трябва да бъде височината и в каква посока трябва да се намира звездата спрямо мястото, където си, и сравняваш височината, която си измерил, с тази,

която си изчислил. После нанасяш местоположението на карта. Нанасяш няколко такива местоположения, които се пресичат, и тръгваш нататък — татко хвърли поглед към лицето ми и се усмихна. — Точно така — засмя се. — Никога не излизай от къщи без джипиес.

Аз обаче бях сигурна, че ще се справя. Всъщност не е чак толкова объркващо. Отправяш се към мястото, където се пресичат различните местоположения, и се надяваш на най-добрия изход.

Ако имаше религия на анаизма и трябваше да ви кажа как хората са се озовали на Земята, историята ще бъде следната: в началото не съществувало нищо друго, освен Луната и Слънцето. Луната искала да излиза през деня, но имало нещо друго, което било толкова по-ярко, че сякаш запълвало всички тези часове. Луната огладняла, отслабвала все повече и накрая се превърнала само в част от себе си, с остри като нож ръбове. Случайно, защото повечето неща стават случайно, тя пробила дупка в небето и през тази дупка се изсипали милиони звезди като фонтан от сълзи.

Ужасена, Луната се опитала да ги погълне обратно. И понякога се получавало, защото ставала по-пълна и кръгла. Но през повечето време така и не успявала — звездите просто били прекалено много. Те продължавали да излизат и накрая осветили небето толкова ярко, че Слънцето завидяло. Поканило звездите да отидат в неговата част на света, където било винаги светло. Не им казало обаче, че през деня никой никога няма да ги забележи. Затова глупавите сред звездите скочили от небето на земята и застинали, приковани под тежестта на собствената си глупост.

Луната направила всичко по силите си: изваяла всеки от тези блокове на скръбта в мъж или жена. Прекарала останалата част от времето си в бдение, за да не паднат и другите ѝ звезди. Прекарала останалата част от времето си, вкопчена в остатъците, които все още държала.

БРАЙЪН

Малко преди седем часа сутринта в пожарната влиза един октопод. Е, всъщност жена, облечена като октопод, но когато зърнете подобна гледка, някак не забелязвате разликата. По лицето ѝ текат сълзи, а многобройните ѝ ръце стискат пекинез.

— Трябва да ми помогнете! — извиква, а аз се сещам: госпожа Зеня, чиято къща беше съсипана преди десет дни от кухненски пожар.

Тя подръпва пипалата си.

— Това са единствените дрехи, които ми останаха. Костюм за Хелюин. Вещицата Урсула. Бях го оставила да гние в склад в Тонтън заедно с колекцията албуми на „Питър, Пол и Мери“^[1].

Внимателно я настанявам да седне на стола срещу бюрото ми.

— Госпожо Зеня, знам, че къщата ви е непригодна за живеене...

— Непригодна за живеене? Тя е *развалина*!

— Мога да ви свържа с приют. И ако желаете, ще говоря със застрахователната ви компания, за да ускорят нещата.

Тя вдига ръка, за да избърше очите си, и други девет, задвижени от ластици, също се вдигат.

— Нямам застраховка за къщата. Не вярвам, че човек трябва да изживее живота си в очакване на най-лошото.

За миг оставам втрещен в нея. Опитвам се да си спомня какво е да останеш изненадан от самата възможност за нещастие.

Връщам се в болницата, Кейт лежи по гръб, стиснала плюшено мече, на което не е обръщала внимание от седемгодишна. Закачена е към една от управляваните от пациента системи за вливане на морфин и от време на време пръстите ѝ натискат бутона, макар че е дълбоко заспала.

Един от фотьойлите в стаята се разтяга в легло с матрак, тънък като вафла, и там се е свила Сара.

— Здравсти — казва тя и отмята косата от очите си. — Къде е Ана?

— Спи така, както могат само децата. Как изкара нощта Кейт?

— Не беше лошо. Между два и четири я заболя малко.

Сядам на ръба на леглото ѝ.

— За Ана означава много, че се обади снощи.

Когато погледна Сара в очите, виждам Джес — имат същия цвят на очите и косата, същите черти. Питам се дали Сара поглежда към мен и си мисли за Кейт. Питам се дали боли.

Трудно ми е да повярвам, че някога с тази жена сме седели в кола и сме изминали Път 66, като през цялото време сме имали какво да си кажем. Сега разговорите ни са колекция от факти, медицински подробности и вътрешна информация.

— Спомняш ли си онази врачка? — питам. Поглежда ме неразбиращо и аз продължавам: — Бяхме насред Невада, когато свърши бензинът... а ти не искаше да те оставям сама в колата, докато търся бензиностанция?

„След десет дни, докато все още обикаляш в кръг, ще ме намерят по лешоядите, които ще разкъсват вътрешностите ми“ — така каза тогава Сара и закри до мен. Вървахме шест километра обратно до коптора, покрай който бяхме минали — бензиностанция. Управлявах я старец и сестра му, която твърдеше, че притежавала ясновидски дарби. — Да го направим — помоли Сара, но едно гледане струваше пет долара, а аз имах само десет.

— Тогава ще вземем само половинка бензин и ще питаме врачката кога ще се свърши следващия път — настоя Сара и както винаги ме убеди.

Мадам Агнес беше от слепците, които плашат децата — с катаракти, от които очите ѝ приличаха на бездънно синьо небе. Тя сложи костеливите си ръце върху лицето на Сара, за да почувства костите ѝ, и каза, че вижда три бебета и дълъг живот, но няма да е достатъчно.

— Какво означава това? — попита ядосано Сара и мадам Агнес обясни, че съдбата е като глина и може да бъде пре моделирана по всяко време. Човек обаче можел да промени само собственото си бъдеще, не това на някой друг, а за някои хора просто не било достатъчно.

После сложи ръце върху моето лице и произнесе само:

— Спасявай се.

Каза ни, че бензинът ни ще свърши малко след като минем границата с Колорадо, и наистина стана така.

Сега в болничната стая Сара ме поглежда с празен поглед.

— Кога сме ходили в Невада? — пита тя. Поклаща глава. — Трябва да поговорим. Ако Ана наистина настоява в понеделник да има изслушване, трябва да преговорим показанията ти.

— Всъщност... — подхващам и свеждам поглед към ръцете си. — Ще кажа, че подкрепям желанието на Ана.

— Какво?

Хвърлям бърз поглед през рамо, за да се уверя, че Кейт все още спи, и се опитвам да обясня.

— Сара, повярвай ми, мислих много дълго и сериозно. И ако Ана е решила да спре да бъде донор на Кейт, трябва да уважим решението ѝ.

— Подкрепиш ли Ана, съдията ще приеме, че поне един от родителите ѝ може да подкрепи искането ѝ, и ще отсъди в нейна полза.

— Знам — отвърщам. — Защо иначе ще го правя?

Взираме се един в друг, загубили дар слово, неспособни да признаем какво ни очаква в края на всеки от тези пътища.

— Сара — питам най-накрая, — какво искаш от мен?

— Искам да те погледна и да си спомня как беше преди — отвърща с дрезгав глас. — Искам да се върна обратно, Брайън. Искам да ме заведеш обратно.

Но тя не е жената, която познавах, жената, която пътуваше през страната и броеше дупките на койотите, която четеше на глас материалите за самотни каубои, търсещи жени, и ми казваше в най-тъмния миг от нощта, че ще ме обича, докато луната продължава да изгрява на небето.

Ако трябва да бъда честен, и аз не съм същият мъж — онзи, който я слушаше. Онзи, който ѝ вярваше.

[1] Американско музикално трио от шейсетте години на ХХв. — бел.прев. ↑

САРА 2001 Г.

С Брайън седим на пейката и си разменяме страници от вестниците, когато влиза Ана.

— Ако кося моравата, докато се омъжа — започва тя, — ще ми дадете ли шестстотин и четиринайсет долара и деветдесет и шест цента? Сега?

— Защо? — питаме едновременно.

Тя потърква по килима с маратонката си.

— Нуждая се от малко пари в брой.

Брайън сгъва страниците с националните новини.

— Не мисля, че дънките са станали толкова скъпи.

— *Знаех*, че ще кажеш нещо подобно — отвърща дъщеря ни и понечва да се отдалечи сърдито.

— Почакай — спирам я, понадигам се и облягам лакти на коленете си. — Какво искаш да си купиш?

— Какво значение има?

— Ана — обажда се Брайън, — няма да ти дадем шестстотин долара, без да знаем за какво са.

За минута тя обмисля отговора си.

— Нещо от „иБей“.

Десетгодишната ми дъщеря сърфира в електронния магазин „иБей“?

— Добре — въздъхва тя. — Вратарски наколенки.

Поглеждам към Брайън, но и той не разбира.

— За хоккей ли?

— Ами, да.

— Ана, ти не играеш хоккей — отбелязвам, но когато се изчервява, осъзнавам, че може да не е така.

Брайън настоява за обяснение.

— Преди няколко месеца веригата на колелото ми падна точно пред пързалка за хоккей. Там се упражняваха едни момчета, но вратарят им беше болен от мононуклеоза и треньорът обеща да ми даде пет

кинта, ако стоя до мрежата и спирам ударите. Взех екипировката на болния и... Не се справих лошо. *Хареса ми*. Затова продължих да ходя. — Усмивка се срамежливо. — Треньорът ме помоли да се присъединя към отбора, наистина, преди турнира. Аз съм първото момиче в цялата му история. Но трябва да съм със собствена екипировка.

— За шестстотин и четиринайсет долара?

— И деветдесет и шест цента. Но това са само наколенките. Трябва ми предпазна подплата за гърди, ръкавици и каска — изброява и ни гледа с очакване.

— Трябва да го обсъдим — казвам й.

Ана промърморва нещо, което прозвучава като: „Така си и мислех“, и излиза от стаята.

— Знаеше ли, че играе хоккей? — пита ме Брайън.

Поклащам глава. Чудя се какво друго крие от мен дъщеря ми.

Тъкмо се каним да тръгнем, за да видим първия мач на Ана, когато Кейт оповестява, че няма да дойде.

— Моля те, мамо — настоява. — Не и след като изглеждам така.

Има яркочервен обрив по бузите, дланите, ходилата и гърдите и кръгло като луна лице благодарение на стероидите, с които са лекували обрива. Кожата й е груба и дебела.

Това са класическите признаци на съпротивление срещу приемника, което Кейт разви след костномозъчната трансплантация. През последните четири години идва и отшумява, когато най-малко го очакваме. Костният мозък е орган и също като сърцето или бъбрека, организмът може да го отхвърли. Случва се и обратното — понякога трансплантираният костен мозък започва да отхвърля организма, в който са го сложили.

Хубавото е, че ако се случи, означава, че и раковите клетки са под обсада — нещо, което доктор Чанс нарича „съпротивление срещу левкемията“. Лошото са симптомите: постоянното разстройство, загубата на подвижност в ставите, раните и втвърдяването на съединителната тъкан. Така съм свикнала, че не се смущавам, но когато съпротивлението даде толкова силни признаци, позволявам на Кейт да не ходи на училище. Тя е тринайсетгодишна и за нея

външността е от първостепенно значение. Уважавам суетността ѝ, защото почти не притежава такава.

Но не мога да я оставя сама в къщата, а сме обещали на Ана да я видим как играе.

— Наистина е важно за сестра ти.

Вместо отговор Кейт се просва на дивана и придърпва възглавница върху лицето си.

Без да кажа нито дума повече, отивам до шкафа в коридора и изваждам от чекмеджетата цял куп неща. Подавам на Кейт ръкавиците, нахлузвам на главата ѝ шапката и увивам шала около носа и устата ѝ, така че се виждат само очите ѝ.

— На игрището ще е студено — казвам с глас, който не оставя място за нищо друго, освен примирение.

Едва разпознавам Ана, навлечена, увита и завързана в екипировката, която в крайна сметка взехме назаем от племенника на треньора. Не може да се разпознае, че е единственото момиче на пързалката, няма начин да се разбере, че е с две години по-малка от останалите играчи.

Чудя се дали през каската Ана чува ръкоплясканията или е толкова съсредоточена върху това, което лети към нея, че е изключила всичко отвън, концентрирана само върху шайбата и ударите на стиковете, Джес и Брайън седят на края на местата си; дори Кейт, която толкова не искаше да идва, се увлича в играта. В сравнение с Ана противниковият вратар се движи на забавен кадър. Действието се променя като поток, играта се премества от другата врата към тази на дъщеря ми. Играчът в центъра подава към дясното крило, който се втурва да вкара и стикът му прорязва рева на ликуващата тълпа. Ана излиза напред, разбрала откъде ще дойде шайбата миг преди да долети. Коленете ѝ са свити, лактите — изнесени встрани.

— Невероятно! — казва ми Брайън след втората почивка. — Тя е природен талант. Родена е за вратар.

Това можех да му го кажа и аз. Ана спасява. Всеки път.

Същата нощ Кейт се събужда с кръв, която тече от носа ѝ, от ректума и от очните ѝ ябълки. Никога досега не съм виждала толкова много кръв и докато се опитвам да спра потока, се питам колко ли от нея ще може да понесе да загуби. Стигаме до болницата, когато вече е дезориентирана и раздразнена и най-накрая изпада в безсъзнание. Медицинският екип ѝ влива плазма, кръв и плателети, за да заменят изгубената кръв, но те сякаш изтичат от нея също толкова бързо. Вливат ѝ венозно течности, за да предотвратят хиповолемичен шок, и я интубират. Правят ѝ компютърна томография на мозъка и белите дробове, за да разберат докъде е стигнало кръвенето.

Втурвали сме се към спешното отделение безброй пъти посред нощ, винаги когато Кейт изпада в релапс с внезапни симптоми, но и аз, и Брайън знаем, че никога досега не е било толкова лошо. Едно е кървене от носа; друго е отказ на системата. Два пъти досега е получавала сърдечна аритмия. Кръвоизливите пречат на мозъка, сърцето, на черния дроб, белите дробове и бъбреците да получат потока от кръв, необходим за работата им.

Доктор Чанс ни завежда в малката чакалня в края на педиатричното спешно отделение. Стените са изрисувани с маргаритки, подобни на усмихнати лица. На една от тях има таблица на растежа, мерилка, висока един метър и двацет сантиметра с надпис: „Колко мога да порасна?“.

С Брайън седим неподвижно, сякаш ще ни възнаградят за добро поведение.

— Арсеник? — повтаря Брайън. — Отрова?

— Терапията е съвсем нова — обяснява доктор Чанс. — Лекарствата се вливат интравенозно, между двацет и пет и шейсет дни. До момента не сме я прилагали, което не означава, че занапред няма да ни се случи, но за момента нямаме наблюдения дори пет години след провеждането ѝ — ето колко е нова. В момента Кейт е изпробвала кръв от пъпна връв, алогенна трансплантация, облъчване, химиотерапия и изцяло трансретинолова киселина. Живя десет години повече, отколкото бихме могли да очакваме и в най-смелите си предвиждания.

Усещам, че кимам.

— Направете го — казвам, а Брайън поглежда надолу към ботушите си.

— Можем да опитаме, но по всяка вероятност кръвоизливът ще изтласка арсеника от тялото ѝ — предупреждава ни доктор Чанс.

Взира се в таблицата за растеж на стената. Снощи, преди да сложа Кейт в леглото, казах ли ѝ, че я обичам? Не помня. Изобщо не съм в състояние да си спомня.

Малко след два часа сутринта загубвам Брайън. Измъква се, докато заспивам до леглото на Кейт, и се връща чак след час. Питам за него на бюрото на сестрите; търся го в закусвалнята и в мъжката тоалетна, но и двете са празни. Най-после го зървам в края на коридора в малко преддверие, наречено в чест на някое нещастно мъртво дете — стая, изпълнена със светлина, въздух и пластмасови растения, на които пациент с неутропения може да се радва. Седи на диван с грозна калъфка от кафяво рипсено кадифе и енергично пише нещо със син молив на късче хартия.

— Ей — викам го тихо и си спомням как децата оцветяваха заедно на пода на кухнята и пастелите лежаха разпилени помежду им като диви цветя. — Ще ти дам един жълт, ако ми дадеш твоя синия.

Брайън стреснато вдига поглед.

— Тя...

— Кейт е добре. Е, все така е. Стеф, сестрата, вече ѝ е дала първата доза арсеник. Освен това ѝ е направила две кръвопреливания, за да замени загубената кръв.

— Може би трябва да я заведем у дома — казва Брайън.

— Да, разбира се, че...

— Имам предвид сега — той допира дланите си една до друга.

— Мисля, че ще иска да умре в собственото си легло.

Думата избухва помежду ни като граната.

— Тя няма да...

— Да, ще — поглежда към мен с разкривено от болка лице. — Тя умира, Сара. Ще умре днес или утре, или може би след година, ако извадим късмет. Чу какво каза доктор Чанс. Арсеникът не е лекарство. Просто отлага неизбежното.

Очите ми се наливат със сълзи.

— Но аз я обичам — изричам, защото е достатъчна причина.

— Аз също. Обичам я прекалено много, за да продължа с това.

Листчето, на което е драскал допреди малко, пада от ръцете му и каца в краката ми; преди да успее да се наведе, аз го вдигам. Пълен е с петна от сълзи и думи, написани накръст. „Тя обичаше аромата на пролетта“ — прочитам. „Можеше да победи всекиго на джин руми. Можеше да танцува дори и без музика“. И отстрани има бележки: „Любим цвят: розово. Любимо време на деня: здрач. Четеше «Където са дивите неща»^[1] отново и отново и все още я знае наизуст“.

Косъмчетата на врата ми настръхват.

— Това... това *прощално* слово ли е?

Брайън също плаче.

— Ако не го направя сега, няма да мога да го направя, когато наистина дойде времето.

Поклащам глава.

— Сега не е времето.

Обаждам се на сестра си в три и половина сутринта.

— Събудих те — казвам, защото в мига, в който Зан вдига слушалката, осъзнавам, че за нея, за всички нормални хора в момента е посред нощ.

— Кейт ли е?

Кимвам, макар че тя не може да ме види.

— Зан?

— Да?

Затварям очи и усещам как сълзите се процеждат през тях.

— Сара, какво има? Искаш ли да дойда?

Трудно ми е да говоря през огромната буца в гърлото си; истината нараства и се разширява, докато усещам, че ме задушават. Когато бяхме деца, моята спалня и тази на Зан имаха един коридор и постоянно се карахме дали нощем да оставяме лампата светната. „Пъхни си главата под възглавницата — казвах й. — Ти можеш да си направиш тъмно, но аз не мога да си направя светло“.

— Да — промълвявам. Сега вече плача, без да се опитвам да се спра. — Моля те.

Противно на всички очаквания Кейт преживява десет дни интензивни кръвопреливания и арсеникова терапия. На единайсетия ден от хоспитализирането си изпада в кома. Решавам да не се отделям от леглото ѝ, докато не се събуди. И оставам там точно четирийсет и пет минути, защото тогава ми се обаждат директорът на училището на Джес.

Изглежда, в лабораторията по химия на гимназията държат натрий в малки контейнерчета за бензин заради силната му реакция с въздуха. Изглежда, реагира и при контакт с вода и отделя водород и топлина. И изглежда, моят син, който е в девети клас, е бил достатъчно умен да го осъзнае, поради което е откраднал едно бурканче, пуснал го е в тоалетната чиния и е взривил септичния резервоар на училището.

Получава наказание — отстраняване за три седмици — от директора, който е достатъчно учтив да попита как е Кейт, докато на практика ме уведомява, че най-голямото ми дете е орисано да попадне в изправителен дом. После с Джес се качваме в колата и отиваме в болницата.

— Няма нужда да ти казвам, че ти е забранено да излизаш от къщи.

— Хубаво.

— Докато навършиш четирийсет.

Джес се смъква по-надолу на седалката и ако изобщо е възможно, се намръщва още повече. Чудя се кога точно съм се отказала от него. Чудя се защо, след като историята на Джес съвсем не е толкова разочароваща, колкото тази на сестра му.

— Директорът е тъпанар.

— Знаеш ли какво, Джес? Светът е пълен с тъпанари. Винаги ще се налага да се бориш с някого. С нещо.

Той ме поглежда гневно.

— Ти си в състояние да водиш разговор за шибаните „Ред Сокс“ и някак си да го насочиш към Кейт.

Спираме на паркинга на болницата, но не изключвам двигателя. Предното стъкло е замъглено от дъжд.

— Всички нас ни бива в това. Или си вдигнал във въздуха септичния резервоар поради някаква друга причина?

— Нямах представа какво е да си момчето, чиято сестра умира от рак.

— Имам много добра представа, понеже съм майката на момичето, което умира от рак. Абсолютно си прав, гадно е. И понякога и на мен ми се иска да вдигна нещо във въздуха, просто за да се отърва от чувството, че ще избухна всеки момент. Поглеждам надолу и забелязвам синина с големината на монета точно в сгъвката на лакътя му. От другата страна има същото. Предполагам, показателен е фактът, че мисълта ми незабавно се насочва към хероин вместо към левкемия, както би било със сестрите му.

— Какво е това?

Той скръства ръце на гърдите си.

— Нищо.

— Какво е?

— Не е твоя работа.

— Моя е — дръпвам ръката му надолу. — Това убождане от игла ли е?

Той вдига глава. Очите му горят.

— Да, мамо. Боцкам се на всеки три дни. Само дето не е заради дрога. Вземат ми кръв тук, на третия етаж — вира се в мен. — Не си ли се питала откъде идват плателетите за Кейт?

Излиза от колата, преди да успее да го спра, и ме оставя да се вирам в предното стъкло, през което вече нищо не се вижда ясно.

Две седмици след влизането на Кейт в болницата сестрите ме убеждават да си почина един ден навън. Прибирам се у дома и се изкъпвам в собствената си баня вместо в тази на медицинския персонал. Плащам просрочени сметки. Зан, която все още е с нас, ми прави кафе; то ме чака, готово и прясно, когато слизам по стълбите с мокра и сресана коса.

— Някой да се е обаждал?

— Ако под „някой“ имаш предвид болницата, не — прелиства страница от готварската си книга. — Това са абсолютни глупости — отсича. — Готвенето не е никакво удоволствие.

Входната врата се отваря и затваря с трясък. Ана се втурва тичешком в кухнята и се заковава на място, когато ме вижда.

— Какво правиш тук? — пита.

— Тук живея.

Зан прочиства гърлото си.

— Дори и на пръв поглед да не изглежда така.

Но Ана не я чува или може би не иска да я чуе. На лицето ѝ е изписана усмивка, широка колкото каньон, а в ръката си държи лист, който размахва пред мен.

— Изпратили са го на трениора Урлихт. Прочети го, прочети го, прочети го!

Скъпа Ана Фицджералд,

Поздравления за приемането ви в летния лагер за хоккей „Момичета вратари“. Тази година лагерът ще се проведе в Минеаполис от 3 до 17 юли. Моля, попълнете приложените документи и медицинско досие и ни отговорете до 30.04.01. Ще се видим на леда!

Сара Тойтинг, трениор

Приключвам с четенето.

— Когато Кейт беше на моята възраст, ѝ позволихте да отиде на лагер — онзи за деца с левкемия — напомня ми по-малката дъщеря. — Знаеш ли коя е Сара Тойтинг? Тя е вратар на националния отбор и няма просто да се запозная с нея — тя ще ми покаже къде греша. Трениорът ми издейства пълна стипендия и няма да плащате дори цент. Ще ме качат на самолета и ще ме настанят в обща спалня, а никой никога не получава такъв шанс, никога...

— Скъпа — прекъсвам я внимателно, — не можеш да го направиш.

Тя поклаща глава, сякаш се опитва да намести думите ми.

— Но това няма да е сега или нещо... Чак другото лято.

Тогава Кейт може вече да е мъртва.

За пръв път, откакто се помня, чувам Ана дори да загатва, че вижда край на тази времева линия, миг, в който най-после ще е освободена от задължения към сестра си. Преди да настъпи моментът, е изключено да отиде в Минесота — не защото се боя какво може да ѝ се случи там, а защото се боя какво може да се случи на Кейт, докато сестра ѝ я няма. Ако Кейт оцелее след този последен релапс, кой знае колко време ще измине преди следващата криза? И когато тя настъпи,

ще имаме нужда от Ана — от кръвта ѝ, от стволите ѝ клетки, от тъканите ѝ — тук, веднага.

Фактите висят помежду ни като обвита в мъгла завеса. Зан става и обгръща Ана с ръка.

— Знаеш ли какво, малката? Може би с майка ти трябва да поговорите за това някой друг път...

— Не — Ана отказва да отстъпи. — Искам да знам защо не мога да отида.

Прокарвам ръка по лицето си.

— Ана, не ме карай да го правя.

— *Какво* да правиш, мамо? — пита разпалено тя. — *Аз не те* карам да правиш нищо!

Смачква писмото и изскача от кухнята. Зан ми се усмихва немощно.

— Добре дошла у дома — въздъхва сестра ми.

Навън Ана взема хокиен стик и започва да запраща шайбата към стената на гаража. Продължава да го прави почти цял час, докато забравям, че е навън, и започвам да си мисля как една къща може да има свой собствен пулс.

Седемнайсет дни след постъпването си в болница Кейт развива инфекция. Тялото ѝ гори от треска. Правят ѝ посявка — кръв, урина, изпражнения и слюнка, за да изолират организмите, — но незабавно я поставят на широкоспектърен антибиотик с надеждата, че каквото и да я поболява, може да реагира.

Стеф, любимата ни сестра, остава до късно някои нощи, за да не ми се налага да преживявам всичко сама. Носи ми списания „Пийпъл“, задигнати от чакалните в хирургията, и води ведри едностранни разговори с безчувствената ми дъщеря. На външен вид представлява истинско въплъщение на решителността и оптимизма, но съм виждала как очите ѝ се замъгляват от сълзи, докато мие Кейт с гъба в миговете, когато си мисли, че не я виждам.

Една сутрин доктор Чанс идва да провери състоянието на Кейт, увива стетоскопа си около врата и сяда на стол срещу мен.

— Искях да получа покана за сватбата ѝ.

— Ще получите — настоявам, но той поклаща глава.

Сърцето ми забива малко по-бързо.

— Можете да й подарите купа за пунш. Рамка за снимки. Или да вдигнете тост.

— Сара — казва доктор Чанс, — трябва да се сбогуваш.

Джес прекарва петнайсет минути зад затворена врата в стаята на Кейт и когато излиза, прилича на бомба, готова да избухне. Хуква по коридора на спешното педиатрично отделение.

— Аз ще отида — казва Брайън и тръгва след него.

Ана седи с гръб към стената. И тя е сърдита.

— Няма да го направя.

Навеждам се към нея.

— Повярвай ми, това е последното нещо на този свят, което ми се иска да те накарам да направиш. Но ако не го сториш, Ана, един ден ще съжаляваш и ще ти се иска да беше.

Ана влиза с войнствена стъпка в стаята на сестра си и сяда на стол. Гърдите на Кейт се надигат и спускат — благодарение на респиратора. Цялата ѝ борбеност изчезва, когато посяга и докосва сестра си по бузата.

— Може ли да ме чуе?

— Със сигурност — отговарям повече на себе си, отколкото на нея.

— Няма да отида в Минесота — прошепва Ана. — Никога няма да отида никъде. — Навежда се над леглото. — Събуди се, Кейт.

И двете зачакваме със затаен дъх, но нищо не се случва.

Никога не съм разбирала защо го наричат „да загубиш дете“. Никой родител не е толкова небрежен. Всички знаем точно къде са синовете и дъщерите ни; просто не искаме да са там.

С Брайън и Кейт образуваме затворена верига. Двамата седим от двете страни на леглото и държим ръцете си, както и една от нейните.

— Беше прав — казвам му. — Трябваше да я заведем у дома.

Брайън поклаща глава.

— Ако не бяхме опитали арсеника, щяхме до края на живота си да се питаме защо. — Отмества настрана светлата коса, обкръжила

лицето на Кейт. — Тя е толкова добро момиче. Винаги прави това, което ѝ казваш.

Кимвам, неспособна да продумам.

— Точно затова се държи, знаеш ли. Иска да ѝ позволиш да си тръгне.

Навежда се към Кейт. Плаче толкова силно, че не може да си поеме дъх. Слагам ръка на главата му. Не сме първите родители, които загубват дете, но сме първите, които загубват *своето* дете. И в това е цялата разлика.

Брайън заспива, проснат на долната част на леглото, аз вземам покритата с белези ръка на Кейт между своите. Проследявам овала на ноктите ѝ и си спомням кога ги лакирах за пръв път. Тогава Брайън не можеше да повярва, че го правя на едногодишно дете. Сега, след дванайсет години, обръщам дланта ѝ и ми се приисква да можех да я разчета или нещо още по-хубаво, да можех да поправа линията ѝ на живота.

Придърпвам стола си по-близо до леглото.

— Помниш ли лятото, когато те изпратихме на лагер? И как вечерта, преди да заминеш съобщи, че си си променила решението и искаш да си останеш у дома? Казах ти да седнеш от лявата страна в автобуса, така че когато тръгне, да можеш да се обърнеш и да ме видиш да те чакам там. — Притискам ръката ѝ към бузата си толкова силно, та остава отпечатък. — Ще получиш същото място в рая — място, откъдето да можеш да ме виждаш как те гледам.

Заравям лице в одеялата и казвам на дъщеря си колко я обичам. Стисвам ръката ѝ за последен път.

И усещам съвсем, съвсем слаб пулс, почти недоловимо стискане, немощната хватка на пръстите на Кейт, докато тя си проправя със зъби и нокти път обратно към този свят.

[1] Една от най-популярните американски детски книжки за всички времена. Издадена е през 1963г., авторът ѝ е Морис Сендак — бел.прев. ↑

АНА

Ето какъв е въпросът ми: на каква възраст попадаш в рая? Имам предвид, ако наистина си в рая, трябва да изглеждаш така, както в най-добрите си години, и се съмнявам, че умрелите от старост бродят из небесните селения беззъби и плешиви. Така отварям вратата за допълнителен порой въпроси: ако се обесиш, ще се озовеш в рая подпухнал, син и с изплезен език ли? Ако те убият във война, как ще прекараш вечността — без крака, откъснат от мината?

Предполагам, има избор. Попълваш приложенията, които те питат дали искаш да имаш изглед към звездите или към облаците, дали желаеш за вечеря пиле, риба или манна небесна и на каква възраст искаш да те виждат останалите. Аз например може да избира седемнайсет — надявам се дотогава да са ми пораснали цици и въпреки че в момента на смъртта си може да съм съсухрена столетница, в рая ще съм млада и красива.

Веднъж на едно обедно парти чух баща ми да разправя, че макар да бил стар и древен, в сърцето си все още бил на двайсет и една. Вероятно в живота ти има място, което изхабяваш като бразда или още по-добре, като мекото място на дивана. И каквото и да ти се случи, се връщаш обратно там.

Струва ми се проблемът е в това, че всички сме различни. Какво ще се случи в рая, когато хората се опитват да се намерят след толкова години раздяла? Да кажем умреш и започваш да търсиш съпруга си, умрял преди пет години. Какво ще стане, ако си го представяш на седемдесет, а той е избрал седемнайсет, скита насам-натам и се умилква на мацките?

Или ако си Кейт и умреш на шестнайсет, но в рая избереш да изглеждаш на трийсет и пет — възраст, до която не си доживял на земята? Как изобщо *някой* ще успее да те намери някога?

Камбъл се обажда на баща ми в пожарната, докато обядваме, и съобщава, че отсрещната страна иска да говорим за случая —

определено глупав начин на изразяване, защото всички сме наясно, че има предвид майка ми. Трябвало да се срещнем в три часа в кабинета му, макар да е неделя.

Сядам на пода и слагам главата на Съдия в скута си. Камбъл е толкова зает, че дори не ме предупреждава да не го правя. Майка ми пристига, точна до минутата и (секретарката Кери днес не е на работа), влиза сама. Положила е специално усилие да прибере косата си на кок. Гримира се е. За разлика от Камбъл, за когото стаята е естествена като палто, което може да свали и облече с лекота, майка ми изглежда съвсем не на място в юридическа фирма. Трудно ми е да повярвам, че някога си е вадила хляба с това. Допускам, че тогава е била някой друг. Сигурно всички ние сме били други.

— Здравейте — поздравява ни тихо.

— Госпожо Фицджералд — отговаря Камбъл с леден глас.

Погледът на майка ми се премества от баща ми, седнал на съвещателната маса, към мен на пода.

— Здравей — специално за мен е. Пристъпва напред, все едно иска да ме прегърне, но се спира.

— Вие поискахте тази среща, госпожо адвокат — подканва я Камбъл да говори.

Майка ми сяда.

— Знам. Исках... е, добре, надявах се, ще успеем да го уредим. Искам заедно да вземем решение.

Камбъл потропва с пръсти по масата.

— Сделка ли ни предлагате?

От неговата уста звучи толкова делово. Майка ми го поглежда и примигва.

— Да, предполагам.

Обръща стола си към мен, сякаш в стаята няма никой друг, освен нас двете.

— Ана, знам колко много си направила за Кейт. Наясно съм, че не са й останали много шансове... но може да й е останал този.

— Не се опитвайте да принуждавате клиентката ми...

— Всичко е наред, Камбъл — казвам. — Остави я да говори.

— Ако ракът се върне, ако тази трансплантация не помогне, ако нещата не завършат така, както искаме всички ние... е, добре, никога

повече няма да те моля отново да помогнеш на сестра си... но, Ана, ще направиш ли това последно нещо?

Завършва думите си и изглежда много мъничка, по-дребна дори от мен, все едно аз съм родителят, а тя — детето. Чудя се как е възможна подобна оптическа илюзия, щом никоя от нас не е помръднала.

Поглеждам към баща си, но той е неподвижен като скала и май прави всичко възможно да проследи нишките на дървото на заседателната маса, вместо да се забърква.

— Искате да кажете, че ако клиентката ми доброволно дари бъбрек, ще бъде освободена от всички други медицински процедури, които може да са необходими в бъдеще за удължаване живота на Кейт? — уточнява Камбъл.

Майка ми дълбоко си поема въздух.

— Да.

— Разбира се, трябва да го обсъдим.

Бях седемгодишна, когато Джес направи всичко по силите си, за да се увери, че не съм толкова глупава да вярвам в Дядо Коледа. „Това са мама и татко“ — обясни ми, а аз бурно възразявах през цялото време. Реших да изпробвам теорията му: преди Коледа писах на Дядо Коледа и го помолих за хамстер — това, което исках най-много на света. Лично пуснах писмото в пощенската кутия на секретарката на училището. И така и не казах на родителите си, макар че намекнах за други играчки, които се надявах да получа тази година.

Сутринта на Коледа получих шейната, компютърната игра и цветния юрган, за които бях споменала на майка си, но не и хамстера, защото тя не знаеше за него. През онази година научих две неща: че нито Дядо Коледа, нито родителите ми са такива, каквито исках да бъдат.

Вероятно Камбъл си мисли, че делото е свързано със закона, но всъщност е свързано с майка ми. Ставам от стола си и се хвърлям в ръцете ѝ, които малко приличат на онова място в живота, за което говорих преди малко — мястото, което е толкова познато, че се плъзгаш там, където ти е удобно. Гърлото ме заболява, всички тези сълзи, които съм сдържала досега, излизат от скривалището си.

— О, Ана! — възкликва тя в косата ми. — Слава богу! Слава богу!

Прегръщам я два пъти по-силно от обикновено, опитвайки се да задържа този миг така, както обичам да рисувам скосената светлина на лятото на задната стена на мозъка си — фреска, в която да се вирам през зимата. Допирам устни до ухото ѝ и дори докато изричам думите, ми се иска да ги премълча.

— Не мога.

Тялото на майка ми се сковава. Тя се отдръпва от мен, взира се в лицето ми. После изписва усмивка на устните си, напукани на няколко места. Докосва ме по косата. Това е всичко. Изправя се, оправя самото си и излиза от кабинета.

Камбъл също става от мястото си, приляква пред мен на мястото, където допреди малко беше майка ми. Гледаме се очи в очи. Никога досега не съм го виждала толкова сериозен.

— Ана, наистина ли го искаш?

Отварям уста. И намирам отговор.

ДЖУЛИЯ

— Според теб дали харесвам Камбъл, защото е задник — питам сестра си — или *въпреки* това?

От дивана Изи ми изшътква. Гледа „Такива, каквито бяхме“ — филм, който е гледала един милион пъти. Той е в списъка ѝ на филми, които не можеш да пропуснеш, редом с „Хубава жена“, „Призрак“ и „Мръсни танци“.

— Ако заради теб пропусна края, Джулия, ще те убия.

— „Доскоро, Кейт — цитирам ѝ. — Доскоро, Хъбъл“.

Тя хвърля по мен възглавница и избърсва очите си, насълзени от мелодията.

— Барбара Стрейзънд — оповестява Изи — е бомба.

— Мислех, че това е стереотип за обратните мъже.

Поглеждам към масата, покрита с вестници, които проучвам като част от подготовката за утрешното изслушване. Това е решението, което ще представя на съдията, основано на висшия интерес на Ана. Проблемът е, че няма значение дали ще реша в нейна полза или срещу нея. И в двата случая ще разруша живота ѝ.

— Мислех, че говорим за Камбъл — казва Изи.

— Не, аз говорех за Камбъл. На *теб* ти течаха лигите — разтърквам слепоочията си. — Мислех си, че може да проявиш съчувствие.

— Във връзка с Камбъл Александър? Никакво съчувствие. Безчувствие.

— Права си. За теб са типични *точно* такива чувства.

— Виж, Джулия, може би е нещо наследствено — започва да разсъждава Изи, става и разтрива мускулите на врата ми. — Може би си наследила ген, който те кара да се чувстваш привлечена от абсолютни говеда.

— В такъв случай и ти го имаш.

— Е — смее се тя, — признавам, имаш право.

— Знаеш ли, наистина искам да го ненавиждам. Да се отбележи.

Изи посяга над рамото ми, взема кока-колата ми и я допива.

— Нали уж всичко беше строго професионално?

— Така е. В ума ми просто има едно много гласовито малцинство, което желае да не беше така.

Изи сяда обратно на дивана.

— Знаеш ли, проблемът е, че първият никога не се забравя. И дори умът ти да демонстрира интелигентност по въпроса, тялото ти притежава коефициент на интелигентност колкото на плодова мушица.

— С него просто се чувствам толкова удобно, Из. Сякаш продължаваме от там, където спряхме. Вече знам всичко необходимо за него и той знае всичко необходимо за мен — поглеждам я. — Възможно ли е човек да се влюби в някого от мързел?

— Защо просто не го изчукаш и не изтласкаш цялата история от системата си?

— Защото — отвръщам, — веднага щом свърши, ще има още едно късче от миналото, от което няма да мога да се отърва.

— Мога да те уредя с някоя от приятелките си — предлага Изи.

— Всички те имат вагини.

— Виж, гледаш на нещата от погрешен ъгъл, Джулия. Трябва да се чувстваш привлечена от някого заради това, което носи в себе си, а не заради обвивката. Камбъл Александър може да е страхотно привлекателен, но е като марципанена заливка върху сардина.

— Мислиш, че е страхотно привлекателен?

Изи завърта очи.

— Ти — оповестява тя — си обречена.

На вратата се звъни и Изи отива да погледне през шпионката.

— Като говорим за дявола...

— Камбъл ли е? — прошепвам. — Кажи му, че ме няма.

Изи открехва вратата с няколко сантиметра.

— Джулия казва, че я няма.

— Ще те убия — промърморвам и излизам зад нея. Избутвам я настрана, свалям веригата и пускам Камбъл и кучето му вътре.

— Тук ме посрещат все по-топло и по-сърдечно — отбелязва той. Скръствам ръце на гърдите си.

— Какво искаш? Работя.

— Хубаво. Сара Фицджералд току-що ни предложи сделка. Излез на вечеря с мен и ще ти разкажа всичко.

— Няма да ходя на вечеря с теб — отсичам.

— Да, ще дойдеш — той свива рамене. — Познавам те. Накрая ще се предадеш, защото колкото и да не желаеш да бъдеш с мен, искаш да разбереш какво е предложила майката на Ана. Няма ли как просто да не си губим времето?

Изи избухва в смях.

— *Наистина* те познава, Джулия.

— Ако не дойдеш доброволно — продължава Камбъл, — нямам скрупули да проявя физическа сила. Макар че ще ти е значително по-трудно да си режеш филе миньон със завързани на гърба ръце.

Обръщам се към сестра си.

— Направи нещо, моля те.

Тя ми махва за сбогом.

— Доскоро, Кейт.

— Доскоро, Хъбъл — отговаря Камбъл. — *Страхотен* филм.

Изи го поглежда замислено.

— Май има надежда — решава тя.

— Правило номер едно — обръщам се към него. — Ще говорим само за процеса и за нищо друго.

— Бог да ми помага — отвръща Камбъл. — Не може ли само да ти кажа, че изглеждаш много красива?

— Виждаш ли, вече наруши правилото.

Той спира на паркинг край брега и угася двигателя. Излиза от колата и я заобикаля, за да ми помогне да слеза. Оглеждам се, но не виждам нищо, което да прилича на ресторант. Намираме се на пристана на яхтклуб, пълен с лодки и яhti. Медноцветните им палуби блестят на залязващото слънце.

— Свали си маратонките — заповядва Камбъл.

— Не.

— За Бога, Джулия, това не ти е викторианската епоха; няма да ти се нахвърля само защото съм зърнал глезена ти. Просто го направи, става ли?

— Защо?

— Защото точно в момента имаш огромен кол в задника и това е единственият благопристоен начин, за който се сещам, за да те накарам да се отпуснеш.

Сваля собствените си обувки и заравя крака в тревата покрай паркинга.

— Ааах! — въздъхва и разперва ръце. — Хайде, Джуъл. Улови мига. Лятото почти свърши, наслади му се, докато можеш.

— Каква сделка...

— Това, което ни каза Сара, ще си остане същото, независимо дали ще дойдеш боса или не.

Все още не съм наясно дали е поел случая, защото преследва славата, понеже гони пиар, или просто желае да помогне на Ана. Каквато съм глупачка, ще ми се да повярвам, че е последното. Камбъл чака търпеливо с кучето до себе си. Най-накрая развързвам маратонките си и ги събувам. Стъпвам на тревната площ.

Мисля си, че лятото се отличава с колективна несъзнателност. Всички сме чували песента за сладоледаджията, всички познаваме усещането да опърлим бедрата си на детска пързалка, нажежена като пъхнат в огън нож; всички сме лежали по гръб със затворени очи и лудо биещи сърца през повърхността на миглите ни, надявайки се, че денят ще се удължи поне малко повече от предишния, когато всъщност всичко се движи в обратната посока. Камбъл сяда на тревата.

— Какво е правило номер две?

— Че аз определям всички правила — отвърщам.

Когато ми се усмихва, усещам, че съм загубена.

Предишната вечер барманът Севън пъхна мартини в очакващата ми ръка и ме попита от какво се крия.

Преди да отговоря, отпих глътка и си припомних защо мразя мартинито — чист горчив алкохол, което, разбира се, е смисълът на цялото мероприятие, но има и вкус на такъв, което обикновено донякъде е разочаровашо.

— Не се крия — отвърнах. — Тук съм, нали така?

Беше рано, още беше време за вечеря. Отбих се тук, докато се връщах от пожарната, където бях с Ана. Двама мъже се натискаха в сепаре в ъгъла, а един трети, сам, седеше на другия край на бара.

— Не може ли да сменим канала? — махна към телевизора и вечерните новини. — Дженингс е далеч по-интересен от Брокоу.

Севън щракна с дистанционното и пак се обърна към мен:

— Не се криеш, но седиш в бар за гейове по време за вечеря. Не се криеш, но носиш костюма като броня.

— Да, естествено ще приема съвет за модата от пич с пиърсинг на езика.

Севън вдигна вежда.

— Още едно мартини и ще те убедя да отидеш при моя човек Джонстън да си направиш и ти. Розовата коса може и да се боядиса, но корените никога не изчезват.

Следваща глътка мартини.

— Изобщо не ме познаваш.

В другия край на бара клиентът вдигна лице към Питър Дженингс и се усмихна.

— Може и да е така — съгласи се Севън, — но и ти не се познаваш.

Вечерята се оказва хляб и сирене — е, багета и грюер — на борда на деветметрова лодка. Камбъл навива крачолите на панталона си като корабокрушенец, намества такелажа, вдига котва и хваща вятъра. Навлизаме навътре, докато брегът на Провидънс се превръща само в ивица от цвят — далечна огърлица от скъпоценни камъни.

След известно време, когато ми става ясно, че каквато и информация да възнамерява да ми даде Камбъл, няма да го направи преди десерта, се отказвам. Лягам по гръб и премятам ръка върху заспалото куче. Наблюдавам как сега освободеното платно плющи като огромно крило на пеликан. Камбъл идва от каютата, където е отишъл да потърси тирбушон, с две чаши червено вино в ръце. Сяда от другата страна на Съдия и го почесва зад ушите.

— Някога мислила ли си си какво животно щеше да бъдеш?

— В преносен смисъл ли? Или буквално?

— Реторично — отвърща. — Ако не се беше родила човек.

Замислям се.

— Някакъв подвеждащ въпрос ли е? Ако се определя като „кит убиец“, ще помислиш, че съм безмилостна, студенокръвна риба, която се храни на дъното на морето?

— Те са бозайници — отбелязва Камбъл. — И не, просто ти зададох въпрос, за да поддържам разговора.

Обръщам глава.

— Ти какво животно щеше да бъдеш?

— Аз пръв те попитах.

Е, добре, изключено е да стана птица — прекалено много се боя от височини. Не мисля, че характерът ми е подходящ за котка. А съм прекалено голям самотник, за да се вместя в глутница вълци или кучета. Мисля дали да не изтърся нещо като „лемур“ само за да се изперча, но той ще попита какво, по дяволите, е това, а аз не помня дали е гризач или гущер.

— Гъска — решавам накрая.

Камбъл избухва в смях.

— Като мама Гъска? Или като глупавата гъска?

Не, защото гъските си избират един партньор за цял живот, но предпочитам да падна през борда, отколкото да му го призная.

— Ами ти?

Не ми отговаря пряко.

— Зададох въпроса и на Ана, отговори ми, че иска да бъде феникс.

Пред очите ми проблясва образът на митичното създание, възкръснало от пепелта.

— Фениксът не съществува.

Камбъл поглажда главата на кучето.

— Според нея зависи от това, дали има някой, който може да го види — поглежда ме. — А ти как си я представяш, Джулия?

Виното, което пия, изведнъж ми загорчава. Нима всичко това — чарът, пикникът, платното и залезът — е нагласено, за да ме накара да дам заключение в негова полза на утрешния процес? Моята препоръка като особен представител ще е с голяма тежест за решението на съдия Дисалво и Камбъл е наясно.

До мига не съм осъзнала, че някой може да разбие сърцето ти два пъти с едни и същи лъжи.

— Няма да ти кажа какво е решението ми — заявявам сковано. — Ще почакаш да го чуеш, когато ме призовеш като свидетел. — Грабвам котвата и се опитвам да я пусна. — А сега, ако обичаш, искам да се връщаме.

Камбъл изтръгва котвата от ръката ми.

— Вече ми каза, че според теб не е в интерес на Ана да дари бъбрек на сестра си.

— Освен това ти казах, че не е в състояние да вземе сама това решение.

— Баща ѝ се е изнесъл от къщата заедно с нея. Може да е нейният морален компас.

— И докога? Ами следващия път?

Бясна съм на самата себе си, задето се хванах, че се съгласих да изляза с него на вечеря и си позволих да повярвам, че Камбъл може да иска да *бъде* с мен, вместо да ме *използва*. Всичко — от комплиментите му за външността ми до виното на палубата помежду ни — е хладнокръвно пресметнато, за да му помогне да спечели делото.

— Сара Фицджералд ни предложи сделка — продължава Камбъл. — Заяви, че ако Ана дари бъбрек, никога повече няма да я помоли да направи нещо за сестра си. Ана отхвърли предложението.

— Знаеш ли, мога да накарам съдията да те хвърли в затвора за това. Абсолютно неетично е да се опитваш да ме съблазниш, за да ме накараш да променя мнението си.

— Да те съблазня ли? Единственото, което направих, беше да сложа картите на масата. Направих *твоята* работа по-лесна.

— О, да. Извинявай — отговарям саркастично. — Няма нищо общо с *теб*. Нищо общо с желанието ти да ме накараш да напиша доклада си с подчертан уклон към молбата на клиентката ти. Ако беше животно, Камбъл, знаеш ли какво щеше да си? Жаба. Не, всъщност не. Щеше да бъдеш паразит на корема на някоя жаба. Нещо, което взема това, от което има нужда, без да връща нищо в замяна.

На слепоочието му запулсира синя вена.

— Свърши ли?

— Не. От устата ти някога излизала ли е дори една-единствена искрена дума?

— Не съм те лъгал.

— Така ли? За какво ти е кучето, Камбъл?

— Боже Господи, няма ли вече да млъкнеш? — възкликва Камбъл, привлича ме в обятията си и ме целува.

Устата му се движи като безмълвна история; вкусът му е на сол и вино. Няма миг на повторно опознаване, на подреждане на нишките от

последните петнайсет години: телата ни си спомнят накъде да се движат. Прошепва името ми с устни, които се движат надолу по врата ми. Притиска се към мен невероятно силно и всяка болка, останала на повърхността помежду ни, изтънява, превръща се във връзка, вместо в граница.

Откъсваме се един от друг, за да си поемем дъх, и Камбъл се взира в мен.

— Въпреки всичко съм права — прошепвам.

Струва ми се най-естественото нещо на света, когато Камбъл издърпва стария ми пуловер през главата и отваря закопчалката на сутиена ми, когато коленичи пред мен с глава на сърцето ми, когато усещам как водата полюшва корпуса на яхтата, си помислям, че може би мястото е точно за нас. Навярно съществуват цели светове без прегради, където чувствата те носят като прилив.

ПОНЕДЕЛНИК

Ето, малък огън, а колкава гора запаля!

Яков 3:5

КАМБЪЛ

Заспиваме в мъничката каюта, унесени от люшкането ѝ. Пространството е тясно, но сякаш няма значение: през цялата нощ тя не спира да се увива около мен. Хърка мъничко. Предният ѝ зъб е крив. Миглите ѝ са дълги колкото нокътя на кутрето ми. Дребните подробности, които повече от всичко доказват колко по-различни сме сега, след петнайсет години.

Когато си на седемнайсет, дори не забелязваш перлено розовия оттенък на сутиена ѝ, дантелата, която минава между краката ѝ. Когато си на седемнайсет, те интересува единствено сегашният миг, не следващият.

Това, което обичах у Джулия — ето, казах го — беше фактът, че не се нуждаеше от никого. В „Уийлър“ дори тогава, когато се набиваше на очи с розовата си коса, огромното карирано армейско яке и полувисоките ботуши, го правеше, без да се извинява. Огромна ирония беше, че самият факт на връзка с нея щеше да намали привлекателността ѝ. В мига, в който отвърне на любовта ми и започнеше да зависи от мен толкова, колкото и аз от нея, тя вече щеше да престане да бъде истински независим дух.

Просто нямаше начин аз да се превърна в човека, който да ѝ отнеме това качество.

След Джулия жените в живота ми не бяха кой знае колко много — със сигурност нямаше такава, чието име да си направя труда да запомня. Беше прекалено уморително да поддържам фасадата; вместо това избрах неравния път на страхливеца, на кратките нощни похождения. По необходимост — и медицинска, и емоционалност — бях усъвършенствал изкуството да се измъквам.

През миналата нощ поне пет пъти имах възможността да си тръгна, докато Джулия спеше. Дори обмислих как да го направя: бележка на възглавницата, съобщение, надраскано на палубата с нейното черешово червило. И все пак нуждата да го направя съвсем не беше толкова силна, колкото тази да почакам още една минута, още един час.

От мястото, където се е свил на масата на кравай, стегнат като кифла с канела, Съдия вдига глава. Надава кратък вой и аз напълно го разбирам. Откъсвам се от гъстата гора, която представлява пищната коса на Джулия, и се измъквам от леглото. Тя се плъзва на топлото място, което съм оставил.

Кълна се, при тази гледка усещам, че отново ми става.

Вместо да се поддам на инстинктивното си желание — да излъжа, че съм болен от някаква устойчива форма на едра шарка и да накарам чиновника в съда да насрочи изслушването за друг път, за да прекарам деня в чукане, — си обущам панталона и се качвам на палубата. Искам да отида в съда преди Ана и за целта трябва да се изкъпя и преоблека. Оставям на Джулия ключовете на колата си — близо до моя дом сме. Едва когато със Съдия вече сме на път към къщи, осъзнавам, че за разлика от всяка друга удавена в сълзи сутрин, когато съм напуснал жена, сега не съм измислил никакъв красив символ за тръгването си, нищо, което да смекчи удара, когато Джулия се събуди и се види изоставена. Чудя се дали това е някакво прозрение, или през цялото време съм я чакал да се върне, за да успея да порасна.

Със Съдия пристигаме в сградата „Гарахи“ за изслушването и се налага да си пробием път през репортерите, събрани за Голямото събитие. Тикат в лицето ми микрофони и неволно стъпват върху лапите на Съдия. На Ана ще ѝ е необходим един-единствен поглед към двете редици хора, сред чиито пръчки трябва да мине, за да се обърне и да побегне в обратна посока.

Минавам през входната врата, мервам Върн и му правя знак да спре.

— Нали ще ми изпратиш няколко души от охраната? Онези ще изядат свидетелите живи.

После забелязвам Сара Фицджералд, вече чака. Облечена е в костюм, който навярно не е ваден от найлоновата торба за химическо чистене поне от десетилетие, а косата ѝ е стегната жестоко с шнола. Не носи куфарче, а раница.

— Добро утро — поздравявам с равен тон.

Вратата се отваря с трясък, влиза Брайтън. Погледът му се премества от Сара към мен.

— Къде е Ана?

Сара прави крачка напред.

— Не дойде ли с теб?

— Върнах се от спешно повикване в пет часа сутринта и вече я нямаше. Оставила е бележка, че ще се срещнем тук. — Поглежда към вратата, към чакалите от другата ѝ страна. — Обзалагам се, че е избягала.

Отново чуваме звука от отваряне на врата и Джулия доплува в съдебната палата на гребена на вълна от крясъци и въпроси. Приглажда косата си назад, възвръща самообладанието си, поглежда към мен и отново го загубва.

— Ще я намеря — казвам.

Сара настръхва.

— Не, аз ще я намеря.

Джулия поглежда първо единия, после другия.

— Кого ще намерите?

— Ана временно отсъства — обяснявам.

— Отсъства ли? — повтаря Джулия. — Отсъства, като „изчезнала“?

— Съвсем не — не е лъжа. За да е изчезнала, Ана първо трябва да се е появила.

Осъзнавам, че дори знам накъде ме водят тази мисли в същия миг, в който и Сара го осъзнава. В следващия момент тя ме оставя аз да поема командването. Джулия сграбчва ръката ми, докато вървя към вратата, и пъха в дланта ми ключовете от колата ми.

— Сега разбираш ли защо няма да се получи?

Обръщам се към нея.

— Джулия, слушай. И аз искам да поговорим за това, което се случи помежду ни, но моментът не е подходящ.

— Говорех за Ана. Камбъл, това момиче постоянно се измъква. Не дойде дори на изслушването си. Говори ли ти нещо?

— Че всеки се страхува понякога — отвърщам най-после: предупреждение към всички ни.

Щорите в болничната стая са спуснати, но това не ми попречва да видя ангелската бледност на лицето на Кейт Фицджералд, мрежата

от сини вени, отбелязваща последната надежда за успех — пътя на лекарството, което тече под кожата ѝ. Свита в долната част на леглото, виждам Ана.

Заповядвам на Съдия да чака и той се спира до вратата. Приклякам до леглото.

— Ана, време е да тръгваме.

Когато вратата се отваря, очаквам или Сара Фицджералд, или лекар с количка за спешна помощ. За моя изненада на прага е Джес Фицджералд.

— Здравсти — поздравява, все едно всички сме стари приятели.

„Как си дошъл тук“ — едва не го питам, но осъзнавам, че не желая да чуя отговора.

— Ще тръгваме към съда. Да те закараме ли? — питам сухо.

— Не, благодаря. Реших, че тъй като всички останали ще са там, може да остана тук — погледът му не се отмества от Кейт. — Изглежда отвратително.

— А ти какво очакваш? — пита Ана, вече будна. — Тя умира.

Отново се втренчвам в клиентката си. Би трябвало да знам по-добре от повечето хора, че мотивите на другите невинаги са това, което изглеждат, но нея все още не успявам да я разбера.

— Трябва да тръгваме.

В колата Ана се качва на мястото до шофьора, а Съдия се настанява отзад. Тя започва да ми разказва за налудничав прецедент, който намерила по интернет — през 1876 година на някакъв тип от Монтана официално му забранили да използва водата на река, която извирала от земята на брат му, макар да означавало, че реколтата му ще изсъхне.

— Какво правиш? — пита ме, когато преднамерено пропускам завоя за съда.

Вместо това спирам до един парк. Покрай нас на бегом преминава момиче със страхотен задник, стиснало каишката на едно от онези пухкави кучета, които приличат на котки.

— Ще закъснеем — казва след миг Ана.

— Вече сме закъснели. Виж, Ана, накъде сме тръгнали?

Тя ми отправя един от патентованите тийнейджърски погледи, все едно иска да каже, че е изключено двамата с нея да произлизаме от една и съща еволюционна верига.

— Към съда.

— Не това питах. Искях да знам защо отиваме в съда.

— Камбъл, предполагам, че си избягал през първия си ден в юридическото училище. В общи линии, точно това става, когато някой заведе дело.

Приковавам я с поглед. Няма да я оставя да ме надхитри.

— Ана, защо отиваме в съда?

Тя дори не мигва.

— Защо имаш куче помощник?

Потропвам с пръсти по волана и поглеждам към парка. Сега на същото място, където преди малко тичаше момичето, минава майка с количка, без да обръща внимание, че детето се опитва да изпъзни навън. От едно дърво се разнася чуруликане на птици.

— За това не говоря с никого — казвам.

— Аз не съм никой — настоява тя.

Поемам си дълбоко въздух.

— Много отдавна се разболях и в крайна сметка получих възпаление на ухото. Не знам защо, но лекарствата не подействаха и се стигна до поражение на нерва. С лявото ухо съм напълно глух. В дългосрочен план това няма голямо значение, но има някои неща, с които не мога да се справя — например чувам приближаването на кола, но не знам от коя посока идва. Или в магазина някой е застанал зад мен и иска да мине покрай мен, но аз не чувам, че ме моли да се дръпна. Със Съдия преминахме през обучение, за да е мои уши в случаи като този — поколебавам се. — Не обичам хората да ме съжаляват. Ето защо е такава тайна.

Ана ме гледа внимателно.

— Дойдох в кабинета ти, защото исках поне веднъж нещо да се случи заради мен, а не заради Кейт.

Себичното признание не звучи правдоподобно, просто не е в неин стил. Делото не е започнато, защото Ана иска сестра ѝ да умре, а просто защото *тя* иска да получи възможност да *живее*.

— Лъжеш.

Ана скръства ръце на гърдите си.

— Е, добре, ти пръв излъга. Чуващ идеално.

— А ти си невъзпитано хлапе — връщам ѝ го и избухвам в смях.

— Напомняш ми на мен.

— Това комплимент ли трябваше да бъде? — осведомява се Ана, но на лицето ѝ трепва усмивка.

Паркът започва да се оживява. По пътеката минава детска група — едва проходили деца, вързани едно за друго като кучешки впряг, които влачат след себе си две учителки. Някой профучава покрай тях на велосипед. Облечен е с униформата на пощенската служба.

— Хайде. Ще те заведе да закусиш.

— Но нали закъсняваме!

Свивам рамене.

— Кой ти отброява времето?

Съдия Дисалво не е доволен: малката самоотлъчка на Ана тази сутрин ни е отнела час и половина. Поглежда ме гневно, когато със Съдия забързано влизаме в кабинета му за предварителното съвещание.

— Ваша чест, извинявам се. Имахме спешна нужда от ветеринар.

По-скоро усещам, отколкото виждам, че челюстта на Сара увисва.

— Не това намекна отсрещната страна — контрира ме съдията.

Поглеждам го право в очите.

— Е, добре, точно това се случи. Ана беше така добра да ми помогне да държа кучето неподвижно, докато вадеха от лапата му парче стъкло.

Съдията не изглежда особено убеден, но има закони срещу дискриминиране на увредените и ги използвам максимално: последното, което искам, е да обвини Ана за забавянето.

— Има ли начин да разрешим проблема с молбата без дело? — пита той.

— Боя се, че не — Ана може и да не е готова да сподели тайните си — решение, което мога само да уважавам, — но е наясно, че иска да продължи напред.

Съдията приема отговора ми.

— Госпожо Фицджералд, доколкото разбирам, все още се представлявате сама?

— Да, Ваша чест.

— Добре тогава — поглежда ни един по един съдия Дисалво. — Това е семеен съд, господин и госпожо адвокат.

В семейния съд и особено в дела като тези лично аз съм склонен да гледам не толкова строго на правилата за разпит на свидетели, защото не искам спорове и кавги по време на делото. Напълно съм способен да разгранича кое е допустимо и кое не е и ако наистина има нещо, което може да бъде оспорено, ще изслушам възражението, но бих предпочел да минем през процедурата бързо, без да се занимаваме с формалностите — поглежда право към мен. — Искам делото да мине възможно най-безболезнено за всички замесени.

Преместваме се в съдебната зала — по-малка, отколкото в криминалния съд, но въпреки това заплашителна. По пътя се отбивам във фойето, за да взема Ана. Докато влизаме през вратата, тя се заковава на място. Поглежда към огромните стени с ламперия, към редиците столове, към внушителната лежа.

— Камбъл — прошепва ми, — нали няма да се наложи да застана там и да говоря?

Истината е, че най-вероятно съдията ще иска да чуе какво има да каже. Дори и Джулия да подкрепи молбата ѝ, дори и Брайън да потвърди, че ще ѝ помогне, съдия Дисалво може да поиска да я накара да даде показания. Но ако ѝ го призная в момента, само ще я изнервя, а не е най-подходящото начало на едно изслушване.

Мисля си за разговора в колата, когато Ана ме нарече лъжец. Има две причини да не казваш истината: защото лъжата ще ти донесе това, което искаш, и защото лъжата ще предпази някого от болка. Ето защо отговарям на Ана:

— Съмнявам се.

— Господин съдия — започвам, — известно ми е, че традиционната практика не е такава, но има нещо, което бих искал да кажа, преди да започнем да призоваваме свидетелите.

Съдия Дисалво въздъхва.

— Тези официалности не са ли точно това, което ви помолих да не правите?

— Ваша чест, не бих ви молил, ако не смятах, че е важно.

— Карайте по-кратко — недоволства съдията.

Изправям се и се приближавам към свидетелската ложа.

— Ваша чест, през целия си живот Ана Фицджералд е подлагана на медицински процедури за доброто на сестра си, а не за нейното. Никой не се съмнява в обичта на Сара Фицджералд към всичките ѝ деца или във взетите от нея решения, удължили живота на Кейт. Днес обаче трябва да поставим под съмнение решенията, които е взела за *това* дете.

Обръщам се и виждам, че Джулия ме наблюдава внимателно. Внезапно се сецам за старото домашно по етика и знам какво трябва да кажа.

— Може би си спомняте неотдавнашния случай в Уорчестър, Масачузетс, когато неколцина пожарникари загинаха в пожар, запален от бездомница. Тя знаела, че огънят е започнал, и излязла от сградата, но не се обадила на 911, защото се бояла, че може да си навлече неприятности. Онази нощ загинаха шестима мъже и все пак държавата не обяви, че жената е отговорна, защото в Америка, дори когато последствията са трагични, никой не е отговорен за сигурността на някой друг. Никой не е задължен да помогне на човек в беда — не когато самият той е започнал огъня, не и когато е случаен пътник, който подминава катастрофирала кола, не и когато е идеално съвместим донор.

Отново поглеждам към Джулия.

— Днес сме се събрали тук, защото в правосъдната ни система има разлика между това, което е законно, и онова, което е морално. Понякога е лесно да направим разграничението, но от време на време, особено когато се доближават едно до друго, правилното изглежда грешно, а грешното изглежда правилно.

Връщам се до мястото си и заставам пред него.

— Днес сме се събрали тук — довършвам, — за да може този съд да помогне на всички ни да видим нещата малко по-ясно.

Първият ми свидетел е отсрещната страна. Наблюдавам как Сара се отправя към ложата с несигурна стъпка, като моряк, който свиква с люшкането на кораба. Успява да седне и да се закълне, без нито за секунда да откъсне поглед от Ана.

— Господин съдия, бих искал да ми разрешите да третирам госпожа Фицджералд като враждебен свидетел.

Съдията се намръщва.

— Господин Александър, наистина се надявам и вие, и госпожа Фицджералд да съумеете да се държите цивилизовано тук.

— Разбрано, Ваша чест — отправям се към Сара. — Може ли да ни кажете името си?

Тя леко повдига брадичка.

— Сара Крофтън Фицджералд.

— Вие сте майката на малолетното дете Ана Фицджералд?

— Да. А също така и на Кейт, и Джес.

— Не е ли вярно, че дъщеря ви Кейт е била диагностицирана с остра промиелоцитна левкемия, когато е била двегодишна?

— Точно така.

— По онова време вие и съпругът ви решихте ли да създадете дете, генетично програмирано като донор на органи за Кейт, за да може тя да бъде излекувана.

Лицето на Сара се втвърдява.

— Не бих използвала точно тези думи, но да, това е историята на зачеването на Ана. Възнамерявахме да използваме кръвта от пъпната връв на Ана за трансплантация.

— Защо не се опитайте да намерите неродствен донор?

— Много по-опасно е. Рискът от летален изход щеше да е значително по-висок с донор, който не е родствено свързан с Кейт.

— И така, колко годишна беше Ана, когато за пръв път дари орган или тъкан на сестра си?

— Кейт получи пъпната връв един месец след раждането на Ана. Поклащам глава.

— Не питах кога Кейт я е получила; попитах кога Ана я е дарила. Не е ли вярно, че са я взели от нея само секунди след раждането?

— Да — отвърща Сара, — но Ана дори не го осъзнаваше.

— Колко годишна беше Ана следващия път, когато дари част от тялото си на Кейт?

Сара потръпва, точно както очаквах.

— Беше на пет, когато дари лимфоцити.

— Какво включва процедурата?

— Вземане на кръв от сгъвките на лактите ѝ.

— Ана съгласи ли се да ви позволи да забиете в ръката ѝ игла?

— Беше петгодишна — отговаря Сара.

— Попитахте ли я дали може да забиете игла в ръката ѝ?

— Помолих я да помогне на сестра си.

— Не е ли вярно, че е трябвало друг човек физически да удържи Ана, за да забиете иглата в ръката ѝ?

Сара поглежда към Ана, затваря очи.

— Да.

— Според вас това доброволно участие ли се нарича, госпожо Фицджералд? — с крайчеца на окото си забелязвам как съдия Дисалво свъсва вежди. — Когато за пръв път взехте лимфоцити от Ана, имаше ли странични ефекти?

— Малко подутини. Известна чувствителност.

— Колко време измина, преди отново да ѝ вземете кръв?

— Един месец.

— Трябваше ли и този път да я държите физически?

— Да, но...

— Какви бяха страничните ефекти тогава?

— Същите — Сара поклаща глава. — Вие не разбирате. Не че не виждах какво се случва с Ана всеки път, когато претърпеше процедура. Няма значение кое от децата си гледам в такова положение — това всеки път ме разкъсва.

— И все пак, госпожо Фицджералд, сте успели да се отърсите от въпросното чувство — подчертавам, — защото за трети път сте взели кръв от Ана.

— Налагаше се, за да се вземат всички лимфоцити — обяснява Сара. — Процедурата не е съвсем точна.

— Колко годишна беше Ана следващия път, когато трябваше да претърпи медицинска процедура за благото на сестра си?

— Когато Кейт беше деветгодишна, получи силна инфекция и...

— Отново, не това попитах. Искам да знам какво се е случило с Ана, когато е била на шест години.

— Тя дари гранулоцити, за да се преборим с инфекцията на Кейт. Процедурата много прилича на дарението на лимфоцити.

— Пак бодене с игли?

— Точно така.

— Попитахте ли я дали желае да дари гранулоцитите?

Сара не отговаря.

— Госпожо Фицджералд — подканва я съдията.

Тя се обръща умолително към дъщеря си:

— Ана, знаеш, че никога не сме правили нито едно от тези неща, за да те нараним. Това наранява всички ни. Ако ти имаш рани отвън, ние ги имаме отвътре.

— Госпожо Фицджералд — заставам между нея и Ана. — *Попитайте ли я?*

— Моля ви, не го правете — казва Сара. — Всички знаем историята. Ще се съглася с всичко, което се опитвате да направите, докато ме разпъвате на кръст, каквото и да е то. Бих искала просто да приключим.

— Защото е трудно да го чуете изречено на глас, нали? — Осъзнавам, че вървя по опасна пътека, но Ана стои зад мен и искам да разбере, че има някой, готов да измине пътя заради нея. — Добавени едно към друго, нещата вече не изглеждат толкова безобидни, нали така?

— Господин Александър, какво целите? — пита съдия Дисалво. — Известен ми е броят на процедурите, претърпени от Ана.

— Защото разполагаме с медицинското досие на Кейт, Ваша чест, не на Ана.

Съдия Дисалво премества поглед от мен към Сара.

— Бъдете кратък, господин адвокат.

Обръщам се към Сара.

— Костен мозък — казва вдървено тя, преди да успея да задам въпроса. — Дадох я общ анестетик, защото беше толкова малка, и забиха игли в ръбовете на тазовите ѝ кости, за да извадят костния мозък.

— Една игла ли беше, както при другите процедури?

— Не — отвърща тихо Сара. — Петнайсет.

— В костта?

— Да.

— Какви бяха този път страничните ефекти за Ана?

— Изпитваше малко болка и ѝ дадох аналгетици.

— Значи този път Ана е трябвало да бъде хоспитализирана за през нощта... и самата тя е имала нужда от лечение?

Минава минута, преди Сара да успее да се успокои.

— Увериха ме, че костномозъчната трансплантация не се смята за особено агресивна процедура за донора. Може би по онова време просто съм чакала да чуя тези думи; може би съм имала нужда да ги чуя. И може би не съм мислила за Ана толкова, колкото е трябвало, защото бях изключително съсредоточена върху Кейт. Но съм наясно без съмнение, че както всеки друг в семейството ни, Ана не искаше нищо повече от това, сестра ѝ да се излекува.

— Да, несъмнено — отговарям, — за да спрете да забивате игли в нея.

— Достатъчно, господин Александър — намесва се съдия Дисалво.

— Почакайте — прекъсва го Сара. — Искam да кажа нещо. — Обръща се към мен. — Вие си мислите, че можете да облечете всичко в думи — черни и бели, сякаш е много лесно. Но вие представлявате само една от дъщерите ми, господин Александър, и то само в тази съдебна зала. Аз представлявам и двете еднакво, винаги и навсякъде. *Обичам* и двете еднакво, винаги и навсякъде.

— Но признахте, че когато сте вземали решения, винаги сте мислили за здравето на Кейт, а не за това на Ана — изтъквам. — Защо тогава твърдите, че ги обичате еднакво? Как можете да ни уверявате, че не сте облагодетелствали едното дете в решенията си?

— Не искате ли сега да направя същото? — пита Сара. — Само че този път да облагодетелствам другото дете?

АНА

Когато си дете, имаш свой собствен език и за разлика от френския, испанския или какъвто и език да започнеш да учиш в четвърти клас, той е вроден и накрая го загубваш. Всеки по-малък от седем години свободно владее езика „Ами ако“; повъртете се малко около някого, който няма един метър, и ще се убедите. „Ами ако от онази дупка над главата ти изпълзи гигантски паяк и те ухапе по врата? Ами ако единствената противоотрова е заключена в трезор на върха на планина? Ами ако преживееш ухапването, но можеш да движиш само клепачите си и да мигаш при звука на азбуката?“ Няма значение докъде стига въображението ти; важното е, че това е един свят от възможности. Децата мислят с широко отворени, разцепени мозъци; решила съм, че порастването представлява само бавно зашиване.

През първата почивка Камбъл ме завежда в съвещателна зала, за да останем насаме, и ми купува кока-кола, която не е студена.

— И така — казва ми, — какво мислиш засега?

Чувствам се странно в съдебната зала. Сякаш съм се превърнала в призрак — гледам какво става, но дори и да ми се прищеше да проговоря, никой нямаше да може да ме чуе. Добави и странния начин, по който трябва да слушам как всички говорят за живота ми, все едно не забелязват, че седя точно срещу тях, и добре дошъл в моето сюрреално кътче на земята.

Камбъл отваря своята севънъп и сяда срещу мен. Налива малко безалкохолно в чаша от импрегнирана хартия за Съдия и отпива голяма глътка от кутията.

— Някакви забележки? — пита. — Въпроси? Неподправена възхвала за умения ми разпит?

Свивам рамене.

— Не е както си го представях.

— Какво искаш да кажеш?

— Сигурно съм си мислила, че когато започне, определено ще разбера, че постъпвам правилно. Но когато майка ми стоеше там, а ти й задаваше всички въпроси... — поглеждам към него. — Думите, че не е толкова просто. Тя беше права.

Ами ако аз бях тази, която е болна? Ами ако бяха помолили Кейт да направи това, което правех аз? Ами ако в някой от близките дни костният мозък, кръвта или каквото и да било наистина подейства и това е краят? Ами ако един ден мога да си спомня за всичко и да се почувствам горда, а не виновна с постъпката си? Ами ако съдията не помисли, че съм права?

Ами ако помисли?

Не мога да дам отговор на нито един от въпросите и така проумявам, че все едно дали съм готова или не наистина пораствам.

— Ана — Камбъл става и заобикаля масата, за да мине от моята страна. — Сега не е моментът да си променяш решението.

— Няма да го променя — завъртам кутията между дланите си. — Предполагам, казвам просто, че дори и да спечелим, всъщност няма да сме спечелили.

Бях дванайсетгодишна, когато започнах да гледам двама близнаци, които живеят по-надолу по улицата. Едва на шест години са и не обичат тъмното, затова обикновено седя помежду им на столче, оформено като грубия крак на слон, с нокти и така нататък. Никога не спирам да се удивлявам колко бързо едно дете може да затвори енергийния си източник — децата се катерят по завесите, но бам, само след пет минути са потънали в дълбок сън. Дали и аз някога съм била такава? Не си спомням и това ме кара да се чувствам стара.

От време на време единият от близнаците заспиваше преди другия.

— Ана — казваше брат му, — след колко години ще мога да карам кола?

— След десет — отговарях му.

— А докато ти можеш да караш кола?

— Три.

После разговорът беше разсечен като паяжина — каква кола ще си купя, каква ще стана, когато порасна, гадно ли е в основното

училище да пишеш домашно всяка вечер. Беше само хитрост, за да го оставя буден още малко. Понякога се хващах, но в повечето случаи просто го водех в стаята му да поспи. Разбирате ли, в стомаха ми има едно кръгло кухо място. Можех да кажа на момчето какво предстои, но знаех, че думите ми ще прозвучат като предупреждение.

Вторият свидетел, призован от Камбъл, е доктор Берген, председателят на Комисията по медицинска етика в болница „Провидънс“ — мъж с прошарена коса и осеяно с трапчинки като картоф лице. Освен това е и по-дребен, отколкото се очаква, като се има предвид, че му отнема почти хиляда години да изброи званията си.

— Доктор Берген — започва Камбъл, — какво е Комисия по етика?

— Разнообразна група от лекари, медицински сестри, духовници, специалисти по етика и учени, натоварени със задачата да разглеждат индивидуални случаи, за да защитят правата на пациентите. В западната биоетика съществуват шест принципа, които се опитваме да следваме — пояснява и ги изброява на пръсти: — Автономия, или идеята, че всеки пациент, навършил осемнайсет години, има право да откаже лечение; честност, която в общи линии представлява информирано съгласие; прецизност, което означава, че човекът, натоварен с медицинските грижи, изпълнява задълженията си; благотворителност, тоест извършване на това, което е във висш интерес на пациента; невреждане — когато повече не можеш да помогнеш, не бива да вредиш... например да извършиш сериозна операция на намиращ се в неизлечим стадий на заболяване пациент, който е на сто и две години; и най-после, справедливост — никой пациент не бива да бъде дискриминиран по време на лечението.

— С какво се занимава една Комисия по етика?

— В общи линии, събираме се, когато има несъгласие относно грижите, необходими за пациент — например ако лекарят смята, че е в интерес на пациента да се прибегне до извънредни мерки, а семейството не мисли така, или обратното.

— Значи не се занимавате с всеки случай, който минава през някоя болница?

— Не. Само когато има оплаквания или лекуващият лекар помоли за консултация. Разглеждаме ситуацията и правим препоръки.

— Не решения?

— Не — отвръща доктор Берген.

— Ами ако пациентът, подал оплакването, е малолетен? — пита Камбъл.

— До тринайсетгодишна възраст не е необходимо съгласие. До този момент разчитаме на родителите да правят информиран избор за децата си.

— Ами ако не могат?

Той примигва.

— Имате предвид, ако не присъстват физически?

— Не. Имам предвид, ако се стремят към друга цел — цел, която по някакъв начин им пречи да направят избор, съобразен с висшия интерес на това дете?

Майка ми се изправя.

— Възраждам — обявява тя. — Това са само предположения.

— Приемам — заявява съдия Дисалво.

Без нито секунда пауза Камбъл отново се обръща към свидетеля си:

— Родителите ли са тези, които контролират решенията за медицинската грижа на децата си до навършването на осемнайсет години?

На въпроса мога да му отговоря и аз. Родителите контролират всичко, освен ако не си като Джес и не направиш достатъчно неща, с които да ги огорчиш, та да предпочитат да не ти обръщат внимание, вместо да се преструват, че съществуваш.

— Юридически — отвръща доктор Берген, — но след като едно дете влезе в пубертета, макар да не дава официално одобрение, е необходимо да се съгласи с всяка болнична процедура — дори ако родителите му вече са подписали, че са съгласни.

Мен ако питаш, правилото е като неправилно пресичане на улицата — всички са наясно, че не бива да го правят, но това не ги спира.

Доктор Берген все още говори:

— В редките случаи, когато мненията на родител и непълнолетен пациент се различават, Комисията по етика преценява няколко

фактора: дали процедурата е с оглед на висшия интерес на детето, какви са рисковете и ползите, възрастта и степента на зрялост на непълнолетния и аргументите, които той или тя представя.

— Комисията по етика на болница „Провидънс“ някога заседавала ли е във връзка с медицинските грижи за Кейт Фицджералд? — пита Камбъл.

— На два пъти — отвръща доктор Берген. — В първия случай, за да ѝ позволи да се подложи на трансплантация на периферни стволони кръвни клетки през 2002 година, когато костномозъчната трансплантация и още няколко лечения се бяха оказали неуспешни. При втория, по-скорошен случай, трябваше да преценим дали е в неин интерес да получи донорски бъбрек.

— Какъв беше резултатът, доктор Берген?

— Препоръчахме Кейт Фицджералд да се подложи на трансплантация на периферни стволони кръвни клетки. Що се отнася до бъбрека, не бяхме единодушни.

— Може ли да обясните?

— Някои от нас смятаха, че на този етап медицинското състояние на пациентката се е влошило дотолкова, че една агресивна трансплантация ще предизвика повече вреда, отколкото полза. Други вярваха, че без трансплантация тя така или иначе ще умре, следователно ползите надделяват над риска.

— Щом в случая с Кейт комисията не е била единодушна, кой решава какво ще се предприеме в крайна сметка?

— В случая на Кейт, понеже все още е непълнолетна, родителите ѝ.

— По време на двете съвещания на вашата комисия във връзка с медицинското лечение на Кейт обсъдихте ли рисковете и ползите за донора?

— Не това беше спорният въпрос...

— А съгласието на донора, Ана Фицджералд?

Доктор Берген ме поглежда съчувствено, което се оказва по-лошо дори от това, да мисли, че съм ужасен човек, задето съм подала молбата. Поклаща глава.

— Не е необходимо да се отбелязва, че нито една болница в тази страна няма да вземе бъбрек от дете, което не желае да го дари.

— Значи теоретично, ако Ана се съпротивлява на това решение, случаят най-вероятно щеше да се озове на бюрото ви?

— Ами...

— Случаят на Ана някога озовавал ли се е на бюрото ви, докторе?

— Не.

Камбъл пристъпва към него.

— Може ли да ни кажете защо?

— Защото тя не е пациентка.

— Наистина ли? — изважда от куфарчето си купчина хартия и я подава на съдията, а после и на доктор Берген. — Това е медицинското досие на Ана Фицджералд от болницата „Провидънс“ през последните тринайсет години. Защо ще има досие там, щом не е пациентка?

Доктор Берген ги прелиства.

— Претърпяла е няколко агресивни процедури — признава той.

„Давай, Камбъл!“ — помислям си. Не вярвам в рицари, които спасяват злочести девици, но се обзалагам, че девиците са се чувствали по подобен начин.

— Не ви ли се струва странно, че като се има предвид колко е дебела тази папка и преди всичко фактът, че изобщо съществува, Комисията по медицинска етика не е заседавала нито веднъж за цели тринайсет години, за да обсъди това, което е било причинявано на Ана?

— Смятахме, че нейното желание е да бъде донор.

— Нима ми казвате, че ако Ана беше казала, че не иска да дари лимфоцити, гранулоцити, пъпна връв или дори комплект за първа помощ при ужилване от пчела от раницата си, Комисията по медицинска етика щеше да действа различно?

— Знам накъде биете, господин Камбъл — отвърща студено психиатърът. — Проблемът е, че такава медицинска ситуация досега никога не е съществувала. Няма прецеденти. Опитваме се да намерим пътя в движение.

— Нима задачата ви като Комисия по етика не е да разглеждате ситуации, които не са съществували досега?

— Ами... да.

— Доктор Берген, според експертното ви мнение правилно ли е от етична гледна точка да се изисква от Ана Фицджералд постоянно да

дарява части от собственото си тяло цели тринайсет години?

— Възраavam! — провиква се майка ми.

Съдията поглажда брадичката си.

— Искam да чуя отговора.

Доктор Берген отново поглежда към мен.

— Честно казано, още преди да разбере, че Ана не желае да участва, гласувах *против* идеята да дари бъбрек на сестра си. Не мисля, че Кейт ще преживее трансплантацията, а това означава Ана да претърпи сериозна операция без никаква реална причина. В момента обаче мисля, че рискът от процедурите е бил малък в сравнение с ползата, получена от семейството като цяло, и подкрепям избора, който родителите на Ана са направили за нея.

Камбъл се преструва, че обмисля думите му.

— Доктор Берген, каква кола карате?

— Порше.

— И сигурно много си я харесвате.

— Да — отвърща сдържано лекарят.

— Ами ако ви кажа, че преди да излезете от тази зала, трябва да се откажете от поршето си, защото това действие ще спаси живота на съдия Дисалво?

— Това е смешно. Вие...

Камбъл се навежда към него.

— Ами ако нямате избор? Ами ако днес психиатрите просто трябва да правят това, което адвокатите решат, че е с оглед на висшия интерес на някой друг?

Доктор Берген завърта очи.

— Колкото и да се опитвате да сте драматичен, господин Александър, съществуват основни права на донора, ограничения, поставени от медицината така, че по-голямото добро да не смачка пионерите, които спомагат за създаването му. Съединените щати имат дълга и грозна история на изкривяване на информираното съгласие и именно това доведе до законите, свързани с проучването на човешките ресурси. Това не позволява хората да бъдат използвани като експериментални зайчета.

— Тогава кажете ни — настоява Камбъл — как, по дяволите, Ана Фицджералд се е промъкнала през дупките?

Била само на седем месеца, когато в квартала ни имало парти на открито, организирано от всички съседни. Да, толкова лошо, колкото си мислите: желета „Джели-Оу“, кули от кубчета от сирене, танци на улицата на музика, пусната от нечия дневна. Аз, разбира се, не си спомням нищо — стояла съм в една от проходилките, в които слагат бебетата, преди да започнат да ги обръщат и да си чупят главите на пода.

Както и да е, стояла съм в проходилката си, промъквала съм се между масите и съм гледала другите деца, така разправят, и съм загубила равновесие. Улицата ни е наклонена от ъгъла надолу и внезапно колелата се затъркаляли по-бързо, отколкото съм можела да ги спра. Профучала съм покрай възрастните, под барикадата, поставена от ченгетата в края на улицата, за да отклонят движението, и съм се устремила право към голям път, задръстен от коли.

Кейт изникнала сякаш от нищото и хукнала след мен. Някак си успяла да ме сграбчи за гърба на блузката секунди преди да ме удари минаваща тойота.

От време на време някой от съседите споменава за това. Аз го възприемам като единствения път, когато Кейт ме е спасила, вместо обратното.

Майка ми получава първия си шанс да се изяви като адвокат.

— Доктор Берген — започва тя, — от колко време знаете за семейството ми?

— Работя в болница „Провидънс“ от десет години.

— През тези десет години, когато ви запознавах с някой аспект от лечението на Кейт, какво правехте?

— Съставях препоръчителен план за действие или, ако е възможно, алтернативен.

— Някога, в която и да било част от препоръката си, споменавали ли сте, че Ана не бива да участва в лечението?

— Не.

— Някога отбелязвали ли сте, че това ще нанесе на Ана значителна вреда?

— Не.

— Или ще я постави в сериозна опасност от медицинска гледна точка?

— Не.

Може би все пак моят рицар в блестящи доспехи няма да е Камбъл. Май ще се окаже майка ми.

— Доктор Берген — пита тя, — имате ли деца?

Лекарят поглежда към нея.

— Имам син. На тринайсет години е.

— Някога поглеждали ли сте случаите, които постъпват пред Комисията по медицинска етика, и поставяли ли сте се на мястото на пациента? Или още по-добре, на това на родителя?

— Да — признава той.

— Ако бяхте на мое място — продължава майка ми — и Комисията по медицинска етика ви връчеше лист с препоръчителен план за действие, който ще спаси живота на сина ви, ще задавате ли въпроси, или просто ще се вкопчите във възможността?

Той не отговаря. Не е необходимо.

Скоро след това съдия Дисалво обявява втора почивка. Камбъл споменава, че трябва да стана и да се поразтърча, затова тръгвам след него и минавам право покрай майка ми. Тогава усещам ръката ѝ на кръста си: придърпва надолу тениската ми, набрала се на гърба. Майка ми не понася почти разсъблечените момичета, които идват на училище по оскъдни блузки и дънки с ниска талия, все едно ще се явяват на кастинг за танцьорки във видео на Бритни Спийърс, вместо да влязат в час по математика. Почти чувам гласа ѝ: „Моля те, кажи ми, че се е свила от прането“.

Докато я дърпа обаче, осъзнава, че май не е редно да го прави. Спирам, Камбъл също, а лицето на майка ми става яркочервено.

— Извинявай — казва тя.

Поставям ръка върху нейната и натиквам тениската в дънките си, където ѝ е мястото. Поглеждам към Камбъл.

— Ще ме изчакаш ли отвън?

Той ме поглежда с изражение, което крещи, че смята идеята за много лоша, но кимва и се отдалечава. С майка ми оставаме почти сами в съдебната зала. Навеждам се и я целувам по бузата.

— Беше наистина страхотна — казвам ѝ, защото нямам представа как да изразя онова, което наистина искам: че хората, които обичаме, могат да ни изненадат всеки ден. Навярно не е толкова важно какво правим, а на какво сме способни, когато най-малко очакваме.

САРА 2002Г.

Кейт среща Тейлър Амброуз един ден, когато седят един до друг, прикачени към системи.

— За какво си тук? — пита тя и аз незабавно вдигам поглед от книгата си, защото за всички тези години, през които Кейт е подлагана на лечение като външен пациент, не си спомням някога да е подхващала разговор.

Момчето, с което говори, не е много по-голямо от нея, изглежда на шестнайсет. Тя е на четиринайсет. Той има закачливи кафяви очи и носи шапка на „Бруинс“ на плешивата си глава.

— Заради безплатните коктейли — отговаря и трапчинките на бузите му стават по-дълбоки.

Кейт се ухилва.

— Улучили сме промоцията — допълва тя закачката му и поглежда към торбичката с плателети, които се вливат в нея.

— Аз съм Тейлър — подава ѝ ръка. — Остра миелоцитна левкемия.

— Кейт. Остра промиелоцитна левкемия.

Той подсвирква и вдига вежди.

— Ооо! Значи си от рядко срещаните.

Кейт отмята настрана късо подстриганата си коса.

— Не сме ли всички такива?

Гледам я изумена. Коя е тази флиртаджийка и какво е направила с малкото ми момиченце?

— Плателети — отбелязва той, поглеждайки етикета на торбичката ѝ. — В ремисия ли си?

— Поне за днес — Кейт поглежда към неговата стойка, издайническата черна торбичка, която покрива цитоксана. — Химиотерапия?

— Да. Поне за днес. И така, Кейт... — подема Тейлър. Тънък и дългокрак е, като незавършило растежа си кутре, както често се случва с шестнайсетгодишните — големи колене, дебели пръсти и все още

неоформени скули. Когато скръства ръце, мускулите се издуват. Осъзнавам, че го прави нарочно, и навеждам глава, за да прикрия усмивката си.

— Какво правиш, когато не си в болница „Провидънс“?

Тя се замисля, а после бавна усмивка я озарява отвътре навън.

— Чакам да се случи нещо, което да ме накара да се върна.

Тейлър се размива на глас.

— Някой път може да почакаме заедно — предлага ѝ и подава опаковка от марля. — Ще ми дадеш ли телефона си?

Кейт записва номера точно когато системата на Тейлър започва да пиука. Сестрата идва и сваля тръбата.

— Готов си, Тейлър — осведомява го. — Кой ще те закара?

— Чакат ме долу. Всичко е уредено. — Става от стола с мека тапицерия бавно, почти немощно — първото напомняне, че с Кейт не са водили обикновен безгрижен разговор. Пъхва в джоба си листчето с телефонния ни номер. — Ще ти се обадя, Кейт.

Момчето излиза, Кейт драматично изпуска въздуха от дробовете си и обръща глава след него.

— О, Боже! — прошепва задъхано. — Страхотен е.

Сестрата, която проверява системата ѝ, се ухилва.

— И още как, скъпа. Само да бях трийсет години по-млада...

Кейт се обръща развълнувана към мен:

— Смяташ ли, че ще ми се обади?

— Може би — отвърщам.

— Къде мислиш, че ще отидем?

Сещам се за Брайън, който винаги е твърдял, че Кейт може да ходи по срещи... щом навърши четирийсет.

— Едно по едно, става ли? — предлагам. Но вътрешно танцувам от щастие.

Арсеникът, който отвежда Кейт в ремисия, оказва чудодейното си въздействие, като я изтощава. Тейлър Амброуз, наркотик от съвсем различен вид, оказва своето чудодейно въздействие, като я възстановява. Това се превръща в навик: когато телефонът иззвъни в седем часа вечерта, Кейт скача от масата за вечеря и се скрива в един шкаф с безжичния телефон в ръка. Ние, останалите, раздигаме масата, отиваме в дневната, а по-късно се приготвяме за лягане, като през цялото време чуваме кикот и шепот, а после Кейт излиза от пашкула

си, изчервена и грейнала. Първата любов танцува като колибри в пулса на гърлото ѝ. Всеки път, когато се случи, не мога да откъсна поглед от нея. Не защото е толкова красива, макар да е вярно, а защото никога не съм си позволявала да повярвам, че ще я видя пораснала.

Една вечер влизам след нея в банята. Току-що приключила един от маратонните си телефонни разговори, Кейт се взира в отражението си в огледалото, свива устни и извива вежди в съблазнителни изражения. Ръката ѝ се вдига към късо подстриганата ѝ коса — след химиотерапията така и не порасна чуплива, а само на гъсти прави кичури, които тя обикновено укротява с пяна за коса, за да изглеждат рошави. Разтваря дланта си, сякаш все още очаква да види как косата ѝ пада.

— Какво си мислиш, че вижда, когато ме поглежда? — пита Кейт.

Заставам зад нея. Тя не е детето, мой огледален образ — това е Джес, — и все пак, когато застанем една до друга, със сигурност има прилики — не във формата на устата, а в начина, по който я държим, в решителността в очите ни.

— Мисля, че вижда момиче, което знае какво е преживяло — отговарям честно.

— Влязох в интернет и прочетох за острата миелоцитна левкемия — казва тя. — Неговата левкемия има висок процент на лечимост — обръща се към мен: — Когато се вълнуваш повече дали някой друг ще оживее, отколкото дали ще оживееш самият ти... това любов ли е?

Неочаквано усещам, че ми е трудно да прокарам отговор през тунела на гърлото си.

— Точно така.

Кейт пуска кранчетата на чешмата и измива лицето си с течен сапун. Подавам ѝ кърпа и докато я сваля, тя казва:

— Ще се случи нещо лошо.

Незабавно заставам нащрек и я поглеждам внимателно за издайнически признаци.

— Какво има?

— Нищо. Но винаги става така. Когато в живота ми се появи нещо толкова хубаво като Тейлър, трябва да си платя за него.

— Най-голямата глупост, която съм чувала някога — изричам по навик, но в думите ми има и истина. Всеки, който вярва, че хората контролират това, което им поднася животът, трябва да прекара поне няколко часа на мястото на дете с левкемия. Или на майка му. — Може пък най-после този модел започва да се прекъсва — отбелязвам.

След три дни при рутинно преброяване на кръвните телца хематологът ни съобщава, че броят на промиелоцитите на Кейт отново спада — първото хлъзване по стръмния склон на релапса.

Никога не съм подслушвала, поне не нарочно, до вечерта, в която Кейт се връща от първата си среща с Тейлър. Ходили са на кино. Тя се промъква на пръсти в стаята си и сяда на леглото на Ана.

— Будна ли си? — пита.

Ана се обръща към нея и простенва.

— Вече съм — сънят се смъква от нея като шал, падащ на земята. — Как мина?

— Ауу! — отвръща Кейт и се разсмява. — Аууу!

— В какъв смисъл „ауу“? „Ауу“ като близане на езици?

— Отвратителна си — прошепва Кейт, но в гласа ѝ трепти усмивка. — Ама той наистина се целува страхотно — оставя думите си да увиснат като рибар, който си играе с рибата.

— Разкарай се! — гласът на Ана звучи ликуващо. — И така, как беше?

— Струваше ми се, че летя — отвръща Кейт. — Обзалагам се, че и той се е почувствал така.

— Не разбирам какво общо има летенето с някой, който се плюнчи отгоре ти.

— Боже Господи, Ана, не е като да се изплюе в лицето ти.

— Какъв вкус има Тейлър?

— На пуканки — разсмява се Кейт. — И на момче.

— Откъде знаеше какво да правиш?

— Не знаех. Просто се случи. Така, както ти играеш хокей.

Това най-после прозвучава логично на Ана.

— Е, да — съгласява се тя, — наистина се чувствам страхотно, когато го правя.

— И представа си нямаш — въздъхва Кейт.

Чувам шумоленето на движение; представям си я как се съблича. Чудя се дали някъде другаде и Тейлър не си представя същото.

Удар по възглавницата, дръпване на завивката назад, шумолене на чаршафи, Кейт се пъха в леглото и се обръща на една страна.

— Ана?

— Хмм?

— Той има белези на дланите си, от отхвърляне на органа — промърморва Кейт. — Усетих ги, докато се държахме за ръце.

— Гадно ли беше?

— Не — отговаря Кейт. — Почувствах се така, сякаш си подхождаме.

Отначало не успявам да накарам Кейт да се съгласи да се подложи на трансплантация на периферни стволови кръвни клетки. Тя отказва, защото не иска да я хоспитализират за химиотерапия, не иска през следващите шест седмици да стои в изолатор, след като може да ходи на срещи с Тейлър Амброуз.

— Става въпрос за живота ти — изтъквам ѝ, а тя ме поглежда така, сякаш съм луда.

— Именно — натъртва.

Накрая постигаме компромис. Екипът от онкологията се съгласява да позволи на Кейт да започне химиотерапията си като приходящ пациент в подготовка за трансплантацията от Ана. У дома тя се съгласява да носи маска. При първите признаци за спад на кръвните телца ще я хоспитализират. Лекарите не са доволни, боят се, че това ще повлияе на процедурата, но също като мен разбират, че Кейт е достигнала възрастта, когато има право да се пазари за съгласието си.

Оказва се, че тревогата от раздялата е напразна, защото Тейлър идва за първата процедура на Кейт като приходящ пациент.

— Какво правиш тук?

— Изглежда, не мога да стоя настрана — шегува се. — Здравейте, госпожо Фицджералд — поздравява ме и сяда на съседния до Кейт стол. — Боже, толкова е приятно да седя тук, без да съм закачен за система.

— Да, натяквай ми, давай — промърморва Кейт.

Тейлър слага ръка върху нейната.

— Докъде си?

— Току-що започнах.

Той става и се премества на широката странична облегалка на стола на Кейт, взема купичката за повръщане от скута ѝ.

— Залагам сто кинта, че не можеш да изкараш до три, без да повърнеш.

Кейт поглежда към часовника. Часът е два и петдесет минути.

— Приемам облога.

— Какво си обядвала? — ухилва ѝ се коварно. — Или да предположа по цвета?

— Отвратителен си — отвръща Кейт, но усмивката ѝ е широка като морето. Тейлър слага ръка на рамото ѝ. Тя се навежда към него.

Когато ме докосна за пръв път, Брайън ми спаси живота. Имаше ужасен порой в Провидънс, североизточен вятър, от който вълните набъбнаха и заляха паркинга на Съдебната палата. Тогава работех като чиновник в съда. Евакуираха ни. Отделът на Брайън отговаряше за операцията; излязох на каменните стъпала на сградата и видях как край мен плуват коли, изоставени портфейли и дори ужасено куче, което с цапане се опитваше да се задържи на повърхността. Докато попълвах папки, светът, такъв, какъвто го познавах, бе потопен във водата.

— Имате ли нужда от помощ? — попита Брайън в пълна екипировка и протегна ръце. Докато плуваше заедно с мен към повисока точка, дъждът шибаше лицето ми и удряше по гърба ми. Зачудих се как е възможно сред този потоп да се чувствам така, сякаш изгарям жива.

— Колко най-дълго си издържал, преди да повърнеш? — обръща се Кейт към Тейлър.

— Два дни.

— *Разкарай се.*

Сестрата вдига поглед от документите, върху които работи.

— Вярно е — потвърждава. — Видях го с очите си.

Тейлър ѝ се ужилва.

— Казах ти, направо съм майстор.

Поглежда към часовника: два и петдесет и седем.

— Нямах ли работа някъде другаде? — пита Кейт.

— Опитваш се да се измъкнеш от облога?

— Опитвам се да те пощадя. Макар че...

Преди да довърши, позеленява. И аз, и сестрата ставаме от местата си, но Тейлър стига пръв до нея. Слага купичката под

брадичката ѝ и когато тя започва да повръща, разтрива горната част на гърба ѝ в бавни кръгове.

— Всичко е наред — успокоява я, доближил глава до слепоочието ѝ.

Със сестрата се споглеждаме.

— Струва ми се, че е в добри ръце — отбелязва и излиза да се погрижи за друг пациент.

Кейт свършва, Тейлър маха купичката и избърсва устата ѝ с кърпичка. Тя го поглежда с блестящи очи и зачервено лице. Носът ѝ все още тече.

— Извинявай — промърморва.

— За какво? — пита той. — Утре аз може да съм на твоето място.

Чудя се дали всички майки се чувстват по този начин в мига, в който осъзнаят, че дъщерите им порастват — все едно е невъзможно да повярвам, че дрешките, които сгъвах някога до нея, бяха колкото на кукла; сякаш все още мога да я видя да танцува в лениви пируети на края на пясъчника. Вчера ли беше, когато ръката ѝ беше голяма само колкото морския таралеж, който беше намерила на плажа? Същата ръка, тази, която държи ръката на едно момче — не държеше ли току-що моята, стискайки толкова силно, че да ме накара да спра и да погледна паяжината, млечката, всеки от хилядите мигове, които Кейт искаше да задържа завинаги? Оптическа илюзия — нещо, което никога не е толкова солидно или силно, колкото смятаме. Човек би си помислил, че като се има предвид всичко, би трябвало да го очаквам. Но докато наблюдавам как Кейт гледа това момче, разбирам, че ми предстои да науча хиляди неща.

— Страхотно прекарване ти осигурявам на срещата ни — измърморва Кейт.

Тейлър ѝ се усмихва.

— Картофки — подхвърля той. — За обяд.

Кейт го първа по рамото.

— Отвратителен си.

Той вдига вежда.

— Да знаеш, че загуби облога.

— Май съм си забравила тръста у дома.

Тейлър се преструва, че я гледа изпитателно.

— Е, добре, знам какво можеш да ми дадеш вместо кинтите.

— Сексуални услуги ли? — осведомява се Кейт, забравила, че съм тук.

— Ау, не знам — разсмива се Тейлър. — Да попитаме ли майка ти?

Тя става кървавочервена.

— Уф!

— Продължавай така — предупреждавам я, — и следващата ви среща ще е на костномозъчната аспирация.

— Нали знаеш за танците в болницата? — Тейлър внезапно придобива нервен вид. — За болни деца. Ще има доктори и сестри, за всеки случай, и ще се състои в една от съвещателните зали тук, но, общо взето, ще е като обикновен училищен бал. Нали знаеш, скучна група, грозни костюми, пунш с плателети — преглъща. — За последното само се шегувам. Е, миналата година отидох, сам, и беше страшно тъпо, но предполагам, че тъй като и двамата с теб сме пациенти, тази година може да отидем заедно.

Кейт обмисля предложението с апломб, за който никога не бих повярвала, че притежава.

— Кога е?

— В събота.

— По една случайност точно тогава не възнамерявам да гушна букета — поглежда го и му се усмихва сияйно. — С удоволствие.

— Жестоко — отговаря Тейлър и се усмихна. — Абсолютно жестоко.

Посяга към нова купичка, като внимава за маркуча на Кейт, който пълзи между двамата. Чудя се дали сърцето ѝ бие по-бързо, дали това ще се отрази на лечението. Дали ще се разболее по-скоро, а не по-късно.

Тейлър намества Кейт в сгъвката на лакътя си и двамата заедно зачакват това, което ще последва.

— Деколтетото е прекалено голямо — отбелязвам.

Кейт държи под врата си една бледожълта рокля. Ана също изказва мнението си:

— Ще приличаш на банан.

От часове се опитваме да намерим рокля за бала. Кейт разполага само с два дни, за да се приготви, и се е вманиачила на тази тема: какво ще облече, как ще се гримира, дали групата ще изсвири нещо,

което поне да става. Косата ѝ, разбира се, не е проблем: след химиотерапията я е загубила цялата. Ненавижда перуките — казва, че ги чувства като насекоми на скалпа си, — но е прекалено срамежлива, за да отиде с гола глава. Днес си е увила пъстър шал, като горда и... бледа африканска кралица.

Днешното пазаруване не отговаря на мечтите на Кейт. Роклите, които носят нормалните момичета, оголват корема или раменете, а нейната кожа е нашарена и удебелена от белези. Роклите прилепват на погрешните места. Ушити са така, че да подчертават едно здраво и жизнено тяло, а не да прикриват липсата му.

Продавачката, която се суети около нас като колибри, взема роклята от Кейт.

— Всъщност е доста скромна — настоява тя. — Покрива голяма част от деколтето.

— Ще покрие ли това? — сопва се Кейт, разкопчава копчетата на делничната си блуза, за да разкрие наскоро заменения катетър „Хикман“, който стърчи от центъра на гърдите ѝ.

Продавачката ахва, преди да успее да се спре.

— О! — промълвява със слаб глас.

— Кейт! — сгълчавам я.

Тя поклаща глава.

— Хайде просто да си тръгваме.

Излизаме на улицата пред бутика и започвам да ѝ се карам:

— Само защото си сърдита, не ти дава право да си го изкарваш на останалата част от света.

— Тя е абсолютна кучка — озъбва се Кейт. — Видя ли как зяпаше шала ми?

— Ами харесала е шарката — отвръщам сухо.

— Да, бе, може пък утре да се събудя и вече няма да съм болна.

Думите ѝ падат помежду ни като камъни и пропукват тротоара.

— Няма да намеря никаква глупава рокля. Дори не знам защо изобщо обещах на Тейлър, че ще отида.

— Не мислиш ли, че всяко друго момиче, което ще отиде на този бал, е в същото положение? Че се опитва да намери рокля, която да прикрива маркучи, наранявания, колостомни торбички и един Бог знае какво още?

— Другите не ме интересуват — отвърща Кейт. — Искан да изглеждам добре — наистина добре, разбираш ли, само за една нощ.

— Тейлър вече мисли, че си красива.

— Да, но аз не мисля! — крещи Кейт. — Аз не мисля, мамо, а може би искам — поне веднъж!

Денят е топъл — един от дните, в които земята под краката ни сякаш диша. Слънчевите лъчи се сипят по главата ми, по задната част на врата ми. Какво мога да кажа? Никога не съм била на мястото на Кейт. Молила съм се, умолявала съм Бог да разболее мен вместо нея, опитвала съм се да сключа сделка с дявола като фауст, но не се получи.

— Ще ти уший нещо — предлагам. — Можеш сама да нарисуваш модела.

— Ти не знаеш да шиеш — въздъхва Кейт.

— Ще се науча.

— За един ден? — усъмнява се и поклаща глава. — Не можеш всеки път да оправяш положението, мамо. Как е възможно аз да съм наясно, а ти не?

Оставя ме да стоя на тротоара и гневно се отдалечава. Ана хуква след нея, пъхва ръка под сгъвката на лакътя ѝ и я завлича към вратата до витрина на няколко метра от бутика. Бързам да ги настигна.

Озовавам се в салон, пълен с фризьорки с дъвка в устата. Кейт се опитва да се отскубне от Ана, но сестра ѝ може да бъде наистина силна, когато поиска.

— Здравейте — казва Ана и привлича вниманието на рецепционистката. — Тук ли работите?

— Когато ми се налага.

— Правите ли прически за училищни балове?

— Разбира се — отвърща стилистката. — Имате предвид вдигнати нагоре коси?

— Да. За сестра ми.

Ана поглежда към Кейт, която е спряла да се съпротивлява. На лицето ѝ бавно грейва усмивка като светулка, уловена в буркан.

— Точно така. За мен — потвърждава дяволито тя и развива шала от плешивата си глава.

Всички в салона спират да говорят. Кейт стои царствено изправена.

— Мислехме си за френски плитки — продължава Ана.

— Къдрене на апарат — добавя Кейт.

Ана изхихиква.

— Може би кок шиньон.

Фризьорката преглъща, разкъсвана между шок, съчувствие и политическа коректност.

— Ами, въъ, може да успеем да направим нещо за вас — прокашля се. — Винаги има, нали знаете, удължения...

— Удължения — повтаря Ана, а Кейт избухва в смях.

Статистката поглежда зад момичетата, към тавана.

— Това да не е нещо като „Скрита камера“?

При тези думи дъщерите ми се свличат в ръцете една на друга, обхванати от истеричен смях. Смяят се, докато не могат да си поемат дъх. Смяят се, докато се разплакват.

Като придружителка на бала в болница „Провидънс“ отговарям за пунша. Както всяка храна, осигурена за празнуващите, той е неутропеничен. Сестрите — феите кръстници за тази нощ — са превърнали съвещателната в приказна бална зала с ленти и дискотечно осветление.

Кейт е като лоза, увита около Тейлър. Двамата се люшкат в ритъма на съвсем различна музика от песента, която свирят. Кейт носи задължителната си синя маска. Тейлър ѝ е поднесъл букетче за корсажа от копринени цветя, защото истинските носят зарази, с които пациентите с имунни проблеми не успяват да се преборят. В крайна сметка не се наложи да шия рокля: намерих една онлайн от Bluefly.com. Златиста е, без колан, с У-образно деколте заради катетъра на Кейт. Над нея обаче има ефирна риза с дълги ръкави, прилепнала на кръста, която блести при всяко обръщане на Кейт така, че когато забележиш странната тройна тръба, която излиза от гръдната ѝ кост, се питаш дали не е само игра на светлината.

Преди да излязат от къщи, направихме стотици снимки. Кейт и Тейлър се измъкнаха и отидоха да ме чакат в колата. Аз се върнах да оставя фотоапарата и заварих Брайън в кухнята, обърнат с гръб към мен.

— Ей — подкачих го, — няма ли да ни помахаш за „довиждане“? Да хвърлиш ориз над главите им?

Той се обърна и едва тогава осъзнах, че е дошъл тук да поплаче.

— Никога не съм очаквал да видя това — признава си. — Не мислех, че ще се сдобия с такъв спомен.

Сгуших се в него и наместих тялото си до неговото толкова плътно, сякаш сме издялани от един и същ гладък камък.

— Чакай ни — прошепнах и тръгнах.

Сега подавам чаша пунш на момче, чиято коса току-що е започнала да пада на купчинки по черните ревери на самото му.

— Благодаря — казва ми и аз виждам, че има най-красивите очи на света, тъмни и спокойни като на пантера. Отклонявам погледа си и осъзнавам, че Кейт и Тейлър са изчезнали.

Ами ако ѝ е прилошало? Или на него? Обещала съм си да не прекалявам със закрилата, но тук има твърде много деца и персоналът не може да ги държи под око всичките. Моля друг родител да заеме мястото ми до пунша и проверявам дамската тоалетна. После килера. Минавам през празни зали и тъмни коридори. Отивам дори в параклиса.

Най-после чувам гласа на Кейт през открената врата. С Тейлър стоят на място, озарено от лунната светлина, и се държат за ръце. Дворът, който са си намерили, е любим за обитателите на болницата през деня; много лекари, които в противен случай изобщо не биха видели дневна светлина, обядват тук.

Тъкмо се каня да ги попитам дали са добре, когато Кейт проговаря:

— Боиш ли се от смъртта?

Тейлър поклаща глава.

— Всъщност не. Понякога обаче си мисля за своето погребение — нали разбираш, дали хората ще кажат хубави неща за мен, дали някой ще плаче — поколебава се. — Дали изобщо някой ще дойде.

— Аз ще дойда — обещава Кейт.

Тейлър навежда глава към тази на Кейт, а тя се привежда поблизо. Осъзнавам, че точно заради това съм ги последвала. Знаех, че ще ги заваря така, и също като Брайън исках още един образ на дъщеря си, спомен, който да мога да въртя между пръстите си като късче морско стъкло. Тейлър повдига ръбовете на синята ѝ хигиенна маска. Знам, че трябва да го спра, знам, но не го правя. Искам Кейт да получи това.

Когато се целуват, представляват красива гледка: две алабастрови глави, доближени една към друга, гладки като статуи — оптическа илюзия, огледален образ, прегънат така, че да отразява сам себе си.

Кейт постъпва в болницата за трансплантацията на стволови клетки емоционална развалина. Не я интересува течността, което вливат в катетъра ѝ, а фактът, че Тейлър не ѝ се е обаждал от три дни, а не е отговорил и на нейните обаждания.

— Да не сте се скарали? — питам, но тя поклаща глава. — Споменал ли е, че отива някъде? Може да е изникнало нещо спешно. Може това да няма нищо общо с теб.

— А може да има — възразява Кейт.

— Тогава най-хубавото отмъщение ще е да оздравееш достатъчно, за да му кажеш какво мислиш за постъпката му — заявявам. — Веднага се връщам.

В коридора се приближавам към Стеф — сестра, което току-що е постъпила на смяна и познава Кейт от години. Истината е, че и аз съм изненадана от мълчанието на Тейлър също толкова, колкото и Кейт. Той знаеше, че тя постъпва в болницата.

— Тейлър Амброуз — обръщам се към Стеф. — Днес идвал ли е?

Тя ме поглежда и примигва.

— Едро хлапе, много сладко. Скачено с дъщеря ми — шегувам се.

— О, Сара... Мислех, че някой със сигурност ти е съобщил — отвърща Стеф. — Той почина тази сутрин.

Цял месец не споменавам нищо пред Кейт — не и преди деня, в който доктор Чанс установява, че се е подобрила достатъчно, за да напусне болницата, не и преди Кейт да се е самоубедила, че без Тейлър ѝ е по-добре. Не мога да ви опиша думите, които използвам: никоя от тях не е достатъчна, за да понесе тежестта, скрита зад нея. Споменавам, че съм отишла в дома на Тейлър и съм говорила с майка му; как се е свлякла в ръцете ми и е казала, че е искала да ми се обади, но част от нея била изпълнена с ревност и просто не могла да го

допусне. Каза ми, че Тейлър се върнал от бала на седмото небе, а през нощта вдигнал четирийсет градуса температура. Навярно било нещо вирусно, разраснало се изключително бързо, изпаднал в респираторен дистрес, а после получил сърдечен удар и след трийсет минути опити да го съживят лекарите трябвало да го оставят да си отиде.

Не предавам на Кейт нещо друго, което ми разказа Джена Амброуз — как после влязла в залата и се взряла в сина си, който вече не бил неин син. Седяла там цели пет часа, убедена, че той ще се събуди. Дори и сега чувала шумове от горния етаж и си мислела, че Тейлър се движи в стаята си и частицата от секундата, с което е дарена, преди да си спомни истината, е единствената причина всяка сутрин да става от леглото си.

— Кейт, много съжалявам.

Лицето ѝ се сгърчва.

— Но аз го обичах — отговаря, сякаш би трябвало да е достатъчно.

— Знам.

— Но не ми каза.

— Не можех. Не и когато си мислех, че това ще те накара да спреш да се бориш.

Тя затваря очи и се обръща с гръб към мен. Плаче толкова силно, че мониторите, с които все още е свързана, започват да пиукат и сестрите идват в стаята.

Посягам към нея.

— Кейт, скъпа, постъпих така, както беше най-добре за теб.

Тя отказва да погледне към мен.

— Не ми говори — измърморва. — Много те бива в това.

Кейт не ми говори седем дни и единайсет часа. Прибираме се от болницата; минаваме през обичайните процедури, свързани с изолацията; занимаваме се с ежедневните си дела, защото сме го правили и преди. Нощем лежа до Брайън и се чудя как може да спи. Взирам се в тавана и си мисля, че съм загубила дъщеря си още преди да си е отишла.

Един ден влизам в стаята ѝ и я заварвам да седи на пода, заобиколена от снимки. Както и очаквам, сред тях са тези на нея и Тейлър преди бала — Кейт, изтупана до съвършенство, с уста, покрити

с издайническата синя маска. На нея Тейлър е нарисувал с червило усмихната уста — заради снимките или поне така каза.

Тогава Кейт се разсмя. Струва ми се невъзможно да си представя, че това момче, чието присъствие изглеждаше толкова солидно, когато щракахме снимките само преди седмици, сега вече просто го няма; през тялото ми преминава спазъм, незабавно последван от една-единствена дума: опит.

Но има и други снимки, от времето, когато Кейт е по-малка: една на Кейт и Ана на плажа, наведени над морски рак; една на Кейт, облечена като Господин Фъстък за Хелюин; една на Кейт с лице, цялото омазано с крема сирене, вдигнала пред очите си като очила двете половинки на геврек.

В друг куп са бебешките ѝ снимки — всичките направени, когато беше тригодишна или по-малка, с малко зъбчета и широка усмивка, на фона на залязващото слънце, без да знае какво я очаква.

— Не си спомням, когато съм била нея — казва тихо Кейт и тези първи думи образуват стъклен мост, който се движи под краката ми, докато влизам в стаята.

Слагам ръка до нейната на ръба на снимката с подвит ъгъл. На нея Кейт прохожда. Брайън я хвърля във въздуха, косата ѝ се развява назад, ръцете и краката ѝ са разперени настрани като лъчи на звезда. Убедена е, че когато отново падне на земята, ще я хванат, сигурна е, че не заслужава нищо по-малко.

— Била е красива — добавя Кейт и погалва с кутрето си гланцовата буза на момичето, което нито тя, нито аз успяхме да опознаем някога.

ДЖЕС

Бях на четиринайсет, когато родителите ми ме изпратиха на летен поправителен лагер в една ферма. Едно от приключенията за проблемни деца, нали разбирате — да ставаме в четири часа сутринта да издоим кравите. В колко беди можеш да се забъркаш така? (Отговорът, ако ви интересува: да правиш работниците смешни. Да се надрусаш. Да острижеш кравите.) Както и да е, един ден ме пратиха на Мойсеева стража — така наричахме клетия кучи син — късметлия да пасе агнетата. Трябваше да вървя след сто овце по пасище, на което нямаше дори едно проклето дърво, за да хвърли поне и най-тънката ивица сянка.

Да кажеш, че овцата е най-тъпото шибано животно на този свят, е много меко. Овцете се заклещват в огради. Губят се в кошари от един квадратен метър. Забравят къде да си намерят храна, докато е на едно и също място поне от хиляда дни. И изобщо не са пухкавите сладурчета, които човек си представя, когато заспива. Вонят. Блеят. Адски дразнещи са. Както и да е, в деня, в който се набутах с овцете, бях задигнал един екземпляр от „Тропикът на рака“ и подгъвах страниците, които приличаха на хубаво порно, когато чух нечий вик. Забележете, бях абсолютно сигурен, че не е животно, защото никога през живота си не бях чувал подобно нещо. Втурнах се в посоката, от която идваше, убеден, че ще намеря някой хвърлен от коня си с крак, извит като геврек, или каубой, случайно изпразнил револвера си в собствения си корем. Вместо това обаче, легнала на брега на рекичката, с куп обагнени овце като помощнички, заварих овца да ражда.

Не бях ветеринар и изобщо няхах понятие от тези неща, но знаех достатъчно, за да разбера, че когато някое живо същество вдига такъв шум, нещата не вървят според както се полага. И наистина, от слабините на клетата овца висяха две копитца. Тя легеше на една страна и се задъхваше. Завъртя голямото си мерно око към мен, а после просто се предаде.

Е, добре, нито едно същество нямаше да умре, докато стоя на стража, дори и само защото знаех, че нацистите, които управляваха лагера, ще ме накарат да погребва проклетото животно. Затова избутах другите овце от пътя си, коленичих, сграбчих неравните гладки копитца и задърпах, докато овцата крещеше като всяка майка, чието дете се изтръгва от нея.

Агънцето излезе, свило крака като части от швейцарски военен нож. Върху главата му имаше сребриста торбичка, която ми се стори на допир като вътрешността на бузата ми, когато прокарах език по нея. Не дишаше.

Мамка му, нямаше да си сложа устата до овча муцуна и да правя изкуствено дишане, но използвах ноктите си, за да отделя торбичката, да я дръпна надолу по врата на агънцето. Оказа се, че това е всичко необходимо. След минута то раздели събраните си крака и започна да скимти за майка си.

Мисля, че по време на летния лагер се родиха двацет агънца. Всеки път, когато минех край кошарата, можех да позная моето сред всички други. Изглеждаше като останалите, но се движеше малко по-чевръсто; слънцето сякаш винаги се отразяваше в мазнината на вълната му. А когато успеех да го успокоя достатъчно, за да ме погледне в очите, забелязвах, че зениците му са млечно бели — сигурен знак, че е минало от другата страна и е останало там достатъчно дълго, за да си спомня какво е загубило.

Разказвам ви това, защото сега, когато Кейт най-после се размърдва в болничното си легло и отваря очи, виждам, че и тя е с единия крак в гроба.

— О, Боже — промълвява Кейт със слаб глас, когато ме зърва. — Значи все пак съм се озовала в ада.

Навеждам се напред към стола си и скръствам ръце на гърдите си.

— Стига де, сестричке, знаеш, че не съм толкова лесен за убиване.

Ставам, целувам я по челото и задържам устните си там миг по-дълго, отколкото е необходимо. Как успяват майките да усетят по този начин дали има температура? Аз усещам само чувството за предстояща загуба.

— Как си?

Тя ми се усмихва, но усмивката ѝ ми прилича само на аматорско копие, когато съм видял истинския шедьовър в Лувъра.

— Екстра — отговаря. — На какво дължа честта на посещението ти?

„Защото не след дълго няма да те има“ — помислям си, но не ѝ го споделям.

— Минавах наблизко. Освен това в тази смяна има една сестра, страхотно маце.

Кейт избухва в смях.

— Боже, Джес! Ще ми липсваш.

Изрича го с такава лекота, че сякаш изненадва и двама ни. Присядам на ръба на леглото и проследявам с длан гънчиците по термалното одеяло.

— Знаеш ли... — подхващам бодър разговор, но тя поставя ръка върху моята.

— Недей — за миг очите ѝ се оживяват. — Може би ще се преродя.

— Като Мария Антоанета?

— Не, ще е нещо от бъдещето. Смяташ ли, че съм луда?

— Не — признавам. — Мисля, че всички ние навярно не спираме да обикаляме в кръгове.

— И така, ти като какво ще се преродиш?

— Като боклук.

Тя потръпва, нещо изпиуква и аз се паникьосвам.

— Да доведе ли някого?

— Не, ти си добре — отговаря Кейт.

Сигурен съм, че не го е искала, но думите ѝ ме карат да се почувствам така, сякаш съм погълнал мълния.

Внезапно си спомням една стара игра, която играех, когато бях на девет или десет години и ми бяха позволили да карам колелото си, докато се стъмни. Наблюдавах как слънцето се спуска все по-надолу на хоризонта и правех дребни облози със самия себе си: издържа ли двайсет секунди, без да дишам, нощта няма да настъпи. Ако не примигна... Ако успея да остана толкова неподвижен, че на бузата ми да кацне муха... Сега установявам, че правя същото: обзалагам се, за да задържа Кейт, макар че нещата не стават по този начин.

— Страхуваш ли се? — изтърсвам. — От смъртта?

Кейт се обръща към мен и по устните ѝ се плъзва усмивка.

— Ще ти кажа — после затваря очи. — Само малко ще си почина — успява да изрече и пак заспива.

Не е честно, но Кейт го знае. Не ти е нужен цял живот, за да проумееш, че рядко получаваме това, което заслужаваме. Изправям се с гърло, дамгосано от мълнията, която ми пречи да преглътна така, че всичко се връща назад като заприщена с бент река. Забързано излизам от стаята на сестра си, отправям се по коридора, достатъчно далеч, за да не я стряскам, вдигам юмрук, пробивам дупка в дебелия бяла стена, и все пак не е достатъчно.

БРАЙЪН

Ето я рецептата, когато искаш да взривиш нещо: една стъклена купа „Пирекс“; калиев хлорид, който се купува от магазините за здравословно хранене като заместител на солта. Ареометър. Белина. Изсипваш белината в купата и я слагаш в печката. Междувременно претегляш калиевия хлорид и го добавяш към белината. Проверяваш с ареометъра и вариш, докато получиш стойност 1.3. Охлади до стайна температура и пречеци получените кристали. Тях ще запазиш.

Трудно е да си този, който винаги чака. Имам предвид, има какво да се каже за героя, който се отправя на битка, но когато стигнеш до същината на нещата, виждаш цяла история за тези, които са останали.

Намирам се в навярно най-грозната съдебна зала на Източното крайбрежие и седя на стола в очакване да дойде моят ред, когато внезапно телефонът ми иззвънява. Поглеждам към номера, надавам стон и се опитвам да реша какво да правя. По-късно трябва да давам показания, но отделът има нужда от мен сега.

Необходими са няколко обаждания, но накрая получавам разрешение от съдията да ме освободи от предварителната част на делото. Излизам през главния вход и незабавно съм атакуван с въпроси, фотоапарати и камери. Единствено успявам да се сдържа да не нападна тези лешояди, които искат да разкъсат побелелите кости на семейството ми.

Сутринта на изслушването не намерих Ана и се върнах у дома. Проверих всички места, където обикновено се навърташе — кухнята, банята, хамака в задния двор, — но я нямаше никъде. Като последен вариант се качих по стълбите на гаража в апартамента, който използва Джес.

И той не си беше у дома, но това отдавна вече не е изненада. Преди време синът ми постоянно ме разочароваше; накрая реших да не очаквам нищо от него и в резултат по-лесно приемах ударите. Почуках на вратата му и изкрещях името на Ана, неговото, но никой не

отговори. На ключодържателя си имам ключ за апартамента, но не влязох. Докато се завъртях да сляза по стълбите, обърнах червеното кошче за боклук, което лично изпразвам всеки вторник — Боже опази Джес да се сети да го занесе на алеята. Отвътре се изтърколиха цял куп прозрачно зелени бирени бутилки, празна кутия от прах за пране, бурканче с маслини, четирилитрова кутия от портокалов сок.

Прибрах всичко обратно, с изключение на кутията от портокалов сок, за която съм обяснил на Джес, че не се разтваря, а той продължава да я хвърля в кошчето всяка проклета седмица.

Разликата между тези пожари и онези е, че сега залозите са се вдигнали. Вместо някой изоставен склад или барака на брега на реката, този път подпалвачът се е насочил към основно училище. Тъй като е лято, не е имало никого, когато е започнал пожарът. Аз обаче изобщо не се съмнявам, че причините за него не са били естествени.

Когато стигам дотам, колите тъкмо се товарят след разчистването. Поли веднага идва при мен.

— Как е Кейт?

— Добре е — отвърщам и кимвам към бъркотията. — Какво открихте?

— Успял е да унищожи цялата северна част на сградата — докладва Поли. — Искаш ли да погледнеш?

— Аха.

Огънят е започнал в учителската стая; следите от овъгляване сочат към мястото, където е започнал пожарът, като стрела. Все още се забелязва купчина синтетичен пълнеж за мебели, неизгоряла напълно; който и да е извършителят, е бил достатъчно умен да запали огъня в средата на купчина възглавници за диван и листа хартия. Все още мога да надуша миризмата на катализатора. Този път е нещо съвсем просто — газолин. Сред пепелта се виждат късчета стъкло от коктейла „Молотов“.

Отивам до другия край на сградата и надниквам през счупен прозорец. Момчетата сигурно са изтласкали огъня оттам.

— Мислиш ли, че ще хванем тоя малък боклук, капитане? — пита Цезар с влизането си в стаята.

Все още в екипировка и с петно от пепел на лявата буза, поглежда към развалините на огневата линия. После се навежда и с тежката си ръкавица взема един цигарен фас.

— Невероятно. Бюрото на секретарката се е разтопило на локва, а едно проклето късче цигара е оцеляло.

Вземам го от ръцете му и го обръщам върху дланта си.

— Да, защото не е било тук, когато е започнал пожарът. Някой си е пушил с удоволствие, докато е наблюдавал сцената, а после си е тръгнал.

Обръщам цигарата на една страна, поглеждам към мястото, където жълтата част преминава във филтър, и прочитам името на марката.

Поли подава глава през счупения прозорец и се оглежда за Цезар.

— Връщаме се. Качвай се на колата — после се обръща към мен: — Ей, само за твоя информация: не сме го счупили ние.

— Нямаше да ви накарам да го платите, Поли.

— Не, имам предвид, пробихме дупка в покрива. Когато стигнахме тук, прозорецът вече беше счупен.

С Цезар излизат и след няколко минути чувам тежкото трополене на отдалечаващата се кола.

Може да е била случайна баскетболна топка или фризби. Но дори през лятото портиерите пазят общинската собственост. Един счупен прозорец е прекалено голям риск и не биха го оставили така; щяха да го облепят или да го заковат с дъска.

Освен ако подпалвачът не е знаел откъде да вкара кислород така, че пламъците да се втурнат по въздушния тунел, създаден от този вакуум.

Поглеждам надолу към цигарата в ръката си и я смачквам.

Трябват ти петдесет и шест грама от тези запалени кристали. Смесваш ги с дестилирана вода. Затопляш ги до кипене и отново ги охлаждаш. Запазваш кристалите — чист калиев хлорат. Стриваш ги, докато се получи смес, гъста като пудра за лице, и леко я затопляш, за да я изсушиш. Смесваш пет части вазелин с пет части восък. Разтваряш в газолин и изливаш течността в деветдесет части кристали на калиев хлорат в пластмасова купа. Оставяш газолина да се изпари.

Оформяш получената смес като куб и я потапяш във восък, за да я направиш водоустойчива. За този експлозив е необходима възпламенителна тръба поне клас 3.

Джес отваря вратата на апартамента си, а аз седя на дивана и го чакам.

— Какво правиш тук? — пита ме.

— *Ти* какво правиш тук?

— Тук живея — отвръща Джес. — Помниш ли?

— Така ли? Или просто използваш мястото за скривалище?

Той вади цигара от пакет в предния си джоб и я запалва. „Мерите“.

— Не знам за какво говориш, мамка му. Защо не си в съда?

— Защо имаш солна киселина в шкафа под мивката? — питам. — Като се има предвид, че нямаме басейн?

— Моля? Това какво е, Инквизицията ли? — намръщва се. — Използвах го, когато работех с подовите настилки миналото лято; става за почистване на вар. Честно казано, дори не помнех, че още е тук.

— Тогава сигурно не знаеш, Джес, че когато го поставиш в бутилка с алуминиево фолио и натъпчеш в гърлото парцал, се получава хубав пожар.

Той застива съвсем неподвижно.

— Обвиняваш ли ме в нещо? Защото, ако е така, просто го кажи, копеле.

Ставам.

— Добре. Искам да знам дали си надраскал бутилките, преди да направиш коктейлите, за да се счупят по-лесно. Искам да знам осъзнаваш ли колко близо до смъртта беше бездомникът, когато запали склада за удоволствие. — Посягам зад гърба си и вдигам празната кутия „Клоракс“ от кошчето му за боклук. — Искам да знам какво, по дяволите, прави това в боклука ти, когато не си переш дрехите сам и Бог знае, че никога не чистиш, но на десет километра оттук има училище, унищожено от експлозив, приготвен от белина и спирачна течност.

Сграбчил съм го за раменете и макар че може да се отскубне, ако наистина се опита, той ме оставя да го разтърсвам, докато накрая главата му се отмята назад.

— Боже Господи, Джес!

Той се взира в мен. Лицето му е съвсем безизразно.

— Свърши ли?

Пускам го, той се отдръпва назад и оголва зъби.

— Кажи ми, че греша — предизвиквам го.

— Ще ти кажа нещо повече от това! — кресва той. — Имам предвид, да, напълно разбирам, през целия си живот си вярвал, че всяко зло на тази планета води към мен, но имам новина за теб, татко: този път си много далеч от истината.

Бавно изваждам нещо от джоба си и го пъхвам в ръката на Джес. Фасът „Мерите“ се намества в сгъвката на дланта му.

— Тогава не е трябвало да оставяш визитната си картичка.

По време на сграден пожар има един миг, когато бушуващият огън излиза извън контрол и тогава просто трябва да му дадеш пространство да прегори сам. Тогава трябва да се отдръпнеш на сигурно разстояние, на някой хълм, където вятърът духа в обратна посока, и да гледаш как сградата се разяжда.

Ръката на Джес се вдига нагоре разтреперана и цигарата пада на пода в краката ни. Той покрива лицето си с ръце, притиска палци към ъгълчетата на очите си.

— Не успях да я спася.

Думите се изтръгват с мъка от гърдите му. Раменете му се превиват и той отново се връща в тялото на момче.

— На кого... на кого си казал?

Осъзнавам, че пита дали ще го подгонят от полицията. Дали съм казал на Сара за това.

Моли ме да го накажа.

Така че правя това, което знам, че ще го унищожи: придърпвам го в ръцете си и го прегръщам, когато той избухва в плач. Гърбът му е по-широк от моя. По-висок е от мен с половин глава. Не си спомням как се е превърнал от петгодишно момченце, което не беше генетично съвместимо, в мъжа, който е сега, и предполагам, че точно в това е проблемът. Как е възможно някой да започне да си мисли, че ако не може да спаси, трябва да унищожава? И кой е отговорен — дали той или хората, които е трябвало да му кажат, че не е така?

Ще се погрижа пироманията на сина ми да спре веднъж завинаги, но няма да кажа на ченгетата или на шефа в службата. Може

би това е непотизъм, глупост. Може би няма да го направя, защото Джес не е по-различен от мен: избрал е огъня като свой инструмент, защото изпитва нужда да е сигурен, че умее да контролира поне една неконтролируема стихия.

До гърдите ми дишането на Джес става равномерно, както когато беше малък и го носех нагоре по стълбите, след като заспеше в скута ми. По онова време не спираше да ми задава въпроси: „За какво се използва петсантиметровият маркуч? А двусантиметровият? Как се мият машините? Отговорникът за противопожарната машина кара ли някога колата?“. Осъзнавам, че не си спомням точно кога е спрял да пита. Но си спомням чувството, че нещо липсва, сякаш загубата на детското обожание може да боли като фантомен крайник.

КАМБЪЛ

Призовеш ли ги в съда, лекарите демонстрират особено умение: с всяка сричка на всяка дума ти внушават, че нито един миг от даването на тези показания не може да компенсира факта, че докато по принуда заемат свидетелското място, ги чакат пациенти, умират хора. Честно казано, това ме вбесява. И преди да се усетя, вече не мога да се сдържа: моля за почивка, за да отида до тоалетната, навеждам се, за да завържа по-добре обувката си, събирам си мислите и изпълвам изреченията с паузи, които да подсилват напрежението — всичко, за да ги накарам да продължат да чакат още няколко секунди.

Доктор Чанс не е изключение. От самото начало няма търпение да си тръгне. Не спира да си поглежда часовника — човек би си помислил, че се бои да не си изпусне влака. Разликата този път е, че Сара Фицджералд също няма търпение да го изкара от залата, защото пациентът, който чака, човекът, който умира, е Кейт.

До мен обаче тялото на Ана излъчва топлина. Изправям се и продължавам разпита си. Бавно.

— Доктор Чанс, някое от леченията, включвали дарения от тялото на Ана, беше ли „сигурно“?

— В рака нищо не е сигурно, господин Александър.

— И обяснихте ли го на семейство Фицджералд?

— Винаги внимателно обясняваме рисковете от всяка процедура, защото започнем ли определено лечение, вредим на други системи в тялото. Това, което правим в курса на едно лечение, може да ни се отрази зле при следващото — усмихва се на Сара. — Но Кейт е невероятна млада жена. Никой не очакваше, че ще доживее до пет години, а ето че е на шестнайсет.

— Благодарение на сестра си — отбелязвам.

Доктор Чанс кимва.

— Малцина са пациентите, които притежават и сила на организма, и късмета да разполагат с идеално съвместим донор.

Изправям се с ръце в джобовете.

— Бихте ли съобщили на съда как семейство Фицджералд се е консултирало с екипа за предимплантационна генетична диагностика, за да заченат Ана?

— След като изследвахме сина им и установихме, че е несъвместим като донор на Кейт, разказах на семейство Фицджералд за друго семейство, с което бях работил. Бяхме изследвали всички братя и сестри на пациента, но никой не беше подходящ, после майката забременя по време на лечението и това дете беше идеално съвместимо.

— Предложихте ли на семейство Фицджералд да създадат генетично програмирано дете, което да се превърне в донор на Кейт?

— Абсолютно не — отвърща оскърбен Чанс. — Просто обясних, че дори ако нито едно от съществуващите деца не е съвместимо, не означава, че едно бъдещо дете няма да е.

— Обяснихте ли на семейство Фицджералд, че детето, генетично програмирано така, че да е идеално съвместимо, ще трябва да е на разположение за лечението през целия живот на Кейт?

— Когато го обсъждахме, говорехме за една-единствена трансплантация, на кръв от пъпната връв — свидетелства доктор Чанс. — Следващите донорски процедури се наложиха, защото Кейт не реагира на първата. И защото предлагаха по-обещаващи резултати.

— И така, ако утре учените измислят процедура, която ще излекува рака на Кейт, ако Ана само си отреже главата и я даде на сестра си, бихте ли го препоръчали като решение?

— Не, разбира се. Никога не бих препоръчал лечение, което би изложило на риск живота на друго дете.

— През последните тринайсет години не сте ли правили точно това?

Лицето му се стяга.

— Нито едно от леченията не е причинило дългосрочни вреди на Ана.

Изваждам от куфарчето си лист и го подавам на съдията, а после и на доктор Чанс.

— Бихте би прочели подчертаното?

Той си слага очила и прочиства гърлото си.

— „Разбирам, че анестезията включва потенциални рискове. Тези рискове може да включват, но не са ограничени до:

неблагоприятни реакции към лекарствата, възпалено гърло, поражения върху зъбите, пломбите и протезите, поражения върху гласните струни, респираторни проблеми, лека болка и дискомфорт, загуба на усещания, главоболия, инфекции, алергични реакции, съзнание по време на обща анестезия, жълтеница, кървене, поражения на нервите, тромбове, сърдечен пристъп, мозъчни увреждания и дори загуба на телесни функции или на живот“.

— Запознат ли сте с този документ, докторе?

— Да. Това е стандартното съгласие за хирургическа процедура.

— Бихте ли ни казали кой е пациентът, подложен на процедурата?

— Ана Фицджералд.

— И кой е подписал съгласието?

— Сара Фицджералд.

Залюлявам се на пети.

— Доктор Чанс, при анестезия съществува риск от доживотни увреждания или смърт. Това определено са доста силни дългосрочни въздействия.

— Точно затова е документът за съгласие. За да ни защити от хора като вас — реагира той. — Реално погледнато, рискът е извънредно малък, а процедурата за даряване на костен мозък е съвсем проста.

— Защо Ана е била упоена за една толкова проста процедура?

— Защото така е по-малко травмиращо за децата, а и няма да се въртят толкова.

— А след процедурата Ана изпита ли болка?

— Може би малко — отговаря доктор Чанс.

— Не си ли спомняте?

— Оттогава мина много време. Сигурен съм, че дори и самата Ана го е забравила досега.

— Така ли мислите? — обръщам се към Ана. — Да я попитаме ли?

Съдия Дисалво скръства ръце на гърдите си.

— Като говорим без рискове — продължавам без пауза, — бихте ли ни казали нещо за изследванията върху дългосрочните ефекти на фактора растеж, който Ана е вземала на два пъти преди извличането на части от тялото ѝ за трансплантация?

— Теоретично не би трябвало да има никакви дългосрочни последиствия.

— Теоретично — повтарям. — Защо теоретично?

— Защото проучването е проведено върху лабораторни животни — признава доктор Чанс. — Последиствията върху хората все още се проследяват.

— Колко успокоително!

Той свива рамене.

— Лекарите нямат навика да предписват лекарства с потенциала да предизвикват бъркотия.

— Чували ли сте някога за талидомид, докторе? — питам.

— Разбира се. Всъщност неотдавна талидомидът се завърна като средство в борбата с рака.

— А някога е бил едно от най-широко използваните лекарства — отбелязвам. — С катастрофални странични ефекти. И като говорим за това... даряването на бъбрек — процедурата свързана ли е с рискове?

— Не по-големи, отколкото повечето операции — отговаря доктор Чанс.

— Възможно ли е Ана да умре от усложнения при въпросната операция?

— Крайно необичайно е, господин Александър.

— Е, добре, нека предположим, че Ана понесе процедурата идеално. Как това, че има само един-единствен бъбрек, ще ѝ се отрази на останалата част от живота ѝ?

— Няма да ѝ се отрази — отговаря лекарят. — Точно това е най-хубавото.

Подавам му листовка, взета от отделението по нефрология на собствената му болница.

— Бихте ли прочели оцветеното с маркер?

Той отново си слага очилата.

— Увеличен шанс за високо кръвно налягане. Възможни усложнения при бременност — доктор Чанс вдига поглед. — Донорите се съветват да се въздържат от контактни спортове, за да елиминират риска от увреждане на единствения им останал бъбрек.

Преплитам пръсти зад гърба си.

— Знаехте ли, че Ана играе хоккей в свободното си време?

Той се обръща към нея.

— Не, не знаех.

— Вратар е. От години — оставям го да осмисли какво означава.

— Но понеже донорската процедура е хипотетична, нека се съсредоточим върху онези, които вече са се случили: инжекциите с фактор растеж, даряването на лимфоцити, костния мозък — всички тези безброй лечения, на които Ана е била подложена. Според експертното ви мнение, докторе, какво твърдите — че Ана не е понесла никаква значителна медицинска вреда от въпросните процедури?

— Значителна ли? — той се поколебава. — Не.

— А получила ли е от тях някаква значителна полза?

За един дълъг миг очите на доктор Чанс остават приковани в мен.

— Разбира се — отговаря ми. — Тя спаси сестра си.

С Ана обядваме на горния етаж в съдебната палата, когато влиза Джулия.

— Това частно парти ли е?

Ана й махва да влезе и Джулия сяда, без дори да ме погледне.

— Как си? — пита я.

— Добре — отговаря Ана. — Просто искам да свърши.

Джулия отваря пакет дресинг за салата и го излива над обяда, който си е донесла.

— Ще свърши, преди да си се усетила.

Изрича го и хвърля поглед към мен. Кратък.

Това е достатъчно, за да си спомня аромата на кожата ѝ и мястото под гърдата ѝ, където има бенка във формата на полумесец.

Внезапно Ана се изправя.

— Ще изведе Съдия на разходка — оповестява тя.

— Как ли не! Навън все още има репортери.

— Тогава ще го разходя в коридора.

— Не можеш. Трябва само аз да го разхождам, част от обучението му.

— В такъв случай ще отида да се изпишкам — решава Ана. — Това все още ми е позволено да го правя сама, нали така?

Излиза от съвещателната зала, оставя Джулия, мен и всичко, което не биваше да се случва, но се случи.

— Нарочно ни остави сами — осъзнавам.

Джулия кимва.

— Тя е умно хлапе. Умее да чете по лицата на хората, и то много добре — после оставя пластмасовата си вилица. — Колата ти е задръстена с кучешка козина.

— Знам, знам. Откога моля Съдия да я събира на опашка, но никога не ме слуша.

— Защо просто не ме събуди?

Ухилвам се.

— Защото бяхме хвърлили котва в зона „Не събуждай“.

Джулия обаче дори не се усмихва.

— За теб миналата нощ шегата ли беше, Камбъл?

В ума ми изниква старата поговорка: „Искаш ли да разсмееш Бог, направи си план“. И понеже съм страхливец, сграбчвам кучето за каишката.

— Трябва да го разходя, преди да ни повикат обратно в съда.

Гласът на Джулия ме следва до вратата:

— Не ми отговори.

— Повярвай ми, не исках да чуеш отговора — отвърщам. Не се обръщам. Така поне не виждам лицето ѝ.

Съдия Дисалво ни освобождава в три часа поради седмичния си сеанс по хиропрактика^[1]. Извеждам Ана във фоайето, за да потърсим баща ѝ, но Брайън е изчезнал. Сара се оглежда наоколо изненадана.

— Сигурно са му се обадили за пожар — казва тя. — Ана, аз ще...

Но аз слагам ръка на рамото на Ана.

— Ще те заведа в пожарната.

В колата тя е тиха. Спирам на паркинга на пожарната, без да изключвам двигателя.

— Слушай — казвам ѝ, — ти може и да не го разбираш, но първият ден мина страхотно.

— Хубаво.

Тя излиза от колата ми без нито дума повече и Съдия се мята на освободената предна седалка. Клиентката ми се отправя към пожарната, но после свива наляво. Започвам да излизам на заден ход, а после, противно на здравия разум, изключвам двигателя. Оставям Съдия в колата и заобикалям сградата, следвам Ана.

Тя стои неподвижна като статуя с вдигнато към небето лице. Какво трябва да направя, какво да кажа? Никога не съм бил родител; едва съумявам да се грижа дори за себе си.

Оказва се, че няма нужда да се тревожа: Ана проговаря първа.

— Някога правил ли си нещо, за което си наясно, че е грешно, дори да ти се струва, че е правилно?

Помислям си за Джулия.

— Да.

— Понякога се мразя — промърморва Ана.

— Понякога и аз се мразя.

Това я изненадва. Поглежда към мен, после пак към небето.

— Те са там, горе. Звездите. Дори когато не можем да ги видим.

Пъхвам ръце в джобовете си.

— Едно време всяка вечер си пожелавах нещо под звездите.

— Какво?

— Редки бейзболни картички за колекцията ми. Голдън ритрийвър. Млади и сексапилни учителки.

— Татко ми каза, че група астрономи са открили ново място, където се раждат звездите. Само че са ни трябвали две хиляди и петстотин години, за да ги видим — обръща се към мен. — Разбираш ли се с родителите си?

През ума ми минава мисълта да я излъжа, но поклащам глава.

— Някога си мислех, че когато порасна, ще стана същият като тях, но не съм. А най-важното е, че докато растях, някъде по пътя спрях да искам да приличам на тях.

Слънцето къпе млечнобялата ѝ кожа, осветява очертанията на гърлото ѝ.

— Ясно — промълвява Ана. — И ти си бил невидим.

[1] Лекуване на проблеми, свързани с мускулите и костите, посредством манипулации на гръбначния стълб — бел.прев. ↑

ВТОРНИК

*Малкият пламък бързо се стъпка,
същият, който реките не давят.*

Уилям Шекспир,
Хенри VI

КАМБЪЛ

Моят ключ е Брайън Фицджералд. След като съдията чуе, че поне единият от родителите на Ана е съгласен с решението ѝ да спре да бъде донор на сестра си, решението да ѝ даде еманципация няма да представлява толкова огромен скок. Ако Брайън направи това, което ми трябва — да обясни на съдия Дисалво как осъзнава, че и Ана има права и е готов да я подкрепи, тогава това, което ще каже Джулия в доклада си, каквото и да е, ще бъде спорен въпрос. Нещо още по-хубаво: показанията на Ана ще бъдат само формалност.

Брайън идва рано на следващата сутрин заедно с Ана, облечен в капитанската си униформа. Изписвам на лицето си усмивка, изправям се и тръгвам към тях заедно със Съдия.

— Добро утро — поздравявам ги. — Всички ли сме готови?

Брайън поглежда към Ана, после към мен. На ръба на устните му има въпрос, но сякаш прави всичко по силите си да не го зададе.

— Ей — обръщам се към Ана под въздействието на някаква глупава идея.

— Ще ми направиш ли една услуга? На Съдия ще му дойде добре да потича по стълбите, в противен случай ще стане неспокоен в съда.

— Вчера ми каза, че не мога да го разхождам.

— Е, добре, днес можеш.

Ана поклаща глава.

— Никъде няма да отида. Щом изляза, ще започнете да говорите за мен.

Затова пак се обръщам към Брайън:

— Всичко наред ли е?

В този миг в сградата влиза Сара Фицджералд, забързва към съдебната зала, но вижда Брайън с мен и спира. После бавно се извърща и влиза вътре.

Погледът на Брайън Фицджералд проследява съпругата му дори след като вратите се затварят зад нея.

— Добре сме — произнася той, но отговорът не е предназначен за мен.

— Господин Фицджералд, имало ли е случаи, в които да не сте били съгласни със съпругата си относно участието на Ана в медицински процедури за доброто на Кейт?

— Да. Лекарите казаха, че на Кейт ще ѝ трябва само пъпната връв. Обясниха, че ще вземат частта, която обикновено се изхвърля след раждането — не нещо, чиято липса бебето ще усети, и със сигурност не нещо, което ще му причини болка — среща погледа на Ана и ѝ се усмихва. — И за известно време това наистина подейства. Кейт мина в ремисия. Но през 1996 отново изпадна в релапс. Лекарите искаха Ана да дари лимфоцити. Това нямаше да излекува Кейт, но щеше да я поддържа за известно време.

Опитвам се да го накарам да продължи:

— Със съпругата ви не сте били на едно и също мнение относно въпросното лечение?

— Не бях сигурен, че идеята е добра. Този път Ана щеше да осъзнава какво се случва и това нямаше да ѝ хареса.

— Какво каза съпругата ви, как ви накара да промените мнението си?

— Че ако сега не вземем кръв от Ана, скоро ще ни трябва костен мозък.

— Как се почувствахте, когато го чухте?

Брайън поклаща глава, очевидно се чувства неудобно.

— Никой не може да разбере какво е — произнася тихо, — докато не види детето си да умира. Тогава казваш и правиш неща, които не искаш. И си мислиш, че имаш избор, но колкото повече време минава, толкова повече разбираш, че грешиш. — Поглежда към Ана, която седи до мен толкова неподвижна, та ми се струва, че е забравила да диша. — Не желаех да причинявам това на Ана. Но не можех да загубя Кейт.

— Накрая наложи ли се да използвате костния мозък на Ана?

— Да.

— Господин Фицджералд, като сертифициран парамедик, някога бихте ли приложили процедура на пациент, който няма никакви

физически проблеми?

— Разбира се, че не.

— Тогава защо, като баща на Ана, сте решили, че тези агресивни процедури, които представляват риск за самата Ана и не ѝ носят никаква физическа полза, са в неин интерес?

— Защото — отговаря Брайън — не можех да оставя Кейт да умре.

— Имаше ли други случаи, господин Фицджералд, когато със съпругата ви сте имали несъгласия относно използването на тялото на Ана за лечението на по-голямата ви дъщеря?

— Преди няколко години Кейт беше хоспитализирана и... беше загубила толкова много кръв, никой не вярваше, че ще оцелее. Помислих си, че може би е време да я оставим да си отиде. Сара не мислеше така.

— Какво се случи?

— Лекарите ѝ дадоха арсеник, той подейства и Кейт мина в ремисия за една година.

— Нима твърдите, че е имало лечение, което е спасило Кейт, без да включва използването на тялото на Ана?

Брайън поклаща глава.

— Казвам... казвам, че бях съвсем сигурен, че Кейт ще умре. Но Сара не се предаде и Кейт успя да се пребори — поглежда към жена си. — А сега бъбреците на Кейт отказват. Не искам да я гледам как страда, но същевременно не искам и да допускам за втори път същата грешка. Не искам да си казвам, че е свършило, когато не е задължително непременно да е така.

Брайън се е превърнал в емоционална лавина, устремена право към стъклената къща, която така старателно съм построил. Трябва да го вкарам вътре.

— Господин Фицджералд, знаехте ли, че дъщеря ви ще заведе дело срещу вас и съпругата ви?

— Не.

— Когато го направи, говорихте ли с нея за това?

— Да.

— Въз основа на този разговор, господин Фицджералд, какво направихте?

— Изнесох се от къщи заедно с Ана.

— Защо?

— Тогава вярвах, че Ана има правото да обмисли решението, а не можеше да го направи, докато живееше в дома ни.

— След като се изнесохте заедно с Ана, след като говорихте с нея надълго и нашироко, защо е завела това дело — съгласен ли сте с искането на съпругата си Ана да продължи да бъде донор на Кейт?

Отговорът, който сме репетирали, е „не“. Това е сърцевината на случая ми. Брайън се навежда напред, за да отговори.

— Да — казва той.

— Господин Фицджералд, според вас... — започвам, а после осъзнавам какво е направил току-що. — Моля?

— Все още искам Ана да дари бъбрек — признава Брайън.

Втрещавам се в свидетеля, който току-що ме е прецакал, и се опитвам да намеря почва под краката си. Ако Брайън не подкрепи решението на Ана да престане да бъде донор, на съдията ще му е значително по-трудно да отсъди в полза на еманципацията.

Същевременно чувам с невероятна яснота тихия звук, който се изтръгва от устата на Ана, тихото разбиване на сърце, което настъпва, когато осъзнаеш, че това, което си помислил за дъга, всъщност е само игра на светлината.

— Господин Фицджералд, вие желаете да подложите Ана на сериозна операция, която ще завърши със загубата на орган, за да облагодетелствате Кейт?

Странно е да наблюдаваш как един силен мъж рухва.

— Можете ли да ми кажете какъв е правилният отговор? — пита дрезгаво Брайън. — Защото аз не знам къде да го потърся. Знам кое е правилно. Знам кое е честно. Но тези неща нямат значение в случая. Мога да седя и да мисля за това, и да ви кажа кое е редно и необходимо. Мога дори да ви кажа, че трябва да има по-добро решение. Но изминаха тринайсет години, господин Александър, а все още не съм го намерил.

Бавно се отпуска напред, прекалено едър за малкото място, и челото му се отпуска на хладната пръчка дърво, която обгражда свидетелското място.

Съдия Дисалво обявява десетминутна почивка, преди Сара Фицджералд да започне кръстосания си разпит, та свидетелят да остане за малко сам. С Ана слизаме до машините за напитки, където можеш да похарчиш един долар за слаб чай и още по-безвкусна супа. Тя седи, подпряла пети на пречката на едно столче, и когато ѝ подавам чаша горещ шоколад, я оставя на масата, без да отпие.

— Никога не съм виждала баща си да плаче — казва тя. — Майка ми да, тя постоянно плаче заради Кейт. Но татко — е, ако е имало моменти, когато е рухвал, го е правил някъде, където да не го виждаме.

— Ана...

— Мислиш ли, че аз съм виновна? — пита тя и се извъръща към мен. — Смяташ ли, че не биваше да го моля да идва днес?

— Съдията щеше да го помоли да даде показания, дори и ти да не беше — поклащам глава. — Ана, и ти ще трябва да го направиш.

Тя ме поглежда и застава нащрек.

— Какво да направя?

— Да дадеш показания.

Тя примигва.

— *Шегуваш ли се?*

— Мислех, че ако баща ти подкрепи решението ти, съдията със сигурност ще отсъди в твоя полза. За беда обаче не стана така. Още повече нямам представа какво ще каже Джулия — но дори и да е на твоя страна, ще трябва да убедим съдия Дисалво, че си достатъчно зряла да направиш този избор сама, независимо от родителите си.

— Имаш предвид, че ще трябва да застана там? Като свидетел?

Винаги съм знаел, че в един или друг момент Ана ще трябва да свидетелства. В случаите, свързани с еманципация на малолетен, е логично съдията да изслуша малолетния. Ана може и да се дърпа и страхува от даването на показания, но вярвам, че подсъзнателно иска да го стори. Защо иначе ще си прави труда да заведе дело, ако не за да се увери, че най-после ще може да каже това, което мисли?

— Вчера ме успокои, че няма да свидетелствам — напомня ми Ана с раздразнен тон.

— Сгрехих.

— Наех те, за да кажеш *ти* на всички какво искам.

— Не става така — обяснявам. — Ти започна делото. Ти искаше да си някой друг, а не човекът, който семейството те принуждаваше да бъдеш през последните тринайсет години. Следователно се налага да дръпнеш завесата и да ни покажеш кой е този друг.

— Половината възрастни на тази планета нямат представа кои са, но могат да вземат самостоятелни решения всеки Божи ден — възразява Ана.

— Те не са тринайсетгодишни. Слушай — продължавам и преминавам към според мен основния проблем: — Известно ми е как в миналото изразяването на твоите мисли не ти е помогнало, но ти обещавам този път, когато заговориш, всички да те слушат.

Ако думите ми изобщо имат някакво въздействие, то е обратното на това, което искам. Ана скръства ръце на гърдите си.

— Няма начин да седна там — отсича тя.

— Ана, даването на показания не е кой знае какво...

— Въпросът е, че е. Това е *всичко*. И няма да го направя.

— Ако не дадеш показания, ще загубим — обяснявам.

— Ами намери друг начин да спечелим. *Ти* си адвокатът.

Няма да се хвана на тази въдица. Започвам да барабаня с пръсти по масата и да призовавам търпението си.

— Искаш ли да ми споделиш защо толкова се противиш?

Тя поглежда към мен.

— Не.

— „Не“ като „няма да го направя“? Или „не, няма да ти кажа“?

— Не обичам да говоря за някои неща — лицето ѝ се вкаменява.

— Мислех, че точно ти ще го разбереш.

Знае точно кои бутони да натисне.

— Преспи и утре го обмисли на свежа глава — предлагам кратко.

— Няма да променя решението си.

Ставам от масата и хвърлям пълната си чаша с кафе в кошчето.

— Добре тогава — отговарям ѝ, — не очаквай да успея да променя живота ти.

САРА НАСТОЯЩЕТО

Странно нещо се случва с времето: втвърдяването на характера. Разбирате ли, ако светлината освети лицето на Брайън по правилния начин, все още виждам светлосиния оттенък на очите му, който винаги ми е напомнял за океан, където все още не съм плувала. Под красивите очертания на усмивката му има трапчинка на брадичката — първото, което потърсих в лицата на новородените си деца. Той притежава решителност, тиха воля и спокоен мир със самия себе си, който винаги съм си мечтала да прихвана от него. Това са основните качества, които ме накараха да се влюбя в съпруга си; ако сега има моменти, в които не го разпознавам, вероятно не е задължително нещо лошо. Промените невинаги са към по-лошо; черупката, която се събира около една песъчинка, за някои е като източник на раздразнение, а за други като перла.

Погледът на Брайън се стрелва от Ана, която гризе струпей на палеца си, към мен. Наблюдава ме така, както мишка гледа ястреб. В погледа му има нещо, което ми причинява болка: наистина ли ме мисли за хищник?

И останалите ли са на същото мнение?

Иска ми се помежду ни да нямаше съдебна зала. Иска ми се да можех да отида до него. „Слушай — щях да му кажа — не мислех, че животът ни ще се развие така. Навярно не ще можем да намерим изход от тази улица, но на света няма друг човек, с когото бих искала да се загубя повече“.

„Слушай — щях да му кажа, — може би сбърках“.

— Госпожо Фицджералд — пита съдия Дисалво, — имате ли въпроси към свидетеля?

Осъзнавам, че това е добро описание за един съпруг. Какво друго правят съпругът или съпругата, ако не да свидетелстват за грешките в преценката на другия?

Бавно се надигам от мястото си.

— Здравей, Брайън — казвам. Гласът ми не е толкова сигурен, колкото се надявах.

— Сара — отговаря той.

Нямам представа какво друго да кажа.

Ненадейно в главата ми нахлува спомен. Искахме да се откъснем от всичко, но не можехме да решим къде да отидем, затова се качихме в колата и потеглихме, като на всеки половин час позволявахме на едно от децата да избере изход или да ни каже да завием надясно или наляво. Накрая се озовахме в Сийл Коув, Мейн, и спряхме, защото следващите указания на Джес щяха да ни вкарат право в Атлантическия океан. Наехме хижа без отопление и електричество... а трите ни деца се уплашиха от тъмнината.

Не осъзнавам, че съм говорила на глас, докато Брайън не ми отговаря.

— Знам — казва той. — Запалихме на пода толкова много свещи, че със сигурност реших, че ще изгорим хижата. Не спря да вали цели пет дни.

— А на шестия, когато времето се оправи, имаше толкова много зеленоглави патици, че не можехме да излезем.

— А после Джес получи алергия от отровен бръшлян и очите му се затвориха напълно...

— *Извинете* — намесва се Камбъл Александър.

— Прието — казва съдия Дисалво. — Накъде отивате, госпожо адвокат?

Не отивахме никъде, а мястото, където се озовахме накрая, беше ужасно, но въпреки това не бих заменила тази седмица за нищо на света. Когато не знаеш къде отиваш, откриваш места, които на никого не му е хрумвало да изследва.

— Когато Кейт не беше болна — казва Брайън бавно, внимателно, — имахме страхотни моменти.

— Не мислиш ли, че тези моменти ще липсват на Ана, ако Кейт си отиде?

Точно както очаквах, Камбъл скача от мястото си.

— Възраждам!

Съдията вдига ръка и кимва на Брайън да отговори.

— Ще липсват на всички ни — казва той.

И в този миг се случва нещо изключително странно. Брайън и аз, застанали един срещу друг и същевременно на противоположни полюси, се привличаме така, както се привличат магнитите; и вместо да се отблъскваме, неочаквано сякаш се озоваваме на една и съща страна. Млади сме и сме сърце до сърце за пръв път; стари сме и се чудим как сме извървели огромния път за толкова кратко време. Гледаме фойерверките по телевизията на дузина елхи, помежду ни на леглото в спалнята са се вклинили три спящи деца, притиснати толкова силно до нас, че усещам гордостта на Брайън, макар че двамата не се докосваме.

Внезапно установявам, че няма значение, задето се е изнесъл от дома ни заедно с Ана, че е поставял под въпрос някои от решенията, които съм вземала за Кейт. Правил е това, което е смятал за правилно, също както и аз, и не мога да го обвинявам. Понякога затъваме толкова дълбоко в тресавището на подробностите от живота, че забравяме да го живеем. Винаги има друга задача за изпълняване, друга сметка за плащане, друг симптом за овладяване, друг безличен ден за отбелязване на дървената стена. Синхронизирали сме часовниците си, проучили сме графика си, съществували сме чрез разписанията и напълно сме забравили да отстъпим назад и да видим какво сме постигнали.

Ако днес загубим Кейт, ще сме я имали за шестнайсет години и това няма как да ни го отнеме никой. А след цяла вечност от днешния ден, когато ми е трудно да си спомня лицето ѝ, когато се смее, усещането за ръката ѝ в моята или свършения звук на гласа ѝ, ще имам Брайън, който да ми каже: „Не си ли спомняш? Ето как беше“.

Гласът на съдията прекъсва унеса ми:

— Госпожо Фицджералд, свършихте ли?

Изобщо нямаше нужда да подлагам Брайън на кръстосан разпит; винаги съм знаела отговорите му. Това, което съм забравила, са въпросите.

— Почти — отвърщам и се обръщам към съпруга си. — Брайън?
— питам. — Кога ще се върнеш у дома?

Във вътрешността на съдебната палата има редица автомати за закуски и напитки, но в нито една от тях няма нещо, което човек би

искал да опита. След като съдия Дисалво обявява почивка, отивам там и се вирам в продуктите на „Старбърст“, „Прингъл“ и „Чийто“, затворени в спираловидните си клетки.

— Най-добре пробвай „Орео“ — предлага ми Брайън зад мен. Обръщам се и го виждам как пъха в отвора на машината седемдесет и пет цента. — Просто. Класическо.

Натиска два бутона и бисквитите започват самоубийствения си полет към дъното на автомата.

Повежда ме към масата, обезобразена и покрита с петна от хората, издълбали инициалите си и надраскали мислите си отгоре ѝ.

— Не знаех какво да ти кажа, докато беше на свидетелското място — признавам, а после се поколебавам: — Брайън? Мислиш ли, че бяхме добри родители?

Мисля си за Джес, от когото вдигнах ръце преди толкова време. За Кейт, която не можах да накарам да оздравее. За Ана.

— Не знам — отвърща Брайън. — Има ли някой, който знае?

Подава ми пакетче „Орео“. Отварям уста да му кажа, че не съм гладна, а той пъха в нея бисквита, плътна и груба, срещу езика ми. Внезапно усещам, че умирам от глад. Брайън избърсва трохите от устните ми, сякаш съм направена от фин порцелан, и аз му позволявам. Мисля си, че може би никога досега не съм опитвала нещо толкова вкусно.

Брайън и Ана се връщат у дома същата вечер. И двамата я слагаме в леглото; и двамата я целуваме. Брайън отива да си вземе душ. След малко ще тръгна за болницата, но точно сега сядам срещу Ана, на леглото на Кейт.

— Лекция ли ще ми четеш? — пита тя.

— Не така, както си мислиш — прокарвам пръст по ръба на една от възглавниците на Кейт. — Ти не си лош човек, защото искаш да бъдеш самата себе си.

— Никога не съм...

Вдигам ръка.

— Имам предвид, подобни мисли са напълно човешки. И само защото се оказва, че си различна от това, което всички са си представяли, не означава, че си сбъркала нещо. Дете, което е тормозено в едно училище, може да се премести в друго и да се превърне в най-популярното момиче там просто защото никой няма

други очаквания за него. Или човек, който постъпва в медицинско училище, защото всички в семейството му са лекари, може да разбере, че всъщност иска да стане художник — поемам си дълбоко въздух. — В това, което ти говоря, има ли някакъв смисъл?

— Всъщност не.

Усмиввам се.

— Предполагам, просто искам да ти кажа, че ми напомняш на някого.

Ана се надига на лакът.

— На кого?

— На мен — отвърщам.

Когато си прекарал с партньора си толкова много години, той се превръща в нещо като пътната карта, която държиш в жабката на колата и цялата е намачкана и на бели линии от употреба — нещо, което познаваш толкова добре, че можеш да го нарисуваш по памет и именно затова го вземаш със себе си при всичките си пътувания. И все пак, когато най-малко очакваш, един ден отваряш очи и виждаш непозната отбивка, нещо, което преди го е нямало, и трябва да спреш и да се запиташ дали пейзажът е нов или е нещо, което никога досега не си забелязвал.

Брайън ляга до мен на леглото. Не казва нищо, само поставя ръка в трапчинката на основата на врата ми. После ме целува, дълго и сладко-горчиво. Това го очаквам, но не и следващото, което прави: ухапва устната ми толкова силно, че усещам вкуса на кръв.

— О! — възкликвам и се опитвам да се засмея, да го превърна в шегата. Но той не се смее, не се и извинява. Навежда се към мен и облизва кръвта.

Това ме кара да подскоча вътрешно. Това е Брайън и не е Брайън и тези две неща са забележителни. Прокарвам език по кръвта, гъста и хлъзгава. Отварям се като орхидея, превръщам тялото си в люлка и усещам как дъхът му минава надолу по гърлото ми, над гърдите ми. За миг той отпуска глава на корема ми и точно както ухапването е било непознато, сега ме пробужда усещане за нещо привично — някога правеше това всяка нощ, беше като ритуал, когато бях бременна.

После отново започва да се движи. Изправя се над мен като второ слънце и ме изпълва със светлина и топлина. Двамата сме самото въплъщение на контраста — твърдо и меко, светло и тъмно, трескаво и спокойно — и все пак в начина, по който си пасваме, има нещо, което ме кара да осъзная, че нито един от двамата ни няма да се чувства съвсем наред без другия. Ние сме като лента на Мьобиус^[1], две непрекъснати тела, невъзможна плетеница.

— Ще я загубим — прошепвам. Дори не знам за Кейт ли говоря, или за Ана.

Брайън ме целува.

— Спри — прошепва.

После не казваме нищо повече. Така е най-безопасно.

[1] Правоъгълник, който се усуква по дължина на 180 градуса и след това двата му края се слепват. Има само един ръб и само една повърхност, върху която не съществуват посоките ляво — дясно — бел.прев. ↑

СРЯДА

*Ала от този плам
не жива светлина струи, а зрима тъмнина.*
Джон Милтън,
Изгубеният рай^[1]

ДЖУЛИЯ

Връщам се от сутрешния си крос, а Изи седи в стаята.

— Добре ли си? — пита ме.

— Да — отвърщам, развързвам маратонките си, избърсвам потта от челото си. — Защо?

— Защото нормалните хора не излизат да тичат в четири и половина сутринта.

— Имах енергия, която исках да избия.

Отивам в кухнята, но кафемашината „Браун“, която съм програмирала да ми приготви кафе с аромат на лешник, в същия този миг не си е свършила работата. Проверявам кабела на „Ева“ и натискам няколко от бутоните ѝ, но на екрана не се изписва нищо.

— По дяволите! — издърпвам щепсела от контакта. — Не може да се е повредила. Не е толкова стара.

Изи идва до мен и започва да бърника по машината.

— В гаранция ли е?

— Не знам и не ми пука. Известно ми е само, че като платиш за нещо, което би трябвало да ти направи чаша кафе, заслужаваш да получиш шибаната чаша.

Захвърлям празната стъклена чаша в мивката и я счупвам. После се свличам по шкафа и избухвам в плач.

Изи коленичи до мен.

— Какво е направил?

— Съвсем същото, Изи — изхлипвам. — По дяволите, толкова съм глупава!

Тя ме обгръща с ръце.

— Кипящо олио? — предлага. — Отравяне? Кастриране? Ти избираш.

Усмиввам се, макар и леко.

— Наистина ще го направиш.

— Само защото и ти си готова да го направиш заради мен.

Облягам се на рамото на сестра си.

— Мислех, че гърмът не удря два пъти на едно и също място.

— Разбира се, че може — осведомява ме Изи. — Но само ако си достатъчно тъпа да не се отдръпнеш.

Първият, който ме поздравява в съда на следващата сутрин, изобщо не е човек, а Съдия: задава се плахо иззад един ъгъл със свити уши. Несъмнено бяга от повишения тон на собственика си.

— Ей — викам му успокояващо, но кучето не иска успокоение: забива зъби в долната част на сакото ми — сметката за химическото чистене ще я плати Камбъл, кълна се — и започва да ме влачи към мястото на свадата.

Чувам гласа на Камбъл още преди да съм завила по коридора.

— Похабих време и усилия и знаеш ли какво? Това не е най-лошото. Похабих собствената си преценка за един клиент.

— Е, добре, ти не си единственият, преценил грешно — възразява на свой ред Ана. — Наех теб, защото мислех, че имаш поне малко смелост.

В следващия миг тя профучава покрай мен.

— Задник — измърморва под нос.

Тутакси се сещам как се почувствах, когато се събудих сама на лодката: разочарована. Готова да се оставя на произвола на съдбата. Сърдита на самата себе си, задето допуснах да изпадна в това положение.

Защо, по дяволите, не бях сърдита на Камбъл?

Съдия се хвърля върху Камбъл и започва да го дере с лапи по гърдите.

— Долу! — заповядва той, обръща се и ме вижда. — Не трябваше да чуваш всичко това.

— Да, обзалагам се, че е така.

Той тежко се отпуска на един сгъваем стол в съвещателната зала и прокарва ръка по лицето си.

— Отказва да свидетелства.

— За Бога, Камбъл! Тя не смее да се противопостави на майка си в собствената им дневна, а ти искаш да го направи при кръстосан разпит? Какво си очаквал?

Поглежда ме пронизително.

— Какво ще кажеш на Дисалво?

— Заради Ана ли питаш, или защото се боиш да не загубиш делото?

— Дадох съвестта си назаем, благодаря.

— Няма ли да се запиташ, защо едно тринайсетгодишно момиче ти е влязло до такава степен под кожата?

Намръщва се.

— Няма ли да се разкараш, Джулия, и да ми провалиш случая, както възнамеряваше от самото начало?

— Случаят не е твой, а на Ана, макар че определено виждам защо мислиш другояче.

— И какво трябва да означава това?

— Ти си страхливец. Опитваш се с всички сили да избягаш от себе си — отвърщам. — Аз знам какви са последствията, от които се бои Ана. На теб известни ли са ти?

— Не знам за какво говориш.

— Така ли? Къде е поантата? Или е прекалено трудно да се шегуваш за нещо, което е толкова близо до собствения ти проблем? Ти се отдръпваш всеки път, когато някой се опита да се сближи с теб. Ако Ана беше обикновена клиентка, нямаше да има проблем, но в мига, в който започна да те е грижа за нея, разбра, че си в беда. Що се отнася до мен, едно бързо чукане те устройва идеално, но емоционалното обвързване е изключено. Единственото същество, с което поддържах близост, е кучето ти и дори и това е някаква огромна държавна тайна.

— Много си далеч от истината, Джулия...

— Не, всъщност навярно съм единственият човек, квалифициран да ти обясни какъв негодник си. Но това не е проблем, нали така? Защото, ако всички мислят, че си негодник, никой няма да си направи труда да се приближи прекалено много — вирам се в него миг по-дълго от необходимото. — Сигурно си страшно разочарован да знаеш, че някой може да те види такъв, какъвто си, нали, Камбъл?

Той се изправя с каменно лице.

— Имам случай, с който трябва да се занимая.

— И наистина го правиш — съгласявам се. — Просто положи усилия да разделиш правосъдието от клиента, който има нужда от него. Защото в противен случай, да не дава Господ, може да установиш, че имаш сърце.

Отдалечавам се, преди да се изложи още повече, и чувам зад гърба си гласа на Камбъл:

— Джулия, не е вярно.

Затварям очи и макар да знам, че не трябва, се обръщам.

Той се поколебава.

— Кучето. Аз...

Но каквото и да е на път да ми признае, си остава тайна, защото на вратата се появява Върн.

— Съдия Дисалво е във войнствено настроение — прекъсва ни.
— Закъснявате, а в магазинчето няма мляко за кафе.

Поглеждам Камбъл в очите. Чакам го да довърши изречението си.

— Ти си следващият ми свидетел — изрича той с равен тон и мигът изчезва, преди да успея дори да запомня, че е съществувал.

[1] Превод Александър Шурбанов, изд. „Народна култура“, 1981.

КАМБЪЛ

Все по-трудно и по-трудно ми става да си остана копеле.

Влизам в съдебната зала, а ръцете ми треперят. Част от причината, разбира се, е същата както едно време. Но друга част се дължи на факта, че клиентката ми, застанала до мен, проявява реакция горе-долу колкото някоя скала, а жената, по която съм луд, е същата, която съм на път да поставя на свидетелското място. Хвърлям поглед към Джулия, докато съдията влиза; тя подчертано отклонява погледа си.

Химикалката ми се завърта и пада под масата.

— Ана, би ли ми я подала?

— Не знам. Това е разхищение на време и усилия, нали така? — отговаря ми и проклетата химикалка остава на пода.

— Готов ли сте да призовете следващия си свидетел, господин Александър? — пита съдия Дисалво, но преди да успее да изрека името на Джулия, Сара Фицджералд моли за позволение да се приближи до съдията.

Подготвям се за още едно усложнение и както и очаквам, отсрещната страна не ме разочарова.

— Психиатърът, когото помолих да призова като свидетел, има ангажимент в болницата следобед. Ще бъде ли проблем за съда, ако вземем показанията ѝ извън установения ред?

— Господин Александър?

Свивам рамене. Стигнем ли до сърцевината на нещата, за мен е просто отлагане на екзекуцията. Затова сядам до Ана и гледам как дребна мургава жена с прекалено стегнат за лицето ѝ кок заема свидетелското място.

— Моля, съобщете за протокола името и адреса си — започва Сара.

— Доктор Беата Но — отговаря психиатърът. — Орик Уей 1250, Уунсоки.

„Доктор Не“. Оглеждам съдебната зала, но очевидно съм единственият фен на Джеймс Бонд в нея. Вземам кочан самозалепящи

се листчета и написвам на Ана: „Ако се омъжи за доктор Чанс, ще се казва доктор Но-Чанс“^[1].

В ъгълчето на устата на Ана потрепва усмивка. Тя вдига падналия химикал и написва: „Ако се разведе и се омъжи за господин Бастър, ще се казва доктор Но-Чанс-Бастър“^[2].

И двамата избухваме в смях. Съдия Дисалво се прокашля и поглежда към нас.

— Извинете, Ваша чест — казвам.

Ана ми побутва друга бележка: „Все още ти се сърдя“.

Сара се отправя към свидетелката си.

— Докторе, бихте ли ни казали какво точно практикувате?

— Аз съм детски психиатър.

— Как се запознахте с децата ми?

Доктор Но хвърля поглед към Ана.

— Преди около седем години вие доведохте при мен сина си Джес заради поведенчески проблеми. После съм се срещала по различни поводи с всички деца, за да обсъдим възникнали проблеми.

— Докторе, миналата седмица ви се обадох и ви помолих да подготвите доклад с експертното си мнение за психологическите щети, които може да претърпи Ана, ако сестра ѝ умре.

— Да. Дори направих малко проучване. В Мериленд е имало подобен случай: момиче било помолено да стане донор на своята сестра близначка. Психиатърът, който консултирал близначките, установил, че помежду им съществува толкова силна връзка, че ако наистина се стигнело до очаквания успех, ползите за донора щели да бъдат огромни — поглежда към Ана. — Според мен в случая обстоятелствата са много сходни. Ана и Кейт са много близки, и то не само генетично. Те живеят заедно. Прекарват времето си заедно. Прекарвали са буквално целия си живот заедно. Ако Ана дари бъбрек, който да спаси живота на сестра ѝ, това ще е огромен дар, и то не само за Кейт. Защото самата Ана ще продължи да бъде част от цялото семейство, според което се определя, вместо на семейство, загубило един от членовете си.

Това са такива психиатрични тъпотии, че едва успявам да ги следя, но за мое стъписване съдията сякаш ги приема много сериозно. Джулия също е наклонила глава и между веждите ѝ се е образувала бръчица. Аз ли съм единственият с работещ мозък в залата?

— Нещо повече — продължава доктор Но, — съществуват няколко проучвания, които показват, че децата, които изпълняват ролята на донори, имат по-високо самочувствие и се чувстват по-важни в семейната структура. Смятат се за супергерои, защото могат да направят нещо, което никой друг не може.

Това е най-нелепото описание на Ана Фицджералд, което съм чувал някога.

— Смятате ли, че Ана е в състояние сама да взема решения, свързани с медицинското ѝ състояние? — пита Сара.

— Категорично не.

Изненада, изненада.

— Каквото и решение да вземе, то ще има последствия за цялото семейство — продължава доктор Но. — Тя ще мисли за това, докато го взема, ето защо то никога няма да бъде изцяло самостоятелно. Още повече е само на тринайсет години, физиологично мозъкът ѝ не е пригоден да гледа толкова напред в бъдещето, затова всяко решение, което ще вземе, ще бъде с оглед на близкото, а не на дългосрочното ѝ бъдеще.

— Доктор Но — прекъсва я съдията, — какво ще препоръчате в случая?

— Ана има нужда от напътствието на някого с повече житейски опит... някой, който има предвид висшия ѝ интерес. Щастлива съм, че мога да работя със семейството, но родителите трябва да бъдат родители — защото децата няма как да бъдат.

Когато Сара ми отстъпва свидетелката, се подготвям да нанеса смъртоносния удар.

— Очаквате от нас да повярваме, че даряването на бъбрек ще донесе на Ана всички тези прекрасни психологически ползи.

— Точно така — отговаря доктор Но.

— Тогава не е ли логично да предположим, че ако дари този бъбрек и сестра ѝ умре в резултат от операцията, Ана ще преживее значителна психологическа травма?

— Вярвам, че родителите ѝ ще ѝ помогнат да я преодолее.

— А какво ще кажете за факта, че Ана казва, че не иска повече да бъде донор? — продължавам. — Това не е ли важно?

— Абсолютно. Но както отбелязах, настоящият мисловен процес на Ана е насочен към краткосрочните последици. Тя не разбира какво

наистина ще последва от въпросното решение.

— А кой разбира? — питам. — Госпожа Фицджералд може и да не е на тринайсет години, но живее всеки ден в очакване на някакъв обрат в здравето на Кейт, не мислите ли?

Психиатърът неохотно кимва.

— Може да се каже, че тя определя собствената си способност да бъде добра майка според способността си да опази Кейт здрава. Всъщност, ако действията ѝ помогнат на Кейт да остане жива, самата тя ще се облагодетелства психологически.

— Разбира се.

— Госпожа Фицджералд ще се чувства много по-добре в семейство, от което Кейт е част. Бих казал дори, че решенията, които е вземала през живота си, не са независими, а повлияни от въпроси, свързани с медицинските грижи за Кейт.

— Вероятно.

— Тогава според собствената ви логика — завършвам — не е ли вярно, че Сара Фицджералд изглежда, чувства и действа като донор за Кейт?

— Ами...

— Само дете не предлага собствения си костен мозък и кръв, а тези на Ана.

— Господин Александър! — предупреждава ме съдията.

— И ако Сара съответства на психологическия профил на донор, тясно свързан с реципиента и поради това неспособен да взема самостоятелни решения, какво ви кара да мислите, че е по-способна да вземе това решение от Ана?

С ъгълчето на окото си зървам стъписаното лице на Сара. Чувам как съдията удря с чукчето си.

— Права сте, доктор Но: родителите трябва да бъдат родители — казвам. — Но понякога това не е достатъчно.

[1] Никакъв шанс — бел.прев. ↑

[2] Нямах шанс, мой човек — бел.прев. ↑

ДЖУЛИЯ

Съдия Дисалво обявява десетминутна почивка. Оставям на пода раничката си — плетена в Гватемала — и започвам да си мия ръцете, когато вратата на една от кабинките в тоалетната се отваря. От нея излиза Ана и за миг се поколебава, после пуска съседното кранче.

— Здравсти — казвам.

Ана започва да суши ръцете си на автомата. Поради някаква причина въздухът не се раздвижва — не разчита сензора на дланите й. Тя отново размахва пръсти под машината, а после се заглежда в тях, сякаш иска да се увери, че не е невидима. Удря юмрук по метала.

Когато аз се навеждам и размахвам ръка под автомата, в дланта ми задухва струя горещ въздух. Двете споделяме тази топлинка, като скитници край чайник на огъня.

— Камбъл ми казва, че не искаш да даваш показания.

— Не желая да го обсъждам — срязва ме Ана.

— Понякога, за да получиш това, което най-много искаш, трябва да направиш това, което най-малко желаяш.

Тя се обляга на стената и скръства ръце на гърдите си.

— Кой те е направил Конфуций? — извъръща се настрана, а после се навежда да вдигне раницата ми. — Харесва ми. Цветовете са прекрасни.

Вземам я и я премятам през рамо.

— Когато бях в Южна Америка, видях как ги плетат възрастните жени. За тази шарка са необходими двайсет чилета вълна.

— Истината е такава — казва Ана или поне си мисля, че го казва, но не мога да я попитам, защото вече е излязла от тоалетната.

Наблюдавам ръцете на Камбъл. Докато говори, ги движи много, почти така, сякаш ги използва да подчертае думите си. Но тези ръце също така и треперят леко; предполагам, дължи се на факта, че няма представа какво ще кажа.

— Като особен представител — пита той — какво ще препоръчате по случая?

Поемам си дълбоко дъх и поглеждам към Ана.

— В този случай виждам млада жена, прекарала целия си живот под бремето на огромна отговорност за доброто на сестра си. Всъщност известно ѝ е, че е дошла на този свят, за да поеме тази отговорност.

Хвърлям поглед към Сара, която седи на масата си.

— Мисля, че когато са създали Ана, родителите ѝ са имали най-добри намерения. Искали са да спасят по-голямата си дъщеря; вярвали са, че Ана ще е добре дошло попълнение в семейството — не само заради това, което е щяла да им даде генетично, а и защото са искали да я обичат и да се погрижат да израсне щастлива.

После се обръщам към Камбъл:

— Напълно разбирам и друго: за семейството е станало жизненоважно да направят всичко в границите на човешките възможности, за да спасят Кейт. Обичаш ли някого, готов си на всичко, за да го задържиш.

Като малка се будех посред нощ и си спомнях най-дръзките си сънища: летя; заключена съм в шоколадова фабрика; кралица съм на карибски остров. Събуждах се с аромат на франджипани в косата си или облаци в подгъва на нощницата си, преди да осъзная, че се намирам на друго място. И колкото и да се опитвах, дори и да успеех да заспя отново, никога не се озовах в нишките на предишния сън.

Веднъж, през нощта, която с Камбъл прекарахме заедно, се събудих в ръцете му, а той все още спеше. Проследих географията на лицето му: от скалата на скулата му до водовъртежа на ухото му и линиите от смях край устата му. После затворих очи и за пръв път в живота си се озовах обратно в съня, от същото място, на което го бях напуснала.

— За съжаление — обръщам се към съда, — има и един момент, в който трябва да се отдръпнеш и да си кажеш, че е време да спреш.

В продължение на цял месец след като Камбъл ме заряза, не станах от леглото, освен когато ме караха да отида на литургия или да вечерям със семейството. Престанах да си мия косата. Под очите ми се образуваха черни кръгове. На пръв поглед с Изи изглеждахме съвсем различни.

В деня, в който събрах смелост да стана от леглото по собствена воля, отидох в „Уийлър“ и се завъртях около навеса за лодки. Внимавах да не ме видят, докато не съгледах момче от гребния отбор — ученик за летни изпити, — който пускаше във водата една от леките лодки на училището. Беше русокос и не приличаше на тъмнокосия Камбъл. Беше набит, а не висок и слаб. Престорих се, че се нуждая от някого да ме закара вкъщи.

След по-малко от час го бях изчукала на задната седалка на хондата му.

Направих го, защото ако намерех друг, нямаше да усещам аромата на Камбъл по кожата си и вкуса му по устните си. Направих го, защото се чувствах толкова празна, че се боях да не се понеса нанякъде, като балон с хелий, който се издига високо-високо и не виждаш дори и късче от него.

Усещах как момчето, чието име не си направих труда да запомня, сумти и се изпразва в мен; чувствах се толкова празна и така далеч. И неочаквано проумях какво става с изгубените балони: те бяха любовите, които се изплъзват от ръцете ни; празните очи, които изгряват всяка нощ на небето.

— Когато преди две седмици ми възложихте задачата — обръщам се към съдията — и започнах да проучвам живота и навиците на семейството, ми се струваше, че медицинската еманципация е в интерес на Ана. Но после осъзнах, че правя преценките си по начина, по който го вършат членовете на това семейство — въз основа единствено на физиологичните последствия вместо на психологическите. Лесната част на тази преценка беше да разбере кое е правилно за Ана от медицинска гледна точка. Най-важното е, че не е в неин интерес да дарява органи и кръв чрез процедури, които не й носят медицинска полза, а удължават живота на сестра й.

Виждам как очите на Камбъл блесват: думите ми го изненадват.

— Но е трудно да се стигне до разрешение — продължавам, — защото, макар че да бъде донор на сестра си може да не е съобразено с върховния интерес на Ана, нейното семейство е неспособно да вземе информирано решение в тази ситуация. Ако възприемем болестта на Кейт като влак, излязъл от релсите, тогава всички реагират само на настоящата криза, без да измислят по какъв начин да го върнат в гарата. И за да използваме същата аналогия, натискът от страна на

родителите ѝ е стрелка на релсите: Ана не е достатъчно силна душевно или физически, за да направлява собствените си решения, когато знае какви са техните желания.

Кучето на Камбъл става и започва да вие. Стресната, се обръщам по посока на шума. Без да сваля поглед от мен, Камбъл избухва настрана муцуната на Съдия.

— Когато гледам семейство Фицджералд, не виждам сред членовете му нито един, който да е в състояние да взема непредубедени решения за здравословното състояние и медицинските процедури на Ана — признавам. — Нито родителите ѝ, нито самата тя.

Съдия Дисалво поглежда към мен и се намръщва.

— Тогава, госпожице Романо — пита той, — какво ще препоръчате на съда?

КАМБЪЛ

„Няма да препоръча отхвърляне на молбата ни“.

Това е първата невероятна мисъл, която минава през главата ми — делото ми все още не е загубено, дори след показанията на Джулия. Втората ми мисъл е, че Джулия е също така раздвоена за случая и за това, което е причинено на Ана, колкото съм аз, само че тя го е изложила открито, за да го видят всички.

Съдия избира точно този миг, за да започне да ми досажда по уникално отвратителен начин: забива зъби в самото ми и започва да ме дърпа, но проклет да съм, ако изляза, преди да съм чул докрай какво ще каже Джулия.

— Госпожице Романо — пита Дисалво, — какво ще препоръчате на съда?

— Не знам — признава тихо тя. — Съжалявам. За пръв път, откакто станах особен представител, не успявам да стигна до решение и съзнавам, че това е неприемливо. Но от една страна, мисля за Брайън и Сара Фицджералд, които не са направили нищо друго, освен да вземат решения през целия живот на дъщерите си — решения, основани на обич. Ако го погледнем по този начин, тези решения определено не изглеждат погрешни — дори и ако вече не са правилни и за двете им дъщери.

Тя се обръща към Ана; усещам как клиентката ми, седнала до мен, се надига малко по-изправена, по-горда.

— От друга страна, мисля за Ана, която след тринайсет години най-после иска да бъде самата себе си, дори това да означава да загуби сестрата, която обича — поклаща глава. — Соломоново решение, Ваша чест. Но вие не ме молите да разрежа бебето. Молите ме да разделя семейство.

Някой отново ме дръпва за ръката. Понечвам пак да перна кучето, но осъзнавам, че този път не е Съдия, а Ана.

— Добре — прошепва тя.

Съдия Дисалво позволява на Джулия да напусне свидетелското място.

— „Добре“ какво? — прошепвам в отговор.

— Добре, ще говоря — казва Ана.

Взира се в нея, без да вярвам на ушите си. Съдия вече вие и бута с нос бедрото ми, но не мога да помоля за почивка. Ана може да промени решението си за част от секундата.

— Сигурна ли си?

Не ми отговаря. Вместо това се изправя и привлича към себе си вниманието на всички в залата.

— Съдия Дисалво? — казва тя и си поема дълбоко въздух. — Искам да кажа нещо.

АНА

Нека ви разкажа за първия път, когато трябваше да изнеса доклад в час. Бях в трети клас и трябваше да разкажа за кенгуруто. Много интересно животно, нали разбирате. Имам предвид, не единствено защото живее само в Австралия, като някаква мутантна еволюционна верига — кенгурутата са с очи на елен и безполезните лапи на Тай-Рекс. Не, най-интересното у тях, разбира се, е торбичката. При раждането си бебето на кенгуруто е колкото бацил, успява да пропъзли през ръба и да се намести вътре, докато нищо неподозиращата му майка подскача из Великата австралийска пустош. И тази торбичка не е такава, каквато я изобразяват в съботните анимационни филмчета — не, тя е розова и набръчкана като вътрешната част на устната ти и пълна с важен майчински пълнеж. Обзалагам се, че не знаете, че кенгурутата невинаги носят само по едно малко. От време на време има по още едно, съвсем мъничко, сбръчкано и натикано на дъното, докато по-голямата му сестра протяга огромните си крака и се настанява удобно.

Както виждате, бях си научила урока. Но малко преди да дойде моят ред, точно когато Стивън Скарпинио вдигаше модел на лемур от папиемаше, разбрах, че ще повърна. Отидох при госпожа Кътбърт и ѝ съобщих, че ако се заема с тази задача, никой няма да остане щастлив.

— Ана — посъветва ме тя, — ако си кажеш, че се чувстваш добре, наистина ще се почувстваш така.

Затова, когато Стивън свърши, се изправих. Поех си дълбоко въздух и започнах:

— Кенгуруто е двуутробно животно, което живее само в Австралия.

След което повърнах върху четири деца, които извадиха лошия късмет да седят на предния ред.

Чак до края на годините ме наричаха „Кенга Ралф“. От време на време някое от децата отиваше на ваканция със самолет и аз намирах залепена на вълнения пуловер в шкафчето си торбичка за повръщане — саморъчно измайсторена торбичка на двуутробно. Превърнах се в

най-големия майтап за училището до деня, в който Дарън Хонг се хвърли да плени знамето във физкултурния салон и случайно дръпна полата на Ориана Бъртхайм.

Разказвам ви го, за да ви обясня защо не обичам да говоря пред публика.

Но сега, на свидетелското място, има причини да съм още по-притеснена, отколкото в трети клас. Не че съм нервна, както си мисли Камбъл. Не се боя, да не би да не успея да обеля дума. Не, страхувам се, че може да се разбърба прекалено много.

Оглеждам се в съдебната зала и виждам майка си на адвокатската й маса, а после и баща си, който ми се усмихва едва забележимо. И внезапно не си представям как изобщо съм си помислила, че ще съм в състояние да го направя. Премествам се на ръба на мястото си, готова да се извиня на всички, задето съм им загубила времето, и да изхвърча навън — но после осъзнавам, че Камбъл изглежда ужасно. Облян е в пот, а зениците му са изключително разширени и изглеждат като монети, забити дълбоко в лицето му.

— Ана — пита Камбъл, — искаш ли вода?

Поглеждам към него и си помислям: „А ти?“.

Това, което искам, е да си отида у дома. Искам да избягам на място, където никой не знае името ми, и да се престоря, че съм осиновената дъщеря на някой милионер, наследница на производствено царство за пасти за зъби, японска попзвезда.

Камбъл се обръща към съдията:

— Може ли за миг да поговоря с клиентката си?

— Моля — отвърща съдия Дисалво.

Камбъл се приближава към свидетелското място и се навежда съвсем близо, та да го чуя само аз.

— Като дете имах приятел, казва се Джоузеф Балц — прошепва той. — Представяш ли си, ако доктор Но се беше омъжила за него?

Той се отдръпва, а аз се усмихвам и си мисля, че навярно, просто може би, ще успея да понеса още две-три минути тук.

Кучето на Камбъл вече полудява — изглежда то се нуждае от вода или от нещо друго. И аз не съм единствената, която го забелязва.

— Господин Александър — обръща се съдия Дисалво към адвокатата ми, — моля ви, укротете животното си.

— Не, Съдия.

— Моля?!...

Камбъл се изчервява като домати.

— Говорех на кучето, Ваша чест, както заповядахте.

После се обръща към мен:

— Ана, защо поиска да подадеш тази молба?

Както навярно знаете, лъжата има собствен вкус — солиден, горчив и никога съвсем правилен, както когато пъхаш в устата си парче шоколад, очаквайки да усетиш вкуса на карамелов пълнеж, а в замяна получаваш лимон.

— Тя помоли — казвам — първите две думи, които ще се превърнат в лавина.

— Кой помоли за какво?

— Майка ми — казвам, загледана в обувките на Камбъл. — За бъбрек.

Поглеждам към полата си и задърпвам един конец. Може би, единствено евентуално ще успее да я разширя цялата.

Преди около два месеца Кейт беше диагностицирана с бъбречна недостатъчност. Лесно се уморяваше, отслабна, задържаше вода и постоянно повръщаше. Вината за това бе приписана на цял куп различни неща: генетични отклонения, гранулоцитномакрофаген колониестимулиращ фактор — хормон на растежа, който Кейт някога беше вземала, за да ускори производството на костен мозък, стрес от предишните лечения. Поставиха я на диализа, за да я освободят от токсините, които задръстваха кръвния й поток. После диализата спря да действа.

Една вечер майка ми влезе в стаята ни, докато с Кейт просто си убивахме времето. С нея беше и баща ми, което означаваше, че ни предстои по-сериозен разговор от „Кой е забравил кранчето да тече?“.

— Направих някои проучвания по интернет — започна майка ми. — Възстановяването от трансплантация на обикновени органи е много по-лесно, отколкото от трансплантация на костен мозък.

Кейт погледна към мен и пъхна нов компактдиск в плейъра. И двете знаехме накъде се насочва разговорът.

— Не можеш просто да влезеш в „Кмарт“ и да си избереш бъбрек.

— Известно ми е. Всъщност, необходимо е да съвпадат само два протеина от човешкия левкоцитен антиген, за да станеш донор на бъбрек, не всичките шест. Обадох се на доктор Чанс и го попитах дали мога да ти стана донор и той ми обясни, че в обикновени случаи навярно бих могла.

Кейт чу решаващата дума.

— В обикновени случаи?

— Твоят не е такъв. Доктор Чанс смята, че ще отхвърлиш орган от общата донорска банка, защото организмът ти вече претърпя толкова много — майка ми погледна надолу към килима. — Не препоръчва процедурата, освен ако бъбрекът не е на Ана.

Баща ми поклати глава.

— Това е доста агресивна процедура — произнесе тихо той. — И за двете.

Започнах да мисля за това. Дали ще трябва да вляза в болница? Ще боли ли? Може ли човек да живее само с един бъбрек?

Ами ако моят бъбрек откаже, когато стана на, да речем, седемдесет? Откъде ще получа аз резервен?

Преди да успея да задам някой от въпросите си, Кейт ме изпревари.

— Този път няма да го направя, разбрахте ли? Писна ми. Писна ми от болници, от химиотерапия, от радиация и цялата тази дивотия. Просто ме оставете на мира, става ли?

Лицето на майка ми побеля.

— Добре, Кейт. Давай, самоубивай се!

Сестра ми пак си сложи слушалките и пусна музиката невероятно силно, та и аз я чух.

— Не е самоубийство — заключи тя, — когато вече умираш.

— Някога каза ли на някого, че не желаеш да бъдеш донор? — пита ме Камбъл, докато кучето му описва кръгове в предната част на съдебната зала.

— Господин Александър — обажда се пак съдия Дисалво, — ще повикам пристава да изведе... любимеца ви.

Вярно е, кучето е извън всякакъв контрол: лае, скача, обляга предните си лапи върху Камбъл и тича в тесни кръгове. Адвокатът не

обръща внимание на нито един от двамата съдии.

— Ана, ти сама ли реши да заведеш това дело?

Наясно съм защо ме пита: иска всички да разберат, че съм способна да вземам трудни решения. И дори съм подготвила лъжата, трептяща като змия между зъбите ми. Но това, което възнамерявам да кажа, не е онова, което излиза.

— Отчасти бях убедена от един човек.

Това, разбира се, е новина за родителите ми, които приковават поглед в мен. Новина е за Джулия, която дори надава тихо възклицание. И определено е новина за Камбъл, който прокарва ръка по лицето си в знак на поражение. Ето защо е по-добре да мълчиш: така имаш по-малко възможности да прецакаш и своя живот, и живота на останалите.

— Ана — пита Камбъл, — кой те убеди?

Чувствам се съвсем дребна на това място, в тази държава, на тази самотна планета. Скръствам ръце и задържам между тях единственото чувство, което съм успяла да спра да не се измъкне от контрола ми: съжаление.

— Кейт.

Залата утихва. Преди да успея да кажа още нещо, гърмът, който очаквах, удря. Потръпвам, но се оказва, че трясъкът, който съм чула, не е от отварянето на земята, за да ме погълне. Не, идва от Камбъл, който е паднал на пода. Кучето му стои наблизко и на лицето му е изписано съвсем човешко изражение, което означава: „Нали ви казах“.

БРАЙЪН

Ако пътуваш в Космоса три години и се върнеш, на Земята ще са изминали четиристотин години. Аз съм само любител астроном, но изпитвам странното чувство, че току-що съм се върнал от такова пътуване и съм се озовал в свят, в който няма никаква логика. Мислех, че слушам Джес, но се оказа, че изобщо не съм го чувал. Внимателно бях слушал Ана и все пак, изглежда, съм пропуснал нещо. Опитвам се да си спомня и малкото, което ми е споделяла, проследявам го и се опитвам да намеря смисъл така, както гърците някак си са открили пет звезди в небето и са решили, че изглеждат като женско тяло.

После ме осенява прозрението: търся на грешното място. Австралийските аборигени например поглеждат между съзвездията на гърците и римляните в черния простор на небето и съзират ему, скрит под Южния кръст там, където няма никакви звезди. Тъмните места могат да разказват също толкова истории, колкото и светлите.

Или поне аз си мисля за това, когато адвокатът на дъщеря ми пада на пода и започва да се гърчи в епилептичен припадък.

Дихателен път, дишане, циркулация. За човек, получил голям припадък, дихателният път е най-важен. Прескачам преградата на галерията и започвам да се боря с кучето, за да го отстраня от пътя си: застанало е над гърчещото се тяло на Камбъл Александър като часовой. Адвокатът навлиза в тоничната фаза с вик, докато контракцията на дихателните му мускули изтласква въздуха, и остава да лежи неподвижен на земята. Следва клоничната фаза и мускулите му започват да се гърчат хаотично и постоянно. Обръщам го на една страна в случай, че повърне, и започвам да се оглеждам за нещо, което да пхна между зъбите му, за да не си прехапе езика. Тогава се случва нещо невероятно: кучето събаря адвокатското куфарче, издърпва нещо, което прилича на гумена кост, но всъщност е играчка за хапане, и я пуска в ръката ми. В периферията на мозъка си осъзнавам, че съдията отцепва залата. Изкрещявам на Върн да повика линейка.

Джулия мигновено се озовава до мен.

— Добре ли е?

— Ще се оправи. Получи припадък.

Тя изглежда така, сякаш всеки момент ще избухне в плач.

— Не можете ли да направите нещо?

— Чакайте — отвърщам.

Тя посяга към Камбъл, но аз отдръпвам ръката ѝ настрана.

— Не разбирам защо се случи.

Нямам представа дали дори самият Камбъл разбира. Наясно съм обаче, че съществуват неща, които се случват без пряка верига от предпоставки.

Преди две хиляди години небето е изглеждало съвсем различно, затова стигнеш ли до сърцевината на нещата, теориите на гърците за звездните знаци като свързани с датата на раждане са ужасно неточни за днешния ден и ера. Нарича се „линия на последователността“: по онова време Слънцето залязвало не в Телец, а в Близнаци. Родените на двацет и четвърти септември не били Везни, а Дева. Освен това имало и тринайсето зодиакално съзвездие, Змиеносец, което изгрявало между Стрелец и Скорпион само за четири дни.

Защо е изчезнало ли? Ами земната ос се люлее. Животът изобщо не е толкова стабилен, колкото бихме желали.

Камбъл Александър повръща на килима в съдебната зала, после започва да кашля и идва в съзнание в кабинета на съдията.

— Спокойно — успокоявам го и му помагам да седне. — Пристъпът беше лош.

Той хваща главата си с ръце.

— Какво стана?

Амнезията, и преди, и след събитието, се среща често.

— Загубихте съзнание. Стори ми се като голям припадък.

Той поглежда към системата, която сме му сложили с Цезар.

— Това не ми трябва.

— Как ли не — отвърщам. — Ако не вземате лекарства против припадък, за нула време отново ще се озовете на пода.

Той отстъпва, обляга се назад на дивана и се взира в тавана.

— Колко лошо беше?

— Много — признавам.

Адвокатът потупва Съдия по главата — кучето не се е отделяло от него нито за миг.

— Добро момче. Съжалявам, че не те послушах. — После поглежда надолу към панталоните си — мокри и вонящи, друг често срещан ефект от голям припадък. — Мамка му!

— Именно — подавам му една от резервните си униформи; наредил съм на момчетата да я донесат от службата. — Да ви помогна ли?

Избутва ме настрана и се опитва да свали панталона си с една ръка. Без да продумам, посягам и разкопчавам ципа му, помагам му да се преоблече. Правя го, без да се замисля, по същия начин, по който бих повдигнал блузата на жена, която има нужда от изкуствено дишане, но знам, че това го убива.

— Благодаря — казва той и много старателно закопчава ципа си. За миг двамата оставаме неподвижни. — Съдията знае ли?

Не отговарям. Камбъл заравя лице в ръцете си.

— Господи! Пред него ли?

— Колко дълго сте го крили?

— Откакто започна. Бях на осемнайсет. Преживях автомобилна злополука и припадъците започнаха след нея.

— Травма на главата?

Той кимва.

— Така казаха.

Стисвам ръце между коленете си.

— Ана направо откачи.

Камбъл потрива челото си.

— Тя... даваше показания.

— Да — отвърщам. — Да.

Поглежда ме.

— Трябва да се върна там.

— Все още не.

Гласът на Джулия кара и двамата ни да се обърнем. Стои на прага и се взира в Камбъл така, сякаш никога досега не го е виждала. Предполагам, че наистина е така — поне не такъв.

— Аз, във, ще отида да видя дали момчетата са готови с доклада — промърморвам и ги оставям.

Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Някои звезди например приличат на блестящи точкови отвори, но когато ги погледнеш през телескоп, установяваш, че се взираш в глобуларен куп — милиони звезди, които за нас са едно-единствено звездно тяло. Не толкова драматичен е случаят с тройните звезди, като Алфа Кентавър, която отблизо се оказва двойна звезда и червено джудже съвсем близо до нея.

В Африка живее туземно племе, което разказва, че животът се е зародил на втората звезда на Алфа Кентавър — същата, която никой не може да види без мощен обсерваторен телескоп. Като се замисля, гърците, аборигените и индианците, които живеят на различни континенти, независимо едни от други са погледнали към звездния куп, известен като Плеядите, и са вярвали, че са седем млади момичета, побегнали от нещо, което заплашва да ги нарани.

Каквото искате, това си мислете.

КАМБЪЛ

Единственото, което може да се сравни с ефекта непосредствено след голям епилептичен припадък, е да се събудиш на тротоара с махмурлук от най-великото студентско парти на света и тутакси да те сгази камион. Не, като се замисля, може би големият епилептичен припадък е по-лош. Покрит съм в собствените си нечистотии, закачен за система и се разпадам, когато Джулия се приближава към мен.

— Кучето е за припадъци — уточнявам.

— Без майтап? — Джулия протяга ръка към Съдия да я подуши и посочва към дивана до мен. — Може ли да седна?

— Не е заразно, ако това имаш предвид.

— Нямах — Джулия сяда достатъчно близо до мен, за да почувствам топлината на рамото ѝ, само на сантиметри от моето. — Защо не ми каза, Камбъл?

— Господи, Джулия! Не съм казал дори на родителите си — опитвам се да надникна над рамото ѝ в коридора. — Къде е Ана?

— Откога продължава?

Опитвам се да стана и успявам да се надигна с един сантиметър, преди силите ми да се изчерпат.

— Трябва да се върна там.

— Камбъл.

Въздъхвам.

— От известно време.

— От известно време? Имаш предвид седмица?

Поклащам глава.

— Не, имам предвид два дни преди да завършим „Уийлър“ — поглеждам към нея. — В деня, в който те заведох у вас, исках само да бъда с теб. Родителите ми обаче ми заявиха, че непременно трябва да присъствам на глупавата вечеря в клуба, тръгнах със собствената си кола, за да мога да се измъкна — смятах да дойда до къщата ти по-късно вечерта. Докато карах към клуба, катастрофирах. Имах няколко натъртвания. Същата нощ получих първия припадък. Оттогава досега ми направиха трийсет компютърни томографии, но все още не

установяват причината. Обясниха ми обаче пределно ясно, че се налага да живея с това до края на живота си — поемам си дълбоко въздух. — Кое то ме накара да осъзная, че никой друг не бива да го прави.

— Какво?

— Какво искаш да кажа, Джулия? Не бях достатъчно добър за теб. Заслужаваше нещо по-добро от особняк, който всеки момент ще започне да се гърчи на пода с пяна на устата.

Джулия застива съвсем неподвижна.

— Можеше да ми позволиш сама да реша.

— И какво щеше да промени? Сигурно щеше много да ти хареса да ме пазиш, както ме пази Съдия, да чистиш след мен и да живееш в периферията на живота ми — поклащам глава. — Ти беше толкова невероятно независима. Истински свободен дух. Не исках да ти го отнемам.

— Ако ми беше дал избор, може би нямаше да прекарам последните петнайсет години, като си мисля, че нещо не е било наред с мен.

— С теб ли? — размивам се. — Погледни се. Изглеждаш страхотно. По-умна си от мен. Кариерата ти напредва, ориентирана си към семейството и може би дори умееш да балансираш чековата си книжка.

— Освен това съм самотна, Камбъл — добавя Джулия. — Защо според теб трябваше да се правя на толкова независима? Още повече кипвам бързо, крада завивките, а вторият пръст на крака ми е по-дълъг от големия. Косата ми си има собствено мнение за растеж. А и съм доказано луда, когато съм в превозно средство. Човек не обича някого, защото е идеален. Обича го въпреки факта, че не е.

Нямам представа какво да й отговоря; чувствам се така, сякаш след трийсет и пет години, през които съм виждал небето като блестящосиньо, ме уверяват, че всъщност е зелено.

— И още нещо: този път няма ти да ме напуснеш. Ще те напусна аз.

Ако изобщо е възможно, това само ме кара да се почувствам още по-зле. Опитвам се да се престоря, че не боли, но нямам сила.

— Добре, тръгвай си.

Джулия се сгушва до мен.

— Ще си тръгна — уверява ме. — След петдесет или шейсет години.

АНА

Почуквам на вратата на мъжката тоалетна и влизам. На едната стена има много дълъг и грозен писоар. Камбъл стои до другата и си мие ръцете над една мивка. Носи от униформените панталони на баща ми. Изглежда различен, все едно правите линии, с които е било нарисувано лицето му, са размазани.

— Джулия каза, че си искал да дойда — обаждам се.

— Да, исках да говоря с теб насаме, а всички съвещателни зали са на горния етаж. Според баща ти все още не трябва да се опитвам да се качвам по стълбите — избърсва ръцете си с кърпа. — Съжалявам за случилото се.

Дори не знам съществува ли подходящ отговор. Прехапвам долната си устна.

— Затова ли не ми даваше да погалья кучето?

— Да.

— Откъде знае какво да прави?

Камбъл свива рамене.

— Казаха, че било заради миризмата или електрическите импулси, които животните можели да усещат преди хората. Но аз смятам, че се дължи на доброто ни познатство — потупва Съдия по врата. — Завежда ме на някое безопасно място, преди да се случи. Обикновено имам двацет минути преднина.

— Хм — измърморвам и внезапно изпитвам смущение. Била съм заедно с Кейт, когато се разболее много, наистина много, но това е различно. Изобщо не го очаквах от Камбъл. — Затова ли пое случая ми?

— За да получа припадък на обществено място? Съвсем не, повярвай ми.

— Нямам това предвид — отклонявам погледа си. — Защото ти е известно какво е да нямаш контрол над тялото си.

— Може би — отвръща замислено Камбъл, — но така или иначе, топките на вратите ми се нуждаеха от излъскване.

Ако се опитва да ме накара да се почувствам по-добре, не успява.

— Казах ти, че идеята да давам показания не е добра.

Той слага ръце на раменете ми.

— Стига, Ана. Щом аз мога да се върна в залата след изнесеното представление, значи и ти можеш да поседиш на критичното място още малко и да изтърпиш още няколко въпроса.

Как да се противопоставя на тази логика? Тръгвам след Камбъл обратно към съдебната зала, където нищо не е такова, каквото беше само преди един час. Под всички погледи — гледат го така, сякаш е бомба, която всеки момент ще избухне — Камбъл се отправя към съдията и се обръща към съда като цяло.

— Много съжалявам за случилото се, господин съдия — извинява се той. — Май съм готов на всичко, за да получа десет минути почивка, а?

Как може да се шегува с нещо такова? После осъзнавам, че и Кейт прави същото. Може би, когато Бог ти дава някакъв недъг, ти добавя и чувство за хумор, за да притъпиш последствията.

— Защо не си починете за останалата част от деня, господин адвокат? — предлага съдия Дисалво.

— Не, вече съм добре. И мисля, че е важно да стигнем до дъното на историята — обръща се към съдебната чиновничка: — Имате ли нещо против да, въъ, освежите паметта ми?

Тя прочита записа и Камбъл кимва, но се държи така, сякаш чува думите ми за първи път.

— Добре, Ана, значи твърдиш, че Кейт те е помолила да заведеш делото за медицинска еманципация?

Отново се размърдвам неспокойно на мястото си.

— Не точно.

— Би ли обяснила?

— Не ме е молила да заведа делото.

— Тогава какво те помоли?

Хвърлям крадешком поглед към майка си. Тя знае; трябва да знае. „Не ме карай да го изричам на глас...“

— Ана — не отстъпва Камбъл, — какво те помоли Кейт?

Поклащам глава, стискам устни. Съдия Дисалво се навежда към мен.

— Ана, длъжна си да отговориш на въпроса.

— Добре — истината се излива от мен като полудяла река сега, когато бентът се е срутил. — Помоли ме да я убия.

Първото, което ме светна, че нещо не е наред, беше, че Кейт бе заключила вратата на стаята ни, която нямаше ключалка. Значи или е избутала някаква мебел, или я е залостила някак.

— Кейт — изкрещях и заблъсках по вратата, защото бях потна и мръсна от тренировката по хокей и исках да се изкъпя и преоблека. — Кейт, не е честно!

Сигурно съм вдигнала достатъчно шум, защото тя отвори. И тогава видях второто: в стаята просто нещо не беше наред. Огледах се наоколо, но всичко сякаш беше на мястото си — най-важното, нещата ми бяха недокоснати, — но Кейт изглеждаше така, все едно пази тайна.

— Какво ти става? — попитах.

Отидох в банята, пузнах душа и тогава я усетих — сладка и почти гневна миризма, същият мирис на алкохол, който витаеше в апартамента на Джес. Започнах да отварям шкафовете, да ровя сред кърпите и да се старая да намеря доказателството — не се опитвам да се правя на духовита — и наистина, зад кутиите тампони беше скрита полупразна бутилка от уиски.

— Виж какво си имаме тук... — казах, размахвах я и се върнах в стаята с мисълта, че имам голямо оръжие за изнудване, което за дълго ще работи в моя полза. После съгледах хапчетата, които държеше Кейт.

— Какво правиш?

Кейт се обърна на другата страна в леглото си.

— Остави ме на мира, Ана.

— Да не си се побъркала?

— Не — отвърна Кейт. — Просто ми писна да чакам нещо, което няма да се случи. Мисля, че достатъчно дълго съм обърквала живота на всички. Не смяташ ли и ти така?

— Но всички полагаме невероятни усилия да те опазим жива. Не можеш да се самоубиеш.

Ненадейно Кейт избухна в плач.

— Знам, не мога.

Изминаха няколко секунди, преди да осъзная какво означава: вече се е опитала.

Майка ми бавно става от мястото си.

— Не е вярно — заявява тя. Гласът ѝ е крехък като стъкло. — Ана, нямам представа защо го казваш.

Очите ми се наливат със сълзи.

— И защо да си го измислям?

Тя се приближава към мен.

— Може би не си разбрала. Може би Кейт просто е имала лош ден или се е правила на драматична — усмихва се с напрегнатата усмивка на човек, който иска да заплаче. — Ако е била толкова разстроена, щеше да ми каже.

— Не можеше да ти каже — отговарям. — Страхуваше се, че ако се самоубие, ще убие и теб.

Не успявам да си поема дъх. Потъвам в черна дупка; тичам, а земята под краката ми е изчезнала. Камбъл моли съдията за няколко минути почивка, за да се съвзема, но дори съдия Дисалво да я е разрешил, плача толкова силно, че не чувам думите му.

— Не искам Кейт да умре, но знам, че не иска повече да живее така, а аз съм тази, която може да ѝ даде това, което иска — приковавам поглед в майка си дори когато лицето ѝ се размива и изчезва от погледа ми. — Аз винаги съм била тази, която може да ѝ даде това, което иска.

Следващия път, когато говорим за това, е след като мама и татко идват в стаята ни да обсъдим даряването на бъбрек.

— Не го прави — настоява Кейт, след като родителите ни излязоха.

Погледнах я.

— Какви ги разправяш? Разбира се, че ще го направя. Събличахме се и забелязах, че сме избрали едни и същи пижами — от блестящ атлаз с щампа на черешки. Докато си лягахме, си мислех, че изглеждаме така, както някога, като малки, когато ни обличаха еднакво, защото смятаха, че е много сладко.

— Мислиш ли, че ще подейства? — попитах. — Трансплантацията.

Кейт ме погледна.

— Възможно е и да подейства.

Наведе се с ръка на ключа на лампата.

— Не го прави — повтори и едва когато я чух за втори път, разбрах какво всъщност ми казва.

Майка ми е само на един дъх разстояние от мен. В очите ѝ се четат всички грешки, които е допуснала някога. Баща ми се приближава и обгръща раменете ѝ с ръка.

— Ела, седни — прошепва в косата ѝ.

— Ваша чест — казва Камбъл и се изправя. — Може ли? Приближава се към мен със Съдия до себе си. Треперя също толкова силно, колкото и той. Помислям си как се държеше това куче само преди един час. Откъде знаеше със сигурност от какво има нужда Камбъл и кога?

— Ана, обичаш ли сестра си?

— Разбира се.

— Но си готова да предприемеш действие, което може да я убие? Нещо в мен припламва.

— Да, за да не трябва отново да изтърпява всичко. Смятах, че това е нейното желание.

Той не казва нищо и на мига осъзнавам: той знае.

Нещо в мен се пречупва.

— А и... а и аз го исках.

Бяхме в кухнята, миехме съдове и ги подсушавахме.

— Ти мразиш да ходиш в болницата — каза Кейт.

— Пфу! Да — прибрах чистите вилици и лъжици в чекмеджето.

— Знам, че си готова на всичко, за да не се налага повече да ходиш там.

Хвърлям поглед към нея.

— Разбира се, защото ще означава, че си оздравяла.

— Или мъртва — отвърща Кейт, потапя ръце в сапунената вода и се старее да не ме поглежда. — Само си помисли, Ана. Ще ходиш на тези твои лагери за хокей. Ще отидеш в колеж в някоя друга страна. Ще правиш всичко, което пожелаеш, без да е необходимо да се тревожиш за мен.

Вадеше примерите направо от главата ми; почувствах как се изчервявам, засрамена, че изобщо са там, за да ги извади. Ако Кейт се чувстваше виновна, че е бreme за мен, аз се чувствах два пъти по-виновна, задето знаех, че тя се чувства така. Задето знаех, че аз се чувствам така.

След това не си казахме нищо. Подсушавах съдовете, които ми подаваше, и двете се опитвахме да се престорим, че не знаем истината: освен онази част от мен, която винаги е искала Кейт да живее, има и друга, ужасна част, която понякога си пожелава да бях свободна.

Ето, сега разбират: аз съм чудовище. Започнах делото поради причини, с които се гордея, и много, с които не се гордея. Сега Камбъл ще разбере защо не можех да свидетелствам — не защото се боях да говоря пред присъстващите, а заради ужасните чувства, някои от които прекалено ужасни, за да ги изрека на глас. Искам Кейт да живее, но желая и да бъда самата себе си, а не част от нея. Искам да имам възможност да порасна, дори и Кейт да не успее. Смъртта ѝ ще е най-ужасното нещо, което може да ми се случи... а също така и най-хубавото.

Понякога, когато разсъждавам над всичко това, се ненавиждам и ми се ще просто да изпълзя обратно там, където бях, да стана човекът, когото останалите очакват да бъда.

Сега всички в съдебната зала ме гледат и съм сигурна, че свидетелската лежа или кожата ми, а вероятно и двете, ще се пръснат. Под увеличителното стъкло се вижда всичко, чак до гнилата ми сърцевина. Навярно, ако продължат да ме гледат, ще се разпадна сред горчив син дим. Сигурно ще изчезна без следа.

— Ана — пита тихо Камбъл, — какво те накара да помислиш, че Кейт иска да умре?

— Тя ми заяви, че е готова.

Той се приближава, застава точно пред мен.

— Не е ли възможно да е същата причина, поради която те е помолила да ѝ помогнеш?

Бавно вдигам поглед и развивам подаръка, поднесен ми от Камбъл. Ами ако Кейт иска да умре, за да мога аз да живея? Ами ако

след всичките години, през които я спасявах, тя просто се опитва да направи същото за мен?

— Каза ли на Кейт, че искаш да спреш да бъдеш донор?

— Да — прошепвам.

— Кога?

— Вечерта, преди да ви наема.

— Ана, какво отговори Кейт?

До този момент не съм се замисляла за това, но Камбъл извиква в паметта ми спомена. Сестра ми утихна така, че се запитах дали не е заспала. А после се обърна към мен. Очите ѝ ми казваха всичко, а усмивката ѝ се пречупи като фаул линия.

Вдигам поглед към Камбъл.

— Каза „благодаря“.

САРА

Съдия Дисалво решава да предприеме нещо като полево изследване, за да поговори с Кейт. Всички отиваме в болницата и я заварваме седнала в леглото, вперила разсеян поглед в телевизионния екран, докато Джес с дистанционното прещраква каналите. Слаба е, кожата ѝ е с жълтеникав оттенък, но е в съзнание.

— Магьосникът от Оз — пита Джес — или бостанското плашило?

— Бостанското плашило накрая свършва изкормено — отвръща Кейт. — Чайна Дол или Ловецът на крокодили?

Джес изсумтява.

— Пичът с крокодилите. Всички са наясно, че циците на Чайна Дол са изкуствени — хвърля ѝ поглед. — Ганди или Мартин Лутер Кинг-младши?

— Не искат да се откажат от претенциите си.

— Говорим за „Селебрити Боксинг“ по „Фокс“, скъпа — напомня ѝ Джес. — Защо си мислиш, че ще си направят труда да се занимават с отказ от претенции?

Кейт се ухилва.

— Единият ще седне на ринга, а другият няма дори да си сложи предпазителя за уста.

Точно тогава влизам в стаята.

— Хей, мамо — пита Кейт, — кой според теб ще спечели в едно хипотетично предаване на „Селебрити Боксинг“ — Марша или Ян Брейди?

После забелязва, че не съм сама. Наблюдава как в стаята ѝ се изсипва цяла тълпа, очите ѝ се разширяват и придърпва завивките по-нагоре. Поглежда право към Ана, но сестра ѝ избягва погледа ѝ.

— Какво става?

Съдията пристъпва напред и ме хваща за ръката.

— Знам, че искаш да говориш с нея, Сара, но е важно аз да говоря с нея.

Пристъпва и протяга ръка.

— Здравей, Кейт. Аз съм съдия Дисалво. Чудех се дали ще можем да поговорим за няколко минути? Насаме — добавя и един по един всички излизаме от стаята.

Аз съм последна. Гледам как Кейт се обляга на възглавниците, внезапно отново уморена.

— Имах чувството, че ще дойдете — обръща се тя към съдията.

— Защо?

— Защото — отговаря му, — накрая винаги всичко се връща към мен.

Преди пет години едно семейство купи къщата от другата страна на улицата и я събори, понеже искаше да построи нещо по-различно. Бяха им необходими единствено булдозер и пет-шест контейнера за боклук; преди да е станало обед, сградата, която виждахме всеки път, когато минехме по улицата, се бе превърнала в купчина отломки. Човек би си помислил, че една къща трябва да оцелее цяла вечност, но истината е, че един силен вятър и една метателна топка спокойно могат да я съборят. Семейството вътре не е по-различно.

Сега почти не си спомням как изглеждаше старата къща. Излизам на улицата и дори не се сещам за месеците, когато минавах покрай празното място, което зееше като отсъствие, като паднал зъб. Нали разбирате, отне им известно време, но новите собственици наистина построиха нещо различно.

Съдия Дисалво излезе от стаята, мрачен и неспокоен. С Камбъл и Брайън се изправихме.

— Утре — обяви той. — Последното заседание е в девет часа сутринта.

Кимва на Върн да го последва и се отдалечава по коридора.

— Хайде — обръща се Джулия към Камбъл. — Сега си оставен на моята милост и под мое придружение.

— Това не е истинска дума — но вместо да я последва, тръгва към мен. — Сара — казва просто, — съжалявам. — След което ми прави още един подарък: — Ще заведеш ли Ана у дома?

В мига, в който си тръгват, Ана се обръща към мен:

— Трябва да видя Кейт.

Обгръщам я с ръка.

— Разбира се.

Влизаме вътре — само семейството ни — и Ана сядна на ръба на леглото на Кейт.

— Здравсти — прошепва Кейт и отваря очи.

Ана поклаща глава; минава един миг, преди да намери подходящите думи.

— Опитвах се — казва най-после тя. Гласът ѝ се раздира като памук на трън, щом Кейт стисва ръката ѝ.

Джес сядна от другата страна. Тримата заедно; спомням си снимките за коледни картички, които правехме всеки октомври: нареждахме ги по височина в клоните на клен или до каменна стена — един уловен миг, с който всички да ги помнят винаги.

— Ал или господин Ед — казва Джес.

Ъгълчетата на устата на Кейт потръпват.

— Кон. Осми рунд.

— Готово.

Най-после Брайън се навежда и целува Кейт по челото.

— Скъпа, трябва да поспиш.

Докато Ана и Джес излизат в коридора, той целува и мен за „довиждане“.

— Обади ми се — прошепва.

А после, след като всички си тръгват, сядам до дъщеря си. Ръцете ѝ са невероятно слаби и виждам как костите ѝ помръдват при всяко движение; очите ѝ сякаш са по-стари от моите.

— Предполагам, имаш въпроси — обажда се Кейт.

— Може би по-късно — отговарям за своя изненада. Сядам на леглото и я вземам в прегръдките си.

Осъзнавам, че хората всъщност никога *нямат* деца, а ги *получават*. И понякога не е за толкова дълго, колкото сме очаквали или сме се надявали. Но все пак е по-добре, отколкото изобщо да не сме ги имали.

— Кейт — промълвявам, — съжалявам.

Тя се отдръпва от мен, докато може да ме погледне в очите.

— Недей — отговаря пламенно. — Защото аз не съжалявам. — Опитва да се усмихне, о, как се опитва! — Беше хубаво, мамо, нали?

Прехапвам долната си устна и усещам как очите ми натежават от
сълзи.

— Най-хубавото — отговарям.

ЧЕТВЪРТЪК

*Клин клин избива. Заем плаща заем.
Нов огън стария задушава в дим.*

Уилям Шекспир,
„Ромео и Жулиета“,
първо действие,
втора сцена^[1]

КАМБЪЛ

Вали.

Отивам в дневната, а Съдия е притиснал нос към стъклото, което представлява цялата стена от едната страна на апартамента. Започва да вие към капките, които минават покрай него.

— Не можеш да стигнеш до тях — обяснявам му и го погалвам по главата. — Не можеш да стигнеш от другата страна.

Сядам на килима до него. Знам, че трябва да стана, да се облека и да отида в съда; знам, че трябва да прегледам заключителната си реч, а не да мързелувам тук. Но в дъждовното време има нещо хипнотизиращо. Някога седях на предната седалка на ягуара на баща си, гледах как капките се втурват на самоубийствената си мисия от горния край на предното стъкло към чистачките. Той обичаше да оставя чистачките на периодичен режим и имаше големи откъслеци от време, през които светът от моята страна на стъклото ставаше течен и ме влудяваше. „Изкарай си шофьорска книжка — заявяваше баща ми, когато се оплаквах, — и прави каквото искаш“.

— Искаш ли да се изкъпеш пръв?

Джулия стои в рамката на отворената врата на спалнята, облечена в една от тениските ми, която стига до средата на бедрата ѝ. Забива пръстите на краката си в килима.

— Отивай ти — отговарям ѝ. — Вместо да се къпя, спокойно мога да изляза на балкона.

Тя забелязва времето.

— Ужасно е, нали?

— Денят е подходящ да го прекараш в съда — отговарям, но без да съм убеден. Точно днес не искам да се изправя пред решението на съдия Дисалво и по изключение този път не е от страх, че ще загубя делото. Направих всичко по силите си, като се имат предвид признанията на Ана от свидетелското място. И наистина се надявам да съм я накарал да се почувства поне малко по-добре заради това, което е направила. Вярно, вече не изглежда като нерешително дете. Не

изглежда себична. Изглежда просто като всички нас — опитва се да разбере коя е и какво да направи с това откритие.

Както веднъж сама ми каза, истината е, че никой няма да спечели. Ще изречем заключителните си речи, ще чуем решението на съдията, а дори и тогава няма да е свършило.

Вместо да тръгне към банята, Джулия се приближава към мен, сяда с кръстосани крака и докосва с пръсти стъклената стена.

— Камбъл — започва тя, — не знам как да ти го кажа.

Всичко в мен застива.

— Бързо — предлагам.

— Апартаментът ти изобщо не ми харесва.

Проследявам погледа ѝ от сивия килим към черния диван, оттам към огледалната стена и лакираните рафтове за книги. Апартаментът е пълен с остри ръбове и скъпи произведения на изкуството. Обзаведен е с последните постижения на електрониката, звънциите и свирките. Жилище от мечтите, но не и нечий дом.

— Знаеш ли — признавам, — и на мен не ми харесва.

[1] Превод Валери Петров, Изд. Къща „Пан“, 2004. ↑

ДЖЕС

Вали.

Излизам навън и започвам да вървя. Тръгвам надолу по улицата, подминавам началното училище, пресичам две кръстовища. След пет минути вече съм подгизнал до кости. Тогава започвам да тичам. Тичам толкова бързо, че дробовете започват да ме болят, а краката ми пламват и когато най-после не мога да направя нито крачка повече, се хвърлям по гръб насред училищното футболно игрище.

Веднъж, по време на буря като тази, донесох киселина тук. Легнах по гръб и се загледах как небето рухва. Представих си как капките разтапят кожата ми. Зачаках гръмотевицата, която щеше да прониже сърцето ми и да ме накара да се почувствам напълно жив за пръв път в цялото ми жалко съществуване.

Гръмотевицата имаше своя шанс, но в онзи ден не удари. Не удря и тази сутрин.

Затова ставам, избутвам косата от очите си и се опитвам да измисля по-добър план.

АНА

Вали.

Дъждът, който се стича навсякъде, е много силен и звучи като пуснат душ дори и след като си спрял водата. Този дъжд те кара да мислиш за бентове и наводнения, за Ноевия ковчег. Този дъжд ти казва да пропълзиш обратно в леглото, където завивките все още пазят топлината на тялото ти, и да се престориш, че часът е пет минути по-рано, отколкото е всъщност.

Питайте, което искате дете, завършило четвърти клас, и то ще ви каже, че водата никога не спира да се движи. Дъждът пада и се стича по билото на планината, за да се влее в река. Реката намира пътя си до океана. Водата се изпарява като човешка душа в облаците. А после, също като всичко друго, процесът започва отначало.

БРАЙЪН

Вали.

Също като в деня на раждането на Ана — Бъдни вечер, прекалено топла за съответното годишно време. Това, което трябваше да е сняг, се превърна в пороеен дъжд. Ски курортите трябваше да затворят за Коледа, защото всичките им писти се разтекоха. Докато карах към болницата, а Сара се гърчеше от родилни болки до мен, едва успях да видя пътя си през предното стъкло.

Онази нощ нямаше звезди — дъждовните облаци ги закриваха. И може би заради това, когато Ана се роди, казах на Сара:

— Да я кръстим Андромеда. Накратко, Ана.

— Андромеда? — повтори тя. — Като научнофантастичната книга?

— Като принцесата — поправих я и срещнах погледа ѝ над малкия хоризонт, който представляваше главата на дъщеря ни. — В небето — обясних — тя е застанала между майка си и баща си.

САРА

Вали.

„Неблагоприятно начало“ — помислям си. Побутвам бележките си по масата, опитвам се да изглеждам по-опитна, отколкото съм в действителност. Кого заблуждавам? Аз не съм никакъв адвокат, никакъв професионалист. Не съм нищо повече от майка, а дори и това не съм го правила като хората.

— Госпожо Фицджералд? — обръща се съдията към мен.

Поемам си дълбоко въздух, поглеждам надолу към безсмислиците, натрупани пред мен, и сграбчвам снопчето бележки. Изправям се, прочиствам гърлото си и започвам да чета на глас:

— В тази страна съществува дълга юридическа традиция, която позволява на родителите да вземат решения относно децата си. Традицията е част от онова, което съдилищата винаги са смятали за конституционно право на личен живот. И като се имат предвид доказателствата, представени пред този съд...

Неочаквано отеква гръм и изпускам бележките си на пода. Коленича и започвам да ги събирам, но, разбира се, вече са разбъркани. Опитвам се да подреда тези, които са пред мен, но не успявам.

О, по дяволите! Но всъщност и бездруго не това исках да кажа.

— Ваша чест — питам, — мога ли да започна отново?

Той кимва, аз се обръщам с гръб към него и отивам до дъщеря си, която седи до Камбъл.

— Ана — казвам ѝ, — обичам те. Обичах те още преди да те зърна и ще те обичам дълго след като вече няма да съм тук, за да ти го кажа. И знам, че като родител би трябвало да разполагам с всички отговори, но не е така. Всеки Божи ден се чудя дали постъпвам правилно. Чудя се дали познавам децата си толкова добре, колкото си мисля. Чудя се дали не съм загубила перспективата си в задачата да бъда твоя майка, защото съм толкова заета да бъда майка на Кейт.

Правя няколко крачки напред.

— Наясно съм, че се вкопчвам във всяка сянка на възможност, която може да излекува Кейт, но не знам какво друго да правя. И дори

и ти да не си съгласна с мен, дори и Кейт да не е съгласна с мен, искам аз да съм тази, която ще изрече: „Нали ви казах“. Искам след десет години да те видя как държиш децата си, защото тогава ще разбереш. И аз имам сестра и знам, че тази връзка се основава на справедливост: искаш сестра ти да има точно това, което имаш ти — също толкова играчки, също толкова кюфтета в спагетите, също толкова любов. Но да си майка е нещо съвсем различно. Тогава искаш детето ти да има повече, отколкото си имала ти някога. Искаш да запалиш огън под краката му и да го видиш как полита във въздуха. Това е нещо, по-голямо от всички думи — докосвам гърдите си. — И все пак успява да се побере тук.

Обръщам се към съдия Дисалво.

— Не исках да се стига до съд, но бях принудена. Така действа законът: ако някой предприеме действие — дори и този някой да е собственото ти дете, — налага се да реагираш. Затова бях принудена красноречиво да обясня защо вярвам, че знам по-добре от Ана кое е най-добро за нея. Но когато се стигне до същината на нещата, се оказва, че не е толкова лесно да обясниш това, в което вярваш. Ако кажеш, че вярваш, че нещо е истина, може да имаш предвид две неща: че все още премисляш алтернативите или че го приемаш като факт. С ума си не проумявам как една дума може да има две противоположни значения, но със сърцето си го разбирам напълно. Защото понякога си мисля, че това, което върша, е правилно, а друг път съжалявам на всяка крачка, но вече е късно.

Дори и днес съдът да реши в моя полза, няма да заставя Ана да дари бъбрек. Никой не може. Но дали ще я помоля? Дали ще поискат, дори ако се опитам да се сдържа? Не знам, дори и след като говорих с Кейт и след като чух какво каза Ана. Не съм сигурна в какво да вярвам и никога не съм била. Знам с абсолютна сигурност само едно: че това дело всъщност не е и никога не е било за даряване на бъбрек... а за правото на избор. И никой никога всъщност не взема напълно самостоятелни решения, дори и ако някой съдия му даде правото.

Най-после се обръщам към Камбъл.

— Много отдавна бях адвокат, но вече не съм. Сега съм майка и това, което правя от осемнайсет години в това си качество, е по-трудно от всичко, което някога съм вършила в съдебната зала. В началото на изслушването, господин Александър, вие казахте, че никой не е

длъжен да влезе в огъня и да спаси някого от горяща сграда. Но това се променя, ако си родител и ако човекът в тази горяща сграда е детето ти. Когато е така, всички не само ще те разберат, ако влезеш вътре, за да спасиш детето си, но на практика ще го *очакват* от теб.

Поемам си дълбоко въздух.

— В моя случай обаче тази сграда гореше, едното от децата ми беше вътре и единствената възможност да го спася беше да изпратя другото си дете, защото то беше единственото, което знаеше пътя. Дали съм наясно, че поемам риск? Разбира се. Дали съм осъзнавала, че това може би означава, че ще загубя и двете? Да. Дали съм разбирала, че може би не е честно да го помоля да го направи? Абсолютно. Но също така осъзнавах, че е единственият ми шанс да запазя и двете. Дали е било законно? Дали е било морално? Дали е било лудост, глупост или жестокост? Нямам представа. Но знам, че беше *правилно*.

Свършвам. Сядам на масата си. Дъждът продължава да удря по прозореца от дясната ми страна. Чудя се дали някога ще спре.

КАМБЪЛ

Изправям се, поглеждам към бележките си и също като Сара ги зарязвам.

— Както каза госпожа Фицджералд, в този случай не става въпрос, дали Ана трябва или не трябва да дари бъбрек. Не става въпрос за даряване на клетка от кожата, на кръвна клетка, на късче деенка. Става дума за момиче, което е на път да стане *някой*. Момиче, което е тринайсет — възраст, тежка, болезнена, красива, трудна и опияняваща. Момиче, което може да не знае какво *иска* точно сега и може да не знае и коя е в този момент, но заслужава шанса да го разбере. И според мен след десет години ще се е превърнало в невероятна жена.

Отправлям се към катедрата на съдията.

— Известно ни е, че Сара и Брайън Фицджералд са били принудени да направят невъзможното — да вземат информирани медицински решения за две от децата си, които са имали противоположни медицински интереси. И ако ние — също като семейство Фицджералд — не знаем кое е правилното решение, тогава човекът, който трябва да има последната дума, е човекът, за чието тяло става дума... дори и ако този човек е тринайсетгодишен. И в крайна сметка в случая нещата опират именно до това: понякога едно дете да разбира по-добре от родителите си.

Знам, че когато Ана е решила да заведе делото, не го е направила поради себичните причини, които обикновено очакваме от тринайсетгодишно момиче. Не е взела решението, защото е искала да бъде като всички останали деца на тази възраст. Не е взела решението, защото се е уморила да я бодат и режат. Не е взела решението, защото се е страхувала от болката.

Обръщам се към нея и ѝ се усмихвам.

— Знаете ли какво? Няма да се учудя, ако Ана все пак даде на сестра си бъбрека. Но мисля, че вече е без значение. С цялото ми уважение, съдия Дисалво, това, което си мислите *вие*, също няма

значение. Това, което Брайън, Сара и Кейт Фицджералд мислят, няма значение. Но това, което мисли Ана, *има*.

Връщам се на мястото си.

— И това е единственият глас, в който трябва да се вслушаме.

Съдия Дисалво обявява петнайсетминутна почивка, преди да съобщи решението си, и аз се възползвам от нея, за да разходя кучето. Обикаляме малката тревна площ зад сградата „Гарахи“, докато Върн държи под око репортерите, които се тълпят отпред в очакване на присъдата.

— Стига вече — казвам на Съдия, докато прави четвъртия си лупинг в търсене на подходящо място. — Никой не ни гледа.

Оказва се обаче, че не е съвсем вярно. Едно дете, не повече от три- или четиригодишно, се отскубва от майка си и се втурва към нас.

— Кученце! — извиква то, протяга ръце към жертвата си и Съдия се премества по-близо до мен.

Майка му ни настига след миг.

— Извинявайте. В момента синът ми преминава през кучешка фаза. Може ли да го погалим?

— Не — отговарям автоматично. — Това е куче помощник.

— О! — жената се изправя и дръпва сина си. — Но вие не сте сляп.

„Епилептик съм и това е куче за припадъци“. Мисля си дали поне веднъж да не призная какво е положението, но пък трябва да умееш да се смееш на самия себе си, нали така?

— Адвокат съм — казвам и й се усмихвам. — Той ми гони линейките.

Отдалечавам се със Съдия и не спирам да си подсвирквам.

Съдия Дисалво влиза в залата и сядат на мястото си, носи снимка на покойната си дъщеря, по което разбирам, че съм загубил делото.

— Едно нещо, което ми направи силно впечатление по време на представянето на доказателствата — започва той — е, че всички ние, които сме се събрали в тази зала, сме започнали дебат за качеството на живот, противопоставено на светостта на живота. Брайън и Сара

Фицджералд винаги са вярвали, че най-важното е да опазят Кейт жива и като част от семейството, но на този етап светостта на съществуването на Кейт неразривно се е преплела с качеството на живот на Ана и моят дълг е да видя дали е възможно двете неща да се разделят.

Поклаща глава.

— Не съм сигурен, че някой от нас е способен да реши кое от двете неща е по-важно — а аз най-малко от всички. Аз съм баща. Дъщеря ми Дина беше убита на дванайсет години от пиян шофьор и когато онази нощ се втурнах към болницата, бих дал всичко на света за още един ден с нея. Брайън и Сара Фицджералд са в същото положение от четиринайсет години — положение, в което лекарите ги молят да дадат всичко, за да задържат дъщеря си жива още малко. Уважавам решенията им. Възхищавам се на смелостта им. Дори им завиждам, задето изобщо са имали възможностите. Но както изтъкнаха и двамата адвокати, в този случай вече не става въпрос за Ана и за един бъбрек, а за начина, по който се вземат тези решения и как решаваме кой трябва да ги взема.

Прочиства гърлото си.

— Отговорът е, че няма добър отговор. Затова като родители, като лекари, като съдии и като общество се опитваме да се ориентираме и да вземаме решения, които да ни позволяват да спим нощем — защото моралът е по-важен от етиката, а любовта е по-важна от закона.

Съдия Дисалво насочва вниманието си към Ана, която се размърдва неловко на мястото си.

— Кейт не иска да умре — изрича внимателно той, — но не желае и да живее по този начин. И тъй като това ми е известно и познавам закона, мога да взема само едно решение. Единственият човек, на когото трябва да бъде разрешено да направи този избор, е същият, който е в сърцевината на въпроса.

Въздъхвам тежко.

— И като го обявявам, нямам предвид Кейт, а Ана.

До мен тя рязко си поема дъх.

— Един от въпросите, повдигнати през последните няколко дни, беше дали едно тринайсетгодишно дете е способно да взема толкова колосални решения. Аз бих казал, че тази възраст е най-малко

податлива на изкривяване на основните възприятия. Всъщност някои от събраните тук възрастни, изглежда, са забравили простичкото правило, което внушават на всички ни още от деца: не можеш да вземеш нещо от някого, без да го попиташ. Ана — продължава той, — ще се изправиш ли?

Тя поглежда към мен. Кимвам и се изправям заедно с нея.

— Днес — казва съдия Дисалво — ще те обявя за медицински еманципирана от родителите ти. Това означава, че ще продължиш да живееш с тях и те могат да ти казват кога да си лягаш, кои телевизионни предавания не можеш да гледаш и дали трябва да си изядеш докрай броколите, но по отношение на всяко лечение последната дума ще е твоя.

Обръща се към Сара.

— Госпожо Фицджералд, господин Фицджералд, ще ви наредя да се срещнете с Ана и педиатъра ѝ и да обсъдите с него тази присъда, за да е наясно, че отсега нататък ще трябва да разисква всяко лечение на Ана само със самата нея. И за да има допълнително напътствие в случай, че се нуждае от него, ще помоля господин Александър да поеме задълженията на неин представител по медицинските въпроси, докато навърши осемнайсет години, за да ѝ помага при вземането на някои от най-трудните решения. По никакъв начин не предлагам решенията да се вземат, без да се поиска мнението на родителите ѝ, но окончателното решение ще е на Ана и само на Ана.

Съдията ме приковава с поглед.

— Господин Александър, ще поемете ли тази отговорност?

С изключение на Съдия, никога не ми се е налагало да се грижа за някого или за нещо. А сега ще имам Джулия, ще имам и Ана.

— За мен ще бъде чест — казвам и ѝ се усмихвам.

— Искам да подпишете документите, преди да напуснете съдебната зала — разпорежда съдията. — Желая ти късмет, Ана. Отбивай се от време на време, за да видя как си.

Удря с чукчето си и всички ставаме, докато напуска залата.

— Ана — казвам, когато тя остава неподвижна и стъписана до мен. — Ти успя.

Джулия стига до нас първа и се навежда над парапета, за да прегърне Ана.

— Беше много смела — поздравява я и ми се усмихва широко над рамото на Ана. — Ти също.

Но после Ана отстъпва настрана и се озовава лице в лице с родителите си. Помежду им има половин метър разстояние и цяла вселена от време и утеха. Едва в този момент осъзнавам, че вече съм започнал да възприемам Ана така, сякаш е по-голяма от биологичната си възраст. Сега обаче тя стои до мен, несигурна и неспособна да срещне погледа на родителите си.

— Ей — намесва се Брайън, пресича бездната и придърпва дъщеря си в грубовата прегръдка. — Всичко е наред.

А после до тях се сгушва и Сара, обгръща с ръце и двамата и раменете на тримата образуват широката стена на отбор, който трябва да преосмисли правилата на играта, която играят в момента.

АНА

Няма никаква видимост. Ако изобщо е възможно, дъждът е станал още по-силен. За миг си представям как удря колата с такава сила, че я смаква като празна кутия от кока-кола, и ми става трудно да дишам. Изминава миг, преди да осъзная, че това изобщо не се дължи на скапаното време или на латентна клаустрофобия, а на факта, че гърлото ми се е стеснило наполовина. Сълзите го стягат като артерия така, че всичко, което правя и казвам, ми коства два пъти повече усилия от обикновено.

От цял половин час съм медицински еманципирана. Камбъл смята, че дъждът е Божи дар, защото е задържал репортерите настрана. Вероятно ще ме намерят в болницата, а може и да не успеят, но дотогава ще съм заедно със семейството си и просто няма да има значение. Родителите ми тръгнаха преди нас: трябваше да попълним глупавите документи. Приключихме и Камбъл предложи да ме хвърли до болницата — много мило от негова страна, защото съм наясно, че иска само да отиде някъде с Джулия. Смятат, че е голяма тайна, но изобщо не е. Чудя се какво ли прави Съдия, когато двамата са заедно. Дали се чувства изоставен?

— Камбъл? — питам внезапно. — Какво мислиш, че трябва да направя?

Той не се преструва, че не разбира какво го питам.

— Току-що проведох тежка битка, за да получиш правото *сама* да решаващ, така че няма да ти споделя какво мисля.

— Супер — отговарям и се намествам по-удобно на седалката си. — Дори нямам представа коя съм.

— Аз знам коя си. Ти си най-добрият чистач на дръжки в цял Провидънс. Остроумна си, избираш солетите от „Чекс Микс“, ненавиждаш математиката и...

В известен смисъл е страхотно да гледам как Камбъл се опитва да попълни дупките.

— ... харесваш момчетата? — довършва той, но това, последното, е въпрос.

— Някои от тях стават — признавам, — но накрая сигурно всички ще пораснат и ще станат като теб.

Той се усмихва.

— Боже опази.

— Какво ще правиш сега?

Камбъл свива рамене.

— Може да ми се наложи да поема някой случай, за който наистина ще ми платят.

— За да осигуриш на Джулия условията, на които е свикнала?

— Да — размива се той. — Нещо такова.

За миг в колата става тихо, чувам единствено джвакането на чистачките. Пъхвам ръце под бедрата си й сядам върху тях.

— Това, което каза на процеса... наистина ли мислиш, че след десет години ще съм невероятна?

— Защо, Ана Фицджералд? Complimenti ли си просиш?

— Забрави, че съм те попитала.

Той ме поглежда.

— Да, наистина. Според мен след десет години ще разбиваш мъжки сърца, ще рисуваш на Монмартр, ще пилотираш бойни самолети или ще пътуваш през непознати страни — прави пауза. — А може би ще вършиш всичко това наведнъж.

Преди имаше време, когато също като Кейт исках да стана балерина. Оттогава обаче преминах през хиляда различни фази: астронавт, палеонтолог, подгряваща певица на Арета Франклин, член на Сената, рейнджър в Националния парк „Йелоустоун“. Сега, в зависимост от деня, понякога искам да стана микрохирург, поет, ловец на призраци.

Само едно нещо е постоянно.

— След десет години — признавам си — искам да съм сестра на Кейт.

БРАЙЪН

Пейджърът ми извънява точно когато Кейт започва нов курс на диализа. ПТП, две коли, Н — пътнотранспортно произшествие с ранени.

— Имат нужда от мен — обръщам се към Сара. — Ще се справиш ли?

Линейката се устремява към ъгъла на „Еди“ и „Фаунтин“ — лошо кръстовище, като начало, станало още по-лошо от ужасното време. Пристигам, а ченгетата вече са отцепили мястото. Сблъсъкът е страничен: двете превозни средства са се забили едно в друго с такава сила, че са се превърнали в конгломерат от изкривена маса. Камионът е в по-добро състояние; задната част на по-малкото беемве буквално е изкривена като усмивка покрай предната. Излизам на проливния дъжд и спирам първия полицаи, когото зървам.

— Трима ранени — докладва той. — Единият вече пътува към болницата.

Виждам как Ред се опитва да пререже вратата откъм страната на шофьора на второто превозно средство, за да стигне до жертвите.

— Какво имаме тук? — изкрещявам, за да ме чуе над воя на сирените.

— Първият шофьор се е забил през предното стъкло — изкрещява той в отговор. — Цезар я качи в линейката. Втора линейка идва насам. Доколкото виждам, тук има двама души, но и двете врати са се нагънали като акордеон.

— Да видим дали ще успея да пропълзя по покрива на камиона.

Започвам да се катеря по хлъзгавия метал и натрошеното стъкло. Кракът ми хлътва в дупка, която не съм забелязал. Изругавам и се опитвам да се освободя. С внимателни движения се издърпвам върху нагънатата кабинка на камиона и маневрирам напред. Шофьорът сигурно е прелетял през предното стъкло над малкото беемве; целият преден край на форда-150 се е врязал през страната до шофьора на спортната кола, все едно е направена от хартия.

Трябва да изпълзя от това, което доскоро е било прозорецът на камиона, защото двигателят стои между мен и хората в беемвето. Но ако се извъртя по определен начин, има малко пространство, в което мога да се събера и да застана срещу закаленото стъкло, покрито с бразди като паяжина и обсипано с червени пръски от кръв. И точно когато Ред успява да отвори вратата на шофьора и от нея със скимтене излиза куче, осъзнавам, че лицето, притиснато от другата страна на счупения прозорец, е на Ана.

— Извадете ги — изкрещявам, — веднага ги извадете!

Не осъзнавам как успявам да се заставя да се измъкна от озъбения скелет, събарям Ред по пътя; разкопчавам колана на Камбъл Александър и го извличам навън, за да го положа на улицата, докато дъждът вали край него като из ведро; посягам вътре, където дъщеря ми седи неподвижна, с широко отворени очи, закопчана с колан, както трябва да бъде, и, Боже Господи, не!

Изневиделица се появява Поли, слага ръце отгоре ѝ и преди да съм осъзнал какво правя, съм го блъснал, той полита и пада на земята.

— Мамка му, Брайън! — възкликва и стисва челюстта си с ръка.

— Това е Ана. Поли, това е Ана!

Щом разбират, момчетата се опитват да ме дръпнат назад и да се заемат с работа вместо мен, но това е моето бебче, моето бебче и няма да им позволя. Качвам я на носилката, закопчавам я с коланите, оставям ги да я качат на линейката. Повдигам брадичката ѝ, готов да интубирам, но виждам малкия белег, който ѝ остана, когато на ледената пързалка падна от кънките на Джес, и рухвам. Ред ме премества настрана и интубира вместо мен, а после ѝ измерва пулса.

— Слаб е, капитане — докладва той, — но го усещам.

Слага ѝ система, а аз вземам радиото и се обаждам в болницата.

— Тринайсетгодишно момиче, петепе, тежка затворена рана на главата...

Линията на екрана на сърдечния монитор става равна, захвърлям слушалката и започвам изкуствено дишане.

— Дайте дефибрилатор — заповядвам, отварям ризата на Ана, срязвам дантелата на сутиена, който искаше толкова отчаяно, но от който няма нужда. Ред ѝ прилага електрошок и успява да върне пулса ѝ, брадикардия с вентрикуларни ектопични удари.

Слагаме ѝ система. Влизаме в зоната за разтоварване на линейки, Поли изкрещява, че сме пристигнали, и отваря със замах задната врата. На носилката Ана е напълно неподвижна. Ред ме сграбчва за ръката и я стиска силно.

— Не мисли за това — заповядва ми, поема предната част на носилката на Ана и забързано я вкарва в спешното отделение.

Не искат да ме пуснат в травматологичния кабинет. В коридора на групички се изсипват цял куп пожарникари за морална подкрепа. Един от тях отива да доведе Сара, която дотичва, обезумяла от ужас.

— Къде е тя? Къде е?

— Автомобилна катастрофа — успявам да промълвя. — Не разбрах, че е тя, преди да стигна дотам.

Очите ми се наливат със сълзи. Да ѝ кажа ли, че Ана не диша самостоятелно? Да ѝ кажа ли, че линията на електрокардиограмата стана равна? Да ѝ кажа ли, че през последните няколко минути не съм спрял да мисля за всяко едно нещо, което съм предприел на това повикване, от начина, по който пропълзях върху камиона до мига, в който я издърпах от развалините, сигурен, че чувствата ми са попречили на това, което е трябвало да направя, което съм можел да направя?

В този миг чувам гласа на Камбъл Александър, както и шума от предмет, запратен срещу стена.

— По дяволите! — извиква той. — Просто ми кажете довели ли са я тук или не!

Той изхвърчава през вратата на друг травматологичен кабинет. Ръката му е в гипс, а дрехите — покрити с кръв. Кучето накуцва до него.

Очите на Камбъл незабавно се приковават в моите.

— Къде е Ана? — пита.

Не отговарям, защото какво, по дяволите, мога да кажа? И това е всичко, което му е необходимо, за да разбере.

— О, Боже — прошепва той. — О, Господи, не!

Лекарят излиза от стаята на Ана. Познава ме: идвам тук по четири вечери на седмица.

— Брайън — започва той със сериозен тон, — тя не реагира на никакви стимули.

Звукът, който се изтръгва от гърдите ми, е първичен, нечовешки, разбиращ.

— Какво означава това? — пробиват дупка в главата ми думите на Сара. — Какво казва той, Брайън?

— Главата на Ана се е ударила в прозореца много силно, госпожо Фицджералд. Ударът е причинил фатално нараняване. В момента дишането ѝ се поддържа чрез респиратор, но не показва никакви признаци на неврологична активност... тя е в мозъчна смърт. Много съжалявам — продължава лекарят. — Наистина.

Поколебава се и премества поглед от мен към Сара.

— Знам, че в момента няма да искате дори да помислите за това, но има един много малък... бихте ли искали да обмислите възможността за даряване на органи?

В нощното небе има звезди, които изглеждат по-ярки от другите, и когато ги погледнеш през телескоп, осъзнаваш, че виждаш близнаци. Две звезди, които се въртят една около друга; понякога са им необходими почти сто години, за да го постигнат. Създават толкова силно гравитационно поле, че наоколо не остава място за нищо друго. Може например да видиш синя звезда и едва по-късно да осъзнаеш, че има спътник — бяло джудже. Първата звезда блести толкова ярко, че когато забележиш втората, вече е твърде късно.

Камбъл е този, който отговаря на лекаря.

— Аз съм медицинският представител на Ана — обяснява, — а не родителите ѝ.

Погледът му се спира първо на мен, после на Сара.

— А горе има едно момиче, което се нуждае от бъбрек.

В английския език има думи за сираци и вдовици, но няма дума за родителя, загубил дете.

След като изваждат органите за дарение, ни я връщат долу. Аз съм последната, която влиза. В коридора вече са излезли Джес, Зан и

Камбъл, някои от медицинските сестри, с които сме се сближили, и дори Джулия Романо — хората, които изпитваха нужда да се сбогуват.

С Брайън влизаме вътре, в стаята, където Ана лежи дребна и неподвижна на болничното легло. В гърлото ѝ е пъхната тръба, машина диша вместо нея. Ние сме тези, които ще я изключат. Сядам на края на леглото и вдигам ръката на Ана. Все още е топла на допир, все още е топла в моята. Оказва се, че след всичките години, в които съм очаквала момент като този, не знам какво да правя. Сякаш се опитвам да оцветя небето с цветен молив; няма думи, които да изразят толкова огромна скръб.

— Не мога — прошепвам.

Брайън застава зад мен.

— Скъпа, нея я няма. Само машината поддържа тялото живо. Това, което я правеше Ана, вече си отиде.

Обръщам се, заравам лице в гърдите му.

— Но тя не трябваше да си отива — проплаквам.

Прегръщаме се силно и когато събирам достатъчно смелост, поглеждам надолу към обвивката, в която някога се намираше най-малкото ми дете. Брайън е прав, това е само черупка. В очертанията на лицето ѝ няма енергия, мускулите ѝ са отпуснати, немощни. Под кожата ѝ зяят дупки — там, където са били органите, които ще отидат при Кейт, както и при други безименни хора, получили втори шанс.

— Добре.

Поемам си дълбоко въздух, слагам ръка на гърдите на Ана, а Брайън, разтреперан, изключва респиратора. Разтривам кожата ѝ в малки кръгове, сякаш така преходът ще стане по-лесен. Линията на монитора е равна и зачаквам да съзря някаква промяна в нея. А после я усещам, докато сърцето ѝ спира под дланта ми — тази малка загуба на ритъм, това спокойствие на празнотата, тази абсолютна загуба.

ЕПИЛОГ

*Когато по наважса,
облъхнат с жизнен пламък,
край мен пропърхват хора,
забравям, самотата
и сянката жестока
в огромната плеяда —
там, дето преди време
една звезда блестеше.*

Д. Х. Лорънс,
Потъване

КЕЙТ 2010Г.

Трябва да съществува устав, който да поставя краен срок на скръбта — правилник, който казва, че е допустимо да се събудиш облян в сълзи, но само за един месец, че след четирийсет и два дни вече няма да се обръщаш с лудо биещо сърце, убеден, че си чул гласа ѝ да произнася името ти. Няма да ти наложат глоба, ако изпитаеш нужда да разчистиш бюрото ѝ, да свалиш рисунките ѝ от хладилника, да свалиш училищната ѝ снимка, докато минаваш покрай нея, дори и само защото всеки път, когато я зърнеш, болката отново те прорязва. Няма нищо лошо да отмерваш времето, откакто си е отишла, така както някога отмервахме времето до рождения ѝ ден.

Дълго след това баща ми твърдеше, че вижда Ана в нощното небе. Понякога зървал згълчето на окото ѝ, друг път очертанието на профила ѝ. Настояваше, че звездите са хора, които били толкова обичани, че били увековечени в съзвездия, за да живеят завинаги. Дълго време майка ми вярваше, че Ана ще се завърне при нея. Започна да търси поличби — растения, разцъфнали прекалено рано, яйца с двоен жълтък, сол, разсипана във формата на букви.

А аз? Аз започнах да се мразя. Разбира се, всичко беше по моя вина. Ако Ана не беше завела делото, ако не беше останала в съда да подписва документи заедно с адвоката си, изобщо нямаше да се озове точно на онова кръстовище именно в онзи момент. Сега щеше да е тук, а аз щях да съм тази, която се връща, за да я преследва.

Дълго боледувах. Почти решиха, че трансплантацията е била неуспешна, но после, необяснимо как, бавно започнах да се възстановявам. От последния ми релапс изминаха осем години — нещо, което дори доктор Чанс не проумява. Според него е някаква комбинация от изцяло транскретиноловата киселина и терапията с арсеник — допълнителен забавен ефект. Аз обаче знам истината. Някой трябваше да си отиде и Ана зае моето място.

Скръбта е странно нещо, когато те сполети неочаквано. Тя е като превръзка, откъсната от раната — сваля най-горния пласт на едно семейство. А вътрешността на едно домакинство никога не е красива. Нашето не е изключение. Понякога не излизах от стаята си с дни и не свалях слушалките от главата си, за да не трябва да слушам плача на майка ми. Понякога баща ми работеше седмици наред по двайсет и четири часа на ден, за да не се налага да се връща в къща, станала прекалено голяма за нас.

А после една сутрин майка ми осъзна, че сме изяли всичко в къщата, до последната стафиди и троха от бисквита, и отиде до магазина. Баща ми плати няколко сметки. Аз седнах пред телевизора, пуснах си стара серия на „Аз обичам Луси“ и избухнах в смях.

Незабавно се почувствах така, сякаш съм осквернила храм. Плеснах се през устата, ужасно смутена, но Джес, седнал до мен на дивана, каза:

— И тя щеше да си помисли, че е смешно.

Разбирате ли, колкото и да искаш да се вкопчиш в горчивия спомен, че някой си е отишъл от този свят, ти все още си в него. А самият акт на живеене е като прилив: отначало все едно няма никакво значение дали си жив или не, а сетне един ден поглеждаш надолу и виждаш колко много болка се е стопила.

Чудя се дали ни наглежда от време на време. Дали знае, че дълго останахме близки с Камбъл и Джулия и дори бяхме на сватбата им. Дали разбира, че причината да не се срещаме повече е, че просто боли прекалено много, защото дори когато не говорим за нея, тя витае в пространството между думите като миризмата на нещо горящо.

Питам се дали е била на церемонията, когато Джес завърши полицейското училище, дали знае, че миналата година получи почетна грамота от кмета за ролята си в арест за наркотици. Чудя се дали знае, че след като ни напусна, татко се пропи и трябваше да се бори със зъби и нокти, за да се измъкне от дупката. Дали знае, че сега уча деца да танцуват. Че всеки път, когато видя две момиченца наведени в плие на станката, си мисля за нас.

Тя все още ме изненадва, както направи почти година след смъртта си. Тогава майка ми се върна у дома с току-що проявен филм от гимназиалното ми завършване. Двете с нея седнахме на масата в кухнята рамо до рамо и започнахме да разглеждаме широко усмихнатите си лица, като се опитвахме да не споменаваме, че на снимките липсва някой.

А после, сякаш я бяхме призовали с мислите си, видяхме, че последната снимка е на Ана. Причината беше съвсем проста: от цяла вечност не бяхме използвали фотоапарата. Тя лежеше на плажна кърпа и протягаше ръка към фотографа, който и да беше той — опитваше се да му попречи да я снима.

С майка продължихме да седим на масата и да се взираме в Ана, докато слънцето не залезе, докато не запаметихме всяка подробност, от цвета на ластика ѝ до шарката на ръба на бикините ѝ. Докато вече не можехме да сме сигурни, че я виждаме ясно.

Майка ми позволи да задържа снимката. Не я сложих в рамка; прибрах я в плик, запечатах я и я напъхах в странично чекмедже на шкаф с папки. Все още е там, просто в случай, че някой ден започна да я загубвам.

Може би някоя сутрин ще се събудя и лицето ѝ няма да е първото, което виждам. Или в някой мързелив августовски следобед няма да мога да си спомня къде точно бяха луничките на дясното ѝ рамо. Може би един ден няма да мога да се вслушвам в шума на падащия сняг и да чувам стъпките ѝ.

Когато започна да се чувствам по този начин, отивам в банята, повдигам ризата си и докосвам белите резки на белега си. Спомням си как отначало мислех, че шевовете изписват името ѝ. Мисля си, че нейният бъбрек работи в мен, а кръвта ѝ тече във вените ми. Където и да отида, я нося със себе си.

Издание:

Джоди Пико. Споделен живот

Американска. Първо издание

Редактор: Велислава Вълканова

Коректор: Александра Худякова

Художник: Виктор Паунов

Предпечат: Митко Ганев

ИК Enthusiast, София, 2011

ISBN: 978-954-8657-87-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.